

before the Title.

Josua Barnes S.T.B.
GRÆC. Ling. CANTABR. Prof. Reg.
An. MDCCCV.

before the Title.

Josua Barnes S.T.B.
GRÆC. Ling. CANTABR. Prof. Reg.
An. MDCCCV.

ANACREON TEIUS, POETA LYRICUS,

Summa Cura et Diligentia, ad fidem
etiam Vet. MS. *Vatican.* emendatus,

Pristino Nitore, Numerisque suis resti-
tutus, dimidia fere parte auctus.

Aliquot nempe justis POEMATIS, et
FRAGMENTIS plurimis, ab undi-
quaque conquisitis

*Item ANACREONTIS VITA, Tractatus de
Lyrica Poesi, &c.*

Accessere Ornamenti loco Tres eleganter Sculptæ
Effigies { Auctoris, ANACREONTIS,
Patroni, D. Ducis de MARLBOROUGH,
Editoris, JOSUÆ BARNESII.

Opera et studio JOSUÆ BARNES, S. T. B.
Græc. Ling. Cantabr. Professoris Regii.

*Non siquid olim lussit Anacreon,
Delevit Ætas. Horat. Od. iv. ix. 9.*

EDITIO TERTIA, auctior & emendatior.

L O N D I N I,

Impensis JACOBI, JOHANNIS, et PAULI KNAPTON,
M DCC XXXIV.

before the dedication

CELSISSIMUS PRINCEPS
IOHANNES DUX DE MARLBOROUGH
&c.

Illustrissimo, Invictissimoque

H E R O I

D^o. JOHANNI

DUCI & COMITI

D E

MARLBOROUGH,

Marchioni de BLANDFORD,

Baroni CHURCHILL de SAND-
BRIDGE et AYMOUTH,

Serenissimæ Majestati *Britanniarum* Re-
ginæ à Consiliis Secretioribus,

Nobiliss. Ordinis *Periscelidis* Equiti, Præ-
fecto Generali Rei *Bombardicæ*,

Primæ *Legionis* Equestris *Palatini* Satel-
litii *Stratego*,

Capitaneo Generali Regio Copiarum
Terrestrium &c.

Galliarum et *Bavaricæ* Triumphatori
Fortissimo.

EPISTOLA

Celsissime Dux,

NE mireris, oro, quod *Anacreon*, Poeta Ingenii festivissimi, Ducem fortissimum intrepidus nunc accedat: Dominæ enim tuæ ANNÆ, Reginae Optimæ, factus nuper *Subditus* fidelis, tuusque proinde *Gentilitius*, sub tutissimo Virtutis tuæ Clypeo defensari jam ambit, sub auspiciatissimo tuo Vexillo militare. Mox et tua Gesta videbis aureo Plectro sonantem, tuosque in Campo *Blenamiaco* per summam Virtutemartos Triumphos.

Nec repelles, scio; quem viventem olim *Polycrates*, *Sami* Rex fortunatissimus, in finu fovit; quem *Hipparchus*, *Athenarum* Princeps sapientissimus, honorificentissima Legatione invitavit, et *Prætoria* Navi ad se deferendum duxit. *Britanniarum* Insula *Samo* longe Nobilior; *Cantabrigia* mea, imo Tua, *Athenis* illius nequaquam cesserit. Nec *Anacreon* sibi minus jam similis, quam quum viveret; eo etiam major, quod, Tui nunc causa, Heroicæ materiæ

DEDICATORIA.

riæ possit et velit assurgere, prioribus suis levioris momenti Deliciis repudiatis; quodque à Te, maximo Heroe, ultro fuerit invitatus, in quo *Polycratem* simul et *Hipparchum* rursus inveniat.

Si Poetam, ex omni parte *Mavortium*, Tuo Nomini nunc offerrem; perinde esset, ac si de Rebus Bellicis *Phormio* coram *Hannibale* tractaret. Rectius itaque, uti spero, *Lyricum* hunc Poetam, *Palladis*, *Pacisque* et *Musarum* Artibus devotum, Tuis Manibus commendo; cujus Virtute bellica *Gallicus* Gigas penitus obtrititus, et mox *Hispanicus* *Geryon* obtendus, proindeque Pax toti Mundo comparanda. Quin *Alexander* ille Magnus à bellicosissimi Poetæ *Homeri* Tuba flagrantius ad *Martem* accendebatur; verum ad illustrioris tuæ Virtutis exemplum, mollis hætenus & effœminatus noster Poeta, omnem nunc induit *Enyalium*, et Totum hinc illi spirant Præcordia *Martem*. Lyræ tamen illecebras etiam *Achilli*, fortissimo Heroi, placuisse tradit *Homerus*: et ad *Anacreontis* Lyram, gravioribus

EPISTOLA

nunc nervis auctam, Tua Gesta cantare,
mox ad hujus Epistolæ finem, Nos ipsi
aggredimur,

Tua Fortitudo Comitem *Talarum*,
Galliarum Mareschallum, Captivum in
Angliam duxit, *Bavarumque* Ducem suo
Imperatori et Socero rebellem profligavit;
unde uno demum ictu *Romanum* Imperi-
um ab imminente Exitio redemisti; *Bri-*
tannias nostras Honore auxisti et Trium-
phis; *Gallias* et *Hispanias* pariter concuf-
fisti; *Hollandiam* et *Portugalliam* ani-
masti; totum denique terrarum Orbem
obstupefecisti simul et obligasti.

Serenissima nostra et Inviictissima Re-
gina ANNA, Optima et Liberalissima
Virtutis omnigenæ Arbitra, in Celsitudi-
nem Tuam, suo licet fulmine et appara-
tu bellico instructam, infinita Præmia cu-
mulavit; quod illius Donis, proprio
Marte, sis usus, et Milites suos Tuo Ani-
mo inspiraveris. Tibi Prætor et Senatus
Londinensis amplissima dedit Observantiæ
suæ indicia: Tibi Senatus *Anglicanus*,
quod Gentem nostram *Gallis* et olim for-
midatam,

DEDICATORIA.

midatam, nunc etiam in conspectu bel-
licosissimorum *Germaniæ* populorum,
magis adhuc formidandam dederis, Vete-
rumque *Anglicorum* Regum super iis tri-
umphos in mentem revocaveris, æternos
honores Meritisque tuis dignos decrevit.
Quare et Tibi quoque Magni Regis *ED-
WARDI* III. Principisque *Nigri* His-
toriographus, cum suo *Anacreonte*, se pa-
riter totum dicat, consecratque; quum
ex animo fuerit

Celsitudinis Vestræ,

Virtutisque Heroicæ,

Devotissimus Cultor, et

Humillimus Cliens,

Dat. ex Ædibus nostris
Hemmingsfordiæ Abbat.
prope St. Ivon. Hunting-
doniens. Comitatus.
Martii 26. 1705.

JOSUA BARNES.

ΕΠΙΝΙΚΙΟΝ,

ὑπὲρ τοῦ ἀνικητῆ

ἡγεμόνος ΜΑΡΑΒΟΡΙΟΥ,

τῷ τὰς Βαβαρῶν τε καὶ Γαλατῶν στρατιάς

Ἐν ἀγροῖς Βλεναμείοις, πέρυσσι νενικηκότῃ,

Ἀνακρεόντειον, ὑπὸ Ἰησοῦ τοῦ Βαρνεσίε.

ΟΤ' Ἀνακρέων λυρωδὸς
Μάλα καλὰ Μαρλβόροιο

Ἀφίκαθεν ἐς μέλαθρα,

Ἀνέβωσεν εὐθὺ χαίρων·

Δότε μοὶ λύριον Ὀμήρου,

5

Ἄμα φονίαισι χορδαῖς·

Παφίης δὲ θῆλυς ὁμφὴ

Ἐκὰς ἱστάτω μάλιστα·

Βρόμιός τε πελυγηθῆς,

Φιλοπαίγμονές τε Βάκχαι.

10

Ἀπὸ τοῦδε γὰρ χρόνοιο,

Πολεμοκλόνης κυδοιμῆς,

Ἐναρίμβροτόν τε φλοῖσθον,

Προέββλα καὶ προήρευν,

Διονυσίων τὲ κώμων,

15

Ἀφροδισίων τὲ φίλτρων.

Ἀπὸ τοῦδ' ἐφανδάνει μοὶ

Ἀλαλήϊος ἀνδροφόντης,

EPINICIUM,

Super Inviſtiſſimo

Duce MARLBORÆO,

Qui *Bavarorum* et *Gallorum* Exercitus

In Agris *Blenamæis*, anno præterito,

Proſtigavit;

Anacreonticum, Joſuâ Barnes Auctore.

LYRICUS Poeta Teïus,

Ut ad alta tecta venit

Ducis ille *Marlboræi*,

Reſonabat ore lætus;

“ Date mî chelyn *Homeri*,

“ Licet huic cruenta chorda;

“ *Veneriſque* mollis Echo

“ Procul hinc faceſſat almæ:

“ *Bromiuſque* perjocoſus,

“ *Joculariæque* *Bacchæ*.

“ Quia namque tempore ex hoc

“ Rapidos ego tumultus,

“ Truculentiamque *Martis*,

“ Animo magis petiſſo,

“ *Dionyſiſque* thyrfis,

“ *Amatbuſiſque* curis.

“ Et abhinc mihi placebit.

“ Homicida clamor ille,

“ Gemituſque

ΕΠΙΝΙΚΙΟΝ.

Γαλατῶν τε τῶν ἐς Ἰσραὴν
Στόν[⊙] αἶνος ἐμπεσόντων,
Βαβαρῶν τ' ἀποστατούντων
Σκέδασις, φυγή τ' ἀεικίης.

20

Βλεναμητῆς φορεῦμαι
Πεδίῳ παρ' γεφύρας,
Ἴνα Φλανδρίων φέριτοι,
Ἴνα τὲ πρῶτοι Βρετανῶν
Ὁ μὲν Εὐγένης δαΐφρων,
Λοδοβίκος ἐκ Βαδῆν[⊙],
Ὁ, τε Μαρλβόρει[⊙] Ἀγγλῶν
Μεγαλητόρων Στράταρχ[⊙],
Πολέμῃς τριπλίῳ ἔθηκαν
Ζαμμεστάτην θύελλαν.

25

30

Ἄετοί δ' ἐχὼ Λέοντες
Βρετανῶν τε, Φλανδρίων τέ,
Κατὰ Λειγίων βοῶσι
Μάλα καλλίνικον αὐδῆν
Ἀνὰ δ' ἐξέβωσεν Ἀἴρ
Ὑπὸ πυρπνόνων βελέμνων,
Στεροπὴν τε χεὶ κεραυνὸν
Στομάτοσφιν ἐξεμύντων
Μετὰ μίγνυται δὲ κλαγγὴ
Τυμπάνων τὲ βυρσονώτων,
Μελέων τὲ χαλκοφώνων,
Χρεμετισμάτων δέ θ' ἵππων,
Ἀνέρων τ' ἀποφθαρέντων,
Ἐπινίκιον τε δρώντων.

35

40

45

Ὁ δὲ

E P I N I C I U M.

- “ Gemitusque *Gallicorum*
 “ Gravis incidentium *Istro* ; 20
 “ *Bavarum* rebelliumque
 “ Fuga, dissipante *Marte*.
 “ *Blenamias* feror nunc
 “ Acies per et phalangas ;
 “ Ubi *Flandrici* Dynastæ, . 25
 “ Ubi Principes *Britanni*.
 “ Viden’, *Eugenes* ut Heros,
 “ *Ludovicus* ut *Badenus*,
 “ Ut et ille *Marlboræus*,
 “ Acie decorus *Angla*, 30
 “ Triplicem necis dederunt
 “ Gravidam malis procellam !
 “ *Aquilæ* sed et *Leones*,
 “ *Alemannicque* et *Angli*,
 “ Mala *Liliis* minantur, 35
 “ Fremitu potentiori.
 “ Sed et ipse clamat Aër,
 “ *Reboante* machinarum,
 “ Strepitu, fragore magno,
 “ Nebulam ignis evomentum : 40
 “ Quibus adde tympanorum
 “ *Cybelium* tumultum,
 “ Querulam tubæque vocem,
 “ Fremitum simulque equorum,
 “ Hominumque decidentum, 45
 “ Superantiumque bello.
 “ Ibi

ΕΠΙΝΙΚΙΟΝ.

Ὁ δὲ Μαρλβόρειος, ΑΝΝΗΣ
 Βασιλεῖδ' στρατηγός,
 Ἀνεμοστροφὼ θυέλλη
 Ἴσος ὦν, ἐμαίνει' ἔγχει· 50
 Παρὰ δ' αἰνετῶς ἔθνον
 Κρατερόφρονες Βρεταννοί.
 Παρ' ὅτοισι δ' ἴα Νίκη
 Πολύχρυσά πῃλεν ὄπλα·
 Στέφανον δ' ἄρρη λαμπρὸν 55
 Κεκαλῆφι Μαρλβορείῃ.
 Πρὸ δὲ τοῖο δειν' ἔθνον
 Βλοσυρῶς ὁμιλ' Ἄρεος,
 Φόβ' αἶνος, ἠδὲ Δεῖμ',
 Ἐριδὸς τε βλέμμα λυγρόν. 60
 Στυγερόν γὰρ οἶος ἀστὴρ,
 Ἐν ὀπωριναῖσιν ὥραις,
 Κακὸν ἐστὶ σῆμα θνητοῖς·
 Γαλάταισι τοῖος ἦρως
 Πυρόεν' ἔλαμψε χαλκῶ, 65
 Φοβερώτερος Δρακόντ'.
 Οἱ μέγας δ', ὁ κλεινὸς αὐτὸς,
 Γαλατῶν πρόμ' Τάλαρδος,
 Στεφανηφόροιο πίπλων
 Παρὰ ποσσὶ Μαρλβόροιο, 70
 Ὀνομ' ἈΝΝΙΚΟΝ προτείνας,
 Βίον εἶλεν ἀντὶ Νίκης·
 Λεόπολδος αὐτοκράτωρ,
 Ὑπὸ Μαρλβόρῃ σωθεῖς.

E P I N I C I U M.

- " Ibi *Marlboræus*, altæ
 " Celerum Tribunus A N N Æ,
 " *Aquiloniæ* procellæ
 " Similis, furebat ense ; 50
 " Laterique perfurebant
 " Animo bono *Britanni*.
 " Prope quos decora *Nice*
 " Quatiebat arma pulchra,
 " Capitique *Marlboræo* 55
 " Dabat inclytam coronam.
 " Faciem sed ante *Terror*,
 " Metuendus & furebat,
 " Genus acre *Martis*, *Horror*,
 " Rabiemque *Rixa* spargens. 60
 " Rutilumque quale fydus,
 " Ubi ficca torret æstas,
 " Mala fert, necemque terris :
 " Ita *Gallicis* micabat
 " Metuendus *Anglus* heros, 65
 " Magis horridus Dracone.
 " Sed atrox, cruentus ille
 " Comes atque Dux, *Talardus*,
 " Redimita procidebat
 " Statim ad ora *Marlboræa*, 70
 " Per et alma nomina A N N Æ,
 " Sibi repperit salutem.
 " *Leopoldus* Imperator,
 " Ducis arte liberatus,

" Populum

ΕΠΙΝΙΚΙΟΝ.

Κράτος ἀμφέπει Βρέαντων
 Σκυθικὸς δ' ἄφαρ τύραννος.
 Ἀγαλαί τε καὶ τέθηπε,
 Τὸν ὅλον παρόντα Κόσμον
 Ὑπὸ χερσὶ τῆς ἀνάσσης
 Κατακοιρανείσθαι ΑΝΝΗΣ.

75

80

Οὐ πάντα γηγάσῃσι αἱ τεχναὶ καλαί,
 Ἦν μὴ λάβωσι προσάτην φιλάργυρον.
Menander.

Dignum laude virum Musa vetat mori.
Horat.

Sint Mœcenates, *non deerunt*, Flacce,
 Marones.

Absque vate clauda virtus, *mancaque*
 Orbis Gloria.

E P I N I C I U M.

“ Populum fovet <i>Britannum</i> ,	75
“ <i>Scythicus</i> sed ille <i>Turca</i>	
“ Metuit, stupetque frendens,	
“ Spatiosus omnis Orbis	
“ Manibus sub <i>Anglicanæ</i>	
“ Quod abhinc regatur A N N Æ.	80

*Carmen amat, quisquis carmine digna
gerit. Ovid.*

*Gaudes carminibus? Carmina possumus
Donare, et pretium dicere muneris.*

Horat. Od. IV. VIII. II.

————— *Mibi curta rura, et
Spiritus Graiæ tenuem Camænæ,
Parca non mendax dedit, et malignum
Spernere vulgus. Id. Od. ii. XVI. 37.*

ANACREONTIS

VITA.

ARGUMENTUM.

I. **A**NACREON Teius, ex Teo, Urbe Ioniae.
II. Anacreontis Parentes, Suidas arguitur.
III. Anacreontis Nobilitas. Plato laudatus.
Urbes aliquot Ioniae. Atheniensium Coloniae,
quas inter Teos. IV. Multorum in Chronologia Allucina-
tiones. V. Verum tempus Anacreontis Natalitiis assignatum.
Illius Indoles. Ionia pluribus magnis ingeniis clara. Ana-
creontis Nomen quid velit. De Anacreonte Juvene, et
Cleobulo Infante, Historia. VI. Cyri Dux Harpagus
Teon capit, Incolis alio migrantibus. Abdera urbs Thra-
ciae ab iis occupantur. Anacreontis Studia. Illius super
Amicis, in bello caesis, Epicedia aliquot. VII. Polycratis,
Samii Tyranni, Character. VIII. Ejusdem Genus et Affi-
nitas cum Amasi, Aegyptiorum Rege. IX. Polycratis
Munificentia et erga Viros excellentes Liberalitas. Demo-
cedes Medicus. Anacreon utilis Polycrati. X. Quinque
Talenta quare remisit Anacreon. Illa Actio contra Do-
minam Dacier defensa. XI. Polycratis Pietas et Liberali-
tas. Amasis, ejusdem exemplo et Gratia, Liberalis in Grae-
cos. Pythagoram a Polycrate commendatum honorifice exci-
pit. XII. Liber Gallicus praefert Aristoteli Anacreontem.
XIII. Objectio *παρρησίας*. De Cleobulo Carmen Anacre-
ontis Latine versum. XIV. De Smerdi et illius caesarie.
XV. De Bathyllo Samio. Imaginis illius descriptio a Po-
eta, dein ab Apuleio, facta. Imago illius una cum Ana-
creontis in Nummo. XVI. De Megiste Adolescente.
XVII. De Sappho Poetria, et quod Anacreonti sit *σώ-
κρονος*, etiam paulo junior. Sibi invicem noti, mutuo scripse-
runt. XVIII. De Eurypyle, et quod uxorem sero duxerit A-
nacreon. XIX. Objectio *παρρησίας* plene diluitur. XX.
De Platónico Amore. De Ptolemæo Rege et Galetæ Puero
formoso

ANACREON

*Inter celeberrimos Græciæ Lyricos adscriptus suis Odis
mella instillavit. apud Fulvium Ursinum in numismate aere.*

I
S
a
I
ti
X
h
V
ti
et
pe
H
ru
qu
eoj
da
scr

formoso et perhumano. De Amicitia Charitonis et Menalippi, aliorumque, item de sacro Epaminondæ Manipulo. XXI. Hujus Vitii nemo Veterum Anacreontem taxavit, cum alios tamen Poetas taxent. Contrarium ex ipso Poeta evincitur. XXII. Ex Magnorum Virorum testimonio quare Pindarus φιλόχρως, et Euripides μισοχρῶνς. Formam non laudare, cæci est, aut invidi; eidem non succumbere, probi viri. XXIII. Anacreontis casta Omnia; quæque illi, præter hæc, in MSto Vaticano tribuuntur, pejoris esse Monetæ. Anacreon σοφός dictus à Socrate σοφωτάτω. Ab Athenæo νήφων ἢ ἀγαθός, Sobrius et Probus; quod ex pluribus ipsius Poetæ locis ostenditur. XXIV. Quare Anacreon se aliorum Genio accommodare visus. XXV. Anacreontis Castitas: Maximi Tyrii de ea re testimonium insigne; Æliani etiam et Socratis; qui suum de Voce σοφός sensum explicat. XXVI. Instantiæ aliquot Philosophici Anacreontis sensus. Quare Artis Amatoriæ Inventor habitus, et qualis ea Ars. Objectio è Sexto Empirico et Pindari Scholiasta. XXVII. Gratus ille quidem in Polycratem; verum omnia ejusmodi scripta deperdita. Magnis Negotiis par Anacreon; Polycrati etiam erat à Consiliis. XXVIII. De Polycratis Fortuna; de Annulo ejusdem, exituque tandem infelici. XXIX. De Annulo plura. XXX. Polycratis filium Vindiectam à Dario obtinet contra Orceten; quam rem, cum Polycratis Tragicædia, Anacreon scripsisse probatur. XXXI. Anacreon ab Hipparcho, Atheniensium Tyranno, invitatur: ejusdem Hipparchi Laus et Character. XXXII. Anacreontis scripta quamplurima; quorum multa interciderunt, et quorum culpâ. XXXIII. Byzantini Patres malæ Fidei postulantiur propter hoc Veterum Poetarum excidium. XXXIV. Anacreon apud Veteres et vivus et mortuus in magna semper habitus æstimatione. Illius Imagines, et Nummi Varii. Pictorum et Poetarum figuratæ Anacreontis Descriptiones, Hominibus imperitis erroris causa. XXXV. De Cane Anacreontis bella Historiola. XXXVI. Anacreontis Excellentia. Stylus plerumque simplex, aliquando sublimis; suavis etiam, Suadæque plenus. XXXVII. Paucos ille imitandos habuit, plures eosdemque magnos Imitatores. XXXVIII. Anacreontis Laudatores aliquot insignes. XXXIX. Anacreontem Hymnos scripsisse in Deos probatur. XL. Quoto ætatis anno, quaque Olympiade,

Olympiade, quoque mortis genere, extinctus Anacreon.
Ejusdem Tumulus in Teo, et Epicedia.

ANACREONTIS VITA.

ANACREON, poeta Lyricus, ex Teo erat oriundus, quæ Urbs et Portus *Ionice*, in ora litorali, inter *Erythras* ad *Boream*, et *Colophonem* ad *Austrum*; de qua *Stephanus* περὶ πόλεων, Τέως, πόλις Ἰωνίας. ἔστι δὲ μίση Ἰωνίας, ὡς Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ. Et *Plinius* l. v. c. 31. "Clara vero in alto Teos cum oppido, à Chio lxxxii. milia passuum, tantundem ab Erythris. Strabo denique, fol. 644. Τέως ἐπὶ χερρόνησσι ἰδρύται, λιμένα ἔχουσα ἐν δὲ ἔστιν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός. Non desunt, qui illi Teium assignant, *Paphlagonia* urbem, in ora maris *Euxini*, de qua *Porphyryon* in *Horatium*, "Teion, inquit, urbem in *Paphlagonia* esse *Sallustius* indicat, quum de finu Pontico loquitur. *Stephano*, περὶ πόλεων, Τίος dicitur." Verum qui hinc oriundum asserunt *Anacreontem* nostrum, vocum similitudine sunt decepti; quod *Anacreonta* Teium vocatum audiverint: si enim Urbem illius Patriam Τήιον agnoscamus, Τηιακός ipse omnino dicendus foret, vel à Τίος, Τιανός: quæ Vox *Gentilis* istius loci, minime autem Τήιος. Quin Veterum fere omnium concors Opinio, certe saniorum, ἐν Τέῳ Ἀνακρέοντα γεννηθῆναι, cujus Ἐθνικόν, Τεῖον, per Διόλυσιν, Τεῖον, et *Ionice* Τήιος.

II. Illius quidem Parentes certo nominare, in tam multiplici Auctorum discordique varietate, id utique non leve negotium videtur; præsertim post tantum temporis intervallum, post tot etiam scriptorum ad hanc rem pertinentium naufragia; quos inter, *Chamæleon* *Heracleotes*, *Ponticus*, qui data opera de *Anacreonte* scripsit, non parum nobis deplorandus. Sant igitur, qui *Anacreontem* *Scythini* filium vocant; nec desunt, qui *Eumeli*; patrem hi *Parthenium*, illi *Aristocritum* assignant. Ita certe *Suidas*, Ἀνακρέων, Τήιος, Λυρικὸς. Σκυθίνου υἱός. οἱ δὲ, Εὐμήλου, οἱ δὲ, Παρθενίου, οἱ δὲ Ἀριστοκρίτου ἐδόξασαν. Ast Ἡρωλεγεῖον, de Novem Lyricis *Græcis*, *Parthenium* patrem, matrem *Ectiam* astruit.

Παρθενίῳ πατρὸς λυγρὸς παῖς, Ἡτίης τέ,
Ἦν ἄρα μελπόμεν Τῷ Ἀνακρείων.

Parthenio genitore satus Puer Eetiaque

Magnus Anacreon Teius est Lyricus.

Qui *Scythinum* patrem ponunt, veteri Historia nixi videntur; inter enim Antiquiores memoratur *Scythinus* quidam, *Teius* homo, poeta Iambographus, cujus meminit *Stephanus* πάλιν, v. Τέως, Ἀφ' ἧ Πρωταγόρας Τῇ, καὶ Σκυθῖνος Ἰάμβων ποιητής, Τῇ. *Diogenes* etiam *Laertius* in *Heraclito*, ex *Hieronymo*, dicit Σκυθῖνον, τὸν Ἰάμβων ποιητὴν, *Heracliti* obscurum librum Versibus clariorem reddidisse. Meminit et *Athenaeus* *Scythini* cujusdam *Teii* Historiographi, ex cujus Historia haec verba laudantur, fol. 461. Ἡρακλῆς λαβὼν Εὐρυτον καὶ υἱὸν ἔκτεινε, φόβος πρὸςόντας παρ' Εὐδωίων Κυλικήνας ἐξεπόρθησε ληϊζομένους καὶ αὐτοὶ πόλιν ἐδείματο Ἡράκλειαν, τὴν Τραχινίαν καλεομένην. In *Stobaei* etiam *Physicis*, l. i. c. xi. fol. 21. laudatur alius ejusdem *Scythini* liber, περὶ Φύσεως. Talem sane Virum non immerito quis *Anacreontis* patrem fuisse crediderit; nec enim *Natura* minus ad γνήσιον Poetam constituendum, quam *Ars*, conferre putatur.

Τέχνη Τύχην ἐς ἑρξε, καὶ Τόχην Τέχνην,

Se mutuo Fortuna et Ars coadjuvant.

De *Aristocrito* quoque legimus, quod Doctus homo fuerit, et Vir vere sui nominis, qui Commentario suo, De *Mileto*, innotuit, ex quo opere undecima *Parthenii* Ἐρωτικῶν Historia desumitur; quique à *Plinio* non simplici vice laudatur, nec non ab l. i. *Apollonii Rhodii* Scholiasta. De *Eumelo* illo, et *Parthenio*, non ita multa restant dicenda, praesertim ob Historiae illorum temporum defectum, gravemque, quam in *Teiorum* illius aetatis migratione contigisse credibile est, ἀταξίαν. *Anacreontis* enim primis temporibus, ut §. vi. mox plenius ostensuri sumus, *Teii*, urbe propria relicta, ad *Abdera* se contulerunt, *Persarum* imperium minime ferentes. Quare caveat Lector, ne *Suidae* nimium in hac parte tribuat, qui migrationem hanc ad *Histiæi Milesii* rebellionem refert, dicens, Ἐκ τῶν δὲ Τέω, δια τὴν Ἰστιαίαν ἐπανάστασιν, ὤκησιν Ἀβδήρα. Infra enim, quæ diximus, ex *Herodoto* et *Strabone* confirmabimus; ne dicam, res *Histiæi* sub *Dario* contigisse (has autem sub *Cyro*) neque ad *Teon*, sed *Miletum*, pertinuisse.

III. Hoc certe constat; *Anacreontis* familiam, nobilitate, virtute, et divitiis, illustrem, et nobilissimam omnium apud ipsos *Athenienses* familiam proxime conjunctam, *Codridarum* scilicet, hoc est *Codri* Regis filiorum et nepotum; unde et *Soloni* cognatus Poeta noster: *Solonis* enim pater *Execestides* a *Codro* oriundus erat, et mater ipsius *Pisistrati* matris consobrina, ut *Plutarchus* ex *Heraclide Pontico*, et *Meursius* in *Solone*. Ipse quidem *Socrates* apud *Platonem* fol. 465. in Dialogo, cui titulus *Charmides*, sive de Temperantia, his verbis *Charmidem* alloquitur, Καὶ ἦ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ δίκαιον, ὦ Χαρμίδη, ἀφ' ἑρῆν σὲ τῶν ἄλλων, πᾶσι τοῖς τοιαυτοῖς. Οὐ γὰρ οἶμαι ἄλλον εἶναι τ' ἐνθάδε ραδίως ἂν ἔχειν ἐπιδείξαι, ποταὶ δύο οἰκίαι συνελθῶσαι εἰς ταῦτον τ' Ἀθηναίων, ἐκ τῶν εἰκότων, καλλίαν ἂν καὶ ἀμεινὴν γενήσιναι, ἢ ἐξ ἂν σὺ γέγονας. ἤτε γὰρ πατρώα ὑμῶν οἰκία ἡ Κριτίης καὶ Δρωπίδου καὶ ὑπὸ Ἀνακρέοντος, καὶ ὑπὸ Σόλωνος, ἐκ τῶν ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεικομμενισμῶν, παραδίδονται ἡμῖν, ὥς ἀφ' ἑρῆσα κάλλει τε καὶ ἀρετῇ, καὶ τῇ ἄλλῃ λεγομένην εὐδαιμονίαν. Ἐκ αὐτῆς ἡ πρὸς μητρὸς οὐσαύτως. Πυριλάμπους δὲ τοῦδε, σὲ δὲ θεῖε, εὐδεις τῶν ἐν τῇ ὑπείρῳ λέγεται καλλίων, καὶ μείζων ἀνὴρ δοῦναι εἶναι, ὁφθαλμοῖς ἐκείνῃ ἢ παρὰ μέγαν βασιλείαν, ἢ παρὰ ἄλλον τινα τῶν ἐν τῇ ὑπείρῳ πρεσβεύων ἀφίκετο. σύμπασα δὲ αὕτη ἡ οἰκία εἶναι τῆς ἐτέρας ὑποδεετέρα. “ Etenim, ego dixi, contentaneum est, o *Charmida*, in his omnibus te cæteris præstare: Nec enim opinor, alium aliquem nostrum facile posse ostendere, quæ duæ [*Atheniensium*] familiæ in unum coalitæ, quantum conjicere possimus, pulchriorem et meliorem produxerint, quam ex quibus tu natus fueris. Paterna enim vobis domus una cum *Critia*, ex *Dropida*, et ab *Anacreonte*, et a *Solone*, et aliis plurimis Poetis celebrata nobis commendatur, ut excellens formaque et virtute, et si aliud quid Beatum vocamus. Idem de materno genere dicendum. Nemo enim *Pyrilampe* illo, avunculo tuo, in omni continente pulchrior aut major visus esse dicitur, quoties ille vel ad magnum Regem, vel ad alium in continente dominantium legationem obiret. Quin tota hæc [materna] domus nequaquam inferior est altera [patris.] Hæc sunt ipsa *Platonis* verba, quæ ex *Socratis* ore prolata refert. Iis quidem videtur aliqua subesse obscuritas, nisi dextre capiantur. Suspicitur enim hic aliquis, nihil aliud dici, quam familiam

familiam hanc ab *Anacreonte* et *Solone*, aliisque Poetis celebrari. At hanc non esse mentem loci, ex hoc colligitur, quod *Dropidas* ille sit *Solonis* frater, quare minime dicendum, illius familiam a *Solone* celebratam, qui licet Poeta esset, fuit et suæ domûs *Coryphæus*; de quo *Meursius* in singulari libro, cui nomen *Solon*. Dominæ igitur *Dacier* interpretatio, nec enim *Versio* dicenda, loco hoc admitti debere videtur, *Car ou trouvera t'on deux Maisons, de l' Alliance desquelles on puisse attendre une Race plus belle et plus vertueuse. Du côté de votre Pere, vous descendez, avec Critias, de l'ancienne famille de Dropidas, d' Anacreon et de Solon, qui s'est toujours distingué des autres par sa Beauté, par sa Vertu, et par ses Richesses. Et du côté de votre Mere, vous n'êtes pas d'une Maison moins illustre &c.* Ex hoc itaque loco, *Anacreontem* claris fuisse natalibus apparet; quum ipse *Socrates* cognatum illum *Solonis*, *Dropidæ*, et *Criticæ* affirmet. Neque est, quod tanti viri, in rebus patriis auctoritatem refugiamus, cujus etiam in externis admittere solemus; quandoquidem *Neleus*, *Coæri* Regis *Atheniensium* filius, quum imperium fratri seniori *Medonti* cederet, magnam *Atheniensium* coloniam in *Ioniam* duxerit, teste *Æliano*, *Pausaniaque*, et aliis, quando ab ipso, et fratribus junioribus, Urbes *Ionicæ* maritimæ ad *Cariam* et *Lydiam* olim pertinentes, occupabantur. *Neleus* quidem ipse *Miletum* colonia auxit; *Androclus*, illius frater, *Ephesum* et *Samon*; *Cyaretus*, *Myunta*; *Andraemon*, *Lebedum*; *Cleopus*, *Erythras*; *Promethus* et *Damasichthon* *Ionum* Reges facti; ut *Apæcus*, *Melanthi* abnepos, *Teon* suis replevit; quibus mox *Apæci* avunculi, *Damasus* et *Naochus*, *Coæri* Regis filii, accessere, cum magna *Atticorum* manu. *Thucydides* l. 1. fol. 8. §. 12. Ἰωναὶ μὲν Ἀθηναῖοι ἐν νησιωτῶν τὰς πολλὰς ᾤκισαν. Tredecim vero civitates omnino erant *Atheniensium* coloniis auctæ, ut notamus ad *Euripidis* *Iona* v. 74. Et *Thucydidis* Scholiasta, ad l. 7. §. 57. fol. 447. Οὗτοι πάντες Ἀθηναίων ἀποικοὶ ἦσαν, Ἐρετριεῖς, Χαλκιδεῖς, Στυρεῖς, Καρύσιοι, Κεῖοι, Ἀνδρίοι, Τήσιοι, Μελισσιοι, Σάμιοι, Χίον, κ. λ. Vid. *Pausan.* l. 7. c. 2. et *Ælian.* Var. Hist. l. 8. c. 5. qui tamen Duodecim tantum urbes notat. Quibus *Eustath.* fol. 279. lin. 6. *Ælian.* *Dionysius Halicarnassensis* suam etiam addit *Halicarnassum*.

IV. *Anacreontis* tempora dum certius assignare aggredior, non possum *Chronologorum* priorum incogitantiam, aut ἀναχρονολογίαν, non perstringere; qui ab *Athenao*, *Suida*, et *Græcis* Grammaticis minorum gentium decepti, Veterum Authorum ætates et tempora temere nimis digesserunt, unde tanta oritur varietas, discrepantia, obscuritas, contradictio. *Cicero*, in ipso *Tusculanarum* Quæstionum initio, ponit *Archilochum* Poetam ad *Romuli* tempora, juxta *Olympiadem* IX. quem *Helvicus* ad XV, statuit; quum rectius ille ad *Olympiadem* XXIII. referatur, ut *Tatianus*, quando *Lydiæ* Rex *Gyges* floruit, *Myrsili*, sive *Candaule*, successor; nam et ipse in *Iambis* suis ejusdem *Gygæ* meminit, ut ostendimus ad v. 241. Et hoc novit *Herodotus*, quem tamen *Helvicus* in partes suas male traxit, l. i. c. 12. Καὶ μὲν ταῦτα, ἀναπανομένου Κανδαυλεω, ὑπεσθός τε καὶ ἀποκτείνας αὐτόν, ἔχε καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὴν βασιληὴν Γυγῆς· ὃ καὶ Ἀρχιλόχῳ ὁ Πάριος, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον γενόμενος, ἐν Ἰάμβῳ τριμέτρῳ ἐπεμήνησεν. *Archilochum* autem ad *Olympiadem* XXIX. usque duravisse constat, quando strenue pugnantem inducit *Herodotus*, quod etiam in *Simonide* recte colligit *Nicolaus Lloydius*. Et a *Proclo* sane, *Archilochus* et *Simonides* simul ponuntur: Verum ad *Procli* distinctionem non ita multi satis attenderunt, qui aperte illum *Simoniden*, *Amorginum* vocat, sive *Samium*, atque proinde nimis temere de *Simonide* *Ceo* hoc illi affirmarunt. Ita certe *Proclus*, Ἰάμβων δὲ ποιηταί, Ἀρχιλόχος ὁ Πάριος, ἔρις, καὶ Σιμωνίδης ὁ Ἀμοργίνος, ἢ ὡς ἐπιοι, Σάμιος.

Apuleius in *Floridis* *Polycletum* Statuarium ad *Alexandri* M. tempora ponit; cum tamen *Socratem* illi notum et familiarem *Xenophon*, *Mirabil.* l. i. fol. 573. et *Plato* quoque memorat, quorum uterque senes, cum juvenis esset *Aristoteles*, ejusdem tutor *Alexandri*. *Thucydides* de falsis et incertis Narrationibus multa queritur in *Hipparchi* Historia, cum ipse contra *Platonem*, *Xenophontem*, *Herodotum*, et, ut puto, ipsam veritatem, asserat, *Hipparchum* fuisse juniorem *Pisistrati* filium, *Hippiamque* seniore et Tyrannum; cui tamen in hac re *Johannes Meursius* contrarium probat, ut et *Polyæno*, aliisque ab eodem deceptis, in *Pisistrato* c. xi. *Plutarchus* in *Vita Solonis* de *Chronologorum* incertis rationibus queritur, quorum nonnulli *Solonem* *Craeso* minime visum aut auditum contendunt; quod ta-

men

men *Herodotus* affirmat, et revera facile fieri potuit; quum nec ipse *Thales*, septem illorum sapientum ~~πρωτοβουλος~~, nisi sub ultimis *Cræsi* temporibus fatis concefferit, nempe Olympiade LVIII. Idem *Plutarchus*, in *Themistoclis* Vita, nec ipsi *Thucydidi*, nec *Chronologicis* tabulis, fidem vult habere, dicitque illas non ad amussim factas, nec tam indubitatae certitudinis, ut putentur inconcussis et immotis niti fundamentis. Idem in *Camilli* Vita, ubi de tempore, quo *Roma* fuerit a *Brenno* capta, quamquam ipse fatis accurate posuerit ad annum U. C. 360. aut eo circiter, addit, “*si modo sit verisimile, justam illorum temporum rationem conservari;*” quando tanta sit confusio et controversia in rebus multo recentioribus. *Anacreontis* autem natiuitas, ante Urbem Captam 200. ferme annis contigisse constat, ut mox probabimus. *Sulpitius Severus*, gravis et pius Author, sub ipso fere SS. Historiæ initio, de incertis temporum rationibus et primævæ Antiquitatis investigandæ difficultate Lectorem præmonendum duxit. *Jacobus* denique *Perizonius* perversam quorundam *Chronologiam* taxat, ad *Ælianum*, Var. Histor. l. 2. c. 21. §. 2. fol. 233. Quare Lectoris candorem obtestor, siquis invito mihi obrepat error, dum tam diu sepultam historiam resuscitare conor.

V. Natus igitur, ut mihi accuratissimas rationes ineunti videtur, *Anacreon* juxta *Olympiadis* LV. annum secundum; quo fere tempore *Cyrus* ille Magnus regnare cœpit, de cujus acto cum magna gloria per xxx annos imperio, *Herodotus*, *Xenophon*, *Diodorus Siculus*, *Justinusque* Historicus. Hic erat Annus *Halyattæ* *Lydorum* Regis LVI. *Romæ* U. C. cxciv. Captivitatis *Judaicæ* XLII. quo tempore *Pisistratus Athenas* rexit, *Solone* ultro solum vertere. De hujus *Anacreontis* Indole mox dicemus: de Forma, licet ex ^a *Nummis* et *Imaginibus* ejusdem, hodie extantibus, conjecturam facere, quod Vultus erat amabilis, cui cum summa elegantia gravitas decora commixta inerat, unaque cum sincerissimo candore hilaris et grata vivacitas. Illo tempore *Artes Ingenuæ*, Linguæque *Græcæ* elegantia, *Philosophia*, *Historia*, *Pœicesque* gloria, non minus ab *Afi-*

^a Vid. infra ad §. xxxiv.

aticis populis, præsertim *Ionibus*, colebantur, quam in ipsa *Græciæ* Academia, quam in ipsis *Athenis*. Hoc facile confirmari potest ex paucorum enumeratione, qui hac ætate et eo circiter insignes præ cæteris floruerunt; quales *Alcman* poeta *Lydus*, *Alcæus*, et *Sappho* poetria, ex *Lesbo* et *Mitylene*, *Pittacus* item *Mitylenæus*, *Cleobulus Lindius*, *Thales Milesius*, *Heracleus Milesius*, *Historicus*, *Anaximander* et *Anaximenes Milesi*, *Bias Prienensis*, *Pythagoras Samius*, *Anaxagoras Clazomenius*, *Teiusque* noster *Anacreon*, nequid de *Herodoto Halicarnassensi* (qui ultimis fere *Anacreontis* temporibus natus est, nempe *Olympiadis LXXIV. anno secundo*) et aliis dicamus.

Nomen autem ipsum *Anacreon*, prædictæ illius nobilitatis δηλωτικόν, et futuræ etiam indolis προσηµαντικόν. Ducitur enim a Κρέω impero. Unde Κρέων et Κρέουσα, Propria Nomina; *Eustath.* Εύρηται κῆ κρέων παρ' Εὐριπίδῃ. ὅθεν καὶ τὰ κύρια, ὁ Κρέων κῆ ὁ Ἀνακρέων, fol. 303. lin. 49. Id. §. 381. lin. 38. κῆ ὁ Κρέων δὴ τὸ Κόριον, ὡς καὶ ὁ Ἀνακρέων, εὐγενῶς ἐνδεῦθεν ἔχουσι τοῦ ὀνόματ' . Et *Homerus*. *Hiad.* β. v. 100. — ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων ἔση σκῆπτρον ἔχων, quasi nomen et fatum ipsius nostri *Anacreontis* prædixisset; inter enim *Lyricos Poetas* Ἀνακρείων σκῆπτρον ἔχει, et veluti *Rex*, aut *Imperator*, est semper habitus.

Cum valde juvenis esset *Anacreon*, aliquando forte se contulit ad *Mycalen*, juxta *Trogyllium*, ubi locus sacer dictus *Panionium*; quod eo loci et temporis magnus esset *Conventus* ex omnibus *Ioniciæ* urbibus, et generalis *Neptuno Heliconio* solemnitas. Illo tempore, quid fecerit *Anacreon*, narrat *Maximus Tyrius* his verbis, c. xi. p. 116. Ἐν τῇ ἱόνων ἀγορᾷ, ἐν Πανιώνίῳ, ἐκόμιζε τιτὴν βρέφος· ὁ δὲ Ἀνακρέων βαδίζων, μεθύων, ἐξεφανώμεν, ἄδων, σφαλλόμεν, ὡδεῖ τὴν τιτὴν συν τῷ βρέφει, καὶ τι κῆ εἰς τὸ παιδίον ἀπέριψε βλάσφημον ἔπος. Ἡ δὲ γυνὴ ἄλλο μὲν ἔδεν ἰχαλέπνε τῷ Ἀνακρέοντι· ἐπνύετο δὲ ἵ' αὐτὸν τοῦτον ὑέρισην ἄνθρωπον, τοσαῦτα κῆ ἔτι πλείω ἐκινέσαι ποτὲ τὸ παιδίον, ὅσα νῦν ἐπνύετο. Τελεῖ ταῦτα ὁ Θεός· τὸ γὰρ παιδίον ἐκεῖνο δὴ αὐξήδην γίνεται Κλεόβελ, ὁ ὠραιότατος· ἔ' ἀντὶ μικρᾶς ἀρᾶς ἔδωκεν ὁ Ἀνακρέων Κλεόβελῳ δίκην, δ' ἰπαινῶν πολλῶν. *Nutrix* quædam in *Panionio*, quod *Ionum* generale forum est, infantem gestabat. *Anacreon* forte incedens, ebrius, coronâ redimitus, cantillans, vacillans, nutricem una cum infante protrudit, et concitium quoddam in puerum

rum jecit. At mulier nihil quidem aliud Anacreonti irata est; comprecatur tantum hunc ipsum petulantem hominem, tantopere et etiam magis aliquando laudare hunc infantulum, quantopere nunc maledixerit. Effectum votis dat Deus. Hic enim ipse infans adultior factus Cleobulus ille pulcherrimus evadit. Et pro exiguo convitiō, Anacreon Cleobulo plurimis tandem encomiis satisfacit. De hac Historia Nos infra ad §. xxiii.

VI. Juxta annum tertium Olympiadis LIX. Harpagus, Cyri Dux, in Asia inferiori universos Æolidis et Ionie populos bello aggreditur, ipso interea Cyro, in Asia superiori, contra Cræsum Halyattæ filium, et Babylonios, occupato. Et ex omnibus iis Ionie populis, Milessi soli se servos Cyro tradiderunt; cæteri omnes ad resistendum se strenue parabant. Illos quidem Bias Prienensis antea monuisse dicitur, ut universi in insulam Sardiniam navigarent: Thales Milesius, ut suo loco manerent; tantum sibi Teium urbem, communem facerent omnibus curiam; quod Teos esset in ipso Ionie meditullio. At quum horum consiliorum neutrum placuisset, soli Milessi, ut diximus, Harpago submiserunt, exceptis Phocæensibus et Teiis; quorum Phocæenses, ne expectato hoste, relicta, ut Horatius Epod. 16. cum diris et execrationibus suâ patriâ Phocæâ, sub Proto duce alio migrantes, Massiliam tandem non procul à Rhodani ostiis condiderunt. Nam Protus, a Nanno, Rege loci, humaniter exceptus, in convivio quodam solenni, electus erat a Cryptide, regis filia, in maritum, ut inter alios Seldenus noster in Notis ad Draytonis Polyolbion, §. x. fol. 168. &c. At Teii, quibus classis erat non contemnenda, adventum quidem Harpago expectabant, nec nisi edito prius virtutis et virium experimento, recedere volebant. Quum verò ne tunc sibi Athenienses subsidio venire, nec Ionas alios, cernerent; neque per se amplius suffecturos se cognoscerent; concilio habito, res suas omnes, liberosque et uxores in classim devehunt; quumque jam Harpagus per aggeres cepisset illorum muros, consensu ipsi navibus in Thraciam recta contenderunt; nondum enim Persis erant navigia, necdum illi affinitatem cum Phœnicibus inierant, ut Herodotus ait l. 1. c. 143. Τοῖσι δὲ αὐτῶν νηϊώταισι ἦν δεινὸν εἶδεν. ἔτι γὰρ Φοίνικες ἦσαν καὶ Περσέων κατήκοοι, ἔτι αὐτοὶ εἰ Πέρσαι ναυέεσται. Et ad Thraciam appulsi, urbem statim

statim sibi paratam repererunt *Abdera*, quam ante illorum adventum condiderat quidam *Temestius Clazomenius* (ut *Herodotus* ibid. c. 168.) nec ullum inde sibi fructum ceperat, verum à *Thracibus* pulsus, pòst à *Teiis* pro heroe habitus, una cum ^b *Abdera Diomedis Thracii* regis sorore. Et hujus *Teiorum* colonix meminit *Strabo*, l. xiiii. fol. 644. Καὶ ἡ Τέως δὴ ἐπὶ χερρόνησῳ ἰδρυταί, λιμένα ἔχουσα· ἐνθεν δὲ εἰς Ἀνακρέων ὁ μέλοποιός, ἐφ' ᾧ Τήϊοι τὴν πόλιν ἐκλιπόντες, εἰς Ἀβδῆρα ἀπαγκισαν, Θρακίαν πόλιν, οὐ φέροντες τὴν τῷ Περσῶν ὕβριν· ἀφ' ᾧ, καὶ τῷ τῷ εἴρηται, Ἀβδῆρα καλὴ Τήϊων ἀποικία. Ad hanc itaque coloniam pertinebat *Anacreon*, qui cum tota sua familia *Musas* omnes, *Gratiasque* et *Veneres* in *Thraciam* transportavit, jam valde juvenis, annorum ferme xviii. at ingenio maturus; quod lene semper fuit et juvenile: erat enim *amori* atque *hilaritati* ex ipsa natura totus comparatus. Vix novam hanc urbem *Teii* sibi vendicantes auspicius occuparant, quum à *Thracibus* vicinis bello impetuntur. At tum sane, *Teii*, suos hostes cadendo, seque strenue defendendo, sedem illam plenius in perpetuum sibi confirmarunt. In hoc vero agendo et ipsi *Teii* cives nonnullos fortissimos, pro patria hac nova pugnantes, amiserunt; inter quos *Timocritum*, *Agathonem*, et *Aristoclidem*, junctissimo sibi omnes amicitiae vinculo connexos juvenes, *Anacreon* celebravit, carminibus etiamnum supermanentibus: De iis enim agunt *Epigrammata*, *Primum Secundum, Decimum tertium*. Hæc victoria novis colonis non levem virtutis famam acquisivit, illosque bellicosos *Thracum* gentibus multo magis conciliavit; unde pax iis in posterum longa et stabilis. Hujus itaque pacis beneficio *Anacreon* fruitur; et jam hinc videtur liberius suo genio litare, *Musisque* simul et *Amoribus* vacare. Inter alia, *Oden* LXI. de *Thressa* quadam puella scripsit, stylo tam blando, eleganti, dulci, simplici; ut brevi illius nomen ad *Athenas*, retroque in *Ioniam*, perque omnem *Græciam* et *Asiam* deferretur.

^b *Jacob. Gronovius* Thesaur. Græc. Antiq. i. Vol. Qqq. *Abdera. Abderæ πόλις* et *Abderi*, Icones, in nummo, *Ezekiel. Spanhem.* i Tom. fol. 563.

VII. Ante omnes, *Polycrates*, *Sami* tyrannus, flagranti illius fama excitatus, invitavit illum ad se, conditionibus vere regiis, missis ad eum finem literis, non sine muneribus et deductoribus. Illius characteris *Anacreon* non erat inscius; *Polycratis* enim fama jam longe lateque pervagata; quod et fortuna et potentia conspicuus esset, adeo ut maris tenuerit imperium, teste *Strabone*, ^c Ἦν δ' ὁ μὲν καὶ τύχη καὶ δυνάμει λαμπρὸς, ὥς εἰ ἐν θαλάττῃ κρατῆσαι. Et illius magnificentiam ita *Herodotus* breviter describit, ^d “ Quod neque qui *Syraculis* tyrannidem exercuerint, neque ullus aliorum *Græciæ* tyrannorum dignus est cum *Polycrate* comparari.” De quo quidem nobis plura dicenda, ut pateat, *Polycrati* plus profuisse ad nominis immortalitatem, φιλομάθειαν illam et φιλομασίαν, liberalitatemque, quâ *Anacreontem* amplexus est, quam illud *Τυραννικὸν φρόνημα* καὶ πλῆστον βάρῃ, cum hujus poetæ gratia nos in illius *Historia* defudemus; quanquam et illius quoque causâ nonnihil *Polycrati* ipsi debeatur, principi nempe ditissimo, amœnissimo, delicatissimo; cui neque ad voluptatem quicquam defuit, neque ad gratiam, neque ad bonam integramque valetudinem. Nam et rebus et negotiis quæstuosissimis et amicis jucundissimis, quantum libuit, et abundavit, et illis omnibus aptissime ad salutem corporis usus est, et amicorum beneficium populi que *Samii* utilitatem, et urbis templorumque elegantiam. Illius denique, ut breviter totum explicem, omne institutum, voluntatemque omnem successus felix est consecutus, ad ipsum usque vitæ exitum.

VIII. *Polycrates* erat filius *Æacæ*, qui ^e *Samiorum* rempublicam ante eum laudabiliter administraverat, liberos tamen suos sub privata conditione reliquit omnes: At cum *Polycrates* eorum natu maximus, vir esset generosæ admodum indolis, rerumque et divitiarum abundantia, siquis alius, mirifice florens, omnibus erat beneficus; et siquis

^c l. XIII. fol. 637. ^d l. III. c. 125. Ὅτι μὴ οἱ Συρακουσίων γενόμενοι Τύραννοι, εἰδὲ εἰς ἄλλων Ἑλλήνων τυράντων ἀξίος εἶναι Πολυκράτει μεγαλοπρεπὴν συμβολῆσθαι.

^e Lil. Gyrald. in *Ibyci* Vita.

^f *Samiorum*

^f *Samiorum* aut nuptias celebraret, aut apparatu lautiore amicos esset accepturus, *stragulis* pretiosis, vestibulisque polymitis, poculisque auri et argenti illum suppeditavit, nullo pignore accepto. Quare brevi tempore *Samiorum* principatum, quorum pars major summo illum amore semper profecuta est, obtinuit. Et primo quidem regnum suum trifariam divisit, duobus suis fratribus, *Pantagnoto* et *Sylosonte* in consortium sibi assumptis. Mox *Pantagnoto* occiso, et juniore *Sylosonte* in exilium misso, solus ipse omnem *Samum* occupavit, et quascumque *Samus* habuit ditiones sibi subjectas. Ita certe ^g *Herodotus*, Καὶ τὰ μὲν, πρῶτα τριχῇ δασάμεν^θ τὴν πόλιν, τοῖσι ἀδελφεοῖσι Πανταγνώτῳ καὶ Συλοσῶντι ἐνείμει. Μὲτα δὲ τὸ μὲν αὐτίαν ἀπικλείνας, τὸ δὲ νεώτερον Συλοσῶντα ἐξελάσας, ἔχε πᾶσαν τὴν Σάμῳ. Quinimo ^h cum *Amasi*, *Ægyptiorum* rege, foedus percussit, multaque ad illum munera misit, nec pauca ab illo recepit. “ Brevi itaque tempore statim res *Polycratis* adaugebantur, et jam per *Ioniam* reliquamque *Græciam* omnium erant in ore. “ Quacunque enim bellum inferre placuerat, omnia illi feliciter cedebant. Nam centum habuit magna navigia quinquaginta remis acta, et mille Arquites. Quosvis autem populabatur, nullo facto discrimine. Dixerat enim se magis amico gratificaturum, si quæ abstulisset,

^f *Athenæ.* l. xii. c. 109. fol. 540. Πρὸ δὲ τοῦ τυραννῆσαι, κατασκόδασάμεν^θ στραμνάς πολυτελεῖς καὶ ποτήρια, ἐπέτρεπε χρῆσθαι τοῖς ἢ γάμον, ἢ μείζονας ὑποδοχὰς ποιημένοις.

^g L. iii. c. 39.

^h *Herodot.* ibid. Ἰσχυὸν δὲ ξενίην Ἀμᾶσι τὰς Αἰγυπτίων βασιλεῖς ξυνεδέχκατο, πέμπων τὲ δῶρα, καὶ διχόρμη^θ ἄλλα παρ' ἐκείνου· ἐν χρόνῳ δὲ ὀλίγῳ αὐτίκα τοῦ Πολυκράτε^θ τὰ πρῆγματα αὐξέτο, καὶ ἦν βεβαυμένη ὥστε τε τὴν Ἰωνίαν ἔτιν ἄλλην Ἑλλάδα, ὅκωι ᾧ ἰδυσαίε στρατεύεσθαι, πάντα οἱ ἐχώρει εὐτυχέως· ἐκτετο δὲ πεντηκοντάρους τε ἑκατὸν, καὶ χιλίους τεζότας· ἔφερε δὲ καὶ ἦγε πάντας, Διανσίαν ἑδῶνα. τῷ ᾧ φίλῳ ἔφη χαριεῖσθαι μᾶλλον, ἀποδίδους τὰ ἐλάττω, ἢ ἀρχὴν, μηδὲ λαβὼν. Συχνὰς μὲν οὖν τῶν ἡσάν αἰρήκει, πολλὰ δὲ τῆς ὑπεύρου ἄσσεια· ἐν δὲ δὴ, καὶ Λισείους, πανστρατὶ βονδέοντας Μιλησίαισι, ναυμαχίῃ κρατήσας εἶλε· οἱ τὴν τάφρον περὶ τὸ τεῖχος· τὸ ἐν Σάμῳ πᾶσαν δεδεμένους ὠρύξαν.

“ rursum

“ rursus daret; quam si ab initio nihil abstulisset. Multas itaque hic insulas cepit, multasque in ipso Continente urbes, *Lesbiosa*que imprimis, quos cum omnibus copiis opem *Milesia*s ferentes, praelio vicit, cepitque. Illi totam illam circa *Sami* muros ductam fossam vincenti foderunt.

IX. Præ cæteris vero sui temporis mortalibus, *Polycrates* erat ingenio valde magnifico, eleganti, et perpolitio; literasque et literatos homines impense fovebat, et quicquid ullibi rarum aut charum, aut utile haberetur, id sibi confestim deferri curabat. *Clitus* certe *Aristotelicus* in suis de *Mileto* commentariis, refert, ⁱ“ *Polycratem Samium* tyrannum, præ elegantiae studio, quod optimum in suo genere, id undiquaque conquassasse; canes nempe ex *Epiro*, capras è *Scyro*, oves è *Mileto*, fues è *Sicilia*. At *Alexis* de rebus *Samiis*, *Samum Polycrate* fuisse condecoratum; qui canes quidem *Molossicos* et *Laconicos* collegit, capras è *Scyro* et *Naxo*, oves è *Mileto* et *Attica*. Invitabat præterea artifices excellentiores amplissimam mercede.

Inter alios omne genus, memorandus est nobis scientiæ paulo liberioris artifex *Democedes*, *Calliphontis* f. *Crotoniensis*, Medico-chirurgus, et in arte sua peritissimus. Hic ^k intolerandam patris sui severitatem fugiens, *Aeginam* venit, ubi moratus annum principes Medicos longe superavit, licet nec satis instructus necessariis, aut instrumentis, quæ in hac arte versantur. Illum itaque secundo anno *Aegine-*

ⁱ *Athenæ*. l. xii. c. 19. fol. 540. Κλεῖτος δὲ ὁ Ἀριστοτελικὸς ἐν τοῖς περὶ Μιλήτου, Πολυκράτη φησὶ τὸ Σάμιον τύραννον, ὑπὸ τροφῆς τὰ παντὶ ὁρᾶν συνάγειν. Κύνες μὲν ἐξ Ἠπείρου, αἶγας δὲ ἐκ Σκύρου, ἐκ δὲ Μιλήτου πρόβατα, ὅς δὲ ἐκ Σικελίας. Ἀλέξις δὲ ἐν τρίτῳ Σαμίαν, Ἐκ πολλῶν πόλεων, φησὶ, κοσμηθῆναι τὴν Σάμον ὑπὸ τοῦ Πολυκράτους, κύνες μὲν Μολοσσικαὶ καὶ Λακωνικαὶ εἰσαγαγόμεναι, αἶγας δὲ ἐκ Σκύρου καὶ Νάξου, πρόβατα δὲ ἐκ Μιλήτου καὶ τῆς Ἀττικῆς μετεπέμμετο δὲ, φησὶ, καὶ τεχνίτας ἐπὶ μισθοῖς μεγάλοις.

^k *Herodot.* l. iii. c. 125. Δημοκρίδῃ τῷ Καλλιφάνῃ, Κροτωνιάτῃ ἀνδρὶ ἰατρὸν τὸ εἶναι, καὶ τὴν τέχνην ἐκασκέναι ἀρεῖα, τὸ καὶ ἐαυτὸν.

ta publice conduxerunt ¹ Talenti pretio. Tertio anno Athenienses ^m centum minis; quarto Polycrates Talenti ⁿ duobus; ut Herodotus l. iiii. c. 131. Τῷ πρώτῳ ἔτι ὑπερέβαλετο τὰς πρώτους ἡτρώς, ἀσκήδης περ ἰῶν, καὶ ἔχων ὑδὴν τῶν, ὅσα περὶ τὴν τέχνην ἐστὶν ἐργαλῆα· καὶ μὴν δευτέρῳ ἔτι ταλάντου Αἰγυγῆται δημοσίῃ μωδεῦνται· τρίτῳ δὲ ἔτι Ἀθηναῖοι ἑκατὸν μνέων· τετάρτῳ δὲ ἔτι Πολυκράτης δ' οὖν ταλάντου.

Præterea Polycrates noster Atheniensium et Pyxisratidarum erat æmulus; nam ut illi in sua urbe Olympio Jovi templum extruxerant, gymnasiumque in Lyceo, et Διονυσιακά, Παναθηναϊκά, et μικρὰ Ὀλύμπια celebrârunt, ita ille in Samo, minora instituit certamina; quomodo aliquot post annis ^p Archelaus, Macedonum rex, Euripidis amicus, in Dio fecerit. Erat etiam Polycrates diligens in re libraria procuranda, codicibusque plurimis, melioris notæ compilandis, adeo ut omnibus fere φιλοβιβδοῖς ab Athenæo ^p præferatur. Ἦν δὲ καὶ βιβλίαν κτήσις αὐτῷ ἀρχαίων Ἑλληνικῶν τε τοσαύτη, ὡς ὑπερέβαλλεν πάντα ἐπὶ βιβλίῳ σὺναγωγῇ τε· Δαυμασμένους, Πολυκράτη τε τὸ Σάμιον, καὶ Πεισίστρατον τὸ Ἀθηναῖον τυραννίσαντα, Εὐκλείδην τε τὸ καὶ αὐτὸν Ἀθηναῖον, ἔ Νικοκράτη τὸν Κύπριον, ἔτι τε τοὺς Περγᾶμου βασιλεῖας, Εὐριπίδην τε τὸν ποιητὴν, Ἀριστοτέλην τε τὸν φιλόσοφον, καὶ τὸν τὰ τούτου ἀκτηρήσαντα βιβλία Νηλέα.

Huic igitur tam sagaci principi, neminem poetarum fortius temporis placuisse legimus, excepto Anacreonte: qui solus illi visus fufficere, ob magni et elegantis ingenii excellentiam. Et de illius erga auctorem nostrum studio hæc ^q *Ælianus*, Πολυκράτης ὁ Σάμιος, [πολύς] ἐν Μῆσαις ἦν, καὶ Ἀνακρέοντα ἐτίμα τὸν Τήιον, ἔ δὲ σπουδῆς ἦγε, καὶ ἔχαιρεν αὐτῷ καὶ τοῖς ἐκείνου μέλεσιν, καὶ ἁπλάσεν αὐτῶ. “ Poly-

¹ 180 l. — 10 s. — 0.

^m 312 l. — 10 s. — 0.

ⁿ 361 l. — 00 — 0.

} Nostræ Monetæ.

^o Scholiast. Demosthenis, in §. Παραπρεσβείας. Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτον Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῇ Μακεδονίας κατέδειξεν. Vid. Euripid. Vita §. xxx, Edit. Cantabrig. 1694.

^p L. i. c. 2. fol. 3.

^q Var. Histor. l. xi. c. xv.

^r Id. xii. c. xxv.

“ crates

“ *crates Samius* ad literas humaniores valde animum appli-
 “ cuit, et *Anacreontem Teium* in honore habuit, et favore
 “ prosecutus est, et delectabatur tum ipso, tum ipsius *can-*
 “ *tilenis*; et ab eo haud parum adjutus est.” Siquidem,
 ut testatur ^s *Maximus Tyrius*, Ἀνακρέων Σαμίοις Πολυκράτει
 ἡμέρωσε, κεράσας τῇ τυραννίδι ἔρωτα Σμερδίου, καὶ Κλεοβούλου
 κόμην, καὶ αὐλῆς Βαθυλλοῦ, καὶ ᾠδὴν Ἰωνικὴν. “ *Anacreon*
 “ *Samiis* mansuetiorem paulo *Polycratem* reddidit, ejusque
 “ *tyrannicum* fastum, *Smerdiae* amore, et *Cleobuli* coma,
 “ *tibiisque Bathylli*, et *Ionicis* cantilenis temperavit.”

X. Talem itaque tantumque quum *Anacreon* novisset
Polycratem esse, sine mora, relictis *Abderis* ad *Samum* na-
 vigavit; ubi summo honore favoreque exceptus est à Prin-
 cipe literarum amantissimo. Statim fere post illius adven-
 tum, *Polycrates* hospitem suum ingeniosissimum “ ^t *Quin-*
 “ *que auri Talentis* donandum censuit; unde confit *Angli-*
 “ *canæ* nostræ monetæ, *Nongentæ duæ libræ*, cum *decem*
 “ *solidis*. Quod munus vere regium, quum ille per duas
 “ noctes nimis curis aut metu distineretur, continuo re-
 “ misit, hoc simul usus apophthegmate, *Non ea solitudi-*
 “ *nis, quam creant, æstimanda*. De qua re postea postula-
 “ tus à *Polycrate*, respondit, Μισῶ δωρεάν, ἥτις ἀναγκάζει
 “ ἀγρυπνεῖν. *Odi donum illud, noctes quod ducere cogit in-*
 “ *somnes*.” Dna. *Dacier* miratur, hominem tali origine
 ortum, et principibus viris familiarem, hac summula con-
 sternatum; quod μικροψυχίας cujusdam argumentum illi
 videtur. Verum illa ne cogitavit quidem, imperatorem
 ipsum *Romanum* ^u *Sigismundum*, summa quadraginta mille
 aureorum accepta, insomnem permansisse, donec, divisâ
 inter duces et amicos omni pecuniâ, melius demum quie-

^s §. XXI. p. 218. Edit. *Davisian*.

^t Ἀνακρέων δωρεάν παρὰ Πολυκράτους λαβὼν, πέντε τέλανια,
 ὡς ἐφρόντισεν ἐπ' αὐτοῖς δοῦν νυκτῶν, ἀπέδωκεν αὐτὰ, εἰπὼν, Οὐ
 τιμῶμαι αὐτὰ τῆς ἐπ' αὐτοῖς φροντίδος. *Stobæ*. fol. 508. lin.
 20. Item fol. 511. Μισῶ δωρεάν, ἥτις ἀναγκάζει ἀγρυπνεῖν.
 Vid. *Arseuii Collectan. Græc.* De valore 5. talentorum,
 vid. ad *Euripid. Medea* v. 9. Not. ad scholia.

^u *Æn. Sylv.* et ex eo *Christiani Matthiæ Theatr.*
 p. 1001.

vit. Neque domina *Dacier* bene meminit, *Anacreontem* jam procul à suis in *Samo* degere, ubi rex ipse illius erat possessio; nec tutum, aut prudens illi visum esse, majoribus donis inhiare. Quare hoc factò suæ pariter salutis consuluit, invidiæque penitus os obstruxit, *Polycratique* ostendit, se φιλοδοσιαία, non φιλοκερδία esse. Ne dicam, *Præstantioribus ingeniis pecunias semper parvi aestimatas*. Nec docta fœmina tale quid in *Aspasia* historia observarat, Ἐπήνεσε μὲν ἐν Ἀσπασίᾳ τὰ δῶρα ἔ μὴν ἔφατο αὐτῶν δῖος. καὶ χρηματία ἦκεν αὐτῇ μὲν δῶρων πάμπολλα· ἀπέσειλε δὲ Κύρω, εἰ-
ποῦσα, Πολλὰς ἀνδράπων τρέφοντί σοι γένοιτο ἂν ταῦτα λυσίτε-
λῃ· ἐμοὶ δὲ σὺ ἀρκεῖς φιλέμεν καὶ κόσμῳ μοὶ εἶναι. “*As-
pasia* quidem munera collaudavit, at se minime iis dixit
“indigere; et quando plurimas *ille* cum donis pecunias
“misit, remisit utique *Cyros*, Tibi, inquires, hæc fane
“usui sunt futura, qui hominum famulitia alis; at mihi
“tu sufficis amator etiam ornamentis loco.” *Henricus Ste-
phanus*, faniori iudicio, de hoc *Anacreontis* factò, ait, “Sæ-
“pe miratus sum, et alios multos mecum admiratos puto,
“quod de eo memoriæ proditum est, eum quinque talen-
“tis a *Polycrate* donatum, quum jam per duas noctes de
“iis sollicitus fuisset, reddidisse, *Se minime solitudine
“digna ea judicare*, dicentem. Adeo magnos spiritus ge-
“rebat, et magnifice de se sentiebat poeta, ut ne pecuni-
“is quidem succumbere vellet.” Addo ego, “Sapienter
“itaque *Anacreon* ostendere voluit, * *Quod omnis sapiens
“sit dives*, nec auro egeat; unde latrocinia, homicidia,
“et spoliationes oriuntur. Quanto melius esset hodie ec-
“clesiæ, curiæ, foro, campo, academiæ, si plures hujus-
“modi *Anacreontas* haberent, qui argenti et auri studio
“transversim rapi indignarentur; Deoque potius, et Re-
“ginæ optimæ, literisque et legibus, inservire vellent,
“quam avaritiæ, omnium malorum radici et fonti?”
Quidni et hoc de *Anacreonte* dicam, quod *Var. Histor.*
l. 5. c. 5. *Ælianus* d. *Epaminonda Persarum* regis dona
rejiciente dixit, Καὶ εἶτι ἐγὼ νοῶ, μεγαλοφρονέσειν ἢ τῷ δι-
δόντι ὁ μὴ λαβάν.

^w *Ælian.* *Var. Histor.* l. xii. c. i.

* *Vid. Cicconis παράδοξα*, “Ὅτι μόνῳ ὁ σοφὸς πλέσι.”

XI. Et credibile est, divinum poetam non modo exemplo hoc suo, verum etiam scripto quodam venusto, vanitatem illorum perstrinxisse, qui opibus undique conquirendis se fatigant, et in corradendis anxie nummulis solliciti sunt; ut eadem opera, velut aliud agendo, regii sui patroni animum ab inexplibili illo pecuniarum desiderio, quo tandem y inescatus periit, retraheret. Et hujus argumenti sunt *Odae* xv. & xxiii. Nec effectui carebat, in viro sagacissimo, salutare hoc et prudens philosophi et poetæ consilium. Juxta enim hoc tempus princeps plus, in *Apollinis* honorem, cujus vetus fuisse templum in *Samo*, notamus ad v. 469. *Delo* insulæ dedit *Rhenæa*, perpetuum jus et patronatum. Est autem *Rhenæa* maris *Ægei* insula, inter *Ceon*, *Simonidis* patriam, et *Delon* ipsum sita; quam appendicem nunc *Delo* fecit *Polycrates*, teste *Theocriti* ^z Scholiasta. Cujus insulæ mentionem facit *Homerus* in *Hymno Apollinis*,

Νάξος τ', ἡδὲ Πάρος, Ῥήναιά τε πετρήεσσα,

Naxusque, atque Paros, Rhenæaque rupibus æστα.

Et in illa *seles* nunquam reperiri tradit *Antigonus Carystius*, *Histor. Mirabil. c. xi.* Ἐν Ἀσυκαλαίᾳ ὅφεις οὐ γίνονται, οὐδὲ Ἰθάκη λάγως· οὐδ' ἐν Λιδύῃ ὡς ἀγρία, οὐδ' ἐν Ῥηναίᾳ, τῇ πρὸς Δύλῳ, γαλῇ. Præterea *Junonis Samiæ* et *Apollinis Samii* templa multis et pretiosis donariis ornavit, *Amasisque Ægypti* Regem habuit devotionis suæ socium et consortem. *Amasis* enim *Polycratis* erat amicus et fœdere junctus, illiusque gratia donaria non pauca misit in *Græciam*. Ita enim ^a *Herodotus*, Ἀνέθηκε δὲ καὶ ἀναθήματα ὁ Ἀμασις, πέμψας ἐς τὴν Ἑλλάδα· τοῦτο μὲν ἐς Κυρήνην ἀγάλμα ἐπὶ χρυσῷ Ἀθηναίης, καὶ εἰκόνα ἑαυτοῦ γραφῇ εἰκασμένην· τὸ δὲ, τῇ ἐν Λίνδῳ Ἀθηναίῃ δύο τε ἀγάλματα λίθινα, καὶ θάρκη λίθινον ἀξιοθέητον· τοῦτο δὲ ἐς Σάμῳ, τῇ Ἠρῇ, εἰκόνας ἑαυτοῦ διφασίας ξυλινὰς αἱ ἐν ταῖς νηῦσι μεγάλα ἰδρύσασθαι· ἐτι καὶ τὸ μέγιστον ἐμὲν,

y ἱμείρετο γὰρ χρημάτων μεγάλως. *Herodot. l. i. c. 123.*

z Τὴν δὲ Ῥηναίαν προσῆψε τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σαμίων βασιλεὺς. Ad illud *Idyll. 17. v. 70.* Ἴσον καὶ Ῥηναίαν ἀναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.

a l. ii. c. 182.

ὅτι οἱ τῷ Σαμίων ἀνέθηκεν κατὰ ξεινίην τὴν ἰαυ-
τοῦ τε καὶ Πολυκράτους τοῦ Αἰάκε.

Pythagoras Samius, cum regem suum *Polycratem* videret, tantâ apud *Amasin*, *Ægyptiorum* regem, auctoritate valere, rogavit *Polycratem*, ut literas suas dirigeret ad eundem *Amasin*, amicum et hospitem suum, quo nempe daret ei potestatem, *Ægyptiorum* sacerdotum mysteria accedere, et eorundem eruditionis participare; quod et factum est, ut ostendit, ex *Antiphonte*, *Porphyrus* in vita *Pythagoræ* Philosophi, Ἀντιφῶν δὲ ἐν τῷ περὶ τοῦ βίᾳ τῷ ἀρετῇ πρᾶξι-
σαν, καὶ τὴν κατεργασίαν αὐτῆς (Πυθαγόρου) τὴν ἐν Αἰγύπτῳ διηγεί-
ται λέγων, τὸν Πυθαγόραν ἀποδέξασθαι τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων τὴν
ἀγωγὴν, σπουδασαλίᾳ τε, μεταχειρῆν ταύτης, δεηθῆναι Πολυκρά-
τους τῷ Τυράννῳ, γράψαι πρὸς Ἀμασιν τὴν βασιλέα τῆς Αἰγύπτου,
φίλον ὄντα καὶ ξένον, ἵνα κοινωνήσῃ τῆς τῶν προειρημένων παιδείας.
Ἀφικόμενον δὲ πρὸς Ἀμασιν, λαβεῖν γράμματα πρὸς τὰς ἱερέας.

XII. Quod vero divinum hominem et philosophum *Anacreontem* modo vocarim, quum tota illi *poesis*, ex confesso, juxta ^b *Ciceronem* sit amatoria, et in symposiis et comestationibus ut plurimum versetur; nequis id a me gratis dictum putet, audiamus aliorum voces, colligamus suffragia, testium auctoritatem consideremus. Et primo liber *Gallicus* se offert, cui titulus *Novi Dialogi Mortuorum*, in quo *Aristoteles* et *Anacreon* hoc modo confabulantur in campis *Elysiis*. 1 Tom. Dialog. iv.

Arist. “Egone unquam ut credam, versificatorem ul-
“ lum ausum esse, se conferre cum philosopho mei nomi-
“ nis et famæ?”

Anacr. “Tu quidem nomen philosophi satis alte depræ-
“ dicas; ast ego cum meis versificationibus nihilominus ob-
“ tinui, *Sapiens* *Anacreon* vocari. Et mihi videtur, quod
“ *philosophi* titulus minime æquipolleat illi *Sapientis*.

Arist. “Illi, qui hanc tibi qualitatem donarunt non
“ satis adverterunt, quid dicerent. Quid enim, quæso,
“ fecisti unquam, aut dixisti, quo illam mereres?”

Anacr. “Nihil quidem aliud ego me fecisse fateor,
“ quam *potare*, *canere*, et *amoribus* vacare; mirariſque
“ hoc pretio mihi *sapientis* nomen donatum; quum tibi

^b *Tusculan.* l. iv. §. 33.

“ vix tandem illud *philosophi* concesserint, quod tamen
 “ nec sine laboribus infinitis conquifivisti? Quantum enim
 “ nocturnarum lucubrationum permensus es, ut spinosas
 “ *Dialecticæ* quæstiones dissolveres? Quantum item volu-
 “ minum corpus compaginasti, de rebus obscuris; quæ
 “ nec tu quidem ipse forsan satis intellexeris?

Arist. “ Tu scilicet methodum cepisti commodiorem,
 “ qua ad *sapientiam* pervenires. Nec ullam puto machi-
 “ nam reperiri posse magis idoneam ad gloriam acquiren-
 “ dam, quam *cithara* illa tua et *cyathus*. Quum magni
 “ homines pluribus suis vigiliis et studiis minime sint
 “ eam consecuti.

Anacr. “ Tu quidem joculari præ te fers; ast ego hoc
 “ in me recipio, quod magis fuerit difficile, *potare* et *ca-*
 “ *nere*, quemadmodum ego *canebam*, atque *potabam*,
 “ quam *philosophari*, quomodo tu *philosophatus* es. Ita e-
 “ nim *Canere* atque *Potare*, id demum necesse erat, si quis
 “ meo more hæc facere velit, ut omnibus violentis pas-
 “ sionibus sit illius anima libera, ne quærat amplius quod
 “ in nobis non sit situm; at semper sit paratus, ita tem-
 “ pus perpetuo accipere, sicut venerit; &c.

XIII. At *Anacreonti παρδισικός* dicam nonnulli impin-
 gunt; et amafios ejusdem non paucos proferunt,
Cleobulus. de quibus aliquid hic dicendum. De *Cleobulo*
 primum videamus, quem fatalem *Anacreonti* a-
 micum ^c modo ostendimus ex *Maximo Tyrio*; qui tamen
 vir gravis *Anacreontis* acerrimus propugnator, ut infra
^d probamus, *Angelus* ^e *Politianus* ad hanc historiam alludit,
 excepto, quod *Bathylum* ille pro *Cleobulo* satis incogitan-
 ter dixerit,

*Nam modo Threïcii crinem miraris ephebi,
 Nunc Samium celebras, jubet Adrastæa, Bathylum,*

Et de hoc *Cleobulo* superest etiamnum integrum *Odarion*,
 viz. XCIII. v. 1172. quod hic *Latinis* suis numeris ju-
 var donare :

^c §. v. ^d §. XIX. &c.

^e Nutritia, v. 585.

O Rex cuncta domans Amor,
 Cui nymphae Oceanitides,
 Purpureo et Venus ore,
 (Auro tempora cui nitent)
 Colludunt: Colis et nimis
 Altum culmina montium;
 Te quaeso, bonus o mihi
 Adsis, votaue inaudias,
 Quae gratissima fundo.
 Consultor bonus insuper
 Cleobulo fieri velis:
 Novi namque, Amor ut meus
 Jam nunc sit tibi gratus.

Siquis ex hac oda conjecturam facere velit, nihil aliud, nisi probum, castum, et, ut hodie vulgo vocamus, *Platonicum* amorem exhinc colligendum putet, amorem nempe homini deoque approbandum; de quo *Plato*, *Xenophon*, *Maximus Tyrius*, *Apuleius*, *Hierocles*, *Famianus Strada*, *Johannes Picus Mirandula*, et Nos alicubi in Notis ad *Euripidem* et *Anacreontem* diximus, et infra etiam in hac *Vita* dicemus.

XIV De *Smerdia* accepimus, quod is *Thrax* esset ortu, *Smerdias*. ex regio genere, formae certe illius liberalis, quam *Euripides* vocat εἶδος ἄξιον τυραννίδος, atque idcirco captus à quibusdam *Græcis*, dono cesserit *Polycrati*. Ita quidem *Maximus Tyrius*, §. x. Σμερδῆς Ὀραξ, ἄλκις ὑπὸ Ἑλλήνων, κάλλους μενέαιον βασιλικῆς, ὁφθαλμοῦ γὰρ, ὁμομίσθε δῶρον τυράνῳ Ἰωνι, Πολυκράτῃ τῷ Σαμῖτι· ὁ δὲ ἦσθε δῶρον, καὶ ἐραὶ Πολυκράτης Σμερδῆς καὶ αὐτῷ συνεραὶ ὁ Τῆτιος ποιητὴς Ἀνακρέων. καὶ Σμερδῆς ὡρᾷ μὲν Πολυκράτης ἐλάβε χρυσόν καὶ ἄργυρον, καὶ ὅσα εἰκὸς μενέαιον καλὸν ὡρᾷ τυράνῳ ἐραῖτος· ὡρᾷ δὲ Ἀνακρέοντι, ὡδὰς καὶ ἐπαῖνους, καὶ ὅσα εἰκὸς ἦν παρὰ ποιητῆ ἐρατοῦ. Et visus est *Polycrates* aliquando hujus pueri causâ zelotypia quadam hujus sui rivalis ingeniosissimi correptus fuisse, ut *Ælianus* refert, *Var. Histor.* l. ix. c. iv. Ἀνακρέων ἐπῄνεσε Σμερδίῳ θερμότερον, τὰ παιδικὰ Πολυκράτης,

εἶτα ἦσθη τὸ μεῖράκιον τῷ ἐπαίῳ, καὶ τὸ Ἀνακρέοντα ὑσπάζετο
 εὖ μάλα σιμῶν ἐρῶντα τῇ ψυχῇ, ἀλλ' ἢ τοῦ σώματος μὴ γάρ
 τις ἡμῶν ἀφαισθῆται πρὸς θεῶν τὸν ποιητὴν τὸν Τήϊον, μὴδ' ἀκό-
 λασον εἶναι λεγέτω. Ἐξηλοτύπησε δὲ Πολυκράτης, ὅτι τὸν Σμερ-
 δίῳ ἐτίμησε, καὶ εἶρα τὸν ποιητὴν ὑπὸ τῷ παιδὶ ἀντιφιλέμενον.
 καὶ ἀπέχειρε τὸν παῖδα ὁ Πολυκράτης, ἐκείνῳ μὲν αἰχάνῃ, οὐδὲν
 δὲ (καὶ) λυπεῖν Ἀνακρέοντα. ὁ δὲ εἰ προσεκοίσατο αἰτιάσθαι τὸν Πο-
 λυκράτην, σωφρόνως καὶ ἐγκρατῶς. μετήγαγε δὲ τὸ ἐγκλημα ἐπὶ
 τὸ μεῖράκιον, ἐν οἷς ἐπικάλει τόλμην αὐτῷ καὶ ἀμαθίαν, ὅπλα-
 μένα κατὰ τῶν ἐαυτοῦ τυχῶν. τὸ δὲ ἄσμα τὸ ἐπὶ τῷ πάθει τῆς
 κόμης Ἀνακρέων ἀσάτω. Rem tangit Stobaeus ex Phavorino,
 Πρὸς ταῦτα γελοῖον ἂν φανείη ὁ Ἀνακρέων, καὶ μικρολόγος, τῷ
 παιδὶ μεμφόμενος, ὅτι τῆς κόμης ἀπεκείρατο, λέγων ταῦτα,
 Ἀπέκειρας δὲ ἀπαλῆς κόμης ἀμώμων ἄνθρ. Vid. ad v. 1223.
 Item Antipater Sidonius, infra ad v. 1554. Ἡ Κίκονα Θρη-
 κὸς Σμερδίῳ πλόκαμνον. Angelus quoque Politianus, ut supra,
 §. XIII.

Nam modo Threïcii crinem miraris ephebi.

Hanc denique rem tangit, & Athenæus, qui eodem tempo-
 re Polycratis moderationem laudat, Ἐκ πάντων ἐν τέτταρ' ἄν-
 θρ. θαυμάζειν τὸν τύραννον, ὅτι ὑδαμόθεν ἀναγέγραπται γυναῖκας
 ἢ παῖδας μετὰ πεμψάμενος, καὶ τοὶ παῖδες τὰς τῷ ἀρρέναν ὁμιλίας
 ἐπληρομένους, ὡς καὶ ἀνέρεῶν Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ, ὅτι καὶ δι' ὄργην
 ἀπέχειρε τὸν ἐρώμενον.

XV. Erat etiam adolescens Samius, nomine Bathyllus,
 amasius Polycratis, necnon Anacreonti in deliciis;
 Bathyllus. ut putârit aliquis, ex poematiis illius conjecturam
 faciens; nam et Oda IX, XII, XVII, XXII, XXIX. illius
 omnes mentionem faciunt, ut illorum temporum maxime
 formosi pusionis; quod ipse disertis verbis affirmat, viz.
 v. 139. ἔσθ.

*Anacreon suum me
 Remisit ad Bathyllum,
 Bathyllum, ubique formâ
 Qui regnat, imperatque,*

Illius denique formam per partes graphice describit, totâ
 illâ Odâ XXIX, à v. 425. Ejusdem vero statuam Apuleius
 Madaurensis, quam in Junonis Samiæ templo ipse viderat,

his verbis describit, *Floridorum* l. 1, " Vel inde ante aram
 " *Bathylli* statua à *Polycrate* tyranno dicata; quâ nihil
 " videor effectius cognovisse. Quidam *Pythagoræ* illam
 " falso existimant. Adolescens est visenda pulchritudine,
 " crinibus fronte parili separatu per malas revulsis. Pone
 " autem coma prolixior interlucentem cervicem scapula-
 " rum finibus obumbrat. Cervix succi plena; malæ ube-
 " res; genæ teretes; ac modico mento facies. Eique
 " prorsus citharædicus status, deam conspiciens, canenti
 " similis. Tunicam picturis variegatam deorsus ad pe-
 " des dejectus ipsos, *Græcanico* cingulo. Chlamyda ve-
 " lat utrumque brachium adusque articulos palmarum. Cæ-
 " tera decoris histrici dependent. Cithara baltheo cælato
 " apta strictim sustinetur. Manus ejus teneræ, procerula
 " læva, distantibus digitis, nervos molitur, dextra psallen-
 " tis gestu suo pulsabulum citharæ admovet, ceu parata
 " percutere. Cum vox in cantico interquievit, interim
 " canticum videtur ore tereti, semihiantibus in conatu la-
 " bellis, eliquare. Verum hæc quidem statua esto cujuspi-
 " am puberum, quem *Polycrati* tyranno dilectus *Anacreon*
 " *Teius*, amicitiae gratiâ, cantillat."

Quin *Bathylli* hujus imaginem, una cum *Anacreontis*,
 adhuc dum visendam, in *Fulvii Ursini* nomismate æreo
 exhiberi, probat *Johannes Faber Bambergensis*, ut mox vi-
 debimus, §. xxxiv.

Huc omnino *Horatii* testimonium attexendum, quod
 ille quidem ex vulgi fama traditum avidius accepit, in sui
 amoris honestamentum, *Epod.* xiv.

Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo

Anacreonta Teium:

Qui persæpe cavâ testudine flevit amorem

Non elaboratum ad pedem.

Nec prætereundus *Pont*, de stell.

Nirea sic perhibent et amatum à vate Bathyllum,

Pictum oculis, fuscumque comâ, roseumque labellis.

XVI. Est et alius *Anacreonti* imputatus amasius, cui no-
 men *Megistes*, de quo *Leonidas* Tarentinus infra
Megistes. ad v. 1583. Μέλπη δ' ἢ Βάθυλλον ἐφίμερον, ἢ
 Μεγίστην. Item *Antipater Sidonius*, v. 1553. Ἡ
 πρὸς Εὐρυπύλλῳ τέτραμμένῳ, ἢ Μεγίστην. Et *Simonides*, v.
 1537. Ἀλλ' ὅτι τ' χαρίεντα μὲν ἠϊθέοισι Μεγίστη, καὶ τ'
 Σμυρδία

Σμερδίειν Ὀρχήα λείλοιπε πόθεν. Quin ipse *Anacreon* ejusdem meminit, v. 1100. Μεγιστῆς ὁ φιλόφρων, κ. λ.

XVII. Et hi sunt, quorum pulchritudinem vel deperibat *Anacreon*, vel certe laudabat, de qua re mox accuratius, quando de illius amore erga foeminas nonnihil quo *Sappho*. que prius dixerim. Et primo *Sapphorem* poetriam *Lesbiam* ex *Mitylene* amasse dicitur *Anacreon*; quod testatur *Hermesiana* *Colophonius*, in tertio Elegiarum:

Καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς ἐφ' ἀμείλησ' Ἀνακρείων

Στελλομένῳ πολλαῖς ἀμύμνῃσι Λεσείαςιν.

Φοῖτα δ' ἄλλοις μὲν προλιπὼν Σάμῳ, ἄλλοις δ' αὐτῷ

Οἰνῆρην δόρασιν κεκλιμένῳ πατρίδι,

Λίσσον ἐς εὐοῖνον. —

Teius hic etenim *Sappho* mellitus amavit,

Lesbiadas plures inter ut emicuit:

Nam nunc ille *Samum*, patriam nunc ille reliquit,

Eversam dudum *Marte* sub armifono.

Vinosam in *Lesbon*.

Et *Chamaeleon* in libello de *Sapphone* tradit, nonnullos asserere, *Anacreontem* in eam scripsisse poemation, cujus fragmentum exhibemus ad v. 1203. ad quod putatur illa reddidisse responsum, versu pure *Sapphico*:

Κεῖνον, ὃ χρυσόθρονε Μῆρ', ἐνίσπες

Ἕμνον, ἐκ τῆς καλλιγύναικος ἐσθλῶς

Τῇ τ' χάρας ὃν ἀεὶδε τερανῶς

Πρέσβυς ἀγαυός.

Quem locum, nequaquam pari elegantia, metro certe eodem, ita verto,

Illud, aurato folio *Camæna*,

Ipsa tu dixti modulata carmen,

Teius vates proprio quod ad nos

Fudit ab ore.

Athenæus, fol. 599. quidem *Hermesiana* *tem* falli ait, ipse falsus, ut mox videbimus. Ἑρμοσιάνῃ σφάλλεται, συγχρονεῖν οἰόμενος Σαπφῶν καὶ Ἀνακρέοντα, τ' ἢ κατὰ Κύρον, ἢ Πολυκράτην γενόμενον, τῷ δ' καὶ Ἀλυάτῃ τ' Κροίσῳ πατέρα. Hæc *Athenæus* contra *Hermesiana* *tem*; nec tamen ille *Chamaeleontem* interea impugnare audet, quod si maxime faceret, minime tamen promoveret; nam συγχρονισμός vel hinc demonstratur: *Sapphus* frater *Charaxus* amavit *Rhodopin*, quam *Dorice* vocat *Athenæus*. *Æsopi* olim conservam, ut

XXV ANACREONTIS VITA.

Herodotus in Euterpe, et Lilius Gyraldus in Sapphus Vita.
Æsopus autem Cræso σύγχρονος et familiaris, qui et *Solonem*
 jam senio gravem monuerat, in congressibus cum *Cræso*,
 ἢ ὡς ἰδίῳ, ἢ ὡς ἡκιστα λαλεῖν. *Cræsus* et *Cyrus*, *Polycrates*
 et *Anacreon* aliquo tempore σύγχρονοι, *Thalete* et *Solone*, re-
 liquisque septem Sapientum jam senio vergentibus; nam
Thales, primus omnium Sapientum mortuus est *Olympiade*
 LVIII, valde senex, *Anacreonte* vix tum undecenni. Cir-
 ca decimum quintum *Anacreontis* nata est *Sappho*, paucis
 annis ante victum a *Cyro Cræsum*, florentibus jam Sapien-
 tum aliquot; et quum illa viginti quinque annorum esset,
 tum *Anacreon* erat quadragenarius; quo fere tempore ca-
 nescere homines incipiunt, unde ipse *Anacreon* de *Sapphone*
 et ad eam, v. 1207.

Σὰ φῖλτρ' ἐμὸν ἦτορ
 Συμπάϊζεν προκαλιῖται.
 Ἡ δέ, ἐς τὸ ἄπ' εὐκρίτου
 Λέσβε, τὴν μὲν ἐμὴν κόμπην,
 Λευκὴ γὰρ καταμίμφεται.
 Πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει.
 Na desiderium tui
 Cor nunc sollicitat meum,
 Ast illa, ex Mitylene
 Procax virgo, meam comam
 (Namque est candida) vellicat:
 Novo ardescit et igni.

Verum illa quidem circa tricesimum quintum ætatis annum
 fatis concessit, *Anacreon* post illam triginta amplius annis
 durabat; ad octogesimum enim quintum vitam extendebat,
 teste *Luciano* in *Macrobiis*. At quum *Sappho* illa formæ
 fuerit minus venustæ, brevis enim et fusca fuisse dicitur
 a *Ovidio*, et *Maximo Tyrio*, suspicetur aliquis, *Anacreontis*
 hunc amorem non nisi pium et castum; qualem omnes in-
 genui homines erga doctas et ingeniosas mulieres gerunt,
 quantumvis aspectu minus liberali; quare et ipsa dicit
 ibidem, *At mea cum legeres, etiam formosa videbar*. Et
 eadem a *Socrate* Pulchra vocatur, ut mox videbimus §. xxv.
 Certe ita *Maximus Tyrius*, Ἦπου Σαπφῆς τ' καλῆς ἔγω γὰρ

Epistola, *Sappho* *Phaoni*.

αὐτὴν ὀνομάζειν χαίρει Πλάτων, ἀλλὰ τὴν ὄραν τ' μελῶν, καί τοι
μικρὰν ἔσαν καὶ μέλαιναν.

XVIII. Memoratur et alia *Anacreontis* amasia, *Eurypyle*
nomine; de qua *Antipater Sidonius* in illo versu,
Eurypyle. quem supra laudavimus §. xvi. in *Megisteos* ca-
pitulo.

Meleager item de *Anacreonte*, v. 1614.

Ὅφρα καὶ ἐν Δηῷς ὀνώμηντο ἄερα χορεύσας,
Βεβληκώς χρυσέην χεῖρας εἰς Εὐρυπύλῃν.

Ipsē denique *Anacreon* illius meminit, v. 1146.

Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει
Ὅ παρφορήσῃ Ἀρίεμον,

Nec illam præterit *Angelus Politianus*, inter *Anacreontis* a-
matas; ita enim canit,

Nunc teneram *Eurypylē*, tenerumque *Megistea*
laudas.

Est et alia, sine nomine, ab *Anacreonte* tamen non parum
celebrata, cujus formam operoso ingenio describit a v. 391.
ad 424. inclusive; nisi forte illa quoque sit *Eurypyle*, aut,
quod rectius puto, poetici potius caloris fœtus. Meminit
et ipse alias *Thraciæ* cujusdam puellæ, ad v. 946. quam
item amâsse putatur, si ex ingenio licet argumentum fume-
re. Nam, ut id quoque concedamus, tota illi vita amori-
bus vacavit, ut *Suidas*, Βίῃ δὲ ἦν αὐτῷ πρὸς ἑρωίας παίδων καὶ
γυναικῶν. Et *Antipater Sidonius*, v. 1557. elegantissime,

Τρισσοῖς γὰρ, Μίσσησι, Διονύσῳ, καὶ Ἑρωτι,
Πρέσβυ, καί ποσειδῶνι πᾶς ὁ τῶς βίῃς.

Et *Amor* ipse in sua ad defunctum *Anacreontem* ἔπηγεῖα,
v. 1460.

Ὅ σὸς δ' ὅλῃ βίῃ μοι
Ἑράσμι καλὸς τε,
Ἰσὸν τσαῖς αἰοδαῖς.

Atque iterum, v. 1472.

Σὺ δ' αὖ δέρας φέρις,
Πισὸς τε καὶ βέβαιος,
Ὅλον βίον δελήμων
Ἑμοὶ κρατεῖν ἔδωκας.

Videtur tamen, non nisi sero, conjugium iniisse, ut nota-
mus ad *Oden* XLIV. idque cum fœmina provectioris paulo æta-
tis; quam tamen ex animo amavit, si recte ex illius somnio
auguror. Verum nunc de illicito illius amore quærendum.

XIX. *Cleobulum, Smerdin, Bathyllum, et Megisten* laudavit *Anacreon*, nec enim diffitemur, haud perfunctorie; unde *critici* vocarunt eum *φιλόπαιδα*, hoc est, ob versûs characterem, ut *Euripidem* vocabant *μισογύνην*. Quos titulos indocti et inveniusti homines ad ipsos poëtas traxerunt; quanquam nec inficete *Simonides* eadem voce sit usus de cithara, ut infra v. 1526. Παννύχιον κρείοι τῶν φιλόπαιδα χέλυν.

Quod ad puerorum, aut puellarum, laudationes attinet, sæpe id quidem factum videmus, sine ullo animi affectu. Quotusquisque enim est poetarum, qui virginum et puellarum formam versibus suis non aliquando commemoravit? Quotusquisque, qui non aliquas summa alacritate, summo animi studio, summaque verborum contentione, tanquam amator esset ipse revera, poetice descripsit, laudavit, fidem imploravit? Quas tamen nec amavit, nec amare vel potuit, vel voluit, vel ausus erat; tantum illas, alieno nomine, non suo compellavit; nonnullas nec vidit unquam, nec aliquando vel nomine tenus novit: Ad aliorum tantum preces hos ludos lusitavit; quod a meipso factum fateor, et ab innumeris aliis quotidie factum scio.

Ita plurimi de *Vino et Venere*, tanquam de poëtarum communibus locis, tractare solent. Ita *Anacreon* scripsit *Oden xxxii*, Εἰς τὰς ἑαυτῶ ἑρωϊδας, in qua innumeras ex omnibus *Asiæ* et *Europæ* gentibus puellas sibi charas commemorat; quem locum *Coulei*us noster imitatur, in *Oda*, cui titulus, *The Chronicle*, ubi plus centum amicas innumerat; qui revera cum unicam tantum haberet, præ nimia tamen verecundia, nunquam illam, licet in iisdem ædibus manentem, de amore compellare est ausus; quod ex certa relatione accepimus. Idem ille, cum sobrius esset vita, sæpe in scriptis ebriosum se simulat, qua re nihil frequentius apud poëtas.

Quod si amatoriarum compellationes ad pueros factæ alicubi apud *Anacreontem* occurrant, possunt hæc quidem et debent factæ intelligi a personis sequioris sexûs, quando poëtæ ipsius persona minime indicatur, ut notamus ad illud, v. 1073. Ὁ παῖ, παρθένιον βλέπων, Minime esse necesse, ut hæc in sua persona proferat poëta; potuit mulieri cuidam hæc verba affingere.

Et

Et hi quidem lusus poetici si tam rigidos censores inveni-
ant, nescio quis mortalium integer ex omni parte sit evasu-
rus. Omnes fere doctrina, ingenio, et indole viros insignes
simul obruunt et condemnant. Nec *Homerum* ipsum in-
tactum relinquunt; unde *Horatius* per jocum, licet in sui
vitii patrocinium,

Laudibus arguitur vini vinosus Homerus;
nec *Homerum*, inquam, neque *Socratem* ipsum, neque
Platonem, aut *Xenophontem*, nec *Virgilium*, neque *Coulei-*
um, tutos aut indemnatos relinquunt. Verum de hujusmo-
di lufibus dicendum, quod *Apuleius*, in Apologia, de ama-
toriiis *Platonis* versiculis dixerat: *Tanto sanctiores habendi*
sint, quanto pudicitius compositi, quanto simplicius professi
Namque hæc et id genus omnia dissimulare et occultare, pec-
cantis; profiteri et promulgare, ludentis est. Quippe naturâ
vox innocentiae, silentium maleficio distribuitur. Præterea
attendenda sunt, quæ notamus ad *Euripidis* *Dictyn*, v. 2.
et *Oedipum*, v. 17. et ad *Anacreontis* v. 1186.

XX. De *Platonico* quidem amore dixerunt et alii, post
ipsum *Platonem* et *Xenophontem*, ut *Æschines* contra *Ti-*
marchum, *Hierocles* de Providentia et Fato, p. 70, *Apu-*
leius, *Famianus Strada*, Prolusion. l. 1. §. 5. Poetic.
p. 172. *Johannes Picus Mirandula* super *Hieronymo Beni-*
vieni, inter *Thomæ Stanlæi* Poemata, et alii quamplures.
Platonis cliens et discipulus est habitus *Virgilius*, omnium
fere poetarum castissimus, qui hujusmodi amorem eleganter
depingit in ⁱ *Euryali* et *Nisi* personis, concludens cum hoc
ephiphponemate, *Gratior est pulchro veniens è corpore virtus.*
Aliud hujus rei suavissimum exemplum habemus in *Ptole-*
mæo rege et *Galete* puero: ^k Πτολεμαῖος ὁ βασιλεὺς ἐρώμενον
εἶχε Γαλέτην ὄνομα ἰδεῖν κάλλιστον. ἀμείναν δὲ ἦν ἄρα τῷ μερά-
κιῳ γνώμῃ τ' μορφῇ. πολλάκις γὰρ αὐτῷ καὶ ὁ Πτολεμαῖος ἐμαρ-
τύρει, καὶ ἔλεγεν, ὦ ἀγαθὴ κεφαλὴ· κακῶ μὲν ἐδεπάποισι ἐδένι γέ-
γονας αἰτίῃ. πολλοῖς δὲ καὶ πολλὰ ἀγαθὰ πρέξεντας. Ὁ μὲν
ἵππευς σὺν τῷ βασιλεῖ τὸ μεράκιον ἰδὼν δὲ πόρρωθεν ἀγομένους

ⁱ Vid. *Æn.* l. v. ver. 295. et *Brodæi Miscellan.* l. v.
c. 35.

^k *Ælian.* Var. Histor. l. i. c. 30. *Cæl. Rhodigin.*
l. xiii. c. 15.

XXIX ANACREONTIS VITA.

τῶν ἐπὶ θανάτῳ, ἔραβόμενος εἶδεν· ἀλλ' ἔφη πρὸς τὸ Πτολεμαῖον· ὦ βασιλεῦ, ἐπεὶ, κατὰ τινα Δαίμονα τὸ ἀγομένων ἀγαθόν, ἐπὶ ἵππῳ ἐτύχομαι ὄντες, φέρε, εἰ σοι δοκεῖ, τὴν ἔλασσω ἐπιτείναντες καὶ συνιστάμενον ἐπιδιώξαντες, Διόσκouroi τοῖς θειλαίοις γενόμεθα Σωτῆρες ἔνθα καὶ ἀγαθοὶ παραστᾶται· τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον ἐπὶ τῷ θεῷ τῶν τέτων· Ὁ δὲ ὑπερηφάνος αὐτοῦ τῇ χρηστότητι, καὶ τὸ φιλοκτίρμον ὑπερφιλῆσας, ἔκεινός ἐσωσε, καὶ ἐπὶ πλέον προσέθηκε τὸ φίλτρον τῷ καὶ αὐτὸν ἐρωίῳ.

Talis perhibetur fuisse Charitonis amor et Melanippi, de quibus oraculum :

Θεὸς ἡγήσῃρας ἐφημερίοις φιλότῃ,

Εὐδαίμων Χαρίτων καὶ Μελάνιππος ἔφυ.

*Qui sanctum induxere hominum sub pectus amorem,
Et Chariton felix et Menalippus erat.*

Hi enim, quum in *Phalariden* tyrannum conjurassent, ab eodem deprehensi, et tormentis subiecti, tam luculentum constantiæ specimen ediderunt, ut in eorum admirationem abreptus *Phalaris* vitam utrisque condonârit. Et hoc illius factum *Apollo* probavit, eaque propter ejusdem necem in plures annos distulit, ut *Athenæus* lib. XIII. fol. 602. et *Ælianus* Var. Hist. lib. ii. cap. 4. *Suid.* v. Ἀναβολή. Credibile est, talem fuisse amicitiam *Herculis* et *Hylæ*; *Thesei* et *Pirithoi*; *Pyladis* et *Orestæ*; *Pythiæ* et *Damonis*; *Achillis* et *Patrocli*; certe *Jonathanis* et *Davidis*. Nec sacer *Epaminondæ* manipulus nobis obliviscendus, de quo *Plutarchus* in *Pelopida*, *Erasmus* in adagio, Sacer Manipulus, item *Sabellicus* et *Cælius Rhodiginus*.

XXI. Et multi sane magni auctores libere de aliis loquuntur: *Ibycum* *Rheginum* et *Archilocum* parium impudiciæ et amoris flagitiosi damnant. Nemo tamen idoneæ auctoritatis *Anacreontem* unquam vel ebrietatis, vel lasciviæ, taxavit; nisi quod forte jocosæ poetæ et pictores aliquot ipsius aliquando personæ attribuant figurate, quod de *versu* tantum illius, revera dicendum fuit; de qua re accuratius nos infra, §. xxxiv. vel nisi quod ἀδισπόλον forte epigramma, ut, v. 1602. cujus tamen sensus, si dextre capias, illum æque pueris et puellis, hoc est amatoribus utriusque sexûs, charum probat; aut *Scholias* aliquis, ex ipsius poetæ locis quibusdam male intellectis, vel ex veterum picturis et vulgari fama, seu joco, five serio, utrumque concluderint. Ast illi, qui ita asserunt, vel ita credunt non satis attenderunt

derunt ad ipsum hujus poetæ genium; ad apertos locos, quibus non perfunctorie *sobrietati, castitati, et Philosophiæ* velificatur; ad amicorum istius et patronorum testimonia, hominum quidem illorum istius et proximæ ætatis sapientissimorum et elegantissimorum, solo populari joco transversim abrepti; nec memores *Ovidiani* versiculi, *Tristium* lib. ii.

Vita verecunda est, Musa jocosa mihi;

nec *Martialis* effati,

Lasciva est nobis pagina, vita proba;

vel *Catulliani* istius,

Nam castum esse decet pium poetam

Ipsum, versiculos nihil necesse est;

aut illius demum *Hadriani* imperatoris, de *Voconio* poeta, amico suo,

Lascivus versu, mente pudicus eras.

Quamquam in omnibus iis, quæ hodie quidem extant, ut ut jucunda et hilaria videantur, nihil certe occurrit flagitiosum, aut incestum; ne vel unicus locus, quod virum pium et probum merito offendat. Quid, quod ipse poeta, quando maxime ineptire videtur, sæpe testatur, se figurate tantum loqui, ut in his v. 1022.

Φιάλην πρόπινε παῖσι,

Φιάλην λόγων ἱερανήν.

Et in hujusmodi similibus aliis haud paucis, quæ omnia poetæ seriam *sobrietatem*, simulatam *ebrietatem* docent, ut ostendo ad v. 1015. et plenius infra, ad § XXIII.

XXII. Præterea, quod statim probaturus sum, multi sapientes, probi, graves, et magnæ auctoritatis viri, *Anacreontem* serio laudârunt, ut *castum, sobrium, et sapientem* poetam; quorum sane testimonia longe mihi pluris facienda videntur; quam oscitantum quorundum *grammaticorum*, aut *scholiastarum* anonymorum effutitiæ assertiones; qui aut ipsi parum intelligunt, aut ab aliis male intelliguntur. Illi nempe *Pindarum* φιλόχρυσον vocant, ob nihil aliud, quam quod comparationibus cum *Auro* factis ut plurimum gaudeat; de qua re, ita Nos olim in locum, Ὁ δὲ χρυσὸς αἰδομένην πῦρ ἄτε ἀπρέπην κτὶ μέγανος ἔξοχα πλέτον, cui alium similem locum confero, Κτεάνων δὲ Χρυσὸς, αἰδομένης αὐτῆς, et demum progredior, “ Ex his, et similibus locis, sunt, qui *Pindarum* opido nimis *avarum* fuisse colligant, et *auri* paulo *amantior* rem, ex laudibus nempe istius metalli, quas passim adornat; quibus

“ quibus ego miror in mentem non venisse, illum etiam
 “ immoderatum *aquæ potorem* dicere, nimirum quam toties
 “ deprædicat, ut ἄριστον μὲν ὕδωρ ἔσθαι. Verum quia de te
 “ meraria nonnullorum criticorum opinione, aut eorum cer-
 “ te verbis perperam intellectis, quorundam animos jamdiu
 “ infedit istiusmodi suspicio, amovenda nobis et amolienda
 “ optimo poetæ temere et indigne facta calumnia. Et fane
 “ in *Pindari* vita ostendimus, illum liberalem erga Deos,
 “ quibus *donaria* magna, et *anathemata*, et etiam *templa*
 “ dedicavit; item erga hospites benevolum et largum, ut
 “ in cives quoque suos beneficum, quod testatur illud *Leo-*
 “ *nida Tarentini* Epigramma, *Antholog.* fol. 272.

Ἦπι' ἢν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε, καὶ φίλ' ἀσπίς,

Πίνδαρος, εὐφάνων Πιερίδων πρόπολ'.

Candidus hic vir erat peregrinis, charus amicis,

Pindarus, eximius Pieridum famulus,

Quin ipsius *Pindari* verba in hanc rem spectantia licet pro-
 ferre, *Nemeonic.* VIII. v. 63.

Χρυσὸν εὐχονταί, πιδίον δ' ἕτεροι

Ἀπείραντον ἐγὼ δ' ἀσπίς ἀδῶν καὶ

Χρυσὸν γῦνα καλύνειμι

Ἀνείων αἰνήτῃ, μομφὰν δ'

Ἐπισπείρον ἀλιτροῖς.

Auro inhient alii, et poscant sibi jugera centum;

Mihi sat erit placuisse meis;

Sic tumulto mea membra reponam,

Laudibus haud indigna laudans,

Atque malis nigrum nomen inurens,

Deinde ostendo, omnem *avaritiam* à *Pindaro* damnari,
 præsertim in poetis; atque ita demum progredior: “ Cri-
 “ tici ergo, qui illum φιλόχρυσον vocant, non ad *ingenium*
 “ illius et *indolem* spectant, verum ad *dicta*, quibus plus
 “ semel egregie ornat illud metallorum fulgidissimum; eodem
 “ nempe modo, quo ¹ *Euripidem* μισογύνην nuncupabant
 “ non quod ille *Mulierum osor* naturâ extiterit, bis enim
 “ erat conjugio irretitus; verum quod de iis ita sit locutus,
 “ quasi talis esset, quomodo etiam *Anacreontem* amore et
 “ vino supra modum delectatum esse dixerint, quod ut *Ci-*

¹ Vita §. xix.

“cero ait, *Illius tota poesis sit amatoria*; quodque *Cleobu-*
 “*li, Smerdia, Bathyllique* formam tantopere celebraret,
 “et tam frequenter ad pocula invitaret; quasi nemo pos-
 “set esse *sobrius*, nisi vini et hilaritatis sit juratus hostis;
 “neque *castus*, nisi cæcus omnino et pulchritudinis telis
 “minime penetrabilis. Cum tamen *Xenophon* et *Maxi-*
 “*mus Tyrius* eo magis *Agefilai* temperantiam laudandam
 “censuerint; quod *Megabaten Spithridatæ* filium formo-
 “sissimum adolescentem miraretur quidem summopere,
 “nec tamen ullo modo puerum, etiam volentem et ultro
 “annitentem, ad osculum vellet admittere. Nam et *ve-*
 “*ritatis* et *philosophiæ* studiosi formam eximiam haud in-
 “viti laudabunt, alias enim mendacio uterentur, et cæci
 “prorsus aut invidi essent habendi; at nec contra fas jus-
 “que expetent, neque abutentur. Ita quidem *Antenor* et
 “*Trojani* seniores *Helenæ* pulchritudinem mirifice effere-
 “bant, *Homer, Iliad. γ. v. 156.*”

Οὐ νέμεσις, Τρώας καὶ ἑὺκνημίδας Ἀχαιῆς
 Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
 Αἰνῶς ἀθανάτοισι θεῆς εἰς ὧπα ἔοικεν.

Haud sane indignum, Teucros Graiosque furentes
Ob tales oculos discrimina tanta subire:

Tantus in ore decor, Divisque simillima forma.

“*Iidem* tamen, qui tantopore laudant, minime cupiunt;
 “quando tanto cum damno suo, periculo, et dedecore,
 “atque infamiâ stiparetur: Quare procul etiam ablegandum
 “pronuntiant, *ibidem,*

Ἀλλὰ καὶ ὥς, τοιῇ περ ἔσθ', ἐν νευσὶ νέεσθαι·
 Μηδ' ἡμῶν, τεκέεσσι τ' ὀπίσω πῆμα λίποιτο.

At licet hæc facies, Danaûm cum classe recedat,
Nec nobis, nostrisque ferat discrimina natis.

“Quapropter, ut semper, eleganter *Afranius*, Amabit sapi-
 “ens, cupient cæteri. Nec enim vere *amor* dicendus est
 “is affectus, qui in *lasciviam* trahit; est *concupiscentia*, est
 “*libido*, est ignis *Gebennæ*; nec venerabili illo et sanctissi-
 “mo *amoris* titulo honestari debet.

Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς· ὁ δὲ Κύπριδος αἶψα ὀφέλλει,
 ut ait *Phocylides, v. 62.*

Sanctus Amor cæli, Veneris sed dedecus auget.

“Hunc itaque *criticorum* morem attendendum moneo, quo
 “auctores singulos *epithetis*, non eorundum *personas* attin-
 “gentibus,

xxxiii ANACREONTIS VITA.

“ gentibus, verum ad *scripta* eorum proprie pertinentibus,
 “ ornare soleant, quod qui minus attendunt, et *Anacreon-*
 “ *tem οἰνοπότην*, et *Euripidem μισογύνην*, et *Pindarum φιλό-*
 “ *χρυσον*, imo *auri* et *mellis* avidum suspicentur; quomo-
 “ do et ipse divinus *Psalta*, qui comparisonibus ab *auro* et
 “ *melle* sumptis similiter gaudere videtur, ut *Psal.* XIX. 10.
 “ et CXIX. 72.”

XXIII. Verum hi *Catones* hoc ex me audiant; Nihil omnino, quod supra §. XXI. dixerim, in toto hoc *Anacreonte*, possunt illi nobis objicere, quod auribus honestis ingratum aut injucundum, probis moribus inimicum, casto, sobrioque homine indignum, aut juventuti φιλολόγῳ damnosum. Nec tamen desunt, qui in *Vaticano* MS. extare dicant non pauca, omni nequitia referta; quæ ego *Anacreontia* facile concesserim, *Anacreontis* esse, id pertinaciter pernegandum sentio; quod et stylo ipso, et carminis, atque materię diversitate, probari potest. In hac saltem editione, omnia jucunda, et elegantia; multa certe gravia, honesta, et vitæ humanæ utilissima, reperiet lector, non prorsus ἀναφρόδιτος. Versus omnes hilariori vultu arrident; voces castæ; sensus interior moralis philosophiæ plenus; unde summo illum jure *Socrates*, qui ipse ἀνδρῶν ἀπ᾽ αὐτῶν σοφώτατος ex ^m oraculo agnitus erat, τὸ σοφὸν emphatice vocare non dubitavit, ut mox narrabimus, §. XXV. In risum solvetur criticus infimi subsellii, quando *Anacreontis* sobrietatem audiverit me defendentem, et in memoriam mihi statim revocabit, quod ipse supra, ad §. V. ex *Maximo* *Tyrio* attulerim; quomodo aliquando ebrius in *Cleobuli* nutricem impegerit. At ego, *Anacreontem* nunquam ebrium fuisse, nusquam affirmo; ebriosum fuisse, id ego, multosque mecum negantes habeo. Quis nescit differentiam inter peccatum et vitium; inter actum et habitum? *Anacreon* quidem eo tempore valde juvenis erat, et in festivo *Neptuni* epulo in *Panionio*, hoc est, solennitate publica omnium *Ioniæ* civitatum, agebat, quando solent homines coronari, et liberius genio suo indulgere. Quin vox ipsa μῦθος quasi μὲν τὸ θεῶν dici videtur, quod veteres in Deorum sacrificiis, θεῶν ἐν δαίτῃ θαλεῖν, hilarioribus se

^m *Suidas* v. σοφός. Vid. *Euripidis* Vit. §. XX.

mutuo poculis invitarent: de qua re multa scitu non indigna *Hoelzelius* in *Apollonii Rhodii Argonaut.* l. i. v. 1150. Nihilominus *Anacreontis* nostri sobrietatis testis erit nobis non futilis *Athenaeus*, qui cum plurima illius hilariora carmina passim memoret, *probitatem* tamen auctoris et *temperantiam* disertis his verbis commendat, fol. 429. Ἀποδοὶ Ἀνακρίων, ὁ πάσαν αὐτοῦ τὴν ποίησιν ἐξαρίθμους μέτρους τῇ γὰρ μαλακία ἐ τῇ τρυφῇ ἐπιδόντες ἑαυτὸν ἐν τοῖς ποιήμασι, ἀφελήνται· οὐκ εἰδότες τὸ πολλὸν, ὅτι ΝΗΦΩΝ ἐν τῷ γράφειν καὶ ΑΓΑΘΟΣ ὢν, προσποιῖται μεθύειν, οὐκ ἔσθης ἀνάγκης. Absurdus itaque *Anacreon*, qui omnem suam Poesin ad ebrietatem refert; luxuriosæ et molliori vitæ se dicans in poematibus, reprehenditur; vulgo nempe minime cognoscente, quod quum SOBRIUS et PROBUS fuerit, in scribendo simulaverit ebrietatem; quum nulla esset necessitas. Quæ Verba, si locum cum loco, sententiam cum sententia, ipsum denique poetam cum seipso conferas, meridianâ luce clariora reddentur. Quoties enim apud illum μέλιθιν ἀρίστην, v. 1015. et ἱρασμῶν, v. 1275. insaniam optimam et desiderabilem audiamus? Quoties σῶφρονα λύσαν, v. 759. furorem sobrium, νέκταρ μελικόν, v. 1278. nectar numerosum, quomodo *Antipater*, illius imitatione, dixit νέκταρ ἱναρμόνιον, 1564. Φιάλῃν λόγον ἱρανῆν, v. 1023. poculum carminum amabile, apud illum ostendimus? Quid aliud dicendum de *Oxymero* illo toties repetito, Ἐρῶ τε δῖτα, καὶ ἱρῶ, Καὶ μαίνομαι, καὶ μαίνομαι, v. 1186. Item v. 892. Διδασκόμετος μὲν εἶπεν, Διδασκόμετος δὲ πίνειν, Χαριέντως τὲ μαίνῃναι; Quæ omnia qui non dextre capit, hunc omni sensu destitutum pronunciet; at qui *Oden* integram LVII. legerit, nec *Anacreontem* sobrium agnoverit, hunc omnium mortaliū maxime ebriosum, aut certe cerebrosum, stupidum et fatuum censeo. Quin *Julianus* Imperator, qui et ipse, licet à vera religione esset apostata, sobrius tamen erat, et elegantiae studiosus, hæc de nostro in *Misoprogone*, Ἀνακρίωντι τὰ ποιητῇ πολλὰ ἐποιήθη μέλη σιμονα καὶ χαριέντα· τρυφᾶν γὰρ ἔλαχεν ἐκ Μουσῶν. At dicat aliquis: " Quid verba jactas, quum facta video? Nonne et *Horatius* aliquando nimiam vini ingurgitationem damnat, et ipsi *Epicuri*, maxime imique helluones ex intervallis temperantiam laudaverint?" Nescio, quid illi videre sibi somnient, quos ad veritatis radios allucinare scio. Quod *Horatium* attinet,

non ille ex poematibus suis vel dammandus, vel absolvendus; quum veteres ille Lyricos aperte sibi proposuerit imitandos, neque sensum suum, at illorum, saepiuscule loquitur; nunc *Alcaëum*, nunc *Alcmanem* et *Sappho*, mox *Archilochum*, *Anacreontem*, *Ibycum*, *Bacchyliden*, *Pindarum*, et *Simoniden*, exprimit; quare nunc ille calet, mox frigescit, statim inardescit; sanus iterum et sobrius, uti fieri solet, incedit; nonnunquam etiam castitati et religioni litare deprehenditur; nunc *Epicurum* agit, mox providentiæ fit strenuus assertor, atque ita *Romanis* suis omnes *Græci* ingenii colores revelat, omnes aperit splendores. Nec *Horatio* tantum, sed nec *Anacreonti* sufficere ullum ex scriptis suis sumptum argumentum putarem, nisi et veterum testimoniis, velut quodam satellitio, sit munitum. Verum, quod et probavimus, hoc affirmamus, *Anacreontem*, cum aliorum gratiâ se totum hilaritati et comotationibus in carmine dederit, nunquam tamen τοῦ πρέποντος ὁρῶν ἀμνηστικῶς ἀπὸ τῆς ἐγκρατείας ἐν τοῖς ὄσιν ἀκροαμένων.

XXIV. At dicat aliquis, Cui, quaeso, bono hoc fecit? Adeone virtutem profiteri pudebat, ut quum illius esset affecta, minime tamen hoc præ se palam ferre ausus fuerit? Sobrius vero ipse vitâ, temulentiam tamen scriptis suis simularet? Quid verba audio, cum facta videam? At, ô bone vir, quisquis es, videris mihi summam sapientum virorum artem nescire; quâ se soleant infirmiorum genio accommodare, ut iis fiant utiliores. Hoc faciunt medici, hoc philosophi, hoc theologi, et ipsi doctores *Christiani*, etiam Apostolus ipse Gentium, imo Nominis nostri sanctissimus auctor, de quo legimus, quod, cum veritatis adversarii accusarent eum ob familiares cum publicanis et peccatoribus congressus, responderet ille, *His, qui valent, non opus esse medico, at iis, qui male se habent; Non veni, ut vocarem justos, sed peccatores ad resipiscentiam.* Idem alias, contra *Phariseorum* calumnias, se defendit; cum temere et malitiose de eo dixissent, *Matth. xi. 19. et Luc. vii. 34.* Ἰδοὺ, ἄνθρωπος φάγος, καὶ οἰνοπότης, τελωνῶν φίλος, ὁ ἀμαρτανῶν, inquit, Καὶ ἰδὲ καὶ ὁ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς, Nonne similis *Anacreontis* casus? Nonne et ille de se dicit, *v. 1295.* Οἰνοπότης δὲ πεποιήμαι; Nec me tamen hic aliquis fastuosior supercilio notet contractiori; quasi *Anacreontem*

tem cum Θεανθρώπῳ O. M. quoquomodo velim conferre. Nam et de philosopho *Antisthene* idem a *Diogene Laërtio* memoratur, quod de *Cbristo* memorant Evangelistæ, Ὀνιδιζόμενος ποτὶ, ἐπὶ τῷ, πανηροῖς συγγενέας, Καὶ οἱ ἰσῆροι, Φησί, καὶ τῷ ἀσθενέσιων εἰσὶν, ἀλλ' οὐ πυρέτῃσιν. Et quum D. *Paulus* hæc Domini nostri verba laudet, *Act* xx. 35. Μακάριόν ἐστι διδόναι, μᾶλλον ἢ λαμβάνειν, Idem *Diogenes*, et ⁿ *Gassendus*, eadem fere verba ab impurissimo prius *Epicuro* testantur effluxisse, *Non modo pulchrius esse, verum etiam jucundius, beneficium dare, quam accipere.* Non, quod *Anacreon* usquequaque se ætatis suæ atque sodalium vitii conformaverit; at, occasione sumpta ex illorum *avaritia*, mundanarum rerum contemptum inculcat; ex illorum *bi-laritate*, *amoribus*, et *comestationibus*, modestiam, castitatem, et temperantiam; ut mox §. xxvi. plenius ostendemus. Atque ita, veterum *Ægyptiorum* more, in convivia *Skeleton* induxit, et inter *cantandum* et *bibendum* severissima virtutis νεθήμματα propagavit, illudque *Simonideum* infusurravit, Μέμνησο ἄνθρωπε ἄν.

XXV. De *Anacreontis* castitate jam videtur facile fore negotium, ad illam comprobendam; cum à veteribus sapientibus hoc certe testimonium sibi disertim acquisierit; a quibus semper castus et castitatis cultor devotus est habitus; licet ingenuorum et proborum adolescentum amorì litavisse, *Socratico* more, fateantur; de qua re diximus ad v. 1186. et supra ad §. xx. Et hujus rei testes habemus omni exceptione majores; siquis modesto et ingenuo veritatis indagandæ studio incendatur. Ita certe *Maximus Tyrius*, philosophus minime contemnendus, §. viii. Περὶ τῆς Σωκράτους ἐρωτικῆς, quam artem commendant *Plato*, *Xenophon*, et *Apuleius*, unde nomen honestum amoris *Platonici*, Ἡ δὲ Τῆς σοφιστοῦ τέχνη, τοῦ αὐτοῦ ἥθους καὶ τρόπου. ὃ καὶ πάντων ἐρᾷ τῷ καλῷ, καὶ ἐπαινεῖ πάντας. μετὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ἄσματα τῷ Σμέρδι κόμης, καὶ τῷ Κλειόβλε οὐθαλμῶν, καὶ τῷ Βαθύκλῳ ὄρας. ἀλλὰ καὶ τούτοις τὴν σαφροσύνην ὄρα, ὅτι Ἐραμαί γέ τοι σωησῶν, Φησί, Χαίρειν ὃ ἔχεις ἥθος. Καὶ αὖθις, P Καλόν ἐστι τοῖς ἐρᾶσι. Τὰ δίκαια συμπαραχρῆν, Φησὶν. Ἦδη δὲ σου

ⁿ fol. 1233.

• v. 1188.

P v. 1194.

XXXVII ANACREONTIS VITA.

καὶ τὴν τέχνην ἀπεκαλύψατο, ἡ ἔμμε γὰρ λόγων ἔκλει. Οἱ παῖδες αὖ
 φιλοῖεν. Χαρίεντα γὰρ δίδωμι, Χαρίεντα δὲ οἶδα λίσσασθαι. Τὸτο γὰρ
 πρὸς Σωκράτους Ἀλκιβιάδης ἔλεγεν, εἰκάζων αὐτῷ τὴν χάριν τοῖς
 Ὀλύμπου καὶ Μαρσύα αὐλήμασι. Τίς αὖν, ὦ θεοί, μίμναισθε
 ἔρασαν τοῖστον, πλὴν Τιμαρχοῦ; *Verum Tei philosophi ars*
eiusdem indolis et modi: Nam et formosos amat omnes, et
laudat omnes. Plenæque fere illius odæ Smerdiæ comarum,
et Cleobuli oculorum, et Bathylli floris: verum et in his
castitatem vide: Labet requiescere tecum: Nam tu doc-
tus et elegans. Et rursus, Pulchrum est illud, amanti-
bus, quæ sunt iusta, rependere. Alias tandem etiam ar-
tem suam detexit: Me propter hos lepóres, fervens amat
juventus: Nam docta eis propino, et docta verba novi.
Idem de Socrate Alcibiades dixit, Illius lepóres Olympi
Marস্যæque tibicinio conferens: Quis, ὦ Dii, reprehendere
possit hujuscemodi amorem, præter Timarchum? Illum in-
telligit, contra quem Æschines accusationem instituit, in
qua et hæc leguntur: Ὁ τοίνυν ἔθνεος ἡτίον σοφὸς ποιητῶν Εὐ-
ριπίδης, ἐν τι τῶν καλλίστων ὑπολαμβάνων εἶναι τὸ Σωφρόνως ἔρασαν,
ἐν εὐχῆς μέρει τ' ἑρῶτα ποιεῖν, λέγει, ὅτι, Ὁ δὲ εἰς τὸ Σω-
φρον, ἐπ' ἀρετὴν τ' ἄγων Ἐρως Ζηλωτὸς ἀνθρώποισιν. ὧν εἶη ἐγώ.
Æliani de Anacreonte testimonium, certe illius opinionem
et iudicium, supra laudavi, §. xiv. ubi omnem calumniæ
ansam serio ab illo amovendam obtestatur. Μη γάρ τις ἡμῶν
ἀγλαῶν λέτω, πρὸς θεῶν, τ' ποιητὴν τ' Τήιον, μηδ' ἀκόλαστον εἶ-
ναι λεγέτω. At nunc audiamus Socratem, quem, ut dixi-
mus, §. xxiii. Oraculum Delphicum vocavit Omnium
hominum sapientissimum, eundem hunc nostrum Anacreon-
tem suo titulo ornantem. Ita enim Socrates in Platonis
Phædro fol. 340. Δῆλον δέ, ὅτι τῶν ἀκήκοα, ἡτοῦ Σαπφῆς
τῆς καλῆς, ἢ Ἀνακρέοντος τῷ σοφῷ. Hic quidem ipse locus,
ut verum fatear, primus mihi scrupulum iniecit, ne et ego
vulgarem de Anacreonte opinionem pertinacius defenderem;
verum circumspicerem potius et paulo ἀτενέστερον, an non
et is alio, quam nunc, caractere, ab antiquioribus honest-
taretur. Et statim post, in illum Athenæi locum supra,
§. xxiii. laudatum, incidi; cujus veritas aliis indies argu-

mentis confirmator evasit. At obijciunt mihi, σοφὸν nihil aliud aliquando significare, nisi quemvis in sua quacumque facultate, etiam ἐν βαναύσῳ τέχνῃ, excellentem. Br. Schol. Homer. *Iliad.* ο. 412. *quæ* nos ibid. Quod quidem nullus nego; sed quomodo hoc in loco *Socrates* ea voce sit usus, audiamus eundem in fine ejusdem *Phædri* ita se serio explicantem, fol. 358. Τὸ μὲν σοφόν, ὃ Φαῖδρε, καλεῖται ἔμμουγε μέγα εἶναι δοκεῖ, καὶ Θεῷ μόνον πρέπον. τὸ δὲ, ἢ φιλόσοφον, ἢ τι τοιούτων, μάλλον γε ἂν αὐτὰ καὶ ἀρμόττοι, καὶ ἐμμελεσέως ἔχοι. Et quod hoc modo vere *Anacreon* σοφὸς fuerit, apparet ex ipsius *Socratis* voto, ibidem ad Deum facto: ὦ φίλε Πᾶν τε καὶ ἄλλοι, ὅσοι τῇδε θεοὶ, Δοίηέ μοι καλῶ γενέσθαι τ' ἀνδρῶν τ' ἄλλων δὲ, ὅσα ἔχω. τοῖς ἐνὶ οἴκῳ εἶναι μοι φίλια πλεονάζον δὲ νομίζοιμι τὸ σοφόν. τὸ δὲ χρυσὲ πλῆθος εἴη μοι, ὅσον μήτε φέρειν δύναίτο ἄλλος, ἢ ὁ σάφρων. Videtur philosophus ad modo memoratam *Anacreontis* historiam respicere; quâ divitias illum negligere ostendi, dotibus ingenii contentum, §. x.

XXVI. Quoniam vero illud *Gellianum* exosculor, *Odi homines ignavâ operâ, philosophâ sententiâ*; age, nunc proferamus aliquot hujus poëtæ locos, è quibus, velut ex pede *Herculem*, *Anacreontis* sanctiorem sapientiam metiri valeamus. De vanitate hujus vitæ, v. 64.

Τροχὸς ἀρισταίῳ γὰρ οἶκα
Βίῳ τρέχει κυλιεταίῳ
Ὀλίγη δὲ κεισόμεθα
Κόνις, ὅσῳ λυθέντων.
Ro'a nam velut curulis,
Properat volucris ætas:
Tenuis jacebimusque
Cinis, ossibus solutis.

Vitam hilarem curisque vacuam laudat, v. 66.

Τὸ μὲν ἐν πᾶσι λάδωμεν
Τὰς δὲ φρονίδας μεθώμεν
Τί γὰρ ἐστὶ σοὶ τὸ κέρδος;
Ὀδυνώμεθα μερίμναις;
Πόθεν οἶδαμεν τὸ μέλλον;
Ὁ βίῳ βροτοῖς ἀδελφῷ.
Age, poculum bibamus;
Nec adesto cura mordax:
Quid enim dolere prodest,

XXXIX ANACREONTIS VITA.

*Macerarierque curis?
Ubi quis futura noscat?
Sua cuique vita cæca est.*

Et vini paulo liberalior usus contra curas præsens medicina,
nostris etiam Literis testantibus. *Proverb. xxxi. 6.* Et
senibus suis *Plato* concedit, et *Horatius* sapientibus, l. iii.
§. 21.

*Non ille, quanquam Socraticis madet
Sermonibus, te negliget horridus:
Narratur et prisca Catonis
Sæpe mero caluisse virtus.*

Quomodo sit vivendum, tota Oda xv. *Chrysippo* et *Cran-*
tore melius docet, præsertim in illis, v. 239.

*Οὐ μοι μέλει Γύγας
Τῆ Σαρδεῖαν ἀνακλῆ.
Οὐδ' αἰρεῖ με χρυσός,
Οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
Nil curo Sardiani
Regni Gygen potentem:
Auri nec appetens sum,
Nec invidens Tyrannis.*

Et mox, v. 247.

*Τὸ σημερον μέλει μοί,
Τὸ δ' αὐριον τίς οἶδεν;
Hodierna curo tantum:
Quis cras futura novit?*

Avaritiam, et ingenuæ virtutis neglectum, generalemque
hujus ætatis corruptionem, quis brevius aut accuratius de-
pinxit unquam? v. 739.

*Γένῃ οὐδὲν εἰς Ἐρωῖα,
Σοφίῃ, τρόπῳ, πατεῖται,
Μόνον ἄργυρον βλέπῃσιν.
In amore negliguntur
Genus, ars, probique mores:
Unicum intuentur aurum.*

Alias aurum, ut doctrinæ et virtuti inimicum, et a *Musa-*
rum castris plane fugitivum, damnat et insectatur, *Od. lxx.*
Fraudem omnem ad inferos relegat, animique simplicita-
tem præ cæteris laudat §. 100. v. 1198.

*Odi profanum vulgus, et arceo;
Qui sordida sunt indole, nec vident.*

Quam

Quam magna merces simplicitas fiet;

Hos procul esse puto abdicandos.

Candidissimos suos mores palam fatetur, v. 681.

Φθόγον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ.

Φθόγον ἔδειδια δὴκτιν.

Φιλολοιδόρῳ γλώτῃς

Φεύγω βέλεμνα κῆφα.

Mibi non invida corda;

Nec metuo invidiam malam:

Leviora tela linguæ

Fugio nimis procacis.

Vanas demum mortalium spes uno ictu conscindit omnes,
v. 1297.

Τί μακρὰ δὲ φρονεῖς, τάλαν;

Totum equidem poetam huc denuo transcriberem, si
χρείας, si χρησμοθεσίας omnes, si γνώμας βιωφελεῖς, si φιλοσο-
φικά ἀποφθεγμαῖα, hic repeterem; nunc enim *avaritiam*
damnat, a v. 336. ad v. 346. Ast *Odis* xxiv, xxv,
xxvi. Ἔς. *nimiam sollicitudinem*; etiam *Oda* lvii *ebrie-
tatem*; *Oda* xlvi. *amoris sinceritatem*, sine lucri spe,
egregie ornat. *Oda* denique xlii. et *Epigrammate*
vii. rixas omnes, barbarumque strepitum a *symposiis* re-
legat; quum nostri homines in *amando* sint quibusvis vete-
rum *Ethnicorum* intemperantiores et proterviores; inter
bibendum, disputent, rixentur, ad mortem usque digladien-
tur; jurent, calumnientur, et sanctissimum Dei nomen
convellant.

Atque ita *Anacreon*, inter suavissimos elegantis ingenii
lusus, velut aliud agendo, virtutem nos constanter docet;
et *Sirenis* musicæ fascino animos humanos, non sine magno
suo beneficio, incantat. Ast artis quidem *amatoricæ* pro-
fessorem fuisse obijciunt; quod et *Pausanias* facit, qui cum
illum *Sapphone* posteriorem putaret, post illam, omnium
primum, amores scripsisse narrat, *Attic.* fol. 44. Ἀνακρέων
ὁ Τήιος, πρῶτος μὲν Σαπφῶν τὴν Λεσβίαν, τὰ πολλὰ, αὐτὴν ἔγραψεν,
ἐρωτικά ποιήσας. At *Clemens Alexandrinus*, fol. 226. absolu-
te hunc primum istius artis auctorem asserit: Τὰ ἐρωτικά πρῶτος
ἐπενόησεν Ἀνακρέων ὁ Τήιος, quod omnino intelligendum de *can-
tilenis amatoriiis*, quas ille primus in principum *symposiis* can-
tandas, lyræque aptandas, curavit; nam alias, qui artem
amatoriam ab *Anacreonte* inventam putent, magno illum

munere mactant, totum reliquum humanum genus nimiae stupiditatis arguunt. Hæc igitur *Anacreontis* ars amatoria, non, qualis illa *Ovidii* ars amandi, habenda. Quamvis et ille sibi patrocinium quæsit ex *Anacreontis* exemplo. Ita enim: *Quid nisi cum multo Venerem confundere vino præcepit Lyrici Teia musa senis?* Tristium l. ii. Nihil enim ejusmodi tibi, lector, occurret unquam *Anacreontem* perlegenti; verum potius, qualem modo §. xxv. *Maximus Tyrius* laudabat, qualemque cum *Sapphone* et *Socrate* eidem communem ostendit; nempe quæ vel invitos homines in disciplinam trahit, vel ingenuos animos, Musarum philtro, ad amorem τοῦ καλοῦ cogit, quod et illud *Anthologiæ* innuit, l. i. c. 67. fol. 92. Πειθὼ Ἀνακρείοντι συνέσπετο, — *Suada* *Anacreontem* sequitur. At objicitur mihi *Sexti Empirici*, viri gravis, querela, *Advers. Mathematic.* p. 59. Οὕτως οἱ μὲν ἐρωτομανεῖς καὶ μέδυστοι τὰς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρείοντος ποιήσεις ἀναγνόντες προσεκκαίονται, *Ita qui libidine insaniunt et ebriofsi Alcæi et Anacreontis legendo poemata vehementius incenduntur.* Sapienter dixit *Sextus*, ἐρωτομανεῖς καὶ μέδυστοι, *libidinosi et ebriofsi*; nam et Nos agnoscimus, non *Anacreontem* tantum, verum quosvis auctores, talibus hominibus damnosos, eoque magis forsan, quo aliis sint utiliores; nam ut boni frugique homines, apum ad instar, ex quibusvis floribus sibi mel conficiunt, ita mali, araneorum more, succos etiam saniores in venenum convertunt. Sin dixisset Σώφρονες καὶ νηφάλιοι, *temperantes et sobrii*, ex *Anacreontis* lectione, stimulantur ad malum, hoc quidem contra nos aliquid faceret; nunc, ut se res habet, *Sextus Empiricus* inter *Anacreontis* advocatos connumerandus mihi videtur. Adhuc vero objicitur mihi ex *Pindari* scholiasta, *Anacreontem* fassum esse, se pueros *Deorum* loco habuisse, et in eos solos hymnos cecinisse; quam objectionem plenius profero ad *Oden* LX, et illi plenissime occurro infra ad § xxxix. versus hujus vitæ finem.

XXVII. Atque ita certe *Polycratis* aulam ornavit *Anacreon*, mores temperavit, nomen celebravit; ut et ipse, inter magnas illius principis felicitates, non minima recensendus videatur. Et *Strabo* diserte ait, *Anacreontis* scripta fuisse *Polycratis* plena, l. xiv fol. 638. Τὰτα συνεβίωσεν Ἀνακρεῶν ὁ μελετεῖός καὶ ὃν ἔπαισα ἡ πόλις πλήρη ἐστὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἀνέκδοτων. Ex quibus verbis liquet, ut *Perizonius* ad *Ælianum*

Ælianum Var. Hist. l. ix. c. iv. §. i. observat, quam pauca *Anacreontis* ad nos pervenerint; cum in iis, quæ jam extant, ne semel *Polycratis* nomen occurrere videamus; pauca admodum de illius deliciis, quæque ullo modo ad eum pertinere tuto pronunciare possumus: Quod deplorandum tanti ingenii naufragium unde contigerit, mox §. xxxii. dicemus. At poëta noster, quantumvis hilarioris esset temperaturæ, Musisque tantopere addictus, gravioribus interim negotiis, rebusque seriis, omnino par visus est et idoneus; quod malevoli et inficeti homines, de poetis, ex invidia, negare solent; erat enim *Polycrati*, principi consultissimo, à secretioribus consiliis; quod *Herodotus* ipse testatur, l. iii. c. 121. Τὸν Πολυκράτην τυχὸν κατακείμενον ἐν ἀνδρείῳ· παρῆναι δὲ οἱ καὶ Ἀνακρέοντα τῷ Τήϊον. Et sane si diutius apud *Polycratem* mansisset *Anacreon*, credibile est ab illo infortuniò, quo tandem oppressus est, vel bono poëtæ genio, vel consilio, liberandum fuisse. Verum paulo ante, ab *Hipparcho*, *Pisistrati* filio, *Atheniensium* tyranno, invitatus, cum bona *Polycratis* venia *Athenas* concesserat; de qua re mox amplius: Nunc ad *Polycratis* exitum properemus.

XXVIII. Jam itaque diu *Polycrates*, ad invidiam usque et proverbium felix, floruerat, adeo ut aliquando ab amico, *Amasi*, *Ægyptiorum* rege, moneretur; ut siquod præ aliis pretiosum, rarum, et charum haberet, id ultro vellet abjicere, ad *Nemefin* propitiandam; ut ita sponte mulctatus in aliquo, tutus esset in aliis, ab invidiæ *Fortunæ* ictibus. Hoc facere *Polycrates* aggressus, annulum maximi pretii et artificii, cum sigillo *smaragdino*, *Theodori Samii*, *Teleclis* filii, opere, quem præ omnibus jocularibus et gemmis unice æstimabat, ultro à se in altum mare abiecit, amicis aliquot inspectantibus: Quem tamen paucis post diebus, illius coquus in ventre cujusdam piscis repertum domino suo restituit. Quod cum *Amasis* audisset, continuo ejusdem amicitiae nuncium remisit, ne et ipse in illius infortuniis tandem aliquando involveretur; utpote quem malo cuidam facto reservatum sciret, post tam insigne *Fortunæ* blandimentum. Nam et ipse nullum unquam hominem adeo supra modum *Fortunæ* charum putabat; quin aliquando in triste aliquod infortunium incideret, quod in *Cræso* nuper om-

nes viderant, et in suo ipsius antecessore *Aprie*. Et juxta hoc *Amasis*, sive judicium, sive vaticinium, *Polycrati* tandem contigit; nam ab *Oræta*, *Cambyfis* satrapa, *Sardium* et *Magnesiæ* præfecto, sub amicitiae specie, spe quoque magni auri argentique ponderis injectâ, deceptus, suspendio periit; ut *Herodotus* l. iii. c. 39, 40, et 120, pluribus exequitur. Nec vero hujus rei, præter *Amasin*, nullum habuit monitorem; multa enim oracula, ut *Herodotus* ait, *ibid.* c. 124. multi etiam amici, dehortabantur, ne ad *Oræten* ullo modo se vellet conferre; præcipue illud ipsius somnium, quo visus est sibi sublimis in aëre, a *Jove* lavari, et a *sole* inungi; qua re exterrita filia, modis omnibus patrem orabat, ne proficisci vellet, suspendium enim ei portendi. Quin ad navim regiam eunti male ominabatur; quumque ille minaretur, si sospes rediret, illam diu virginem mansuram, serio illa optabat ita fore: se enim malle sine *marito* esse, quam sine *patre*. Hæc fusius *Herodotus*; à quo multi deinceps exceperè, *Cicero* imprimis, *De Finibus* l. iv. §. 30. “*Polycratem Samium* felicem
 “appellant. Nihil acciderat ei; quod nollet; nisi quod
 “annulum, quo delectabatur, in mare abjecerat. Ergo
 “infelix unâ molestiâ. Felix rursus; cum is ipse annulus
 “in præcordiis piscis inventus est. Ille vero, si *inspiciens*,
 “quod certe, quoniam tyrannus nunquam beatus; si *sapiens*,
 “ne tum quidem miser, cum ab *Oræte*, prætore
 “*Darii*, in crucem actus est. At multis malis affectus.
 “Quis negat? Sed ea mala virtutis magnitudine obruebantur.
 “Rem ita *Strabo* narrat l. xiv. fol. 637. Τῆς δὲ
 εὐτυχίας αὐτῆς σημεῖον τιθέασιν, ὅτι ῥίψας εἰς τὴν θάλατταν
 ἐπιτηδὺς τὸ δακτύλιον, λίθος καὶ γλύμματι πολλυελῆς, ἀνήνεγκε
 μικρὸν ὕψερρον τῷ ἀλιέων τις τὸ καταπίνοντα ἰχθὺν αὐτόν. Ἀνατ-
 μηθέντι δὲ εὐρέθη ὁ δακτύλιος. Πυθόμβρον δὲ τῷτο τὸ Αἰγυπ-
 τῶν βασιλεῖα, φασὶ μαντικῶς πως ἀποφθέγγεσθαι, ὡς ἐν βραχεὶ
 κατασρέψει τὸ βίον εἰς οὐκ εὐτυχὲς τέλει, ὁ τοσῆτον ἐξηρμέν-
 ταῖς εὐπραγίαις καὶ δὴ ἐ συμπεῖναι τῷτο καλάληφθέντι ᾧ ἐξ
 ἀπάτης ὑπὸ τοῦ σατράπης τῷ Περσῶν, κρεμασθῆναι. *Eusebiius*
 in *Dionys.* Περιγ. v. 533. brevius aliquanto, Ὁ μὲν τοι
 τῷ Συλοσῶντι ἀδελφῷ Πολυκράτης, ὃ Φαῦλος ἐτυράννυσεν γε-
 γούνηκε δὲ εὐτυχέσας, ὕψερρον ἐκρεμάσθη ὑπὸ Περσῶν ὅτι ἦν
 ὁ δακτύλιον ῥίψας εἰς θάλασσαν, ὃν αὐτὸς ἀπὸ τοῦ καταπίνον-
 ἰχθύος

ἰχθύος ἀπέλαβε. ^f Eandem tangit historiam *Maximus Tyrius*, §. xxxv. suo more, i. e. philosophico: Ὅταν δὲ ἴδω πάντα εὐτυχῆναι καὶ κυβερνήτην, ἔσρατηγον, καὶ ἰδιώτην, ἔσρχοντα, καὶ ἄνδρα, ἔσπολιν, ἀξίπιστῶ ταῖς εὐτυχίαις, ὡς Σόλωνα Κροῖσῳ, ὡς Ἀμασις Πολυκράτη· Κροῖσος μὲν εἶχεν εὐεππον γῆν· Πολυκράτης δὲ, εὐνέαν θάλατταν· ἀλλ' ὅθεν τῶτον βέβαιον, ὅχ ἢ γὰρ Κροῖσῳ, ὅχ ἢ θάλαττι Πολυκράτη· ἀλλ' ἐλάμβανεν Ὀροίτης μὲν Πολυκράτην, Κροῖσον δὲ Κύρῳ· καὶ ἀγαδοχὴ, μείν' εὐτυχίαν μακράν, ἀβρόων κακῶν· ἀλλ' τῷτο Σόλων οὐκ εὐδακμόνιστε Κροῖσον, σοφὸς γὰρ ἦν· ἀλλ' τῷτο Ἀμασις ἀπειπάλο Πολυκράτην, ἀσφαλὴς γὰρ ἦν. Recte itaque *Sosiphanes*,

Ὡς εὐτυχεῖς μὲν πολλὰ, παῦρα δ' ὄλβιοι,
 Βροτοί, τί σεμνύνετε ταῖς ἐξουσίαις,
 Ἄς ἐν τ' ἔδωκε φέγγος, ἐν τ' ἀφείλετο;
 Ἄν δ' εὐτυχῆτε, μηδὲν ὄντες, εὐθέως
 Ἴσ' ἔρανον φρονεῖτε· τὸ δὲ κύριον
 Αἰδῶν παρεστῶτ' οὐχ ὁρᾶτε πλησίον.
*O inbeati multa, felices parum,
 Viri, quid intumetis augmentis opum,
 Quas una lux dat, una quas et auferat?
 Sors esto felix, quum nihil sitis, statim
 Spiratis æqua cælicis; vestram ast beram
 Mortem parum videtis astantem prope!*

De hoc *Polycrate Mantuanus*, De *Fortuna Gonzagæ*:
*Invenies unum, toto qui vixerit ævo.
 Liber ab adversis, Samiæ telluris alumnum,
 Ac dominum tanquam illius Fortuna fuisset
 Immemor: At vitæ supremo in margine totum
 Accepit, plenoque hausit oratore venenum.*

Vid. Not. in locum. Add. *Camerarii Historic. Meditation. l. i. c. 12. fol. 37, 38. ubi de Polycrate &c. Ridiculous was the Humor of Polycrates, the Tyrant of Samos, who, to interrupt the course of his continual Happiness, and to recompense it, cast the richest and most precious Jewel he had into the Sea, deeming, that by this purposed Misbar,*

^f Vid. *Job. Tzetze Chiliad. vii. §. 121. Τῆς Σάμου βασιλεύων μὲν εὐτυχὶ Πολυκράτης, καὶ λ,*

he should satisfy the Revolution and Vicissitude of Fortune, who, to deride his Folly, caused the very same Jewel, being found in a Fish's Belly, to return to his Hands again. Montagne l. ii. c. 12. fol. 292.

XXIX. Hanc Polycratis gemmam, Herodotus *smaragdum* vocat. Plinius solus *sardonychen*, at ille, siqua fides, oculatus testis l. xxxvii. c. 1. "His initiis cœpit auctoritas
" in tantum amorem elata, ut Polycrati Samio, severo in-
" fularum et litorum tyranno, felicitatis suæ, quam nimi-
" am fatebatur etiam ipse, satis piamenti in unius gem-
" mæ voluntario damno videretur; si cum Fortunæ vo-
" lubilitate paria faceret, planeque ab invidia ejus abunde
" se redimi putaret, si hoc unum doluisset. Assiduo er-
" go gaudio lassus, profectus navigio in altum, *annulum*
" merisit. At illum piscis eximiâ magnitudine, regi na-
" tus, escæ vice raptum, ut faceret ostentum, in culinam
" domini, rursus Fortunæ insidiantis manu reddidit.
" *Sardonychen* eam fuisse gemmam constat; ostenduntque
" *Romæ*, in Concordiæ delubro, cornu aureo *Augustæ* do-
" no inclusam, et novissimum prope locum tot prælatis
" obtinentem. Et mox, Polycratis gemma, quæ demon-
" stratur, illibata intactaque est." Verum talis, seu fabula,
seu historia, de *Theseo* narratur, qui, ad *Minois* conviti-
um, gemmam, qua obsignare solebat, quo se probaret
Neptuni filium, ultro in mare projecit, mox iterum inde
receptam, una cum aurea corona, dono *Amphitritæ*, ut
Pausanias in *Atticis* lib. i. cap. 16. Μίνως ἡνίκα Θησέας
ἐ τ' ἄλλων σόλον τ' παίδων ἦγεν ἐς Κρήτην, ἱεραδαίς Περιβοίας,
ὡς αἱ Θησίδες μᾶλλον ἐναντιῆτο, καὶ ἄλλα ὑπὸ ὀργῆς ἀπέριψεν
ἐς αὐτόν, καὶ παῖδα οὐκ ἔφη Ποσειδῶντος εἶναι· ἐπεὶ οὐ δύνασθ' τὴν
σφραγίδα, ἣν αὐτὸς φέρον ἔτυχεν, ἀφέναι ἐς θάλασσαν, ἀνασῶ-
σαι οἱ. Μίνως μὲν λέγεται, ταῦτα εἰπὼν, ῥιφῆναι τὴν σφραγίδα;
Θησέας δὲ σφραγιδά τε ἐκείνην ἔχοντα, καὶ εἰφανον χρυσὸν, Ἀμ-
φιτρίτης δῶρον, ἀνελθεῖν λέγουσιν ἐκ τῆς θαλάττης. Et hinc
obiter, annulorum usum in signaculis bello *Trojano* et *Ho-*
mero antiquiorem patet; licet illius rei nulla sit apud po-
etam mentio.

XXX. Quum vero Polycratis filia, de patris optimi ca-
lamitoso exitu certior esset jam facta, contigit autem circa
Cambyfis decessum; statim se totam luctui dedit et lachry-
mis. At quum post *Μαγοφονίαν* accepisset, *Darium*, *Hyf-*
aspis

taspis filium, in *Perside* regnare, assumpta plusquam virginali audacia, in *Asiam* et ad *Darium* profecta est, avunculi, ut puto, *Sylofontis* auctoritate adjuta; qui cum olim^t beneficio *Darium* affecisset, privatum tunc existentem, mox à rege donatus est *Polycratis* fratris imperio, de qua re plura *Herodotus*. Virgo igitur mœstissima ad *Darii* genua nunc affusa, vindictam patris nomine petiit et suis lachrymis interim, singultibus, et luctu ingenti omnia complens. Rex itaque mirifice commotus, et illam humanissime tractavit, et *Oræten* digno tandem supplicio affecit; καὶ ἔτω δὴ Ὀροίτια τὴν Πέρσιν Πολυκράτει τῷ Σάμῳ τις μετέλθον, ut *Herodotus* ait. Alia quidem causa, nempe injuriæ *Mitrobatae* et ejusdem filio *Cranaspæ* ab hoc ita trapa illatæ, ab *Herodoto* assertur; at nec hanc à nobis memoratam defuisse, et modo laudata ejusdem verba innuunt, et *Luciani* testimonium confirmat, qui hæc omnia ab *Anacreonte* versibus consignata solus nobis intimavit. Quum enim omnium fere aliorum poematum seriem quandam historicam dederit, hanc tandem tragoediam his verbis designat, περὶ ὀρχήσεως fol. 514. Καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν Ἀλγέως, πολλὰ καὶ κεῖ δράματα ἢ γὰρ Σάμος εὐθὺς, καὶ Πολυκράτους πάθος, ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς μέχρι Περσῶν πλάνη. Quod si in *Asiam* iterum transeas, multa et ibi celebria facta: *Samos* enim statim occurrit, *Polycrati*que calamitas, et ejusdem filiæ usque ad *Persas* discursatio.

XXXI. *Anacreon* ipse quidem hac amicissimi principis calamitate minime erat involutus, ut modo diximus ad §. xxvii. verum melioris sui genii beneficio, paulo ante alio concefferat; ne forte, ut *Democedes* medicus, quod *Herodotus* testatur, lib. iii. et *Athenæus* fol. 522, et ille etiam catenis et carcere urgeretur, vel eodem, cum domino suo, tempore et loco, ut alii undecim *Polycratis* consiliarii, suspenderetur. Paucis enim diebus ante hoc *Orætæ* facinus, *Hipparchus*, *Pisistrati* filius, *Atheniensium* tyrannus, qui literatis et vivis et mortuis impensius favebat, *Anacreontis* famâ excitatus, illius arsit desiderio; et post aliquot missos hinc inde nuncios, cum bona *Polycratis*

^t *Joban. Tzetze* Chiliad, iv. cap. i. §. 70. *Herodot.* &c.

venia, in tempus præstitutum data, navim prætoriam ascendit *Anacreon*, quam illius vehendi causâ præmiserat *Hipparchus*. Quinquaginta remis instructam, et *Athenas* usque secundo vento navigavit. *Hipparchus* erat *Pisistratidarum* natu maximus, quicquid contra *Thucydides*, et ex eo *Polyænus* astruat, ut *Meursius* evincit, in *Pisistrato* cap. xi. et xii. Vid. *Ælian*. Var. Hist. lib. viii. cap. ii. *Gifferti Cuperi* Apotheos. *Homeri* pag. 5. De cujus sapientia, doctrinaque, et hac ipsa *Anacreontis* invitatione, hæc *Socrates* apud *Platonem* in *Hipparcho*: Πολίτη μὲν ἐγὼ τε καὶ σὺ Πεισιγέραιος δὲ υἱὲ τὰς ἐν Φιλαίδαν, Ἰππάρχου, ὃς τὸ Πεισιγέραιος παῖδαν ἦν προσεῦτα καὶ σοφάτα. ὃς ἄλλα τε ἐποικὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείξατο, καὶ τὰ Ὀμήρου πρῶτος ἐκόμισεν εἰς τὴν γῆν ταυτλή. καὶ ἠνάγκασε τοὺς ραψωδοὺς Παναθηναίοις ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ διῆναι, ὥσπερ νῦν ἔτι οἶδε παῖσι. Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα τὸ Τήιον πεντηκόντορον ζεῖλας, ἐνόμισεν εἰς τὴν πόλιν. Σιμωνίδην δὲ τὸ Κεῖον περὶ αὐτὸν αἰεὶ εἶχε, μεγάλους μισθοὺς καὶ δώροις πείθων. Ταῦτα δ' ἐποίησε, βεβλόμενος πείθειν τοὺς πολίτας, ἵνα ὡς βελτίων αὐτῶν ὄντων ἀρχῇ, οὐκ οἰόμενος δὲν ἐδενὶ σοφίας φθονεῖν, ἅτε ὃν καλὸς τε καὶ γυνός. Concivi quidem meoque et tuo, Hipparcho, Pisistrati ex Philædone, filio, idque natu maximo et sapientissimo; qui cum alia multa, eaque præclara sapientiæ specimina ediderit, etiam *Homeri* libros primus in hanc terram invexit, et *Rhapsodos* impulit, ut in *Panathenæis* alternatim ex ordine pronunciarent, sicut etiam illi faciunt. Et *Anacreonta* Teium, missa quinquagintaremi, in hanc urbem accivit. *Simonidem* quoque Ceum circa se semper habuit, amplis stipendiis et muneribus inducendum. Hæc vero omnia agebat, persuadere volens civibus suis; ut quam optime viventibus iis imperaret; minime fas esse ratus, sapientiam cuiquam invidere; quippe qui ipse honestus et bonus erat. Quod de *Simonide* addit *Plato*, μεγάλους μισθοὺς καὶ δώροις πείθων, id non temere nec otiose dixit: *Simonides* enim non nisi stipulatione factâ, et pactâ mercede, ad principes ire voluit, id quod ipse de eodem nunc observabat *Anacreon*, literisque mandavit, ut notamus ad v. 1254. unde *Johannes Tzetzes*, *Chiliad*. viii. v. 830.

Οὕτω λέγων ὑπάρχον πᾶσαν γραφὴν ἐποίησε,
Ὡς Ἀνακρέων τε αὐτὸς, Καλλιμάχος τε λέγει.

Locum

Locum *Anacreontis* modo notavimus; *Callimachi* locus hic est,

Οὐδ' ἰργάτιν τρέφω
τὴν Μῆσαν, ὡς ὁ Κίτος Ἰππίχου νέπης.

Aristophanes quoque illum taxare videtur hoc versu, fol. 460.

Ἐκ τῆς Σαφοκλῆς γλῶσσης Σιμωνίδης.

De quo vide *Scholiassem* in locum. *Simonidis* κλέωτια tangit *Theocritus*, *Idyll.* xvi. v. 10, *Plutarchus* περὶ Πολυπράγμοσύνης. *Stobaeus* §. x. et *Johannes Tzetzes*; item *Ælianus* Var. *Histor.* lib. viii. cap. 11. §. 5. et lib. ix. cap. 1.

Verum ut ad *Hipparchum* redeam; de illius erga *Homero* providentia, atque *Anacreontem* benignitate, idem fere cum *Platone* *Ælianus*; de *Homero* etiam *Cuperus* loco supra laudato: "*Hipparchus*, *Pisistrati* filius, ita carminibus *Homeri* delectatus est, ut lege sanciverit, quinto quoque anno, in *Panathenæis*, ea publice per *rhapsodos* decantari debere." Hunc *Hipparchum*, *Musis* tantopere faventem, idem *Socrates* ibidem vocat ἄνδρα ἀγαθὸν καὶ σοφόν, virum probum et sapientem. Et de sapientibus ejusdem et utilibus sententiis, quas populi instruendi causâ passim evulgandas curavit, ita idem *Socrates* ibidem: Ἐπειδὴ δὲ αὐτὰ οἱ περὶ τὸ ἄστυ τῶν πολλῶν πεπαιδευμένοι ἦσαν, καὶ θαυμάζον αὐτὸν ἐπὶ σοφίᾳ, ἐπιβλέψαντες αὐτὸν τὰς ἐν τοῖς ἀγροῖς παιδεύσαι, ἔφησεν αὐτοῖς Ἑρμῆς κατὰ τὰς ὁδοὺς, ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος, καὶ τῶν δῆμων ἐκάσταν. Καπεῖτα ὑπὸ σοφίας τῆς αὐτῆς, ἢ τῆς ἑμῆς, καὶ ἢ αὐτὸς ἐξεῦρεν, ἐκλεξάμενος, ἃ ἡγεῖτο σοφώτατα εἶναι, ταῦτα αὐτὸς ἐντείνας εἰς ἐλεγείον, αὐτοῦ ποιήματα καὶ ἐπιδείγματα τῆς σοφίας ἐπέγραψεν. ἵνα πρῶτον μὲν ἐν Δελφοῖς γράμματα τὰ σοφὰ ταῦτα μὴ θαυμάζουσιν οἱ πολῖται αὐτῶν, τὸ, τε Γνώθι σιαυτόν, καὶ τὸ, Μηδὲν ἄγαν, ἔτι ταῦτα τοιαῦτα. ἅλλα τὰ Ἰππάρχου ῥήματα μάλλον σοφὰ ἡγοῦντο. ἑπὶ αὐτὰ παρίοντες ἄνω καὶ κάτω, ἔτι ἀναγινώσκοντες, καὶ γεῦμα λαμβάνοντες αὐτῶν τῆς σοφίας, φοιτῶντες ἐν τῇ ἀγρῷ καὶ ἐπὶ τὰ λοιπὰ παιδευθεσόμενοι. ἔστι δὲ δύο ἐπιγράμματα, ἐν μὲν τοῖς ἐπὶ ἀριστερᾷ τοῦ Ἑρμοῦ ἐκάστου, ὁ ἐπιγράμματα λέγαν οἱ Ἑρμῆς, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τοῦ δῆμου ἔφησεν. ἐν δὲ τοῖς ἐπὶ δεξιᾷ, Μνήματα τὸς Ἰππάρχου. Στεῖχε δίκαια φρονῶν. Ἐστὶ δὲ τῶν ποιημάτων καὶ ἅλλα ἐν ἄλλοις Ἑρμῆας ποδῶν καὶ καλὰ ἐπιγεγραμμένα. ἔστι δὲ καὶ ἐν τούτῳ ἐπὶ τῇ

Στεφάνου

Στυμιακῇ ὁδῷ, ἐν ᾧ λέγεται, Μνῆμα τὸδ' Ἰππάρχου Μη φίλον
ἐξαπάτα.

Nec *Hipparchum* hunc talem tantumque virum, ab *Harmodio* et *Aristogeitōne* occisum, ob vim ullam *Harmodio* intentatam, vel ob ejusdem *Harmodii* sororem à *Camphorice* honore exclusam. *Socrates* contra vulgi opinionem asserit; verum dicit, hoc ab iis factum ex invidia; quod cum illi sapientiæ cujusdam reconditiores doctores videri vellent, ab *Hipparcho* longe superarentur: Λέγεται δὲ, ὑπὸ τῷ χαριεσίῳ ἀνδράπῳ καὶ ὁ θάνατος αὐτῷ γενέσθαι, οὗ δὲ αἱ οἱ πολλοὶ ᾤκησαν, διὰ τὴν τῷ ἀδελφῆς ἀτιμίαν, τῇ *Καμφορίας*, ἐπεὶ τὸτό γε εὐθὺς ἀλλὰ τῷ Ἄρμόδιον γεγονῆναι παιδικὰ τῷ Ἀριστογείτονι, καὶ πεκαυδῆσθαι ὑπ' ἐκείνου μέγα δὲ ἐφρόνι ἄρα καὶ ὁ Ἀριστογείτων ἐπὶ τῷ παιδεύσαι ἀνδραπὸν, ἔανταγωνιστὴν ἠγείτο εἶναι τῷ Ἰππάρχῳ. ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ χρόνῳ αὐτὸν τῷ Ἀρμόδιον τυγχάνειν ἐρῶντα τινος τῷ νέαν τε καὶ καλῶν τῷ τότε. ἔλεγουσι τέτομα αὐτῷ ἐγὼ δὲ οὐ μέμνημαι. τῷ ἐν νεανίσκῳ τῷτον τίως μὲν θαυμάζειν τὸν τε Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα, ὡς σοφῆς ἐπειὰ συγγενόμην τῷ Ἰππάρχῳ καταφρονῆσαι ἐκείνων καὶ τοὺς πεκαυδῆσαντας ταύτῃ τῇ ἀτιμίᾳ, ἕως ἀποκτεῖναι τῷ Ἰππάρχῳ.

Et sub *Hipparcho* fane *Athenienses* aureo seculo fruebantur; nec enim, nisi illo occiso, *Pisistratidarum* dominatio cuiquam gravis; at tunc tandem *Hippias* ferocior factus et acerbior, præque ira et metu in cives crudelior; ut idem testatur *Socrates* ibidem: Ἐγὼ ἐν σε ἐμοὶ ὄντα φίλον οὐ δῆπου τολμῶν ἐξαπατῶν, καὶ Ἰππάρχῳ τοῖστω ὄντι ἀπιστεῖν ἔ καὶ ἀπιθανόν, τρία ἔτη ἐτυραννεύθησαν οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ τῷ ἀδελφῷ Ἰππίῳ καὶ πάντων τῷ παλαιῶν ἡκουσας, ὅτι ταῦτα μόνα τὰ ἔτη Τυραννίς ἐγένετο ἐν Ἀθῆναις, τῷ δὲ ἄλλον χρόνον ἐγγύς τι ἔζων Ἀθηναῖοι, ὥσπερ ἐπὶ Χρόνου βασιλεύοντος.

XXXII. Ita *Polycratis* tempore, dum illi nempe convixit *Anacreon*, virorum clarissimorum consortio, *Polycratis* amicorum, credibile est illum gavisum, doctorum certe hominum, qualis *Pythagoras Samius*, *Democedes* medicus *Crotoniensis*, et alii, sub *Hipparcho* etiam *Simonidis* senioris familiaritate usum, *Onomacrati* rhapsodi, et *Chærii* quoque tragici *Atheniensis*, qui paulo post *Thespin*, et ante *Phrynichum*, fabulas CLX. docuit, *Athenis*; floruitque Olympiade LXIV. et deinceps, teste *Suida*, nempe paulo ante *Æschylum* natum. In hac urbe videtur *Anacreon* delicias

delicias suas maximas posuisse, ob populi istius delicatioris genium, mirabilemque erga literas et literatos faventiam, quare *Athenas* inter urbes sibi amatas priorem recenset, et ex eadem præcipuos suos amores memorat, v. 505.

Πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηναίων

Ἐρωτας εἰκοσὶν ἔσας,

Καὶ πεντεκαίδεκα ἄλλους.

Sub his itaque duobus patronis talibus et tantis, par est credere, *Anacreontem* plurima scripsisse, præter ea, quæ jam nunc extant, quæque in hac editione nostra visuntur; qualia sunt Ἡμῶν μὲν συμποσιακὰ, ἢ Παροῖνια μέλη, Σκόλια, Ἐρωτικά, Ἐλεγεῖαι, Ἰαμβοί, Τροχαϊκοί, Ὑμνοί, Ἐπιγράμματα, καὶ τὰ καλόμενα Ἀνακρεόντεια, Ἰὰ δὲ πάντα ἀγλέκτα, ut recte *Suidas*. Et horum singulorum operum nonnihil hæc præfert editio nostra. Plura tamen aliquammulta scripsisse perhibetur, inter quæ *Ulyssis* pium in *Penelopen* amorem nobili poemate celebravit, cujus solius causâ et desiderio *Circen* simul et *Calypso*, immortalitatem licet illi offerentes, repudiavit, ut *Homerus* ostendit *Odyss.* v. 255, &c. hoc certe nobis *Horatius* liquido indicat, *Od.* i. xvii. 18.

———— Et fide Teia

Dices laborantes in uno

Penelopen, vitreamque Circen.

Extabat olim illius poemâ, cui titulus Ὑπνός, *somnus*, cujus fragmentum laudat *Nicandri Scholiastes*, ut ostendimus ad v. 1168. Quin et *Ῥιζοτομικὰ Anacreontem* scripsisse testatur idem *Scholiastes* ad *Nicandri Θηριακὰ*, v. 596. Ἰππομάραθον — ἔτις ἀνόμασαι, ἀπὸ τὴν τῶ ἵππων τραγούδιον τῆτο δὲ Σμυρνεῖον καὶ Κοψεῖον καλῶσι τινες, ὡς Ἀνακρέων ἐν τῷ περὶ Ῥιζοτομικῆς. Sunt quidem, qui putent hic erratum latere, et Ἀνακρέων pro Διονύσιον poni, qui alias ab eodem *Scholiasta* laudatur ἐν τῷ περὶ Ῥιζοτομικῆς, quasi non plures uno possent de eadem scribere materia; nec desunt, qui de alio *Anacreonte* dictum putent, de quo tamen nunquam audivimus; quasi incredibile prorsus esset, *Anacreontem* pariter medicinæ et versibus operam navasse; cum tamen *Apollo* medicinæ præsit et carmini; et *Anacreon*, præter magnitudinem doctrinæ, et indolis felicitatem, familiaritate etiam diu usus sit *Democedis*, viri in rebus medicis sagacissimi; unde partem illum saltem Ἰατρικῆς attigisse, mini-

me improbabile: Præsertim cum plures magni *medici* ^u sint in *poëtica* non incelebres, quorum *Raphael Thoræus*, *Fracastorius*, et *Blackmorus* noster, triumviratum non contemnendum efficiunt. *Homerum* quoque, quem omnis sapientiæ fontem prædicant, medicinæ studiosum fuisse, auctor est *Plutarchus*. Vid. *Beverovicius* in medicinæ encomio. Ex *Strabone* quidem modo ad §. xxvii. ostendimus, *Anacreontis* carmina *Polycratis* mentione plena aliquando fuisse, quanquam nihil ejusmodi ad nos usque pervenerit; et *Lucianus* loco nuper laudato, §. xxx. aperte innuit, *Illum carmine profecutum esse Polycratis calamitatem, filiaque ejusdem peregrinationem adusque Persas, et vindictæ postulationem, quam Dario fecerit, contra Oræten*. Quod si *Socratis* apud *Platonem* auctoritatem sequamur, videtur *Anacreon* multa etiam in *Pisistratidarum* familiæ laudem, *Hipparchi* gratia, literis mandasse. Ita enim illum loquentem supra §. iii. induximus, Ἡ τε γὰρ πατρία ὑμῶν οἰκία ἡ Κριτίς τῷ Δρωπιδου, καὶ ὑπὸ Ἀνακρέοντι, ἔ ὑπὸ Σόλων, καὶ ὑπὸ ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεχωμιασμένη παραδίδεται ὑμῖν, ὡς ἀφ' ἑρμῶσα κάλλι τε, καὶ ἀρετῇ, ἔ τῇ ἄλλῃ λεγομένη εὐδαιμονία. Unde et nos alicubi præcipua *Anacreontis* opera complectimur hisce *Semiiambis*:

Ἀνακρέων ἔρωτας
 Κερων τε καὶ γυναικῶν,
 Κῶμος τε καὶ χορείας
 Ἐσωφρόνησε μέλτων.
 Πεισιγράτου ἢ παῖδ' αἰ,
 Ἀδελφὸν Ἰππίαο,
 Ἰππαρχον ἐκλείοσε.
 Κλείοσε δ' αὐτ' αἰεδῶν
 Πολυκράτη τύραννον.

Et hæc omnia *Anacreontis* tam clara, tam jucunda, tamque utilia opera, *Simonidis* junioris ætate adhuc extabant integra; quod noto ad v. 1539. et longe etiam infra; nam et *Horatii* tempora attigerunt, ut ipse testatur *Od.* iv, 1x, 9.

Nec siquid olim lufit *Anacreon*,
 Delevit ætas.

^u *Cynth. Job. Bapt. Gyrald. Epigr.* l. i. §. 2.

Ideo *lusit*, inquit *Acron*, quia jocos et conviviis digna cantavit. Agnoscimus quidem nos ipsi ad v. 1079. *Arganthonii* nomen excidisse *Anacreonti*, *Strabonis* ipsius tempore, qui sub *Tiberio* floruit, ut ipse notavit, l. iii. fol. 151. At hoc vel de archetypo ipsius *Anacreontis* autographo intelligendum, vel certe de unico illo versiculo, qui tamen à nobis ex conjectura restituitur; nam cætera sanus erat et integer, illa certe ætate, diuque serius. Verum circa finem quarti post *Christum* natum seculi, hæc omnia *Anacreontis* multorumque aliorum auctorum opera, iniquiorum temporum injuriâ, tandem interciderunt; nec vola, nec vestigium illorum operum jam extat, nisi forte siquas ex tanto naufragio reliquias hinc inde in immenso doctrinæ pelago supernatantes offenderis: quarum partem bene magnam collegit primus *Henricus Stephanus*, reliqua nos ipsi, non tamen sine longo tempore, multisque vigiliis, adhibita etiam amicorum aliquot curâ, quorum omnium laudatissimam operam adhibuit *philologus* insignis, dominus *Josephus Vassæus*, *Reginensis* collegii socius meritissimus. At quid dicemus? Hoc tantum elegantiae *Græcæ* Γαζοφυλάκιον direptum fuisse et dissipatum, non tam hostium violentiæ, quam amicorum infidiis tribuimus; non tam barbarorum ignorantiae, quam *Christianorum* quorundam vanitati et præpostero zelo acceptum ferimus. Hoc nobis luculenter ostendit *Johannes Medices*, postea PP. *Leo X.* dictus, his apud *Alcyonium* verbis, referente * *Colomesio*: “ Audiebam
 “ puer ex *Demetrio Chalcondyla*, *Græcarum* rerum peritissimo,
 “ fimo, sacerdotes *Græcos* tantâ floruisse auctoritate apud
 “ *Cæsares Byzantinos*; ut integra illorum gratia complura
 “ de veteribus *Græcis* poemata combusserint, imprimisque
 “ ea, ubi amores, turpes lusus, et nequitiae amantum
 “ continebantur. Atque ita *Menandri*, *Diphili*, *Apollodori*,
 “ *Philemonis*, *Alexis* fabellas, et *Sapphus*, *Erinnæ*,
 “ ANACREONTIS, *Mimnermi*, *Bionis*, *Alcmanis*,
 “ *Alcæi* carmina, interciderint. Tum pro his substituta
 “ *Nazianzeni* nostri poemata; quæ, etsi excitant animos

* *Paul Colomesi*. Κεϋμνηλίου literariis, c. 15. ex *Alcyonii* l. de Exilio. Vid. *Laurentii Ingevaldi Elingii* Histor. *Græcæ* Linguae p. 115.

“ nostrorum hominum ad flagrantiorē religionis cultum,
 “ non tamen verborum *Atticorum* proprietatem et *Græca*
 “ Linguae elegantiam docent. Turpiter quidem sacerdo-
 “ tes isti in veteres *Græcos* malevoli fuerunt; sed integri-
 “ tatis, probitatis, et religionis maximum dedere testi-
 “ monium.” Idem testatur *Brodæus* in *Anthologiam*
 fol. 400. *Anacreontis* Musa adhuc durat; quod ego fal-
 sum esse existimo; nam episcopi et patriarchæ *Constantino-*
politani dicuntur jampridem ejus libros combussisse. Quod
 noto ad v. 1539.

XXXIII. Et credendum esset, simplici bonoque zelo
 factum hoc ab illis patribus fuisse, si versibus ipsi con-
 scribendis operam non dedissent; verum quum *Grego-*
rius Nazianzenus ex ipsius *Anacreontis* imitatione plurimos
 versus scripserit, verendum est, ne non dolo malo, levi-
 que et vana ambitione fecerint, quod nec posteris relinque-
 rent eosdem imitandos, quos ipsi lubenter essent imitati;
 præsertim quum non paucos in eorum scriptis nævos offen-
 damus, quibus se simul in arte poetica et grammatica, fa-
 tis imperitos ostenderint, quod de *Synesio* quoque et *Apolli-*
nari, aliisque notandum. Scio quidem magnos illos fuisse
 viros, et in ecclesiâ Dei non incelebres; at hoc illorum
 consilium damnarunt, ante me, multi magni gravesque
 viri, nec illis ullatenus inferiores, quos inter omnium pa-
 trum eloquentissimus D. *Johannes Chrysostomus*; cujus for-
 titæ quidem in hac parte curæ primum, deinde, auctori-
 tati, debemus; quod non totus *Aristophanes* eodem etiam
 tempore perierit. *Joh. Alberti Fabricii* *Biblioth. Græc.*
 p. 670. Vid. *Euripid.* §. De *Tragœdia*, §. iv. fol. 38.
 Non tam altum vulnus literis infixit *Julianus* ὁ Ὡσελεύς,
 qui hos auctores procul à *Christianorum* manibus reservari
 voluit, sibi suisque interim permittens; quod nempe invi-
 derit nobis hanc tantam doctrinam. Nec *Nazianzeni*
 ὁμῶς, *Gregorius Magnus*, *Saxonum* nostrorum patrum
 apostolus ille quidem primo designatus, mox PP. factus,
Augustini monachi ad eandem missionem promotor et auc-
 tor, non ille minus in *Latinas* literas peccavit; quando
 bibliothecam illam *Palatinam Romæ* comburendam cura-
 vit, sub austerioris sanctimonie specie: quanquam potius
 fecisse crediderim, ne ejusdem scilicet *magna moralia*, præ
 multis libris inibi latentibus, nimis oppido vilescerent.

XXXIV. At

XXXIV. At quicquid tandem id fuerit, quod nos *Anacreontis* laborum ex majori certe parte privavit, illius tamen coævi et æquales, quorumque vita, fama, et doctrina illustris, ipsumque et ipsius opera magno in honore semper habuerunt. De *Polycrate* et *Hipparcho* vidimus, qui illius consiliis et consortio gaudebant; quum ipsi essent omnium fere sui temporis nobilissimi, sapientissimique. Et illius imago posita est in *Atheniensium* acropoli, ab *Hipparcho*, ut credibile est, cujus solius tempore *Athenis* vivebatur. Illa *Pausania* ætate stabat juxta *Periclem*, et illius patrem *Xanthippum*, omnium fere *Atheniensium* clarissimos, duces et archontas, *Attic.* l. i. §. xxv. Τῶν Ξανθίππου πλησίον ἔστηκεν Ἀνακρέων ὁ Τήσιος, πρῶτος, μὲν Σαπφῶ τὴν Λεσβίαν, τὰ πολλὰ, ὧν ἔγραψεν, ἑρωτικά ποιήσας· καὶ οἱ τὸ γῆμμά ἐστιν, οἷον ἀδολφῶν ἐν ἐν μέθῃ γένεσις ἀνθρώπου. Juxta *Xanthippum* stabat *Anacreon* *Teius*, qui primus, post *Sappho* *Lesbiam*, magnam carminum suorum partem circa amorem scripsit. Illius species est velut hominis præ ebrietate cantillantis. Et hæc erat sculptorum et pictorum sensus hieroglyphicus, felixque et elegans audacia; ut quando poëtam aliquem formarent, in homine, characteris imaginem designarent. Nec enim credibile est, ebrii hominis statuam in arce *Athenarum* *Hipparchum* posuisse, certe non ut ebrii, si honorare vellet; sin minus, ne statuâ quidem omnino dignatum fuisse. Ita *Timotheum*, *Atheniensium* ducem, pictores in tentorio dormientem pingebant, *Fortunamque* illi ad caput astantem, urbesque multas in rete attrahentem; ut ænigmatice ostenderent, maximos illius successus *Fortunæ* debitos, *Ælian.* Var. Hist. lib. xiiii. c. 43. Ita *Galaton* *Homerum* pinxit strenue vomentem, reliquosque poëtas illius vomitum resorbentes; ut hujus ingenii luxuriantem, copiam atque excessum, illorum sordidam et fervilem in illo imitando æmulationem exprimeret, *id.* *ibid.* cap. 22. Ita *Gratias* olim vestibus indutas, tandem nudas pinxere; ut benefaciendi apertam simplicitatem innuerent. Vid. *Gisberti Cuperi* *Apotheosin Homeri* p. 27. Ita *Cynægirum* cum duobus brachiis pinxit *Phasis*, licet utroque privatum; quod eorum dispendio immortale nomen esset nactus, ut *Antholog.* fol. 313.

Ἀλλὰ σοφός τις ἔλεν ὁ ζωγράφος· οὐδὲ σε χειρῶν
Νόσφισε, τῇ χειρῶν ἐνεκὲν ἀθανάτου.

*Doctus erat pictor; manibus nec te ille carentem
Pinxerat, à manibus cui data vita fuit.*

Hic tamen *pictorum* usus, imperitorum hominum animos sæpe in errorem traxit; et illa *Anacreontis* imago à *Pausania* descripta indoctos in falsam illam opinionem induxit, quod ipse *Anacreon* esset ebriosus; quam et poëtarum ingeniosa licentia confirmavit insuper et auxit. Nec in sua patria hic vates prorsus erat inhonoratus; elegans enim ei statua posita erat in urbe natali, *Teo*; de qua *Theocriti* extat epigramma, quod Nos inter *Anacreontia* ponimus ad finem hujus libelli, v. 1616. Et sane post *Cyri* decessum, *Teiorum* plurimi ex *Abderis Thraciæ* redierunt, patriamque urbem nullo negotio recuperarunt, ut ad v. 1532. notamus, et toto *Cambysæ* tempore omni molestia carebant. At *Dario* regnante, *Ionice* populi, *Atheniensium* ope adjuti, *Lydæ* metropolim *Sardes* combusserunt; qua indignitate motus *Darius*, tum primum bellum *Persicum* meditabatur, et contemptis *Ionibus*, eorum patronis *Atheniensibus* omnem iram et indignationem reponit; quæ tandem in campis *Marathonis* exarserunt, et sub ejusdem filio *Xerxe* postea flagrantius. Quare *Teiorum* civitas et omnis fere *Ionia* longa pace florebat, et, quæ tunc temporis propria fere eruditorum præmia, *Anacreonti* effigiata numismata cusa, statuae et imagines etiam in sua patria positæ; olim enim extabat, et etiamnum, in *Jobannis Fabri Bambergensis*, *Illustrium Virorum Iconibus*, exhibetur in *Fulvii Ursini* numismate æreo, *Anacreontis* imago, de qua hæc idem *Faber*: “Caput *Anacreontis* poëtæ, qui unus fuit è novem
“*Lyricis*, ex nummo æneo, mediæ magnitudinis, repræ-
“sentatum est. Qui nummus à populo, insulam *Teon* in-
“colente, in honorem civis sui cusus est; ita ut hinc ca-
“put ipsius lauro coronatum, una cum nomine ejusdem
“*ΑΝΑΚΡΕΩΝ*, illinc nomen patriæ *ΘΗΩΝ*, item-
“que *Bathylli*, tantopere ab *Anacreonte* celebrati, imagi-
“nem exprimeret; sicut ex literis, quæ in orbe nummi
“tales videntur *ΒΑΘΥΛΛΩΣ*, intelligitur.” Et hujus nummi meminit *Gronovius* et *Gisbertus Cuperus*, ut mox videbimus. Dominæ *Dacier* editio postrema nummulum quidem exhibet cum *Anacreontis* imaginē; verum de eo nihil illa nobis; nec unde habuerit, constat. At *Faber Bambergensis* progreditur: “Alia, inquit, effigies huic
“perfamilis.

“ perfimilis, in quadam pulcherrimi coloris corniola apud
 “ *Fulvium Ursinum* conspicitur, ab eccellente artifice
 “ sculpta; quam à quodam *Anacreontis* et poematum ejus
 “ studioso, in annulo gestari solitam crediderim.” For-
 tean hinc suam D^{na} *Dacier* hausit. *Cuperus* certe prædic-
 tus in *Homeri* Ἀποδείξις, p. 3. inter aliorum, *Anacreontis*
 etiam imaginis, ære expressæ, meminit, “ Sed ne signa-
 “ tos metallis vultus omittam, *Alcæus*, *Pittacus*, (Vid.
 “ *Pollux*. l. ix. cap. De *Talento* &c.) *Sappho*, *Mitylenen-*
 “ *sium*; ANACREON *Teiorum*, *Aratus* et *Philemon*,
 “ *Solensum*, five *Pompeiopolitarum*; *Pytheus*, *Colophonio-*
 “ *rum*; *Hippocrates*, *Coiorum*; *Pythagoras*, *Samiorum*;
 “ alii aliorum populorum, in numismatis occurrunt.

XXXV. Ita quidem *Anacreon* ipse lætis, ut plurimum,
 usus temporibus, digno semper in honore habitus est à suis
 et ab aliis. Omni fere *Cambyse* tempore cum *Polycrate*
 vixit, excepto quod aliquando patriam *Teon* inviserit; ali-
 quando etiam *Lesbon* et *Mitylenen*, *Sapphus* conveniendæ
 gratiâ, cujus ingenio plurimum delectabatur, ut ostendi-
 mus ad §. xvii. navigârit. Circa tricesimum septimum
 ætatis annum, *Athenas* ad *Hipparchum* se contulit, ubi
 septem ferme annis moratus, in patriam tandem est rever-
 sus, paulo ante *Hipparchi* cædem, qui ab *Harmodio* et
Aristogitone, Olympiade LXVI. obtruncatur; et tunc *Ana-*
cæon annum ætatis agebat quadragesimum quartum; quan-
 do videtur hæreditatis paternæ administrationem suscepisse.
 Villa erat illi satis ampla extra urbem, qua ut plurimum
 versabatur, naturæ delicias et ruris quietem contemplans;
 unde et mare *Ægeum*, et insulæ inibi sparsæ aspectui pate-
 bant; ubi et vindemiæ vacabat, aliisque operibus rusticis,
 de quibus extat Ode xxxvii.

Viden', ut, micante vere,
Charites rosis abundans!
Viden', ut jam æquoris unda
Posuit suum furorem!
Viden', ut jam nat anas, et
Remeare incipit ut grus!
Nitide refulget ut sol!
Nebulæ fugantur atræ:
Hominum nitent labores;
Tellus parturit herbas;

Fructusque olivæ germinat ;

Bromji redimitur humor :

Fronde sub omni et folio

Fructus floret opimus.

Vindemiarum delicias celebrat geminis suavissimis *Odis*, L. et LII. quas ex ipso fonte dulcius hauriet lector. Dum in hac villa degebat *Anacreon*, contigit aliquando, 'ut ad *Teon* urbem iret, una cum famulo et cane fidissimo, marsupio-
que nummis sufferto; nam ad equos emendos ibat. Inter
eundem, famulus ex via ad ventris exonerationem secessit;
et tandem, marsupio per oblivionem relicto, rediit ad do-
minum, atque ita recta simul versus urbem tendebat, nec
de nummulis adhuc cogitabat; quibus tamen interea canis
assidue invigilabat. Re igitur, propter nummorum defec-
tam, infectâ, paucis post diebus, eadem redeuntes, quum
videret canis, occurrens statim ostendit iis marsupium ad-
huc à se custoditum, et continuo expiravit. Hanc histo-
riam ita narrat *Johannes Tzetzes*, *Chiliad.* IV. §. 131.

V. 235.

Τῷ Τείῳ Ἀνακρίοντι πρὸς Τεῖον ἐρχομένῳ,
Μετὰ οἰκέτου καὶ κυνός, ἀνήσασθ' ὑπὸ χρεῖαδῃ,
Ὡς ὁ οἰκέτης ἐξ ὁδοῦ πρὸς ἑκκρίσιν ἀπῆλθε.
Καὶ τὸ κυνᾶριον αὐτῷ ἐκεῖ σιωποῦν ἀνέβη.
Ὡς δὲ γὰρ τὸ βάλαντιον λήθῃ γεθεὶς ἀφῆκεν,
Ἰζήσαν τὸ κυνᾶριον ἐφυλάττειν ἐκεῖνο.
Ὡς δ' ἐκ τῆς Τεῖς τὴν αὐτὴν, ὑπὲρ σφραγὶς ἀπράκτως,
Κατήλθε τὸ κυνᾶριον ἀπὸ τῆς βαλαντίου,
τὴν παραθήκῃ δειξάν τε ἀπέψυξεν εὐθὺς,
Ποδαῖς ἡμέραις ἄσιτον ἐκείσε ἀρμεῖναι.

Anacreonte Teio Teon olim ventitante,
Cum famulo et cane, ut emerent necessaria,
Ut famulus è via ad exonrandum abiit,
Canis etiam illi eodem consequebatur.
Ut vero ille marsupium obli-vio captus reliquit,
Affidens canis custodiebat illud:
Quum ergo ex Teo redirent eadem, re infectâ,
Devenit canis illico à marsupio,
Depositumque ostendens expiravit statim;
Quum pluribus diebus jejunos ibidem mansisset.

Hanc ego historiolam, sive ad *Anacreontis* candorem de-
clarandum faciat, seu ad ejusdem genii felicitatem signifi-
candam

candam, sine ullo pseudo-criticorum respectu, exhibendam curavi; ut qui sciam, apud *Homerum*, *Virgilium*, *Plutarchum*, *Ælianum*, *Busbequium*, aliosque gravissimos auctores, multa de canibus narrari, quales fuere *Ulyssis*, *Telemachi*, *Evandri*, *Atalanta*, *Xanthippi*, *Hieronis*, *Tobia*, quibus omnibus vis naturæ miranda nobis indicatur.

XXXVI. Si nunc *Anacreontis* artem, ingenium, doctrinam, iudicium, dexteritatem, elegantiam, conjunctam cum *Ionice* dialecti suavitate *Atticarum* deliciarum copiam, et *Græcæ* linguæ eximiam facundiam deliciarioribus poeseos floribus intextam, singulatim ostenderem, et mole nimiam hanc vitam cumulare, et actum prorsus agerem; quum in ipso opere passim hæc singula notaverim. Verum *Ἀφελεία* illius hic minime prætereunda, quam in moribus tantopere laudat, v. 1198. et in scriptis passim exhibet. De hac illius, præ aliis, in affectata simplicitate, ita *Hermogenes*, περὶ Ἀφελείας, §. 2. 3. Καὶ ὡς τὰ Ἀνακρέοντι εἰ ὡσαύτως, — ὁρᾷς, ὅσον τὸ ἀφελές τῆς γνώμης. Plura nos suis in locis, ut v. 146, 192, 294, 639. &c. de hac re notamus. *Sublimitatem* ipse quidem à se libenter amovet, *Oda* I. quanquam alias nec omnino sibi prorsus incognitam fatetur, ut XLVIII. quâ quidem altius solito insurgit, ut etiam in *Odis* LXIV, XCIII, CI, ideoque aperte sibi postulat *Homeri* lyram, quanquam illam bellico nervo mulctatam, ut v. 754.

Δοτε μοι λύρην Ὀμήρου,
Φωνῆς ἀνευθε χορδῆς.

Contra quod ingeniosus pater, *Renatus Rapinus*, in reflexionibus cap. XIV, et XIX, de eo asserit, qui elegantiam illius ingenii admirabilem agnoscit, at minime *sublimem* vult concedere; quanquam aliud ipse *sublimitatis* optimus iudex *Longinus* de nostro fateatur, §. 31. Erat certe, ut *Tindarus* ait, Σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις. Ita *Horatius* sæpe altius insurgit, quanquam et ille, modestia vel mollitie ductus, *sublimitati* penitus abrenunciet, quod verbis tantam facit, re ipsa non item. At *suaavitatem Anacreontis* non insuaviter nobis commendat *Scaliger*, *Poeticæ* lib. I. cap. 45. “ *Anacreon*, inquit, in Ἑρωτικοῖς “ excellit adeo, ut ejus dictio quovis *Indicæ* arundinis “ sacco dulcior mihi videatur. Et alias, Apud *Anacreontem* alternantur *Ionicus* et *Anapaëstus*, non sine fatali “ illi

“ illi viro venustate,” lib. xi. cap. 21. vid. ad v. 1223. Verum de jucunditate & suavitate *Anacreontis* plura Nos in *Prolegomenis* ad § ix. Vim autem et suadellam mirantur omnes, et collaudant; et inter lyricorum novem commendationes, hæc fere *Anacreontis* propria fuisse agnoscitur, § xxvi. Πειθὼ Ἀνακρείοντι συνέσπετο, *Suada* *Anacreontem* comitatur, Antholog. lib. i. cap. 72, fol. 92.

XXXVII. Ipse quidem *Anacreon* paucos habuit, quos imitaretur, *Homerum* nempe, *Hesiodum*, et *Archilochum*; at *Anacreontem* longus ordo poetarum est imitatus; ut passim in notis ostendo. Nempe *Pindarus* v. 82, 994, 1016, 1022. *Sophocles*, ut ostendo in prælectionibus *Sophocleis*, *Euripides*, v. 929. *Anacreon* v. 724. Ὁ δὲ Ἔρως χορὴν ἔμισγερ unde *Catullus*, de *Venere*, Quæ dulcem curis miscet amaritiem. *Virgilius* eundem imitatur, v. 1308. *Anacreon* poculo suo appingit vitem et racemos, v. 272. *Virgilius* pocula memorat, Eclog. iii. v. 38.

Lenta quibus torno facili superaddita vitis

Diffusos hederâ vestit pallente corymbos,

Horatius, v. 206, 218, 249, 482, 922, 946, 1026, 1088, 1297. Ita ex illo *Anacreontis*, v. 790, Νόον ἐς θεὸς αἰεθεὺς, *Horatius* illud procudit, *Terrarum Dominos evehit ad Deos*, Γαίης κειραμένοισι ἐς ἑρηνίαναις αἰερεῖ. Plures præterea in notis nostris apparent *Anacreontem* imitati, ut *Anonymus* v. 71, 229, 231. Item *Agathias*, Od. xii. et v. 206. et *Antipater* v. 1279. Item *Argentarius*, ibid. *Anacreon* dixit, v. 391. Ἄγε, ζωγράφων ἀριστεῖ. *Glaucus*, Antholog. fol. 312. Ζωογράφων ὦ λῶσε, *Noster* dixit, v. 683. Φιλολοιδόροιο γλώσσῃς, *Musæus*, v. 183. Γλώσσα ᾧ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος. Confer cum *Anacreontis* Oda prima, *Bionis* Idyll. 4. à v. 8. ad v. 12. inclusive, et ad *Anacreontis* illud v. 19, Τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα, ejusdem illud, Μερφα θηλυτέρῃς. πέλει καλὸν ἀνέρι δὲ ἄλκα. Ita *Anacreontem* imitatur *Dionysius* sophista, v. 307. *Sopater*, (Vid. Athenæ. 2. Vol. fol. 784.) *Callimachus* Ἀπαῖς ἀκαλέκλειστος &c. v. 315. *Theocritus*, v. 307. et Od. xl. in ipso argumento. *Nonnus* *Panopolita* nostrum imitatur, v. 132, 1308. *Meleager*, et *Ovidius* v. 307. *Boetius* de Consolatione Philosophiæ *Anacreontis* numeros non raro usurpat, ut

Habet

*Habet omnis hoc voluptas;
 Apiumque par volantum,
 Ubi grata mella fudit,
 Fugit, atque agit furentes
 Stimulos.*

Imitatur illum Oppianus v. 1247. Plautus, v. 230. Gregorius Nazianzenus, v. 241. et in hac Vita §. XXXIII. Prudentius, et Synesius, v. 1199. Guidobaldus Bonarellus, Italice, v. 526. Marcus Antonius Flaminius, Latine, Couleius noster, et 39. alii Anglice, Henricus Stephanus, Græce et Latine, ut et Nos ipsi, v. 71, 414, 418, 1431, 1662, 1680, 1699, 1718. cum innumeris aliis, quorum omnium eo major laus semper habita, quo melius eum sint imitati. Nec prætereundus nobis Georgius Buchananus, Anacreontis, ut et aliorum poetarum, æmulator haud infelix, qui Oden XIX, ita vertit:

*Et terra sicca potat.
 Terrasque sylva et aura;
 Sylvas et æquor auras:
 Et sol repotat æquor,
 Et luna solem. Inique
 Incessitis, sodales,
 Me; quod bibam libenter.*

Eandem Oden Maximilianus Vrientius ita imitatur, Epigr. l. IV.

*Terra parens venis sitientibus imbibit imbres;
 Tellurem atque imbres arbor alumna bibit:
 Oceanus falso sparsos bibit æquore ventos;
 Sol avido oceanum flammeus ore bibit.
 Solis inardentis radios bibit ebria luna;
 Rursus et hanc euri, terra, salumque bibunt;
 Cuncta bibunt sursum spirantia, sive deorsum;
 Dis Styga, Dii pleno nectar ab ore bibunt,
 Omnibus ergo simul cum sit lex una bibendi,
 Cur homines simili non quoque lege bibant?*

Ovidius locum leviter tangit, Terraque cælestes arida sorbet aquas. Johannes Secundus, cujus poema de y Bafis,

y Ita Hug. Grotius:

*Duræ mentis, iuers, merumque rus est,
 Si quem Basia non morvent Secundi.*

Thomas Stanlæus Anglice vertit, Poemat. p. 57.

lxi ANACREONTIS VITA.

et epithalamium, magnopere laudantur, ex *Anacreonte* sic cecinit, *Od. xvii.*

*Heus, Deus ergo agetum, calicem mihi cūdito jam nunc
Argento bene tornato, Vulcane; sed amplum,
Atque cavum, et Bacchi, quantum potes, eja capacem.
Inque hoc non currus, non tristia fydēra sculpe;
Non hunc crudelis, non ambiat udus, Orion:
Sed vites mihi fac virides, ipsumque Lyæum,
Et Charitas, blandam et Venerem, Venerisque pu-
ellum.*

Verum *Henricus Stephanus* totum fere *Anacreontem* Latina versione honestavit (quam tamen *Paulus Colomesius Johanni Dorat* tribuit, *Recueil de particularitez*, pag. 109. ut ante illum *Angelus Politianus*) quod et *Elias Andreas* fecit. *Anglica* quidem metaphrasi ex parte ornavit *Abramus Couleius*, paraphrasi totum, qui tunc extabat, *Thomas Stanleus*; qui et perpetuis eundem commentariis, haud vulgaris notæ, ornavit: *Bellaqueus* et *Longepierre* Gallico metro donarunt.

XXXVIII. Nec imitatores modo famam ex illo sibi acquisivēre; verum et laudatores haud pauci, præter quos supra laudaverim. nempe *Herodotum*, *Socratem*, *Platonem*, *Athenæum*, *Ælianum*, *Maximum Tyrium*, *Julianum Imperatorem* (*Misopogon*. Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποίησεν μέλη σεμνὰ καὶ χαίροντα τρυφᾶν ᾧ ἔλαχεν ἐκ Μουσῶν, tum laudat locum ad v. 1316) et innumeros alios πεζικούς, nam et multi illum alii viri docti, poetæque clari egregie laudarunt, quorum ego aliquot insigniores inter *Anacreontia* exhibendos curavi, nempe *Antipatrum Sidonium*, sive *Tyrium*, *Simoniden*, *Leonidam Tarentinum*, *Meleagrum*, *Eugenem*, *Dioscoriden*, *Theocritum*, *Critiam Callæschri filium*; de quibus fere omnibus suis in locis, quæ sufficiant, notavimus. Hoc tantum de *Antipatro Sidonio* addendum ex *Cicerone* duximus, ad v. 1513. “ Quid si *Antipater* “ ille *Sidonius*, quem tu probe, *Catule*, meministi, solitus “ est, versus hexametros, aliosque, variis modis atque “ numeris fundere extempore, tantumque hominis ingeni- “ osi, ac memoris, valuit exercitatio, ut cum se mente ac “ voluntate conjecisset in versum, verba sequerentur.” Quod ad alios *Anacreontis* laudatores, aut illustratores attinet, ut *Cælium Calcagninum*, *Henricum Stephanum*, *Abrahamum*

hamum Couleium, Tanaquillum Fabrum, eos etiam habes ad Anacreontis finem additos; Faber in suæ etiam editionis epistola ded. Anacreontem egregie laudat, quod et Longepierre facit eleganti poemate Gallico; licet Faber ille, levitate usus desultoria, in notis ad Longinum, eundem vulgari judicio usus, flagitii damnet. Verum nullo modo nobis hic omittendus videtur Angelus Politianus, qui in Nutritia, de Anacreonte sic canit, v. 581.

*Non ego, te, longo præsignis Anacreon, ævo,
Transferim; bicolore caput redimite racemo.
Cui citbaræ cordi, cui nigri pocula Bacchi,
Semper et ancipiti stimulans Amathusia curâ,
Nam modo Threïcii crinem miraris ephebi;
Nunc Samium celebras (jubet Adrastea) Bathyllum,
Nunc teneram Eurypylen, tenerumque Megisteâ
laudas;
Tandem acino passæ cadis interceptus ab uvæ.*

XXXIX. Contra Pindari Scholiastæ cavillationem, quod *Anacreon* rogatus, cur in *Deos* hymnos non scriberet, at in *pueros*, responderit, *Hi etenim dii sunt nostri*, nonnihil diximus ad *Oden LX*. At revera hæc ipsa historia narratur de *Simonide*, ut tradit *Chil. viii. §. 228. Joh. Tzetzes*, 'Οὐδ' ὕμνους ἔγραψεν θεοῖς αὐτὸς ὁ Σιμωνίδης οὐκ ἔχων τὸ ἀναργυρον· ἔγραψε δ' αἶνους παιδῶν, ἀφ' ὧν ἐλάμβανεν πολὺ καὶ διαρκὲς χρυσίον. Ἐρωτηθεὶς δὲ πρὸς τινὰν, τί πρὸς θεοῖς ἐγράφεις; πρὸς παιδας αἶνους γράφεις δέ; ὁ Σιμωνίδης εἶπεν, Ὅτι οἱ παῖδες μοι θεοὶ ὥς ἐξ αὐτῶν λαμβάνω. Vid *Joh. Albert. Fabricius Bibliotheca Græca fol. 566*. Et præterea ex hoc ejusdem opere abunde patere probo, *hymnos*, proprie ita dictos, non paucos ab eodem scriptos; ut in *Venerem*, v. 144. Ad *Dianam*, *Od. LX*. Ad *Bacchum*, *Od. L*. Ἐπὶ ληνῷ ὕμνος in *Bacchum*, *Od. LII*. In *Amorem*, *Od. LVIII*. ὃν ὁ σοφὸς ποτὲ ὕμνων Ἀνακρίων πᾶσιν ἐστὶ ἀγ' εἰς σώματος, *Athenæ. l. xiiii. fol. 600*. In *Hymenæum*, ἐπιθαλάμῳ ὕμνος, *Od. LXII*. In *Apollinem*, *Od. LXIV*. Et si omnia illius opera extarent adhuc integra, credibile est, multo plures *hymnos* proferri potuisse. Ita *scholiastarum* et *grammaticorum* assertiones istiusmodi nihil nos debent morari; quin et præstantium virorum auctoritati et sanæ rationi potius aures accomodemus.

accommodemus; cum et charitas, ut omnia in melius interpretemur, suadeat. Quare nunc, cum bona lectoris venia, ad finem propero.

XL. Quum his itaque studiis deditus, et ab huiusmodi patronis charus habitus, diu vixerit, quibus etiam diutius supervixerit, inter *ruris* amœnitates, et urbis delicias reliquum vitæ divisit, nunc musarum, nunc amicorum et *Bacchi* solatia adhibens, ut credibile est, hominem hilaritati et literis devotum fecisse. Atque ita ad seram usque senectutem duravit, ad *octogesium* nempe *quintum* ætatis annum, scilicet ab *Olympiadis* LV. anno *secundo*, ad *Olympiadis* LXXVI. annum *quartum*, annum *Xerxis* 13. quando *Sophocles Atheniensis* tragicus *viceesimum quintum* ætatis annum ageret; quod dico, quoniam in eundem extat distichon *Anacreontis*, v. 1376. Quare aut affirmandum, *Sophoclem* tragœdiam, in qua *Æschylum* vicit, triennio ante tempus in *Didascalicis* assignatum, egisse; vel certe magna et manifesta indicia huiusmodi indolis amicis antea dedisse, ut fieri solet; et clari sane homines multo ante ingenii sui specimina amicis proferre solent, quam orbi literato exhibere. Quod ad *Buculam Myronis* attinet, in quam duo extant *Anacreontis* epigrammata, à v. 1342. dicendum breviter, vel *Plinium* totis decem *Olympiadibus* errasse in *Myronis* ætate assignanda, vel illius nomen et opera ab hoc certe nostro *Anacreonte* minime potuisse celebrari. Quod *Anacreonti* LXXXV. annos supra assignavimus, id non temere factum; nam ut illum vocat *Politianus*, longo præsignem ævo, *Lucianus* diserte in *Macrobiis*, sive *Longævis*, Ἀνακρίων, ὁ τῶν μελῶν ποιητής, ἔζησεν ἔτη πέντε ἔ ὀγδοήκοντα, *Anacreon*, lyricus poeta, vixit annos quinque et octoginta. At *Valerius Maximus* et vitæ durationem amplificat, et mortis genus addit, lib. IX. c. XII. §. 8. “Sicut *Anacreonti* quoque, quamvis statum humanæ vitæ modum supergresso, quem uvæ passæ succo tenues et exiles virium reliquias fomentem, unius grani pertinacior in aridis faucibus humor absumpsit.” Idem *Plinius*, lib. VII. cap. 7. “Ut *Anacreon* poëta acino uvæ passæ, ut *Fabius* senator prætor, in lactis haustu, uno pilo strangulatus.” Idem *Angelus Politianus* supra dixerat, §. XXXVIII. fine, Tandem acino passæ eadis interceptus ab uvæ. Et *Cælius Calcagninus*, v. 1632.

At te, sancte senex, acinus sub Tartara misit,

Cygnææ clausit qui tibi vocis iter.

Idem *Abrahamus Couleius* agnoscit in *Anglico* poëmate, quod à nobis *Græce* redditum invenies ad v. 1431. &c. Idem mortis genus *Sophocli* post evenisse *Neantes* et *Istrus* annotasse traduntur, ut in *Græca Sophoclis Vita*; quin et *Petrus Crinitus*, de *Honestâ Disciplina*, lib. ii. cap. 6. “ De “ *Anacreonte* notius est, quam ut hoc pluribus debeat ex- “ poni, eum scilicet pari obitu, ac *Sophoclem*, ex acino uvæ suffocatum. Quod *Sotades* memorat:

Σοφοκλῆς ῥᾶγα φαγὼν σαφυλῆς πνιγείς τέθηκεν.

Glutito acino strangulat uva te, Sophocles.

Et *Anthol.* fol. 274. *Simonides* quidam junior:

Ἐσέοδης, γηραιὸς Σοφοκλῆς, ἀνθ' αἰοιδῶν,

Οἶνωπον βαλὼν βότρυι ἐπιτόμῃ.

Erat vero et *Sophocles* ætate proVectior, nempe *nonagenarius*, quando hoc mortis genere periit. Funus *Anacreontis* magnâ erat elatum pompâ, et tumultatus erat in patria urbe, *Teo*, quod *Simonides* testatur:

Οὗτος Ἀνακρέοντα, τ' ἀφθίον εἵνεκα Μουσίων

Ἵμνοπόλον, πατρὸς τύμβῳ ἔδεχτο Τέω.

Sepulchro imago ejusdem imposita; de qua *Theocritus* ad v. 1616. *Epitaphium* adscriptum, quod nescio, annon illud ipsum fuerit modo memoratum *Simonidis* epigramma, quod infra occurret v. 1531. una cum *Epicediis* aliorum nobilium poëtarum non paucis a v. 1513. ad v. 1576. *Latino* quoque versu a me donatis fere omnibus, excepta scilicet unius parte.

Καὶ σὺ μὲν ἴδι μακαρτὸς, Ἀνάκρεον· ἐν δ' ἄρ' αἶμα σείω.

Εἴσομαι εἰς Ὀδυσῆα καὶ ἀφθίτον ἔργον Ὀμήρου.

Καὶ τάχ' ἐγὼ μετέπειτα γενήσομαι ἄλλῳ Ὀμῆρῳ.

Μαρλῶρι δέ μοι ἔσαι ἐν Ἀγγλιάδῃσιν Ἀχιλλεύς.

Ἄλλον ἐγὼ πόνον, ἄλλον ἔχω φρεσὶν ἔνδον ἐμῇσιν.

Ἀγγλιάδας τὲ μάχας καὶ ἀρήιον εὖχος αἰείσω,

Καὶ μέλαν Ἠγεμονῆα, φόβον Φραγκαῖδος αἰῆς.

Ἐυφημεῖτε, θεοί· ὕμῳ πόνῳ ἱερὸς ἔσαι.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

- I. *Lyrae* antiquitas et varia nomina, item inventor primus.
 II. *Tres* ejusdem chordæ, mox *septem*, dein plures.
 III. *Lyrici* carminis antiquitas et usus. IV. *Lyrici* poë-
 tæ, et *lyrica* poësis. V. Ex eorum numero antiquissi-
 mi. VI. Res heroicas tractabant, leviores tamen mate-
 rias plerumque amabant. VII. Historia *lyricæ* poëseos
 apud *Græcos*. Novem *Lyricorum* nomina. VIII. Fœ-
 minarum *Lyricarum* novem nomina. IX. *Anacreontis*
 elogium et sublimitas. X. Quid requiritur in iis, qui
 de *Anacreonte* judicium ferunt. XI. Objectionibus qui-
 busdam occurritur. XII. De metro *Anacreontico*.

I. **T**IMAGINES auctor est, omnium in literis stu-
 diorum antiquissimum Musicen extitisse, teste
 Quintiliano. Et *lyrae* quidem antiquitas indu-
 bitata; utpote, quæ sub ipso fere orbis initio, aliquot ante
 diluvium generationibus, sit à Jubale inventa, qui dicitur
 Genesæus, c. iv. v. 2. Auctor omnium tractantium CI-
 THARAM et organon. Vox Hebræa Cinnor, unde
 forsan Græcum κινύρης et κινύρωμαι (certe Josepho usurpata
 vox κινύρα, et Hesychius, Κινύρα) Ὀργανον μουσικόν, κιθάρα.
 Apud Danielelem c. iv. v. 5. Cathrom, quasi Cithrom;
 unde et Græcum Κιθάρα. Sunt et aliæ voces apud Græcos,
 ut Αὐρά, χέλυς, βάρβιτος, φόρμιγγς, κὶ συνεκδοχικῶς, πλῆκτρον,
 ut et apud Latinos, Lyra, cithara, barbiton, chelys, testu-
 do, fides, et figurate plectrum, aliquando nablum et psal-
 terium. Rectissime itaque Athenæus: Τὸν γὰρ βάρβιτον κὶ
 βάρβιτον, ὡς Σαπφὼ κὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσιν, ἔτι καὶ τὴν μάγαν,
 κὶ τὰ τρίγωνα, ἔτι τὰς σαμβύκας ἀρχαῖα εἶναι. Ἐν γὰρ Μιτυ-
 ληνή μίαν τῶν Μουσῶν πεποιμένην ὑπὸ Διὸς ἐοικέναι, ἔχουσαν Σαμ-
 βύκην. De *lyrae* quidem forma adeundus tibi Martinus in
 philologico Lexico; ubi etiam de variis ejusdem nominibus et
 generibus; quæ tamen apud veteres illos parum omnino, aut
 nihil, discrepare videntur. Certe apud poëtas antiquos res
 eadem videtur multis nominibus insignita; ut et apud moder-
 niores, qui Harpam, lutam, guitarram nuncupant; licet
 nonnulli

nonnulli putent, Venantium Fortunatum inter harpam et lyram distinguere,

Romanusque lyra plaudat tibi,

Barbarus harpa,

quum ille voces tantum distinguat, hanc Barbaram, illam Romanam vocans. Quare licet Græci lyrae inventionem Mercurio, aut Apollini, Amphioni, aut Lino, aut Musarum alicui tribuant (Πολύμνια Λύραν Schol. Apollonii Rhod. ad l. iii. v. 1.) diserte tamen nostras Literas Jubali, ab ipso Adamo septimo, illam tribuere ex supra dictis constat. Vid. Joseph. Scaliger. in Manilii Sphæram.

II. Diodorus Siculus *lyram à Mercurio inventam appellat τρίςχορδον, l. i.* Tribus nervis sonantem; qualis cernitur in nummo Bruti apud Pisonem, et describitur in fragmento auctoris anonymi, qui cum Censorino editus est. Et de hac re adeundus Eustathius ad *Iliad. σ'. v. 570.* et Cuperus in *Homeri Apotheosis p. 32.* Veterum Lyrae 3, 4, aut 5. fidibus constabant, et *Apollinii Lyra τρίςχορδος* et *Isidis sistrum.* Vid. *Perizon. in Ælian. V. H. p. 259.* At *Homerus ipse Septem huic lyrae fila tribuit, Mercurii Hymno, v. 51. Ἑπτὰ δὲ συμφόνης ὅαν ἱτανύσατο χορδάς.* Horatius, *etiam septem nervis instructam canit, Od. iii. xi.*

Mercurii (nam te docilis magistro

Movit Amphion lapides canendo)

Tuque, testudo, resonare septem

Callida nervis.

Amphionis Thebani lyra, cum ἑπτάχορδος esset, totidem Thebarum portis, ab illius Harmonia extructarum, occasionem dedit. Quin ἑπτάγλωσσον et ἑπτάκτυπον Φέρμυσα Pindarus vocat, et Orphei citharam ἑπτάμιτον vel ἑπτάτονον fuisse notat Virgilius, Æn. vi. v. 645.

Necnon Threicius, longa cum veste, sacerdos

Obloquitur numeris septem discrimina vocum.

Quaquam Festus Avienus Orphei lyram novem chordis, ad Musarum numerum, ut Mercurii, septem, ad Pleiadum numerum, ratione habita, dicat:

Hic jam fila novem docta in modulamina movit,

Musarum ad speciem Musa satus: ille repertor

Carmina Pleiadum numero deduxerat. —

At Regius ille vates, Psalm. xxxiii. v. 2. xcii. v. 3.

CXLIV. v. 9. Psalterium δικάχορδον memorat plus semel.

Josephus ² *Antiq. Judaic. l. vii. c. 10.* citharam aut pleetro percuti solitam, Nablium δωδεκάχορδον, duodecim esse chordarum, et digitis tangi consuetam. Theocritus, *Idyll. xvi. v. 45.* indefinite, Βάρβιτον ἐς πολύχορδον. Timotheus Milesius ad septem nervos, quatuor alios addidit, ut esset jam lyra ἑνδεκάχορδος, qualis hodie Apollinis cithara cernitur, in pictura holoserica perpulchra, ad vetustissimum archetypum exemplar composita, quæ in cubiculo meo, una cum Homero, Diana, Cydippe, Pallade, et Cleopatra, hodiernum cernitur. Et quanquam Timotheus ille ex Sparta ejiceretur, Ephorum decreto, ob hanc suam innovationem (vid. Cuperi *Apothec. in Homeri p. 33.*) postea tamen, eo tandem licentiam progressam constat, ut et ἑκτωκαιδεκάχορδος fieret, et ipse Anacreon v. 1115. Μαγάδιν εἴκοσι χορδαῖς instructam docet; nihilque magis hodie notum, quam harpa, vulgo dicta, Cambrica, plus quadraginta chordis sonare docta.

III. Carmina, quæ ad lyram canebantur, Lyrica audiebant, de quorum variis generibus mox plura ad §. XII. Et antiquitas lyrici carminis tantum non impervestigabilis; illius enim initia, tum apud Ægyptios atque Judæos, tum apud Phæacas et Græcos, non alia fuisse, quam in re sacra, pluribus exemplis ex antiquitate petitis, Patricius, non malus antiquitatis indagator, evincit, ut Famianus Strada in *Profusionibus, l. i. §. 4. p. 136.* Nec prima illa post secula, per ætates sane quamplures, alio lyrici spectarunt, quam ut Deorum laudes ac decora, aut virorum fortium res præclare gestas, hymnis ac Pæanibus, ad templa et aras, complecterentur; ut scilicet, eadem opera honorem superis atque heroibus haberent, et ad æmulationem captos admiratione mortales invitarent. Quare, si qua poësis caste sancteque tractari unquam debuit, hæc profecto immunis ab omni turpitudine servanda, integreque ac puris animis exercenda.

IV. Lyricus itaque poeta proprie, qui lyrica carmina scribit, quæ vel à seipso, vel à quovis alio, ad lyram cani possint, admixtis etiam aliquando choreis. Primo enim in Deorum conviviiis et triumphalibus hymnis, lætisque et festivis solennitatibus hæc poësis instituta; quod ex Mosis historia et

² Vid. Bythner. in *Psalm. xxxiii. v. 2.*

Davidis colligitur, Exod. c. xv. v. 20, et 1 Samuel. c. xviii. v. 6. unde postea, ad quævis lautiora convivia et magnificas principum et nobilium hilaritates conversa. Quem morem, utut Græci Anacreontis nostri inventum volunt, qui et Βαρβύλον Ἀνακρέοντος ἑρμῶνα vocant, Athenæ. l. iv. et παροίτια μέλη, καὶ ᾠδὰς συμποσιακάς illi tribuunt, in aliis certe gentibus, plus mille annis ante illius tempora, consuevisse constat ex nostris Literis. Laban enim exostulans cum genere Jacobo, ait, Genes. c. xxxi. v. 27. Cur clam fugisti, et furtim surripuisti te à me? Neque indicasti mihi, ut dimitterem te cum lætitia et cum canticis, instructus tympano et citharâ? Et in Jobi historia, c. xxi. v. 11. Emittunt ut gregem parvulos suos, et nati eorum saltitant. Vociferantur ad tympanum et citharam, et lætantur ad sonum organi. Ita Isaïas, c. v. v. 12. In quorum conviviis est cithara ac nablum, tympanum, tibiaque, ac vinum. Item c. xxiv. v. 8. Idem tamen Isaïas ducentis annis Anacreonte antiquior habetur.

V. Lyrica itaque carmina dicuntur, quæ ad lyram canebantur; nempe cum cantu et lyre pulsatione, atque modulatione, promuntiabantur; ut Julius Scaliger Poetic. l. i. c. 24. et 48. et l. iii. Lyricique sunt poætæ, qui ad hujusmodi instrumentum versus cantandos faciunt; quales apud Hebræos ὑδρογενὴς ille legislator Moyses, homo indolis prorsus divinæ; item Debora regina et prophetissa, regiusque ille Hieropsalta Davides, omniumque regum sapientissimus Solomon. Apud Græcos fortissimus heros Achilles animum delectabat, antiqua heroum gesta ad lyram cantando, ut Homerus, Iliad. i. v. 186.

Τὸν δ' εὖρον φρένα τέπερμον φόρμυγι λυγείῃ,
Καλῇ, δαυδαλέῃ· ἐπὶ δ' ἀργυρεῷ ζυγὸς ἦεν
τὴν ἀρσὶν ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἡστίας ὀλέσας.
τῇ ὄγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄσιδ' δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
Πάτροκλ' δὲ οἱ οἶος ἐναντί' ἦτο σιωπῇ,
Δέγχετο Αἰακίδην, ὅποτε λήξεν αἰεΐδων.

Hunc dulci citharâ mulcentem pectora cernunt,
Insigni, auratâ; argento juga tinnula splendent;
Quam tulit ex spoliis, capta Eëtionis ab urbe,
Hac se mulcebat, resonans heroïca gesta;
Solut ei Aëtorides tacite è regione sedebat,
Æacidam expectans, dum desinat ille canendū.

*Habuit ergo lyram ex Eëtionis spoliis, at lyræ pulsandi artem ex Chirone, Achilles; ut docet nos interpretes Aratæorum Germanici Cæsaris; quod et Horatius notavit, Epod. xlii. Quinimo, teste * Sexto Empirico, Καὶ τὰ Ὅμηρος ἐν τοπάλοις πρὸς λύραν αἰδετο, quod Timomachus in Cypriacis, apud Athenæum, Delphis primum, à Stefandro Samio dicit factum; cum enim κειραφώδῃσαι τὰς καθ' Ὅμηρον μάχας, ἀρχαῖον ἀπὸ τῆς Ὀδυσσεύας. Et Porphyrius auctor est, Pythagoram illos maxime ex Homeri versibus laudasse, et ad lyram cecinisse, quibus de Euphorbo, Panthi filio, agit; quem animi perturbationes lyrâ composuisse testatur Seneca, de Ira l. iii.*

VI. Unde apparet, res heroicas à lyrica materia minime olim excipi solitas; quandoquidem et Stefichori, et Alcæi, et Anacreontis, et Horatii exempla ostendunt, illorum ingenia aliquando ad grandiores rerum majestatem assurgere. De Priore Quintilianus ita: “ Stefichorum, quam sit ingenio validus, materiæ quoque ostendunt, maxima bella et “ clarissimos canentem duces, et epici carminis onera lyrâ sustinentem.” Quare Horatio recte dicuntur, l. iv. §. 9. Stefichori graves camænæ. De Alcæo, quod heroicam materiam lyrâ et ille sustineret, idem Horatius innuit, l. ii. Od. 13.

Et te sonantem plenius aureo,
Alcæe, plectro, dura navis,
Dura fugæ mala, dura belli.

Anacreontem aliquando sublimem esse probavimus in ejusdem Vita §. xxxvi. et hujus tractatus §. ix. quodque nec Homeri lyram tractare reformidarit, licet de bello et sanguine minime vellet cantare, Horatius de seipso passim id probat, ut l. i. §. 12, 15, 31. et l. iii. §. 3, &c. Et id quidem fieri posse Nos ipsi demonstravimus, in Oda Triumphali, quæ Dedicationem sequitur, super Ducis de Marlborough victoria. Verum quum Stefichorus fere omnis exciderit, Alcæusque eodem fato functus fuerit, et ipse Anacreon hætenus, plurimam certe ex parte, sit deperditus, jam Pindarum omnium fere lyricorum gravissimum et maxime sublimem, ὑψηλότατον καὶ μεγαλοφρονότατον, agnoscunt omnes. At fatendum est, quantumvis alte lyra ex nonnullorum ingenia possit assurgere, res tamen ut plurimum leviores, quales sunt

* L. vi. Advers. Mathematic.

*amatoria, lyræ fere proprias esse semper habitas; ut ipse
Homerus de Paride ostendit, Iliad. γ. v. 54.*

Οὐκ ἂν τοι χραίσμῳ Κίθαρις, τὰ, τε δῶρ Ἀφροδίτης

Ἦτι κόμη, τό, τε εἶδος, ὅτ' ἐν κοίῃσι μυγέης,

Nec citharæ te vox, Veneris nec dona juvabunt,

Nec coma, nec vultus; jaceas cum in pulvere cæsus.

Et Horatius de eodem, l. i. §. xv.

grataque fæminis

Imbelli cithara carmina divides.

VII. Nunc itaque historiam lyricæ Poesews, apud Græcos, prosequamur. Et sane, præter Achillem modo memoratum, fatendum est, plures, illoque etiam longe antiquiores reperiri, qui ad lyram canerent; quales Amphion, Philammon, Thamyris, Linus Herculis magister, qui Suidæ dicitur τῆς λυρικῆς Μῦσης πρῶτος ἡγεµὼν, et Chiron, qui Achillem, ut diximus, cithara, Æsculapium medicina, Herculem imbuuit astronomia: Item Orpheus, Dorceus, Musæus, Terpander, Eëtion, Andromachæ, conjugis Hectoreæ, pater, etiam Iöpas Virgilianus, Demodocus, et Phemius, apud Homerum; quos non nisi longo secuti sunt intervallo Arion Methymnæus, si recte illum Solinus ponit ad Olympiadem xxix. nam Periandri Corinthii ætas dubitare Nos facit, qui circa Olympiadem xl. floruit; item Stefichorus, Alcman, Alcæus, reliquique, Novem Lyrici dicti; qui fere omnes eadem ætate florebant, ut Ibycus, Simonides, Anacreon, Sappho, Bacchylides, et Pindarus, quorum nomina hisce continentur Iambis:

Λυρικοὶ ποιηταὶ εἰσιν ὀνεία, Ψαπφῶ,

Στησίχορος, Ἴβυκος, Βακχυλίδης, Σιμωνίδης,

Ἀλκαῖος, Ἀλκµαν, Ἀνακρεῖων, καὶ Πίνδαρος.

Lyrici poetæ sunt novem: Sappho, puta,

Stefichorus; Ibycus, Bacchylides, Simonides,

Alcæus, Alcman, Anacreon, et Pindarus.

Horum omnium patriam et nomina, Nos olim hisce heroicis complexi sumus, cum in Pindarum Cantabrigienfibus nostris prælegeremus:

Ἐνεία μὲν Λυρικοὶ καὶ Ἀχαῖδα εἰσὶν αἰοῖδι.

Ἵμμι δὲ πατρίδ' ἐγὼν ἐρεῶ καὶ τένορ' ἐκάσσει,

Πίνδαρος ἐν Θήβης Ἀλκαῖος δ' ἐκ Μιτυλήνης,

Ἐκ Μιτυλήνης Σαπφῶ Ἀνακρεῖων δ' ἀπὸ Τετῆ.

Κεῖος Βακχυλίδης, Σιμωνιάδης τὸ βαλκυφρον.

Ῥήγιον Ἴβυκος αἰδὲ σοφὸς δ' ἦν Λυδὸς δ' Ἀλκμάν.
 Στησίχορος Σικελὸς, πάτερ δ' οἱ Ἱμέρα ἱσὺν.

*Græca novem lyricos tellus effudit alumnos;
 Quorum ego nunc vobis patrias et nomina dicam;
 Pindare, te Thebæ, Alcæum peperit Mitylene,
 Et Mitylene Sappho, et Teos Anacreonta,
 Cæus Bacchyliden, Simoniademque poetam
 Ibycus est Rheginus, erat sed Lydius Aleman:
 Himera Stesichorum Siculum sibi vendicat alma.*

Extat in Anthologia, fol. 92. carmen singulorum fere proprietates et characteras designans:

Ἐκλάγην ἐκ Θησῶν μέγα Πίνδαρον· ἔπειε τερπνὰ
 Ἡδὺ μελιθόγυς μῦσά Σιμωνίδειω.
 Λάμπει Στησίχορός τε καὶ Ἴβυκος· ἦν γλυκὺς Ἀλκμάν.
 Λαρεὶ δ' ἀπὸ σομάτων φθίγγατο Βακχυλίδης.
 Πιεῶν Ἀνακρείοντι συνέσπετο· ποικίλα δ' αὐδᾷ
 Ἀλκαῖος, κύκλος Λισσείος, Αἰολίδι.
 Ἀνδρῶν δ' ὅσα σινάτη Σαπφῶ πέλεν, ἀλλ' ἱρατειναῖς
 Ἐν Μῆσαις δεκάτῃ Μῆσα καταγράφεται.
*Pindarus è Thebis clamat; Simonidis autem
 Dulce melos pangit Musa canens fidibus;
 Splendet Stesichorus, micat Ibycus, et placet Alc-*
man;

*Bacchylides leni suaviter ore canit;
 Suada Anacreontem sequitur; sed Dædala voce
 Alcæus, Cygnus Lesbios, Æolica;
 Nona virorum haud est Sappho, sed dulcibus ipsa
 In Musis decima est, Musa vocanda tamen.*

VIII. Dabit veniam lector benevolus, si novem etiam
 fæminas hic Lyricas recenscam, quarum nomina hoc epigram-
 mate complexus est Antipater Theffalus, *Antholog. fol. 91.*

Τάσδε θεογλάσας Ἑλικὸν ἔθρεψε γυναῖκας
 Ὑμνοῖς, καὶ Μακεδὼν Πιερίας σκόπελος·
 Πρῆξιλλαν, Μυρῶ, Ἀνύτης νόμα, θῆλυν Ὀμηρον,
 Λισσείδων Σαπφῶ κόσμον εὐπλοκάμων.
 Ἥρινναν, Τελέσιλλαν ἀγακλίαν, καί σε, Κόρινναν,
 Θέρην Ἀθηναίης ἀσπίδα μελψαμένην.
 Νοστίδα θηλύγλωσσον, ἰδὲ γλυκυαυχία Μόρτιν,
 Πάσας αἰνεαίας ἐργατίδας σελίδων.
 Ἐννέα μὲν Μῆσας μέγας θρανός, ἐννέα δ' ἄλλας
 Γαῖα τέκε θνητοῖς ἀφρίτον εὐφροσύνην.

Has *Helicon* peperit divino carmine vates,
Pieris et *Macedo* parturiit scopulus :
Praxillam, *Myroque*, *Anytenque* exemplar *Homeri*
Lesbiaci et *Sappho*, quæ decus omne chori.
Erinnam, *Telefillæ* ingens decus, atque *Corinnam*,
 Quæ scutum armifono *Palladis* ore canit :
Nossida foemineis modulis et *Myrtida* dulcem,
 Omnes victuras carmine perpetuo :
 Ipse novem peperit Musas polus : ipsaque tellus
 Æternas totidem dat tibi delicias.

IX. *Et aliorum quidem lyricorum laudes alias attigimus; Anacreontis in illius Vita, et in pluribus veterum epigrammatis ejusdem poematis affixis. Nec ideo tamen hic omitendum Henrici Stephani elogium, in Præfatione ad Anacreontem suum: " Præterea nosse operæ pretium est, quum*
" novem fuerint Μελῶν (i. e. Lyricorum carminum) scrip-
" tores, Anacreonti majores, quam aliis, concessas fuisse à
" Musis carminum delicias, unde ab antiquis, modo γλυκὺς,
" αὐτὸς, id est, dulcis, sive jucundus; modo χαρίεις, id
" est, festivus, vocitatur; at vero Plato eum σοφὸς etiam
" appellatione dignatus est." Nec Renatus Rapinus diffite-
tur, Anacreontis musam aliquando ἐνδοξασθαι. " Ita enim,
" Reflections sur l' Aristot. Poésie, l. i. §. 19. Scio
" inquit, genus esse operum; quæ ex ipsius characteris qua-
" litate ingenue debent scribi, nulla alia intentione, quam
" naturaliter scribendi, et sine vi adhibita: Tales hymni
" Orpheï, Homeri, Callimachi; talesque odæ nonnullæ
" Pindari, Anacreontis, et Horatii, quæ nulla alia regula
" nituntur, præter Enthusiasum." Talis, exempli gratia,
Ode LI. et LXIV. quæ nescio an ulli ejusdem generis, per
omnem antiquitatem (Ἱεροψάλτων semper excipio) cedere de-
beant; adeo in iis præcipue videtur illi, Νόμος ἐς θεοὺς ἀσπ-
θεὺς, ut idem canit, v. 790. Animus Deos revisens; et
Μανίην μανεὺς ἀρίστην, Sanum furens furem, ut ipse loquitur,
v. 1015.

X. *At si quis perfectius Anacreontis veneres velit intelli-*
gere, necesse est, ut magno ille præjudicio prius animum exu-
at et liberet; quo, futilium hominum calumniis deceptus,
illius poetæ vitam omnem crediderit ebrietate et incesta libi-
dine consumptam; quod quidem probum ab illo diluere non
perfunctorie conamur in ejusdem Vita §. XIII, XIX. &c.

Tum requiritur, ut Græcæ linguae admodum peritus sit, nec doctrina reconditiori leviter imbutus; nam, ut verum fatear, illa causa est, quod poetices divinus furor hodie vilescat, nec sanctissimum Dei donum apud mortales hujus ætatis ullum locum inveniat, quoniam inter homines pauci sunt vere docti, inter etiam doctos, pauci poetices experti; inter poetices expertos non admodum multi ex animo illi faventes; inter ejus fautores, pauci divites; inter divites paucissimi liberales. Quinimo quod indocti et immerentes virtute et meritis consequi desperant, id dolo malo solent querere. Docti dignique homines raro honores consequuntur, nisi quando affinium potenti favore suffulciantur; aut ubi iudices nati sint probos et pios, justitiæque cultores non nimis faciles et credulos. Plus tamen à Deo bene merentibus favetur; quicquid stulti, improbi, injustique patroni male merentibus concesserint. Verum hac obiter. Præterea requiritur, ut qui iudicium ferre velit super Anacreonte, musicæ non sit imperitus; at metri, carminisque rationes probe calleat; deinde et ipse sit ingenii paulo delicatioris, nec severi nimis, morosi, aut subrustici. Tunc enim auctorem aliquem utiliter legimus, et penitus intelligimus; cum illius spiritu et affectu quodammodo imbuamur; nec plane hospites ad Musarum fores pulsemus. At malè certe literis consultum est, quod etiam in Academiis nostris tolerantur, et quod pejus est, etiam foveantur, quibus multum impudentiæ, doctrinæ parum; qui de libris doctorum sententiam pronunciant, quos minime intelligunt; quorum invidia et impudentia aliorum industriam vituperant; cum ipsi tantum absint à perfectione maximorum operum, ut fundamenta eorum, quæ præ se ferunt, nondum jecerint. Præposterum illud quidem, quod inficeti isti censores de ingenio præstantium auctorum, aut scriptis elegantibus loqui audeant, Pro-verbii immemores, *Ἐν ᾧ, ἀπράγμων ἰδοί.*

Ἐῖνοι μὲν ᾗ ἰόντες, ἀπράγμονες ἔτελειθαι.

Quomodo enim Midas, aut Marfyas, de Apollinis elegantia recte dijudicaverint? Quomodo illi ἡμιδιδαστοι, ὁλοκαῖραροι, quibus bruta pectora, aures asininas, oculos noctuinos, dentes Theoninos, frontem aheneam, cerebrum plumbeum, linguam venenatam, ingenium, aut nullum, aut plane Margiticum, natura dedit, in hac causa vel hiscere audeant?

De

De Margite enim, stolido illo, invidoque et μωροκάλῳ βιβλιοτάφῳ, qui elegantioribus ingeniis bellum indixerit, Homerus ita:

Τόνδ' ἔτ' αὖ σκαπίῃρα Διοὶ Δίσαν, ἔτ' αἰροτῆρα,
Οὐτ' ἄλλως τὶ σοφόν πάσης δ' ἡμάρτανε τέχνης.
Nam nec Dii fossæ, nec aratri, aut ullius illum
Artificem fecere; omni verum arte carebat.

Et rursum de eodem:

Πόλλ' ἡπίσατο ἔργα, κακῶς δ' ἡπίσατο πάντα.
Ἐθλὸς μὲν γὰρ ἀπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακός.
Multa sciebat enim, sed prave cuncta sciebat.
Simpliciterque bonus, cunctimodeque malus.

Talem hominem, inter Musas degentem, at omnibus Musis Gratiisque pariter invisum; Πάσαις μὲν Χάρισιν, πάσαις παναπεχθεία Μῦσαις, Athenæ. l. iii. alii Theognito tribuunt. Tales illi, ὅς ἐδίδαξαν ἀριστερὰ γράμματα Μῦσαι, Eustath. fol. 1313. lin. 10.

Antiphilus comicus ita alloquitur:

Ἀπαρίστερ' ἔμαθες, ὦ ποιητὴ, γράμματα.
Ἀντέροφέν σου τ' βίον σὰ βιβλία.
Πεφιλοσόφηκας γῆ τε κ' ἔρανῳ λαλῶν,
Οἷς ἔδεν ἔσεν ἐπιμελὲς τ' σῶν λόγων.
Tu literas nam livide, haud dextre capis;
Doctrina te pervertit et vitam tuam:
Terræque jam cœloque coram vis loqui,
Curæ quibus nîl tuve, vel nugæ tuæ.

Tales nebulones Homerum fingunt mendicasse, et stipis erogandæ causâ circumforanea cantica modulatum fuisse; tales Anacreontis mellitissimas cantilenas plebeia vocant cantica, vituperium interim ipsis Musis atque Gratiis facientes maximum. Talibus ego quoque dicor ὄνος πρὸς λύραν, cum illis omnino desit etiam ὁ νῦς πρὸς λύραν. At obliti sunt illi, magno me honore ab iis affici, quod simul cum Homero et Anacreonte me quoque convitiis laceffere dignentur, quorum ego insipientiam, illorum sapientiæ longe antefero: qui impudentiores sunt iis, quos insectantur, non doctiores; occultiore, non meliores; ingenio tardi, lingua præcipientes; ore simplici, animo inverecundo.

XI. *Verum hos ardeliones et sycophantas, cum strabis suis oculis et oblatranti lingua, relinquamus; nec putidis eorum nominibus has chartulas conspurcemus; sed potius ad homi-*

num paulo melioris luti objectiones diluendas veniamus. Objicitur itaque primo, quod homo jamdiu in sacros ordines admissus, SS. etiam Theologiæ per novendecim totos annos Baccalaureus, quod homo, inquam, Christianus et Theologus, ludicro hujusmodi operi velit incumbere. Respondeo, si huic theologo ulla Animarum Cura contigisset, cui toto animo incumbendum, fateor, tunc aliquid valeret hujusmodi objectio. Siquis illorum, qui ad gubernaculum sedent, in aliquo nobiliori studio paratum promoveret, ad majus opus alacrem vocaret, et amicâ indulgentiâ sublevarêt, &c. verum omnem illorum munificentie proventum filiioli, nepotes, parasiti, calumniatores, nundinatores munerali ambitu intercipiunt, sibique plane demetunt; sanctiorisque literarum cultores musarum suarum deliciis saturandos relinquunt. Interea itaque, si sacerdotio carens sacerdos doctrinæ illustranda, Græcis literis propagandis, veritati indagandæ, operam det assiduam et diligentem, congruum hoc quidem Græcæ linguæ professori, nec indignum Christiano, nedum Theologo, non alias cum beneficio suo occupato; qui nec (Vid. Stillingfleet's Origin. sacr. l. ii. c. 9. §. 18.) in Ethnica doctrina plane hospes esse debeat: quales ut plurimum sunt illi, qui hujusmodi objectiones proferunt. Præterea objicitur, quod in notis nostris ad hunc poetam sacras nostras Literas haud semel laudamus. Si ex falso allegatis aut male explanatis SS. Scripturis, ullam vitio auctoritatem conciliare conaremur; vel si SS. Scripturarum auctoritatem aut sanctitatem summittere et subicere literis exoticis, tum piûm et sapientem illum hominem agnoscerem, licet summo meo cum dedecore et opprobrio, qui hoc objicit. Sin autem ad SS. Scripturarum elegantiam et doctrinam summam declarandam, normamque loquendi confirmandam, earundem locos aliquot cum similibus elegantissimarum et doctissimarum quorumvis auctorum ethnicorum locis conseram, præpostero illi zelo ardere mihi videntur, qui illud in me damnant; quod in Hugone Grotio, Jacobo Duporto, Thoma Gatakero, Petro Daniele Huetio, Theophilo Galæo, Zacharia Bogano, Sebastiano Pfochenio, Edmundo Dickenfono, Jeremia Taylero, Thoma Sanderfono, aliisque doctis et sanctis viris, nostra ætas collaudavit; quod et tota Christi ecclesia, in Justino Martyre, Pantæno, Clemente Alexandrino, Hieronymo

eronymo, Origene, Augustino, Eusebio, Tatiano, Athenagora, ipsoque D. Paulo exosculatur.

A multis demum objicitur, quod nonnulla ex proprio ingenio, meraque conjectura in hoc Anacreonte addiderim, mutaverim, fixerim, refixerimque. Hoc mihi nuper à docto quodam viro objectum, quo tamen ipso neminem scio magis hac usum libertate; at magno, fateor, cum judicio, gravibusque rationibus. Ille ipse igitur, quod æquum puto, et alii, serio expendant, quibus ego argumentis idem faciam, quo judicio usus, qua deliberatione, qua metri peritia, qua rerum experientia, qua fretus auctoritate, quo demum successu, nunc in Anacreonte, ut olim in Euripide, in Theocrito, Sophoclè, et in ipso passim Homero, fecerim. Siquis in aliquo felicior se probaverit, modo neque candore mihi cedat, et illius conatus in auctoribus emendandis libere agnoscam, et judicio quoque acquiescam.

XII. In juvenum et tyronum gratiam placet, metri rationes in hoc auctore accuratius paulo explicare; ne illi in imitando licenter nimis vagentur, nullique fere legi se obnoxios esse sentiant, aut ejusdem legis præscripta minus attendant. Et Lyricorum quidem carminum varia sunt genera, ut Archilochia, Alcaica, Alcmania, Asclepiadæa, Glyconia, Pherecratia, Sapphica, Pindarica, Anacreontia, et Horatiana, quæ ex omnibus fere aliis constant, ab Archiloco, Alcæo, Alcmane, Asclepiade, Glycone, Pherecrate, Sapphone, Pindaro, Anacreonte, et Horatio, singulorum auctoribus, nuncupata. Quæ omnia carminum genera Pindarus, et scenici poetæ passim in choris usurpant, ut et Horatius. Inter modernos etiam Buchananus, Calimirus, Rapius, Leo X. et quotquot alii lyrici Latini occurrunt, sæpe iis utuntur. De aliis hisce generibus disputare, non est hujus loci; de Anacreontio genere pauca sunt hic dicenda. Anacreonti itaque maxime erat familiare metrum Iambicum, dimetrum, catalecticum, constans nempe duobus metris, hoc est quatuor pedibus, excepta syllaba; vel si maxelis, tribus pedibus et syllaba; istique pedes, ex regula sunt perpetuo Iambi, hoc modo, Οἶλ' ἀγγεῖν Ἀτρίδης. Quoniam tamen pleni Iambi in locis imparibus, alios quosdam recipiunt pedes, ideo et hoc metrum in primo loco recipit aliquando Spondæum, quod septies in Prima Oda facit. Potest etiam in illo loco recipere Dactylum, ut v. 381, 696, et 814.

item

lxxvii ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

item Anapæstum, ut tota Oda tertia, et alias; etiam Tribrachyn, v. 788, et 782. necnon Amphimacrum, ut v. 87, 355, 357, 661, 839, 853, 927. qui versus, alio modo si metiaris, erit Trochaicus, qualis tota Ode LXI. Et sane Dactylus et Anapæstus sunt Spondæo ἰσοδύναμοι, Tribrachys, Iambo; Amphimacrum etiam Homero usurpatum vice Dactyli, aut Spondæi, ostendo ad v. 87. Amphibrachys etiam in primo loco stare potest, utpote Spondæo et Dactylo ἰσόχρονος, quomodo Homero, Odys. δ'. v. 90. et v. 120. et i. v. 365. Trochæus, licet Iambo ἰσοδύναμος, nusquam tamen in hoc versu comparet; quia plane contrarius est, ne juxta Terentianum et Aristiden confusio fiat. Et in hoc solo loco libertas illa sumenda; in reliquis Iambi sunt fere necessarii; syllaba ultima communis: Quare vera scala hujus versus est hæc:

—	—	—	—
—	—	—	—
—	—	—	—
—	—	—	—
—	—	—	—
—	—	—	—
—	—	—	—
—	—	—	—

Sciendum tamen, huic generi frequenter immisceri Ionicum ἀπ' ἰλίσσου, quod ostendo ad v. 90. item aliquando Pherecratium, ut ad v. 295. probō, et deinceps. Quod siquid in sequentibus secus factum videbitur, de illo suis in locis rationem dabimus. Sunt enim Odæ nonnullæ integræ ex metro Pherecratio, ut Od. xxx. sunt etiam ex Glyconio, ut Od. LX, LXVII, LXVIII, LXX, LXXX, XCIII. cui tamen ultimo generi Pherecratium admisceri gaudet, præsertim in clausula. Sunt etiam nonnulli Iambi dimetri acatalecti, ut §. LXXI. sunt quoque aliquot mixti generis, ut Od. XVIII, XXVII, XXXIV, XXXVI, XXXVII, LXII, CI. Ode una aut altera ex Trochaico genere constat, quod in pares locos recipit Spondæum, ut Od. LXI. Verum de mensura differenti

ἃ Τὸ δὲ Ἰαμβικὸν δέχεται Δάκτυλον, Τρίβραχυν, Ἀνάπαιστον Τροχαῖον δὲ ἑτέρας εἰς ἕτερον ᾧ τραπῆσεται μέτρον, Aristid. περὶ Μουσικῆς, κεφ. περὶ Δακτυλικῆς.

mensuram

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ. lxxviii

mensuram etiam observandam memini; quare hic pedem sisto, et lectori benevolo Anacreontem ipsum perlegendum remitto, commendoque meque ipsum, conatusque meos, candori φιλελλήνων omnium humillime submitto.

Æquissimos en! advoco ultro judices:
Iniquitatis ipse iniquos judico.

J. B.

Ἐλλῶ τε τοπρὶν, ἡθίῳ τε μαλθακῶν
Ἐξηγρίωμαι, βαρβάρῳσι συμπαρὼν.

J. B.

ἌΝΑΚΡΕ΄

(2)
ἈΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

ΤΗΓΟΥ ΜΕΛΗ

Συμποσιακά ἡμιῖαμβα.

Εἰς λύραν Α'.

Θέλω λέγειν Ἀτρεΐδας,
Θέλω ἢ Κάδμον ἄδειν.
Ἡ βάρβις ἢ χορδαῖς
Ἐρωτα μῦθον ἤχει.

Ἡμεῖς νῦν πρόω,
Καὶ τίω λύρῳ ἅπασαν
Καὶ γὰρ μὴ ἦδον ἄθλως

5

Ἡρακλῆες

NOTE.

HÆC Ode omnium prima, in aliquibus *Argumento* caret, quòd ipsa sit omnis ferè *Anacreonticæ* materiæ *argumentum*; nam in hac poeta lepidè monstrat, se quasi naturâ comparatum ad res leviores et amatorias tantum celebrandas. D^s. *Joh. Cotton*: "In cortice primum *Bion*. Idyll. iv. occupat locum hæc Ode;" et meritò, meo judicio; proponit enim in hac versuum suorum argumentum, illepidò utens commento, quo excusare se velle videtur. Vid. *Henr. Stephan.* Titulus, Συμποσιακά ἡμιῖαμβα ex *Vaticano MS.* Est autem carminis genus in hâc Odâ, ut et sequenti, *Iambicum, dimetrum, catalecticum*, sive syllabâ unâ deficiens. In primâ sede indifferenter *Iambus* vel *spondæus* adhibetur. De qua re aliàs accuratiùs tractamus.

V. 1. Ἀτρεΐδας] *Menelaum* notat et *Agamemnonem*, *Atrei* filios, vel nepotes; et bellum *Trojanum* tangit, cui fratres illi præfuerunt.

2. Κάδμον] *Cadmus*, *Agenoris* regis filius, et *Europæ* frater

(3)

ANACREONTIS

TEII ODÆ.

In Lyræ. Ode. I.

VOlo dicere Atridas;
 Volo etiam Cadmum canere:
 Barbitos verò fidiculis suis
 Amorem unicum sonat.
 Mutavi nervos pridem,
 Lyrámque adeò universam;
 Atque ego quidem canebam labores
5
Herculis

NOTÆ.

frater, *Thebarum, Græciæ* urbis, conditor, de quo *Nonnus* in *Dionysiacis*; et bellum *Thebanum* hic tangit, quod inter illius nepotes ortum.

3. Ἡ βάρβιτος] Ita pro αἱ βάρβιτος lego, cùm *Anacreon* sit *Ioniâ* oriundus; sic v. 6. τὴν λύρην, et v. 11. ἡ λύρα. Vid. ad v. 22.

5. Ἡμεῖς τε νῦν] Innuit, se obniti voluisse, at frustra; culpâque omnem in naturam rejicit, poetica utens similitudine; fingit enim, se operi quidẽ *Heroico* animum intendisse, verũ omnes nervi, utcumque mutati, virilem illum sonum refugiebant; nempe ut qui amoris præcipue apti essent.

6. Καὶ τὴν λύρην ἀπασαν] *Viz.* Collabos, verticulos, nervos, pectinem, et totum lyræ apparatus. Aliàs, lyræ quidẽ ipsam retinet, et nervos tantũ mutat, ut *Od.* xlviii. Δότε μοι Λύρην Ὀμήρου, Φοῖβος ἄνυσθε χορδῆς. Vid. supra, ad v. 5.

7. Ἀλλους] De laboribus *Herculis* diximus ad *Euripid.* *Heraclid.* v. 949.

8. Ἡρακλῆος

Ἡρακλέης· λύρη δὲ
Ἔρωτας ἀντεφώνει.

Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
Ἡρώες ἢ λύρη γὰρ
Μόνως ἔρωτας αἶδει.

10

Εἰς γυναῖκας. βʹ.

Φύσις κέρατα ταύροις,
Ὅπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
Ποδωκίην λαγωοῖς,
Λέεσι χάσμ' ὀδόντων,
Ταῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτὸν,
Τοῖς ὀρνέοις πέταα,
Τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα.

15

Γύναι-

8. Ἡρακλέους] *Herculem*, omnium heroum maximum, nominans, *heroicam* materiam notat.

9. Χαίροιτε] *Heroas valere* jubet, hoc est, rejicit prorsus, vel ut viribus illius musæ majores, vel ut genio suo minùs gratos.

O D E II.

Hujus Odæ carminum genus idem atque *prioris*. Hanc Oden explicat et illustrat *Leo Allatius* in *Not. ad Eustathii Hexaëmeron* p. 111, 112. Huc pertinet *Protagoræ* fabula de *Promethæo*, *Epimethio*, et rerum creatione, apud *Platonem* fol. 197. *Athenæ.* f. 476. D.

V. 13. Φύσις κέρατα ταύροις] *Baxter*, in suâ *Anacreontis* editione, penultimam vocis κέρατα testatur ab *Orpheo* apud *Proclum* produci, Ταύροι ἀμφοτέρωθεν δύο χρύσεια κέρατα. Notandum verò, quòd rectè producat; quandoquidem per contractum ex κεράαα fiat. Aliàs est κέραι, ἢ κέρατος, mediâ brevi, et κέραιος, κέρως. Hinc *Euripides*, nè profectam alios, *Bacch.* v. 919. Καὶ σὺ κέραιε κρατὶ προσπιφύκειαι. Γράμπτει βῆν κρατεροῖο κεράατος· οἱ ᾧ ἄμφω, *Calaber.* l. i. Vid. *Jacob. Nicol. Loens.* *Epiphyllid.* l. ix. c. 14. hunc locum ex *Galeno* ornantem. Confer *Phocylid.* v. 116.

Rittershusii

Herculis; lyra verò
Amores è contrario sonabat.

Valeatis *ergò* in futurum nobis,
O heroes; lyra etenim *nostra*
Solos amores canit.

10

2. In Fœminas.

Natura cornua tauris,
Ungulâsque dedit equis,
Pedum pernicitatem leporibus,
Leonibus hiatum dentium,
Piscibus natandi facultatem,
Avibus volare,

15

Viris animositatem et *bellicam virtutem*:

Fœminis

Rittershusii ad *Oppian.* Cyneget. l. xi. v. 25. et v. 31. ubi hic locus. *Oppian.* Halieut. l. v. ver. 94. et *Homer.* prælection. nostram X. fol. 69. ubi totam hanc *Oden* illustramus, et παραδῆμι.

16. *Bochart.* *Ἱεροζων.* l. iii. c. 2. fol. 733.

17. Τὸ νηκτὸν] ἀντὶ τῆς νηκτικόν· τὴν νῆξιν δηλοῖ, ἢ τὴν νηκτικὴν, δαλονότι τὴν φύσιν τῆς νῆξος. Vid. quæ Nos ad *Euripid.* *Iphigen.* Taur. v. 390.

19. Τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα] Rectè hic *Baxter* vocem φρόνημα de *bellica virtute* accipit, secùs atque putavit *Henr. Stephanus*, qui *prudentiam* vertit: Nam utut *leones* per se, etiam supra *homines*, sint *magnanimi*; non rarò tamen hi etiam illos aggredi audent, arte nempe *bellicâ* et *venaticâ* instructi, quibus animos supra omnia animalia longè erigunt: sensumque hunc, ut idem observat, sequentia verba confirmant, v. 22. Ἀντ' ἀσπίδων ἀπασιών. Nè dicam, quòd nimis injurii sint muliebri sexui, qui *prudentiam* illi negant; et prætereà φρόνησις sonat *prudentia*; φρόνημα nunquam certè aliàs, quod sciam: Quare si quis hic *prudentiam* velit designari, omninò illi φρόνησις legendum, aut πεινύδης, aut simile quid, non φρόνημα. Nobis assentit *Κριτικῶν* ὅτι ἀσημειώται.

Γυναῖξιν οὐκ ἐπέιχεν ;

20

Τί ἔν δίδωσι ; Κάλλος,

Ἀντ' ἀσπίδων ἀπασέων,

Ἀντ' ἐγχείων ἀπάντων

Νικᾷ ἥ καὶ σίδηρον,

Καὶ πῦρ, καλή τις ἔσα.

25

Εἰς Ἑρωτα. γ'.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,

Στρέφε' ὅτ' Ἀρκτος ἤδη

Κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτεω,

Μερόπων δὲ φύλα πάντα

Κέα', κόπῳ δαμνῶντα ;

30

Τὸτ'

ἀσημύτατος Thom. Stanley. Vid. Euripid. *Æol.* v. 1. et notas in locum.

[20. Οὐκ ἐπέιχεν] Editio Commelina ann. 1598. legit, non male οὐκ ἔτ' εἶχεν, hoc sensu, quod, cum jam facultatem prudenter cogitandi viris tribuerit, istam sœminis dare nequiverit.]

22. Ἀπασέων] Ita in textu scribo pro communi ἀπασῶν, quoniam Iones id perpetuò faciant, et Anacreon ex mediâ sit Ionia oriundus. Ità mox v. 30. Κεῖται pro κίῳται. v. 32. θυρεῶν pro θυρῶν. v. 44. Ἰσίῳ pro ἰσίῳ. v. 171. Νελέως pro νεανίας. v. 911. Αἰδέω pro αἰδῶ. v. 954. Βόσκειαι pro βόσκη. v. 1091. Ἐπίσιον pro ἐφίσιον. v. 1257. Βέλειαι pro βέλη nē mille alios locos hīc commemorem, qui melius suo singuli ordine notabuntur. [Sed cum nulla auctoritate, nisi conjectura, nitatur hæc lectio; satius fuerit, opinor, antiquam lectionem ἀπασῶν retinere.]

Ο Δ Ε Ι Ι Ι.

Carminis genus in hac Odâ, et in proximè sequenti, idem ferè est atque in duabus præcedentibus, excepto, quòd hæc certe Ode in primo loco semper gaudeat *Anapæstio*, hoc modo, Μισονυκτ' / υ - / ῖοις / υ - / ποθ' ὦ / υ - / ραις / -. Quòd hæc certe Ode dixi, non temerè id dixi; aliquandò enim pro

Fœminis non amplius habuit, quod daret.

Quid igitur dat iis? Pulchritudinem, 21
Quæ instar clypeorum omnium,
Instar est hastarum omnium;
Quinimò vincit etiam ferrum,
Atque ignem ipsum, siqua pulchra sit. 25

3. In Amorem.

Nocte aliquandò intempestâ,
Cùm jam Ursa vertitur
Sub manum Bootæ,
Mortaliùmque genus omne
Jacet, labore domitum;

30
Tunc

pro *Anapæsto*, *Spondæum* usurpat, ejusdem videlicet temporis pedem; etiam ubi plerumque *anapæstis* utitur, ut v. 459. et v. 469. Huic generi *Ionicus* ἀπ' ἰλίουσινⓈ frequentèr immiscetur, ut v. 393, 467, 574, &c. Et hoc genus Anacreonti præ cæteris, placuisse videtur; undè nomen Ἀνακρεόντιον emphaticè sit sortitum. Alii alio modo mentientes aliud genus faciunt, viz. *trochaicum*, *dimetrum*, *acatalecticum*, ut sit *pyrrhicius*, sive *dibrachys*, in primâ sede; deindè tres *trochæi*, hoc modo. ∼ / ∼ / ∼ / ∼. Res eodem recidit, at prior ratio potior.

27. Στρέφει' ὅτ' ἈπρτⓈ] MS. Vatican. σπρέττω ὅτ' ἀπρτοι, non prorsus ineptè, cùm duæ sint ursæ; licet *Homerus* unam solummodò notet, quem videsis *Iliad.* σ'. v. 487. Item *Odyss.* ε'. v. 271. *Thales Milesius* ursam minorem primus repperit, teste *Eustathio*, et *Br. Schol. Iliad.* σ'. v. 487. Vid. *Joseph. Scaligeri Annotat. in Manilii Sphær.* l. i. p. 75.

28. Βοώρων] Ità *Ionicè* scribo, pro Βοώρου, de quâ re vide ad v. 22. et ita v. 271. in omnibus exemplaribus scribitur. [Βοώρου tamen potior lectio.] De *Boote* vid. *Hesych.* interpretes *Homeri*, *Martinii Lexicon Philologicum* in v. *Edvard. Sherburne*, *Militem*, in *Manilium*, et in *Senecæ Medeam* §. 20.

30. Κία] νότῳ δαμύρῳ] Κία] *Ionicum* pro κία], ut
G 2 *Herodoto*

Τότ' Ἔρως ἐπιταθείς μεν
Θυρέων ἔκοπ' ὀχῆας.

Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσῃ;

Κατά μεν χίσεις ὀνείρων,

Ὁ δ' Ἔρως, Ἄνοιγε, φησί·

35

Βρέφ' εἰμὶ, μὴ φόβησαι·

Βρέχομαι ἧ, κασέλιων

Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.

Ἐλέησα ταῦτ' ἀκῆσας·

Ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχρον ἄψας

40

Ἀνέωξα, καὶ βρέφος μὲν

Ἐσορῶ φέροντα τόξον,

Πτέρυγας τε καὶ φαρέτρην·

Παρὰ δ' ἱστίῳ καθίσας

Παλάμαισι χεῖρας αὐτῇ

45

Ἀνέθαλπον, ἐκ ἧ χαίτης

Ἀπέθλι-

Herodoto κίε] pro κίται. Vid. ad v. 22. Homeri Iliad. κ'. v. 471. Οἱ δ' εὐδὸν καμῶντι ἀδδῆκίτις. Virgil. Aen. l. iv. v. 522. Carpebant fessa soporem Corpora.

32. Θυρέων ἔκοπ' ὀχῆας] De θυρέων Ionico dixi ad v. 22. Diverſo planè ſenſu Homero Odyſſ. φ'. v. 47. — θυρέων ἀνέκοπ' ὀχῆας, nempe vi Præpoſitionis. MS. Vatican. θυρέων non benè; ut quæ lectio minùs Anacreonti congruat, *Æolũmque* fit dialectus, et verſui prorfus noceat.

33. Θύρας ἀράσῃ] Τὴν θύραν πατάσσειν, *Aristophani. Theocritus Idyll. ii. v. 6. Οὐδὲ θύρας ἔρραξεν ἀνάρσι.*

34. Σχίσεις] *Vatic MS. χίσεις*, non ſine verſùs detrimento, quare minùs probo. Puto ego legendum χίσεις [per *Imefin* ſcil. pro καταχίσεις] nempe quòd non jam id facturùs eſſet, ſed jam feciſſet, et ſomnium enim et ſomnum *Anacreonti* excuſſerat. Ita mox v. 204. Τί μιν καλῶν ὀνείρων Ἀφῆρπας Βάθυλλον; Notandum verò, *Aoristorum* primorum Participia ultimam ſemper producere.

37. Βρέχομαι

Tunc Amor superveniens, mea
Forium pultabat repagula.

Quis, inquiebam, fores tundit?
Dirumpes mihi utique somnia.

Ast amor, "Aperi, inquit,
"Puerulus sum; nè metuas:
"Pluviâ verò madeo, et illunem
"Per noctem erravi.

35

Misertus sum, ut hæc audiî:
Et statim, quùm accendissem lucernam, 40
Aperiui; et puerulum sanè
Aspicio, ferentem arcum,
Et alas et pharetram:
Ad focum itaque quùm stetissem,
Palmis *meis* manus ejus
Refovebam, et ex ejus cæsarie

45

Expri-

37. Βρέχομαι] Vid. infrà ad v. 51.

38. Πεπλάνησαι] *Cum de præsentì tempore sermo sit, ver-*
tendum potius erro. Vid. *Homer. Iliad. i. 37.*]

41. Βρέφος ——— Φέροντα τόξον] Σχῆμα, Πρὸς τὸ σημαυνό-
μενον. Ut *Homer. Iliad. x. v. 84. φίλε τέκνον*, Ita hîc
βρέφος ——— Φέροντα utrobique παῖς ἀρρῶν intelligitur. Quòd
licet *Hen. Stephanus* minimè ignorare potuit, non tamen
acquievit, deceptus per τὸ, μιν, cujus ἀπίδδων, δὲ putabat
hîc postulari, quare Φέρον δὲ legebat, cùm illud non nisi
tertio pòst versu debeat inferri, viz. v. 44. Παρὰ δ' ἰσίου
καθίσας. [Nullam hic *Apodosin* agnoscunt alii.]

44. Ἰσίῳ] Ità Ionicè, spiritu leni, pro ἰσίαν, ut constat
ex voce ἐπίσιαν, v. 1091. Ità ἥλιος, ἡέλιος, ἡμέρας, ἡμαρ.
Ibid. καθίσας) Ita scribo, cum duplici ας ob metrum;
cùm aliàs ista syllaba sit brevis, ut ex plurimis poetarum
locis constat; unus ex *Homero* nobis sufficiet, *Odys. ε'.
v. 572. Ἀσπερίῳ καθίσασα παρὰ πυρί. Vatican. MS. κα-*
θίζας, quod minùs probo, ut *Doricum*.

45. Παλάμωσι] MS. *Vatican. καλάμωσι* τι, malè; ut
cuius apparebit.

'Απέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.

'Ο δ', ἐπεὶ κρύος μεθήκε

Φέρε, φησὶ, πειράσωμαι

Τόδε τόξον, εἴ τι μοι νῦν

Βλάβει) βραχεῖσα νευρή

Τανύς ῃ, καὶ με τύπη

Μέσον ἦπαρ, ὥσπερ οἶτρος,

'Ανὰ δ' ἄλλε) καχάζων,

Ζένι, δ' εἶπε, συγχάρηθι

Κέρας ἀβλαβὲς μὲν ἔστι,

“ Σὺ ῃ καρδίῳ πονήσεις

Εἰς ἑαυτόν. δ'.

Ἐπὶ μυρσίαις τερείναις,

Ἐπὶ λωτίनαις τε ποίαις

Στορέας

48. Κρύος μεθήκε] Κρύος, five *acti-vè*, five *neutralitèr* sumatur, utrobique recto casu accipiendum.

49. Πειράσωμαι] MS. *Vatican.* πειράσωμαι.

50. Εἴ τι] Olim *ἔστι*, pro quo *Baxter* *ἔς τι*; rectius *Scaliger*, *Henr. Steph.* et *Fabri filia*, *εἴ τι*, *si aliquatenus*.

51. Βλάβει)] *Homer. Iliad.* τ'. v. 166. et *Odys.* ι. v.

34. — Βλάβει) δὲ τι γὰρ ἰόντι. *Ibid.* Βραχεῖσα] Α βρέχω, *maefacio*, ut *suprà* v. 37. Βρέχομαι, et *infra* v. 244. Καταβρέχω. *Vox Homericæ* βρέχει, sonitum fecit, aliò referenda, de quâ *Eustath.* fol. 911. lin. 4.

53. Μίσον ἦπαρ] H. e. κατὰ μίσον ἦπαρ] *Jecur*, amoris sedes. Ὡς γὰρ καρδία θυμὸς τις ἐστὶν. καὶ λογιστικὴ κεφαλὴ ἔσται ἡ ἦπαρ, τὴ ἐπιθυμίαν, inquit *Eustath.* fol. 1700. lin. 8. Ita *Theocrit.* *Idyll.* xi. v. 16. — τὸ οἱ ἦπατι πάρος βέλειμον. *Plura Longepierre* congeffit.

54. Ἄνα δ' ἄλλε) καχάζων] *Tmesin* frequenter adhibet, *Anacreon*, ut v. 34. Κατὰ μοι χάρις οὐρανός. V. 40. Ἄνα δ' εὐθὺ λυχνὸν ἄψας, &c. Καχάζω, pro καγχάζω, *poeticè*, quâ voce utitur *Theocrit.* *Idyll.* 5. v. 142. Κήγω γὰρ ἰδ'.

Exprimebam humidam aquam.

Ille autem, ubi frigus se remiserat,

“ Age, inquit, experiamur

“ Huncce arcum, nunquid mihi jam

50

“ Lædatur madefactus nervus :

Tendit itaque, et me ferit

In medium jecur, tanquam asilus:

Exilitque cachinnans,

Et, “ Hospes, inquit, congratulare:

55

“ Cornu quidem meum illæsum est,

Tu autem cor dolebis.

4. De seipso.

Super myrtis tenellis,

Super et lotinis herbis

Stratus

ὡς μίγα τῦτο καχάζω. *Hesych.* Καφάζειν] γελᾶν. Lego, Καχάζειν. Hinc Latina vox *cachinnor*, ex quâ etiam γ. rejicitur. *Homericæ* vox, Καγχαλόν. Vid. *Suidam* in v. Ἀνακαγχαλόν. De hujusmodi amarulentis Cupidinis jocis, *Moschus* Idyll. i. v. 11. — δόλιον βράφος· ἄγριον παῖσος.

56. Κέρως ἀδελφίς μὲν ἐστὶ] Pro ἐστὶ *Vatican.* MS. ἐμοί, malè; versu nempè refragante.

57. Καρδίω] *Vatican.* MS. καρδίαν.

O D E IV.

De carminis genere diximus ad *Oden* præcedentem.

V. 58. Ἐπὶ μυρσίνας] De *Myrto* arbore vid. *Pierii Hieroglyphic.* l. 50. fol. 373. *Myrtis* autem frondibus strati et corollis vineti bibebant veteres, ut *Euripid.* *Alcest.* v. 759. — εἰς ἃ κρᾶτα μυρσίνοις κλάδοις. Vid. *Pascbaliū* de *Corontis*. Itā *Horat.* l. i. Od. iv. Nunc decet aut viridi nitidum caput impedire myrto. Est enim arbor odoris suavitate et foliorum specie gratissima, et proinde amoris atque hilaritati dicata.

59. Λοτίναις] De *loto* vid. eundem *Pierium* l. 52. fol. 384. *Eustathium* πρὶ Λωτοφάγων, *Plinium*, *Theophrastum*,

Στορέσας, θέλω τροπίνειν.

60

Ὁ δ' Ἔρως, χιτῶνα δῆσας

Ἵπὲρ αὐχένος παπύρω,

Μέθυ μοι διακονεῖτω.

Τροχὸς ἄρματος γὰρ οἷα

Βίотος τρέχει κυλιοθεῖς,

65

Ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα

Κόνις, ὅσ' ἔων λυθέντων.

Τί σε δεῖ λίθον μυεῖζειν;

Τί ἢ γῆ χέειν μάταια;

Ἐμὲ μάλλον, ὥς ἔτι ζῶ,

70

Μύρισον, ῥόδοις ἢ κράτα

Πύκασον, κάλῃ δ' ἑταίρην.

Πρὶν, Ἔρως, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν

Ἵπὸ

Discoridem, &c. Pro ποίαις *Vatican.* MS. πάαις, minus rectè; nec enim sine versùs detrimento.

60. Στορέσας] Subaudi ἑμαυτὸν, quomodò *Attici* loqui gaudebant, ut nos ad *Euripid.* *Heraclid.* v. 884. et *Electr.* v. 1034. Ita *Virgil.* *Æneid.* l. xi. v. 797. — *Pugnaque accinge pedestri*, pro accingere, subaudi *te*.

62. Ἵπὲρ αὐχένος παπύρω] Eleganter et facetè *Cupidinem* à poculis sibi facit, idque servi *Ægyptii* in morem, cui tempore ministerii tunica esset humeris alligata nodo papyraceo, ut *Juvenal.* *Satyr.* iv. v. 24. *Succinctus patriâ quandam*, Crispine, papyro. De papyro vid. *Plinium*, et *Pierii Hierogl.* l. 57. fol. 411. D. &c. De *Cupidine* famulante, infra ad v. 73.

63. Μέθυ μοι διακονεῖτω] Ionicè pro διακονεῖτω, undè *anteperultima* & Διάκονος fit per se longa, ut in illo *Trochaeo* apud *Suidam*, Φρὺξ ἀνὴρ πλαγίως ἀμύνων καὶ Διάκονευσιν. Ita *Eurip.* *Cyclop.* v. 31. *Ion.* v. 396. Item, *Anthologia* plus semel. Vid. infra ad v. 146.

64. Τροχὸς ἄρματος ἢ οἷα] *Vatican.* MS. τροχὸς ἢ οἷα ἄρματος, nimis turbatè. Eandem ἰσοίαν habet *Phocylides*

v. 25.

Stratus, volo potare.

60

Amor itaque, tunicam ligans
Super cervice papyro,
Merum mihi administret.

Velut enim rota currus
Vita *nostra* currit voluta ;
Exiguusque jacebimus
Cinis, ossibus solutis.

65

Quid te opus est lapidem inungere ?

Quid et in terram libare supervacua ?

Me potius, dum adhuc supersum,

70

Unge, rosisque caput *meum*

Redimito, et voca huc amicam.

Priusquam, ô Amor, illuc abiero

Ad

v. 25. — ὁ βίος τροχός, ἄσφαλτος ὁ δρόμος. *Antholog.* l. i. c. 90. fol. 122. ὁ ὅς χρόνος τρέχει. *Sil. Italic.* — Rota volvitur ævi.

71. Μύριον, ῥόδους ἢ κῆρυκα Πύκασον] Hunc locum imitatur *Anonymus*, *Antholog.* l. ii. c. 46. fol. 172. Μύριον, μὴ σιφάνους λιθίνας ἐνλασι χαρίζου κ. λ. Item nos in epigrammate quodam *Græco*, quod exhibemus ad *Euripid.* *Troad.* v. 1248. Quibus adde, *D. Augustini* de *Civit. Dei* l. i. c. 12. ubi exequiarum sumptus, *vivis* potius *solatio*, quàm *mortuis subsidio* dicit. *D. Ambros.* de *Nabuthe* c. 1. *Sericæ* vestes et auro intexta velamina, quibus divitis corpus ambitur. *Publius Syrus*, — Mortuo qui mittit munus, nil dat illi, sibi adimit. *Damna* viventium, non *subsidia* sunt defunctorum. *Virgil. Æn.* l. iii. v. 301. *solemnnes tum forte dapes*, &c. Quod ad κῆρυκα attinet, frustra sunt, qui hanc vocem in masculino genere à *Sophocle* primò usurpatam asserant, decepti ex illo *Eustathii* loco, fol. 700. lin. 62. Παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τὸ κῆρυκα εὐρη) καυώτερον, cum, eodem *Eustathio* fatente, *Homerus* ipse ita usurpavit, ut videndum ad *Od. ff. 9.* v. 92. Ἀψ δ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κῆρυκα καλυψάμενος γοῖαςκεν.

73. Πρὶν, ἔρος, ἐνὶ μὲν ἀπιδεῖν] *Baxter*, hâc lectione minimè

Ὑπὸ νερτέρων χορείας,
Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

75

Εἰς ῥόδον, ἔ.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων
Μίξωμεν Διονύσω.

Τὸ

minimè contentus, legit, πρὶν, ἐρῶ σε, δι' μ' &c. Mallem, legisset δι', nam δι', certè non sufficit, nisi ἢ præcesserit. *Odys.* ι'. v. 427. πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει. Si foret ulla necessitas, legerem potius, Πρὶν ἐραζε δι' μ' ἀπελθεῖν. ἐραζε enim exponitur εἰς γῆν *Hesych.* Verùm sensus satis com-
modus, si veterem lectionem retineas: Non enim jam auc-
tor elegantissimus *Amorem inutilitèr atque inanitèr compellat*, sed satis memor, quod *Amor ipse ministri nunc officium agat*, non *domini*, quod sit — *Pars Niliacæ plebis, quòd verna Canopi*, jubet illum suas partes sedulò agere, viz. vinum et unguentum ministrare, et amicam etiam è vesti-
gio arcessere, ut sit ὁ νῆς, Πρὶν, ὡς Ἐρωτῖδιον, εἰς οὐκείνους τὸ πόντον ἀπελθεῖν με, ὅπως ἐκέτι πίνε). Ita *Sappho* fingit sibi famu-
lantem ad pocula Venerem *Longepierre* p. 392. Ἐκείνῃ au-
tem emphaticè dixit, et κατ' εὐφημισμὸν. innuit enim τὴν αἰδῶν. Quomodò *Sophocl.* *Ajac.* v. 703. Ἐγὼ γὰρ εἰμι καὶ σὺ, ὅποι πορεύσῃς, et v. 871. Καὶ τοὶ σὺ μὲν καὶ καὶ προσανδρῶν μαλάν. Et lingua sancta *ΠΩ* idem sonat, ut *Aben Ezra* de illo *Job.* c. i. v. 21. Ità *Catullus*, *Qui nunc it per iter tenebrososum*, Illuc, undè negant redire quenquam. Hanc itaque, ut vetustiore, ita saniolem omnium lectionem pu-
tò. Confer *Euripid.* *Alcest.* v. 773.

74. Ὑπὸ νερτέρων χορείας] Ironice dicit, quòd tales nem-
pe sint ibidem chori, quales mortui exercere solent, i. e. omninò nulli, neque ulla amplius genii indulgentia. Li-
tera tamen alludit ad inferorum choréas, quas in *Elysio* fin-
gunt poetæ, ut *Pindarus* apud *Plutarch.* vol. ii. fol. 120. et fol. 1130. Καὶ τοὶ μὲν ἱππείοισι γυμνασίοις. Τοὶ δὲ πικροῖ-
σι, τοὶ δὲ φορμύγ(εσι τέτρων). Et *Virgil.* *Æn.* l. vi. v. 656. *Conspicit ecce alios dextrâ lævâque per herbam vescentes, læ-
tumque choro Pæana canentes.* Ὑπὸ cum *Accusativo* etiam
Plutarch. Καὶ τὸ ὑπὸ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χροῦν. Ita infra

Ad Inferorum choréas,
Dissipare volo curas.

75

5. In Rosam.

Rosam, quæ flos amorum,
Misceamus Baccho :

Rosam

v. 292. Ἰπ' ἀμπέλων εὐπέταλον. Νερτέρων) Νέρτερῳ pro
ἐνέρτερῳ, ut νέρθε pro ἐνερθε, νερτέρῳ etiam dicitur, sic ab
ὕπερθε, ὑπέρτερῳ &c.

O D E V.

Carminis hujus *Ode* genus idem cum præcedentibus du-
abus ultimis, exceptis mox excipiendis.

76. Τὸ ρόδον τὸ ᾧ ἐράταν] De rosâ vid. Od. LIII. et
quæ Nos ad *Euripid.* Cyclop. v. 566. Item *Pierii* Hie-
roglyphic. l. 55. fol. 399. *Angel. Politian.* Miscell.
c. xi. *Paschal.* de Coronis l. iii. c. 5. *Sappho*, Ἐρωτος
πνέει, καὶ Ἀφροδίτῃ προξενεῖ. Plenius v. 97c. De coloris
mutatione, *Geopon.* l. xi. c. 17. Vid. *Achill. Tatium*,
l. ii. *Petr. Victor.* l. xiv. c. 18. Necnon *Johan. Le-*
landi Encomium rosæ ad *Mariam* regis F. cujus initium,
Gloria, quæ clari virgo ter maxima patris &c. p. 65.
Eliam denique *Schedium* De diis Germanis c. ix. p. 142.
Nec flos *Veneri* tantum et *Amori* facer, sed *Baccho* etiam,
infra v. 880. Et *Musis*, v. 846. &c.

77. Μίξωμιν Διονύσω] Hic versus plurimum videtur à so-
ciis dissentire, quare multi tentârunt illum emendare: Et
sanè si hic esset singularis versus istius conditionis, Nos il-
lum nullo negotio sanare possemus, nempè legendo, Ἀνα-
μίσγωμιν Λυαίῳ. Verum magnis auctoribus fraudem face-
re veremur. *Baxter* audacter satis legit, Ἀναμίσγωμιν Διονύ-
σω, sed nec ullam profert auctoritatem, neque sic discre-
pantiam tollit. *Vatican. MS.* Μίξωμιν τῷ Διονύσω. Sed
nec hæc lectio faciet, quin hic versus sociis suis sit dispar.
Notandum igitur in universum, multos esse pedes *commu-*
tatorios, vel *ισοδιώμους*, quos inter se mutare et hunc illius
loco ponere pro lubitu solent poëtæ, ut aliàs ostendimus,
et mox ostensuri sumus; quales præcipuè sunt *Spondæus*,
Dactylus, *Anapaestus*, *Proceleusmaticus*, et ex alterâ parte
Tribrachus.

Τὸ ρόδον τὸ καλλίφυλλον

Κροτάφοισιν ἀρμόσαντες.

Πίνωμεν ἄερά γελῶντες.

80

Ῥόδον, ᾧ φέριστον ἄνθος,

Ῥόδον, εἶαρ μέλημα.

Ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά.

Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης

Στέφεται καλοῖς ἱέλοις,

85

Χαρίτεαςι συγχορεύων.

Στέφον ἐν με, καὶ λυρίσσω.

Παρά

Tibrachys, Iambus, Trochæus, &c. Est autem hic versus *Pherecratius*, qui libenter *Iambis* misceri solet; ut etiam *Ionicus* ἀπ' ἱλίσσον. Et *Glyconius* admisceri gaudet *Pherecratius*, in pausâ præcipuè, ut suis locis ostendam. Quòd rosas vino immistas biberent, *Plin.* l. xxi. c. 10. Vid. *Stanley*.

80. Πίνωμεν ἄερα γελῶντες.] Et hic versus ejusdem generis cum iis, qui regularium confortia fugere videntur; et ferè similis illi de quo in præcedenti notâ; cui tamen si malâ fide agere placeret, possemus quoque medicinam adhibere, legendo, Πίνωμεν ἄερον γελῶντες nisi fortè ἄδρον mavelis, nam utriusque vocis prior est communis, ut ex ἀεροχαΐτης mox apparebit, v. 99. et ex ἀδροτήτα Homericò. Vel si *Dactylicum* feceris, lege, Πίνωμεν ἄερα γελῶντες, sin *Ionicum* ἀπ' ἱλίσσον, tum Πίνωμεν ἄερα γελῶντες. Et hic enim versus frequenter *Iambis* admiscetur. Vid. infra ad v. 89, 90. [Πίνωμεν habet editio *Commelina*, et ita legi debet, ut τῷ μίξωμεν apte respondeat.]

82. Ῥόδον εἶαρος μέλημα.] Miror hìc aquam *Henr. Stephano* hæsisse, ob εἶαρ, quod videret versum claudicare, nec unius literulæ additione potuisse sanare; verùm inverso potius ordine legisse, Ἐαρ ρόδον μέλημα, quum nihil sit notius, quàm εἶαρ *Ionicum* esse, pro εἶαρ, et ἦρ contractum; verùm *Baxteri* ἦαρ, nec mihi visum ante, nec auditum; puto etiam erratum *typographicum*, licet bis occurrat. Vera et indubitata lectio, εἶαρ. Quam *Dinnorus* agnoscit, v. ῥόδον. At μέλημα eleganter hic pro *alumnus*,

nus,

Rosam illam pulchrè foliatam
Temporibus aptantes.

Bibamus genialitèr ridentes.

80

Rosa, ô præstantissime flos,

Rosa veris præcipua cura ;

Rosæ vel diis in deliciis sunt.

Rosas etiam puer ille Veneris

Redimitur pulchris capillis,

85

Gratiis simul-saltans.

Corona igitur me, et lyram pulsabo :

Juxtà

nus, unde *Pindarus*, qui *Anacreontem* libentèr imitatur, Σεμνὸν χαρίτων μέλημα τερπνόν. Vid. in Fragmento *Pindari* apud ejusdem *Scholias*. Edit. Oxon. fol. 204. Dicitur etiam infra v. 846. μέλημα μύθοις, quomodo idem *Pindarus*, Isthmionic. Od. x. v. 92. Παρθένοισι μέλημα.

84. Ῥόδα παῖς ὁ τῷ Κυθήρης εἴφε)] Male *Vatican. MS.* Ῥόδον ὁ παῖς ὁ Κυθήρης, quomodo *Tribrachys* fiat in primâ fede pro *Anapæsto*, et pro *Iambo* in secundâ *Trochæus*, quod fieri nullo modo potest. Prætereà sic fieri videtur Ῥόδον *Nominativus*, et per *Appositionem* ad παῖς referri; cùm debeat esse *Accusativus* post verbum εἴφε), ut hic sit ordo; Παῖς ὁ τῷ Κυθήρης εἴφε) Ῥόδα ἐπὶ τοῖς ἔσλοις. Versu enim præcedenti dixerat, Ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνὰ quod hic probat, dum deum *Cupidinem* iis coronatum inducit; sin Ῥόδον fecisset *Veneris* filium, dicere debuerat, Ῥόδα καὶ θεοὶ πέλον), Ῥόδον ὁ παῖς &c. Et tamen sic, εἴφε) otiosum esset.

85. Στίφε) καλοῖς ἔσλοις] Στίφομαι τὲς ἔσλως Ῥόδοις, et εἴφομαι τοῖς ἔσλοις Ῥόδα, dicitur.

87. Στίψον ἔν με, καὶ λυρίσω] Pro veteri λυρίσω, duplici nunc ὡς scribo, ob verbum, de quâ re ad v. 44. et v. 134. *Vatican. MS.* λυρίζω, non malè. In hoc autem versu novum quid accidit, *Amphimacer* pro *Anapæsto*, quod utut duriusculum videatur, auctorem tamen *Homerum* habet, *Odyss.* δ'. v. 485. Ταῦτα μὲν δὲ ἔγωγε τελείω, γέρον, ὡς σὺ κελεύεις. Et σ'. v. 246. Πλείονές κεν μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν, ubi *Amphimacer* in principio pro *Spondeo*: at
Spondeus

Παρά σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς
 Μετὰ κέρης βαθυκόλπου,
 Ῥοδίνοισι σεφανίσκοις
 Πεπυκασμῶος, χορεύσω.

Κῶμος. 7.

Στεφάνης μὲν κροτάφοισι
 Ῥοδίνης συναρμόσαντες
 Μεθύομεν ἄβρὰ γελῶντες·
 Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κέρη,
 Κατακίωσοισι βρύνοντας

95

Πλοχάμοις

Spondæus Anapaesto et Dactylo æquipollet. Ità infra v. 839, 853, 927.

88. Παρά σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς] Rectè versus et ex regulâ se haberet, si legamus, Παρά σοῖς, Λύαιε, σηκοῖς. Verùm et receptam lectionem ratam facimus admittendo *Anapaestum* in *pari* loco, pro *Iambo*; quod etiam ab ipso *Euripide* fieri dicimus ad *Hecub.* v. 7. Vid. *Orest.* v. 20. *Supplic.* v. 441. et 479. Vide infra ad v. 359. et v. 576.

89. Μετὰ κέρης βαθυκόλπου] Hunc versum planè corruptum putarem, forte, cum aliis, nisi quod sæpè aliàs similem per omnia proferat, ut notamus ad v. 90. Vox βαθύκολπος *Homericæ*, ut *Iliad.* σ'. v. 339. Δαρδανίδης βαθύκολποι, de quâ voce diximus aliàs. Optimè autem de fœminis usurpatur, quarum in sinus amatorum oculi et manus solent descendere. Vox βαθύζων eòdem respicit. *Bacchylides*, ὦ δαδφοῦρου Νυκτὸς μεγαλοκόλπου θυγάτηρ. *Theocrit.* *Idyll.* ιζ'. v. 55. Ἀλλὰ τίς βαθύκολπος.

90. Ῥοδίνοισι σεφανίσκοις] Nugantur, qui priorem syllabam ῥ σεφανίσκοις productam volunt, ob spiritum *asperum* in φ latèntem, ut et supra in βαθυκόλποις, v. 89. Nam quanquam illud ante quodvis *Aspiratum* fieri concedam, hos versus metiendos dico per duos *Ionicos ἀπ' ἐλάσσωνος*, ut μετὰ κέρης / βαθυκόλπου. Et ροδίνοισιν / σεφανίσκοις. Ità mox στεφάνης μὲν / κροτάφοισιν. Et v. 96. κατακίωσοισι / βρύνοντας. Et v. 99. Ἀεροχαίτης / ἄμμα κῆρος. Tales præterea innumeros alios reperies v. 100, 332, 467, 570, 575, 604,

Juxtà tua, Bacche delubra
Cum puella profundi sinûs,
Roseis corollis
Redimitus, saltabo.

90

6. Festivitas Amatoria.

Coronas quidem temporibus
Roseas simul-aptantes
Genio-indulgemus suavitèr ridentes.
Ad barbiton verò puella
Hederaceis plenos

95

Comis

604, 687, 817, &c. Adeò familiare *Anacreonti* hoc genus carminis *Semiiambis* suis immiscere. Qui *Ionicum* ἀπ' ἰλίσσον & nesciunt, hoc carmen per *Anapæstum*, *Dactylum*, et *Spondaum* metiuntur. Res eodem recidit.

O D E VI.

Carminis *genus* idem cum præcedenti, cum iisdem exceptionibus. Titulum Κῶμος restituo, quod res ipsa faciendum docet, et *Faber* cum filiâ priorem titulum incongruum fatentur; et *Helias Andriæ* hunc pro vero agnoscit, quod ex ultimo ipsius odæ versiculo confirmatur. *Comus* autem, non tunc pro Deo, sed pro solenni et festivo sodalizio sumendum.

92. Στεφάνους μὲν κροτάφοισι] De hoc versu diximus ad v. 90.

94. Μεθύωμεν αἶσρα γελῶντες] γρ. μεθύωμεν. similis locutio v. 80. Πίνωμεν αἶσρα γελῶντες. si μεθύωμεν legamus, tunc αἶσρα λῶντες legendum videtur, ut sit Μεθύωμεν αἶσρα λῶντες. Α λάω, λῶ, video, voce *Homericâ*: *Anglicè* dicimus OGLING. si μεθύωμεν manet, versus tamen per omnia respondet *primo* hujus Odæ, nam μεθύωμεν, pes *proceleusmaticus*, ἰσοδυναμῶν *Spondaeo*, *Dactylo*, vel *Anapæsto*, quod diximus ad v. 77. et prætereà est *Indicativus*, ut ex contextu patet.

95. Ὑπὸ βαρβίτῳ ἢ κέρῳ] Scribo *Ionicè*, pro κέρα, cujus rei rationem habes ad v. 22. similis locutio, v. 688, Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων. *Tertull.* salticas puellas. Vid *Stanley*.

96. Κατακίσοισι βρύοντας] De carminis genere diximus ad

Πλοκάμοις φέρῃσα θύρας.

Χλιδανόσφυρος χορεύει.

Ἄεροχαίτης δ' ἅμα κῆρος,

Στομάτων ἡδὺ πνεόντων,

100

Κατὰ πηκτίδων ἀθύρει

Προχέων λιγείαν ὁμφὴν.

Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτης,

Μετὰ τῇ καλῇ Λυαίᾳ

Μετὰ τῆς καλῆς Κυθήρης,

105

Τὸν ἐπῆρατον γεραιαῖς

Κῶμον μέτεισι χαίρων.

Eis

ad v. 90. Verùm pro veteri κατὰ κισσοῖσι, nunc ex plurimum doctorum mente, κατακίσσοισι scribo, unicâ voce; ut concordet cum πλοκάμοις, atque ita κατακίσσοις πλοκάμοις idem fit cum κισσίνους βλασήμασιν Euripid. Bacch. v. 177. Vid. Paschal. de Coronis l. i. c. 17. Si liceret per verbum legerem κατακίσσοισι, quæ vox quoque Euripidea, Phoenicis. v. 657. Βρύντας] Ego hanc vocem primus restituo, miratus, neminem ante me id fecisse, cum βρέμοντας fuerit vox omnibus suspecta. Stanley id. anteq. βρύντας autem et Homericâ, sit (Iliad. ρ. v. 56. καὶ τὸ βροῦν ἄνθει καλῶ) et Anacreontica, et genuina, ut videndum infra v. 577. et v. 927. Ità Euripid. Bacch. v. 107. Βρύντε, βρύντε χλοερῶ σμίλακι καλλιπάρῳ.

97. Πλοκάμοις] Φύλλοις. Ità Horat. Arboribusque comæ.

99. Ἄεροχαίτης δ' ἅμα κῆρος] De versûs genere, vid. ad v. 90. Ionicè autem scribo pro ἄεροχαίταις, ut mox v. 171. νιληπὴς reperitur; quo nihil magis Ionicum, nec sine magnâ causâ Doricè scribit hic auctor. Dinnerus certè in κῆρος legit ἄεροχαίτης. Vid. etiam ad v. 95. Vatican. MS. ἄεροχαίταις et κῆροι malè, cùm numerus nominum pluralis verbo singulari minimè congruat, et v. 101. Participium ἀθύρων, impossibilem hanc lectionem faciat.

100. Στομάτων ἡδὺ πνεόντων] Versus et hîc Ionicus, ut præcedens; ἡδὺ autem pro ἁδὺ lego, iisdem rationibus; et sic

Comis gerens thyrsos,
 Delicatulis-malleolis saltat.
 Mollique-cæsarie simul puer,
 Ore suave spiranti,
 Ad panduram ludit
 Fundens elegantem vocem.

100

Ipse demum Amor auricomus,
 Unâ cum pulchro Lyæo,
 Unâ cum pulchrâ Venere,
 Pergratam senibus
 Comeffationem ingreditur lætus.

105

7. In

sic quidem legitur infra v. 278. *Longepierre* ex *Anthologiâ*, inter alios, hunc versum adducit, Νέκταρ ἔλω τὸ φίλημα· τὸ γὰρ εἶδος Νέκταρ ἐπνι. Videtur hîc *Anacreon* imitari *Hesiod.* Scut. v. 279. Ἐξ ἀπαλῶν εἰσμάτων.

101. Κατὰ πικτίδων αἰθέρει Προχέων λυγρὰν ὁμφὴν] Itâ potiùs, quàm ut olim, αἰθέρων προχέει. Itâ enim *Vatican. MS.* et *Henr. Steph.* agnoscit. Πικτίς, ὄργανον μουσικόν, de quo *Athenæus*, *Eustathius*, et alii. Infra v. 1114. Νῦν δ', αἰθρᾶς ἐρόισαν ψάλλω πικτίδα τῇ φίλῃ Κωμάζων παιδί γ' αἰθρῇ.

102. Ὀμφῇ] Itâ pro ὁμφᾶν scribo, ut v. 22. Ἀλίγυς, λίγυι· ἂ λυγὸς, λυγία. Vid. *Eustath.*

103. Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτης] Et hîc pro χρυσοχαίτης, suum *Ionismum* *Anacreonti* restituo, ut suprâ v. 22, 99, 100, 102. χρυσόκομ' et χρυσοχαίτης idem atque ξανθοκομ', de quâ re, videsis ad v. 429.

105. Μετὰ τῇ καλῇ Κυβέρῃ] Hanc lectionem hîc ego potiolem duco, quanquam et ἐ τῇ &c. bene possit stare; quis enim neget *Spondæum* ἰσόχρονον *Anapaesto*? *Vatican. MS.* legit, καὶ τῆς καλῆς κυβερίας, cujus parem adhuc desideramus.

106. Τὸν ἐπὶ κρατὸν γειραιὸς] *Nestoris* consilium. *Agamemnoni* *Iliad.* ἱ. v. 70. Δαίνυ δαίτα γέρουσι.

107. Κῶμον μέγισσι Χαίρων] Hic versus nihilo deficit; constat enim *Spondæum*, quod modò diximus, idem valere, atque *Anapaestum*, ut et quamvis longam literam in duas

H

breves

Εἰς Ἔρωτα. ζ.

Ἰακινθίνῳ με ῥάβδῳ
 Χαλεπῶς Ἔρως βαδίζοντ'
 Ἐκέλευσε συντροχάζειν
 Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων,
 Ζυλόχων τὲ καὶ φαραγγῶν,
 Τροχάοντα πείρεν ὕδρος.

110

Κραδίῃ δὲ ῥινὸς ἄχρῃς
 Ἀνέβαινε, καὶ ἀπέσβην.

115

Ὁ δ' Ἔρως, μέτωπα σείων
 Ἀπαλοῖς πλεροῖσιν, εἶπε,
 Σὺ γὰρ εἰ δύνῃ φιλῆσαι.

Εἰς τὸ ἑαυτῷ ὄνειρον, η'.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων Ἀλιπορφύροις
brevius resolvi posse. Et hoc sæpè fit in huiusmodi Odariis,
ut v. 459, 469. Καμῶ quid hìc significet, ostendi ad
Ode ingressum. Καμῶ est et Genius, vel Deus comesta-
tionum, de quo Philostratus in Icon. Quòd à Chemos vel
Ghamos, commentator, id Priapus, vid. Gerard. Johan.
Voss. de Idolat. l. ii. c. 8. Pro μίτιμι, Vatican. MS.
μυθίμισι legit, nequaquam congruentè, si velis Comum dis-
solvi ab Amore. Μίτιμι verò, ut μετέρχομαι, pro sequor,
vel ingredior post alium.

O D E VII.

Hæc Ode ejusdem per omnia generis, atque *tertia*.

108. Ἰακινθίνῳ με ῥάβδῳ] Virgam, sive sceptrum, dat
 Amori coloris violacei, sive purpurei; nam ut *aurum* po-
 tentiæ signum, ità *purpurea* pudoris et modestiæ; vel deni-
 que pro *splendenti*, sive *aureo*, ponitur; ut *Castulo*, pur-
 purei rami, i. e. ἀγλαῖοι, ἢ χρυσοὶ ὄζοι. Quin *Venus* ipsa
 πορφύρεα dicitur *Anacreonti* v. 1174. De *Hyacintho* vid.
Dodonæum Histor. stirp. et Pierium in Hieroglyph. Do-
mina Dacier legit ιακινθίνῳ. [Ita etiam editio Commolina;
et ῥάβδος in masculino genere vix alicubi occurrit.]

109. Χαλεπῶς

7. In Amorem.

Hyacinthinâ me virgâ
Difficultèr Amor gradientem et resitantes.
Jussit secum unâ cursitare:

Ita per rapidos torrentes, 110

Per fruticeta et præcipitia,
Cursitantem transfixit coluber.

Cor indè mihi nares adusque
Ascendit, et tantùm non extinctus sum.

Amor itaque frontem mihi refrigerans
Mollibus cum alis, dixit, 116

Tu etenim non potes amare.

8. In somnium suum.

Per noctem indormiens Purpureis

109. Χαλκῆς 'Ερως βαδίζων'] Ità scribo pro βαδίζων, ut sit versus *Hypermeter*. Et nequid dissimulem, ità manu suâ notârat D. Heinsius, ut videmus in codice Cattoniano. Nequis autem offendatur ex syllabâ redundantî, conferatur *Homer. Iliad. 9. v. 206. et 9. v. 265. Item Virgil. Georg. l. iii. v. 449. Et fumus miscet argenti, vivâque sulphura;* denique *Horat. Od. ii. v. 19. Labitur ripis Jove non probante, uxoris annis.*

110. 'Εὐδαίμων'] *Vatican. MS. ἐὐδαίμων.*

116. 'Ο δ' 'Ερως μίττωπα τείων'] *Anacreon* deliquit pend corruit, illi frontem *Cupido* refrigerans mollibus alis, ad ventum faciendum, restituit; non sine gravi correptione. Ità *Bion* in *Adon. v. 85. 'Ος δ' ὀπίθεν πλερώσων ἀναψόχων τ' Ἀδων.* Alii exponunt, quasi *Deus* etiamnum irasceretur, et simul loquendo quassaret frontem, alâsque concuteret. Est autem *Synecdoche* numeri pro μίττωπα.

118. Σὺ γὰρ εἰ δύνῃς φιλέειν'] γρ. Σὺ γὰρ ἰδιότροπῇ φιλέεις.

O D E VIII.

De carminis genere diximus ad præcedentem; est enim, ut illa, ejusdem generis, atque *tertia*.

119. Νυκτὸς'] *Vatican. MS. νυκτὸν* malè, et contra versâs legem,

Ἀλιπορφύροις τάπησι,

120

Γεγανυμένῳ Λυαίῳ,

Ἐδόκην ἄκροισι ταρσοῖς

Δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,

Μετὰ παρθένων ἀθύρων

Ἐπεκερτόμεν δὲ παῖδες,

125

Ἀπαλότεροι Λυαίῳ,

Δακέθυμά μοι λέγοντες,

Διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.

Ἐθέλοντα δ' αὖ φιλῆσαι

Φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες,

130

Μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων

Πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

Eis

120. Ἀλιπορφύροις τάπησι] *Vox Homericæ ἀλιπόρφυρον et exponitur θαλασσοδαφής. Aliàs Anacreon dixit ἀλιπόρφυρον ῥέγος, v. 1267. Vid. Stanley.*

121. Γεγανυμένῳ Λυαίῳ] γρ. γεγανυμένῳ. At *Vet. lectiōnem præfero, cū sit vox Homericæ, Iliad. ὅ. v. 405.*

Γάνυται δὲ τε τοῖς Ἐνοσίχθων. Exponitur, ut plurimum, χαίρων, hīc ἀγαπᾶμεν οἷον ἐπὶ χαρᾷ. Est aliud longè γανῶν, etiam apud *Homerum*, nempe λαμπρύνομαι, καλλωπίζομαι, &c. Quare errant, qui has duas voces confundunt. Sciendum autem, *penultimam* in γάνυμαι *brevem*, in γεγάνυμαι *longam*; vel producitur nihilominus, quomodo de aliis vocibus dicimus ad v. 123.

123. Ἐκτανύειν] *Penultima* hīc producitur, aliàs corripī solita; ut in voce ἄλυν, *Iliad. ὅ. v. 12. Media brevis*, etiam ante vocalem, quæ tamen *Odyss. ὅ. v. 398.* iterum producitur: sic *prior* ἔδναμαι, communiter *brevis*; at *Odyss. ὅ. v. 276.* eadem producitur, in quem locum vid. quæ Nos. Sic *media* τὴ ἀδικῶ semper aliàs *brevis*, in hoc *Sapphico* longa, Σαπφοῖ, ἀδικεῖ, est enim *Adonicum*. Et multa sunt similia.

124. Μετὰ παρθένων ἀθύρων] Itā mox v. 679. Μετὰ τάρβυν ἀθύρῃ, et v. 101. Κατὰ πηκτίδων ἀθύρῃ.

126. Ἀπαλότεροι

Purpureis tapetibus,

120

Lætificatus Lyæo,

Vîsus sum summis pedum palmulis

Cursum velocem intendere,

Cum virginibus lusitans :

Cavillabantur autem pueri

125

Teneriores Lyæo,

Scurrilia mihi dicentes,

Propter formosulas illas.

Volentem deindè osculari

Fugerunt è somno me omnes ;

130

Solus itaque relictus ego misellus

Rursum appetii dormire.

9. Ad

126. Ἀπαλάττεροι Λυαίῳ] *Bacchum omnes poetæ mollem et formosulum fingunt. Ovid. Metamorph. l. iv. §. 1.*

— *Tibi enim inconsumpta juventus, tu puer æternus, tu formosissimus alto conspiceris cælo. Oppian. Cynegetic. l. i. v. 360. Τὸς πάρῳ ἀσράψαντας ἐν ἡμερίοισιν ἐφύβους, Νιρίαν, καὶ Νάρκισσον, εὐρυμαλίην δ' Ἰάκινθον, Κάστορά τ' εὐκόρυθον, καὶ Ἀμυκοφόνον Πολυδύκλειον, Ἡθίους τε Νίους, τοὶ τ' ἐν μακαρίσιν ἀγῆστοι, Φοῖβον διαφροκόμην, καὶ κισσοφόνον Διόνυσον. Euripides Bacch. v. 353. Δηλύμορφον vocat, et v. 453. εὐμορφον et σὺν ἄμορφον. Idem testatur D^r. Edvard. Sherburne miles, nuper defunctus, ad Senecæ Medeam §. 27. et Hippolit. §. 18. Idem, Coluthus v. 255. Vid. infra ad v. 457.*

127. Δακτύλιμά μοι λέγοντες] *Homer. Odyss. θ'. v. 185. Θυμοδαχὴς γὰρ μῦθῳ. Vid. quæ Nos ad Euripid. Rhéf. v. 596.*

129. Ἐθέλοντα δ' αὖ φιλεῖσαι] *Cum olim ᾧ φιλεῖσαι scriberetur, quanquam φ'. ectaticum fit, δ' αὖ tamen legendum hîc statuo, ut repetitio quædam notetur. Vatican. MS. ἐθέλοντι et μοί, malé.*

130. Φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες] *Prior τῷ ὕπνου corripitur; de quâ re diximus ad Euripid. Phœniss. v. 19.*

132. Πάλιν ἤθελον καθύδιν] *Δηλονότι, ἵνα πάλιν ταῖς παρθένοις, καὶ τοῖς παισὶ κατ' ὄναρ μεταῖναι δοκοίη. Ita Nonnus, Dionysiac. ἐγγρόμῳ ᾧ Παρθένον σὺν ἐκίχησε, καὶ ἤθελαν αὐθιγὰς ἰαύειν.*

Εἰς περιτρεάν. Θ'.

Ἐρασμὴ πέλεια,
 Πόθεν, πόθεν πέτασαι;
 Πόθεν μύρων τοσούτων,
 Ἐπ' ἥρ' ὄφρα θέσσω,
 Πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
 Τίς ἐστὶ σοὶ; Μέλῃ δέ.

135

Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
 Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
 Τὸν ἄρτι τ' ἀπάντων

140

Κρατῖντα

ιδύων. Ovid. Metamorph. l. x. §. 11. Somnus abit: filia
 illa diu, perterrita quietis Ipsa sua speciem.

ODE IX.

Hæc Ode ejusdem generis versus cum primâ: estque
 αἰνωθεῖα, in dialogi morem scripta. Poeta autem seipsum
 personare vult, et suam columbam, quasi ignotus esset, de
 seipso interrogat.

133. Ἐρασμὴ πέλεια.] Vatican. MS. πελῖα malè. Co-
 lumba Veneri sacra, ut Pierius Hieroglyph. l. xii. fol.
 157. De Portatrice Columbâ Sam. Bochart. Ierosolima
 Vol. ii. l. i. c. 2. fol. 14. &c. Th. Stanley in hunc la-
 cum. Tanaquil Faber et ejusdem filia adeundi: De porta-
 trice cornice Allan. Histor. Animal. l. vi. c. 7. et ex
 illo Cæl. Rhodig. l. xxv. c. 28. Denique Langeperre ad
 hanc oden; quam non ab homine aliquo, sed à Mysis ipsa
 et à Gratiis collatâ operâ compositam videri ait Faber.

134. Πέτασαι.] Ità cum duplici α', scribo ob metrum,
 vid. suprâ ad v. 87. Fit à πέταμαι, undè πέτασθ', suprâ
 v. 18. et infrâ v. 133, ut à πτόμαι, πτόσθ'. Notandum,
 Πόθεν hoc in loco, pro παρα τίν'.

135. Πόθεν μύρων τοσούτων.] Non est hæc lectio turbanda;
 nec enim τοσούτων tantidem est Πνέεις μύρων τοσούτων. Ele-
 gantiam majorem redolet, quàm τοσούτων μύρων πνέεις, qua-
 re maneat omnino vetusta et in omnibus libris hactenûs
 servata lectio.

136. Θέωρον

9. Ad Columbā.

O amabilis columbella,
 Undenam, undenam volas?
 Undè est, quòd unguentorum tantorum,
 Super aëre festinans, 136
 Redolésque et penè depluis? [sciam.
 Quis tibi herus est? Id enim curæ est mihi, ut
 Anacreon me misit
 Ad amasium, ad Bathyllum, 140
 Qui dudum evasit omnium omninò
 Dominus

136. Θέουσα] Vatican. MS. θύουσα, quæ vox nihili.

138. Τίς ἐστὶ σοί; Μίλει δέ.] Henr. Stephan. legit, Τί δ' ἐστὶ σοι μέλημα; et confirmat ex illo Theocrit. Idyll. xiv. v. 2. Τί δέ τοι τὸ μέλημα; Baxter, magis observatis literarum vestigiis, Τίς ἐστὶ σοι μελιδών; Faber Henricum Stephanum laudat, at vetus editio Morelii et Rob. Stephani, aperte habet, Τίς ἐστὶ σοι μέλει δέ; cujus sensum Scaliger verè cepit, atque ità vertit, Cupis quis ille scire? Hoc est, Cupisne tu scire, quis ille sit, à quo missa sum? Si hoc velis, scias me ab Anacreonte missam, ut sint verba columbae. Denique si fas mihi sententiam quoque meam proferre, puto ità distingui debere, Τίς ἐστὶ σοι; μέλει δέ. Ut sint verba poetæ, adhuc columbam compellantis, in hunc sensum, Τίς ἐστὶ σοι διοπάτης; τὸτο ᾧ μέλει μοι, να γινώ. Quis tibi dominus est tam liberalis, id enim aveo scire; ità Thucydides l. i. §. 5. fol. 4. οἷς τ' ἐπιμελὲς ἢν εἶδναι. Dan. Heinsius ad oram sui libri, ἴσως, Μίλει τί σοι, τίς ἐστὶ; nimis licentér.

140. Πρὸς παῖδα, πρὸς Βαθύλλου] Ità mox v. 181. Δὸς ἔν, δὸς αὐτὸν ἡμῶν. De Bathyllo in Anacreontis Virâ diximus. Est autem nomen ὑποκοριστικόν, pro Βαθυλλῷ, quòmodo Ἀρίστωλος pro Ἀριστολῷ Aristophani, Ἡρακλῆς, pro Ἡρακλῆς. Θράσυλλος, pro Θρασυλλῷ. Etymolog. M. ex Herodiano. et Eustath. fol. 982. l. 43.

141. Τὸν ἄρτι] Notandum, τὸ ἄρτι in hoc loco poni pro ἔν.

Κρατύντα καὶ τύραννον.

Πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη,

Λαβύσα μικρὸν ὕμνον

Ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι

145

Διηκονῶ τοσαῦτα,

Καὶ νῦν οἷας ἐκείνη

Ἐπιτολὰς κομίζω.

Καὶ φησιν, εὐθέως με

Ἐλευθέρῳ ποιήσειν.

150

Ἐγὼ γάρ, κῆν ἀφῆ με,

Δύλη μὲν παρ' αὐτῷ

Τί γάρ με δεῖ πέτασθαι

Ὅρη τε καὶ καλ' ἀγρὰς,

Καὶ

142. Κρατύντα] *Theocrit.* absolut. *Idyll.* xxii. v. 213.

143. Πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη] Itā rectissime *Tanaquil Faber*; cum antea, magnā versūs et elegantiae jacturā, legeretur; Πέπρακέ με Κυθήρη. Quae quidem illius probatissima lectio, miror, quomodo ejusdem filiae editionibus exciderit, cum et versum aliās laborantem sustineat, et emphasin requisitam impleat. Nec ineptē legas, Πέπρακέ μ' οἱ Κυθήρη, οἱ nempe pro αὐτῇ, *Media* syllaba τῇ πέπρακε producitur, ut *Antholog.* l. vii. fol. 485. Ὅριβος ψιθυροί, τί κενάγετε; sic in πέπραγα, ut *Μικρὸν φρονεῖν* καὶ τὸ κακῶς πεπραγόντα, *Euripides.* Indē *Sophocles* *Ajac.* v. 21. πρῶτον ἀσκαπον, et v. 348. Τὰ τῷδε πρῶτη. Itā *Aristoph.* Οὐδὲν παθεῖναι μισίζον, ἢ διδοῖν καμῆν.

144. Λαβύσα μικρὸν ὕμνον] Frustra sunt illi, qui suspicantur *Oden* XI. non esse *Anacreontis*, quod *Hymnus* sit, quales illum minime scripsisse dicunt critici; nos aliud in vitā illius probamus, et praeterea *Ode* L, LX, LXII, LXIV. illius generis sunt. Hic interim locus *Hymnum* certē aliquem scripsisse probat, scio tamen ὕμνον pro ᾄδῃ poni simpliciter.

145. Ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι] Vid. *Sam. Bochart.* *Isopagogon*, Vol. ii. l. i. c. 2. fol. 14, 15, 16.

146. Διηκονῶ

Dominus atque imperator.

Vendidit me illi Venus,

Quùm accepisset brevem hymnum *ab eo*:

Ego exindè Anacreonti 145

Ut famula' ago res hujuscemodi:

Et nunc quales quales ejusdem

Epistolas defero:

Et *is* ait, propediem me

Liberam *se* facturum 150

Ego verò, etiamsi dimiserit me,

Serva *nihilominus* manebo apud eum:

Quid enim mihi opus est volare

Per montes et *per* agros, Et

146. Διηκονῶ] In voce, cui quantitas secundæ ambigua, poetæ utendum dialecto censeo; ut suprâ v. 63. et aliàs. Præsertim cùm hæc vocalis in hâc voce sit per se longa, quod *ibidem* probamus. In aliis, scio illum, *Homeri* ferè more, aliis etiam dialectis aliquandò nativam temperare; prout carminis jucunditas, aut rei ipsius ἀφίλεια postulârit; ut mox videbimus.

147. Καὶ νῦν οἷας κλείνουν] *Henr. Stephanus* ὁραῖς pro οἷας substituit. Pugnat *Faber* et *Filia* pro οἷας, quos sequitur *Longepierre*. Nihil hîc corrigit vel *Vatican.* MS. vel *Voss.* et constat sensus cum receptâ lectione, quin et metrum; cùm non sit novum *diphthongos*, in mediis vocibus, ante vocalem, corripî, ut in ἔπειν, ποιᾶ, ποιητής. Ita *Homer.* *Odyss.* ὁ. v. 379. ἔμπαιον. De quâ re nos ad *Euripid.* *Hecub.* v. 1108. Ita mox v. 324. Στεφάνους οἷους πυκάζω. Vid ad v. 330, et 443. Præterea elegantissimè videtur hæc vox de literis usurpari, quarum materia, utut admirabilis, portatrici incerta; ut exponatur, *Quales-qualles* illæ sint. *Dan. Heinsius* ἰῶσ' legit, satis ingeniosè.

150. Ποίησεν] Quòd ποιήσεν corripiat priorem ostendo ad Not. præcedentem.

153. Πέτασθ] γρ. πέτασθ. Vid. ad v. 134.

154. Ὅρη τε καὶ κατ' ἀγρούς] Pro κατ' ὄρη καὶ ἀγρούς. Ita infra v. 530. Ἡ Μέμφιν, ἢ ἐπὶ Νεῖλον.

155. Καὶ

Καὶ δένδροισιν καθίζεις.

155

Φαγῶσαν ἄγριόν τι;

Τανῦν ἔδων μὲν ἄρλον,

Ἀφαρπάσασα χειρῶν

Ἀνάκρεόντ' αὐτοῦ.

Πιεῖν δέ μοι δίδωσι

160

Τὸν οἶνον, ὃν προπίνει.

Πῆσσα δ' ἂν χορεύσω,

Καὶ δεσπότιν ἑμοῖσι

Πτεροῖσι συγκαλύψω,

Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ

165

Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω,

Ἐχεις ἅπαν', ἀπελθε.

Λαλιτέραν μ' ἔθηκες,

Ἀνθρώπε, καὶ κορώνης.

Eis

155. Καὶ δένδροισιν καθίζεις] De hac re Sam. Bochart, 2. Vol. I. i. c. 3. fol. 18.

161. Τὸν οἶνον, ὃν προπίνει] *Columba* heri sui liberalitatem eximiam ostendit; quod eodem, quo ipse propinaverit, vino, etiam illam exciperet. Cum aliis domini minus liberales, non nisi optimos, aut certe charissimos servos, ita soleant tractare. Ita *Homerus* *Achillem* introducit, prae aliis, *Ajaxem*, *Ulysssem*, et *Phaenice* excipientem. *Iliad.* i. v. 202. Ita *Achaeus*, in magnifico illo convivio, *Escher*, c. i. v. 7. idem subditis suis omnibus vinum exhibuit, quod ipse propinare solebat, nempe *Chalybonium*.

163. Καὶ δεσπότιν ἑμοῖσι Πτεροῖσι συγκαλύψω] Ita *Henr. Steph.* cum prius esset, Καὶ δεσπότιν Ἀνακρέοντα in veteribus, ἑμοῖσι substituit, quod necessarium quodammodo videtur, et Ἀνακρέοντα rejecit, quod ex margine irreperat; nec

Et arboribus insidere,
 Edenti *nescio* quid rusticum?
 Nunc comedo quidem panem,
 Subripiens manibus
 Anacreontis ipsius:
 Bibendumque mihi præbet
 Vinum ipsum, quod præbiberat.
 Ut verò biberim, forsàn saltabo,
 Et herum meis
 Alis contexam;
 Consopita autem super ipso
 Barbato dormio.

155

160

165

Habes omnia; abeas:
 Loquaciorem me fecisti,
 O homo, vel ipsâ cornice.

10. In

nec necessarium omninò erat, cùm nomen priùs occurreret. Hanc illius emendationem ego exosculor, alii plurimi amplectuntur: *Scaliger* tamen legit *Ἀνέκρου*, quæ vox *ἰσχυροῦ* alterius. Domini *Longepierre* amicus anonymus *Καὶ διὰ πότῳ γέροντα* legit. Verum *Stephani* lectio præplacet. *Alia* ejusdem nequaquam, *Ἡρώδῃ Ἀνακρίοντα*.

164. Συγκαλίσσω] *Vatican. MS. συγκαλίσσων*, etiam *Prisciano* invito.

165. Κοιμωμένη εἰ ἐν αὐτῇ] Puto legendum ἐν αὐτῇ. In hunc certè sensum *Henr. Steph.* vertit, *In ejus et reclinans me barbato*, &c. Potest tamen eleganter dici per *Emphasin*.

166. Τῇ βαρβίτῳ] *Supra v. 3. Ἡ βαρβίτῳ*. Verùm hæc vox per tria genera noscitur, si criticis fides.

168. Λαλίστῳ Κορώνῃ] In *Proverbium* abiit *Garrula cornix*, et solenne epitheton *λαλίστα*, et *παλίστα*, ἢ *τρογόναν λαλίστα*, *Eustath.* fol. 651. lin. 12.

ODE

Εἰς Ἑρώϊα κλεινόν. ι.

Ἑρώτα κλεινόν τις

170

Νηϊνίης ἐπώλῃ.

Ἐγὼ δέ οἱ ὦξας,

Πόσθ' ὀφείλεις, ἔφλω, σοὶ

Τὸ τευχθὲν ἐκπείωμαι;

Ὅ δ' εἶπε, Δωριάζων,

175

Λάβ' αὐτὸν, ὅππότες λῆς,

Ὅμως δ', ἵν' ἐκμάθῃς πᾶν,

Οὐκ εἰμὶ κηροτέχνας.

Ἄλλ' ἔθελω συνοικῆν

Ἑρωτι παντορέκλῃ.

180

Δὸς ἔν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν

Δραχμῆς, καλὸν σύννευον.

Ἑρώς

O D E X.

Hæc Ode et sequentes omnes usque ad Oden XXI. *exclusive*, ejusdem generis cum præcedenti; et hoc Odarion est ἀμοιβαῖον, ut illud.

171. Νηϊνίης] *Ionicè* pro νηϊνίας, undè patet, α in illâ voce, νῆανις, νηϊνίσκος, et similibus produci.

174. Τὸ τευχθὲν] *Vatican. MS. τυχθὲν.* Et *Henr. Stephan.* inter *varias lectiones* agnoscit; utroque enim modo scribitur, τέτυγμαι et τέτευμαι. At posteriorem magis regularem probo, ad *Homer. Odyss. α. v. 18.*

175. Δωριάζων] Δωριάζω hîc Δωρισι λαλῶ, aliàs γυμνῶμαι, ut in illo fragmento v. 1266. Vid. *Euripid. Andromach. v. 595.* Et *Etymolog. M. in v. Δωριάζω.*

176. Λῆς] Κατὰ πρόπον, introducitur *Dorem Doricè* loquentem. Ità *Theocrit. Idyll. i. v. 12.* Λῆς ποτὶ τῶν Νύμφῶν, λῆς, αἰπόλε, τῇδ' καθίζας. Ità juvenum *Laconum* chorus apud *Plutarch. de suâ laude*, Ἄμεις δὲ γ' εἰμὶν. Αἱ δὲ λῆς, αὐγάσδιο.

177. Ὅμως δ' ἵν' ἐκμάθῃς πᾶν] Ità omnes impressi; sed *Vossius ex Vaticano MS.* Ὅμως δ' αἶν ἐκμάθῃς νῖν. Ità enim κρηπόντως

10. In cereum Cupidinem.

Cupidinem cereum quidam 170

Adolescens venundedit ;

Egóque illi juxta stans

Quanti, inquiebam, vis tibi

Imagunculam hanc emam ?

At ille dixit, Doricè loquens, 175

Cape illum, quanti vis, i. e. *tuo pretio* :

Veruntamen, ut rem totam addiscas,

Non ego sum cerearum imaginum effictor :

Sed nolo unà habitare

Cum Cupidine, qui omnia appetit. 180

Da igitur, *inquo*, da illum nobis,

Pro hâc drachmâ, lepidum contubernalem.

At

πρεπόντως adhuc Doricè pergit juvenis, qui Δωριάζων inceperat. Quòd si addas emendationem Scaligeri, frustra erunt, qui cum Fabro legunt, ὅπως. Ille enim legit, Ὅμως δ' ἢ ἐκμάθης νῦν. ex notis Domini Jobannis Cotton, Baronetti, Ἐμμανυήλ.

178. Οὐκ εἰμὶ καροτέχνης] Ita hîc saltem lego, quia Dorus adhuc loquitur; et fortè Δωρικώτερον legas, Οὐκ εἰμὶ καροτέχνης.

179. Συναικῆν] Ita pro συναικῆν lego, eâdem de causâ. Ita Theocrit. Cyclop. v. 4. εὐρήν, et Heraclisc. v. 80. οἰκῆν.

180. Παντορέκτη] Ita quoque pro παντορέκτη scribo, et ita Vatican. MS. rectè, hætenus enim Δωριάζει.

181. Δὸς ἐν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν] Poeta nunc loquitur, et eleganti repetitione animi intentionem ostendit; quæ suavis est παθολογία, nostròque auctori perquam familiaris; ita suprâ v. 140. Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον, et v. 1275. Φέρε' ὕδωρ, Φέρε' οἶνον, ὦ παῖ. Ità Sophocl. Aj. v. 546. Αἶε' αὐτὸν, αἶψα δειῦρο.

182. Δραχμῆς] Quia dicimus, Πρίαμαι cum Genitivo, ut suprâ v. 173. et ἀνῆμαι, ut Demosthenes, Οὐκ ἀνῆμαι μυρίων δραχμῶν μελαμέλειαν, ideò in ratione commutandi dicitur

34 ἈΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἔρως, σὺ δ' εὐθέως με
Πύρῳσον· εἰ ᾗ μὴ, σὺ
Κατὰ φλογὸς τακῆση.

185

Εἰς ἑαυτόν. ιά.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέων, Γέρων εἶ.
Λαβὼν ἴσοπλον ἄθρη
Κόμας μὴ οὐκετ' οὔσας,
Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.

190

Εγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,

Εἴτ'

dicitur λαβεῖν et δοῦναι etiam cum Genitivo, ut hic δὲς αὐ-
τὸν δραχμῆς, et suprâ v. 176. Λάβ' αὐτόν, ἀπέναντι λῆς.
Nulla emptio sine pretio esse potest, Justinian. Institut. iii.
§. 24. Ἐστὶ νόμος πρὸς τοὺς, Δός, λάβε, Antholog. l. iv. c. 12.
Ἀλλὰ δίδου ἔλαμβανε, Suidas. Δός τι, καὶ λάβε τι.

183. Ἔρως, σὺ δ' εὐθέως με πύρῳσον] *Apostrophe Anacreontis ad emptum Cupidinem*, in quem, quia cereus esset, jocatur, nisi amoris flammâ ab illo incenderetur, se illum flammis liquefaciendum propediem traditurum. Ita solenne *Ethnicis*, imagines Deorum fuorum, benè seu malè merentium, tractare, prout ab iis passi fuerint, ut ex *Æsopi* fabulâ quâdam lepidâ ostenditur, de quâ Antholog. l. iv. c. 12. fol. 328. Ita *Ægyptii* et *Vett. Græci*. Ita *Romani* et *Germanici* Mætis nuncium, in Deorum contemptum lapides in templa conijcere, altaria evertere, lares Deos foras ejicere. Et *Indorum* gens hodiernum est, qui idola sua flagellare solent, quandò sibi aliquid mali obtigerit. Præterea ut Deos benè merentes benedictionibus, ità malè morigeros execrationibus profecuti sunt, ut *Theocrit.* Idyll. vii. v. 106. ad v. 114. Et Deos, quos orarent, promissis et votis, ut sic animum inducerent, fatigabant, quod et *Christianis* est familiare.

O D E XI.

De genere hujus versûs, ut suprâ &c. Cùm verò ipsa hujus Odæ auctoritas impetatur, objectorum istorum auctoritas est pensitanda. Hanc igitur *Oden* primus in lucem protulisse

At tu, ô Cupido, propediem me
Incendas; sin verò, tu ipse
In flammâ colliquefies.

185

II. De seipso.

Dicunt *mibi* fœminæ,

O *Anacreon*, senex es:

Accepto speculo, contemplare

Comas quidem non ampliùs existentes,

Glabrâmq̃ue tuam frontem.

190

Ego fanè, quod ad comas attinet,

Utrum

protulisse dicitur *Henricus Stephanus* (μυγάλη χάρις αὐτῷ) tum valdè juvenis; quandò *Petro Victorio* eandem dono dedit, inventam à se fortè aiebat, in antiqui libri tegmine, teste eodem *Victorio*, *Variar. Lectiō. l. xx. c. 17.* Hanc rem *Francisc. Robertellus* in lib. singulari, *De ratione corrigendi*, fol. 2. mirè extenuat. *Quare perridiculus is est, qui nuperrimè editis quibusdam insulsi hominis Græci lusibus, Anacreontis Odas esse scribit, hoc utens argumento; quod in cortice essent descripti; ut hâc ratione scilicet nobis imponeret.* Ad oram libri qui nunc est in Bibliotheca Coll. *D. Johannis, Cantabr.* suâ manu scribit *Mr. Crasshaw*, *Henricum Stephanum* hîc notari; quod et aliàs ab eodem *Robertello* factum p. 8. *Nunc extiterunt, si Diis placet, qui excitant ab Inferis Anacreontas, Halicarnasseos; brevè etiam revixisse audietis Sappho illam &c.* Verùm iniquior erat *Robertellus*, qui tantum virum tanti criminis insimularet, et imperitiôr, qui hâc tam *lepida carmina* insulso cuivis homini *Græco* ascriberet; non enim in hâc re illius judicio *Stephanum* tantum et *Victorium* oppono, sed vetustissimum *Vaticanum MS.* toties nobis laudatum, in quo hâc *Ode* etiamnum legitur, ut probamus ad v. 195.

186. Λέγουσι αἱ γυναῖκες.] Hanc *Anacreontis* Oden *Palladas* suam fecit imitando, mutato tantum carminis genere, *Antholog. l. ii. c. 47. fol. 175.* Γραλὶον με γυναῖκες δάσκοντες λέγουσι κ. λ. Et hoc esset argumentum, pro hujus *Ode* auctoritate validissimum; nisi quod retorqueri posset,

Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
 Οὐκ οἶδα· τῷτο δ' οἶδα,
 Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
 Πρέπῃ τὸ τερπνὰ παίζειν,
 Ὅσω πέλας τὰ μοίρης.

195

Εἰς χελιδόνα. ιβ΄.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
 Τί, κατίλη χελιδών;
 Τὰ ταρσά σευ τὰ κῦφα
 Θέλεις, λαβὼν φαλίζω;

200

Ἡ μᾶλλον ἔνδοθεν σευ

Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς

Ἐκεῖν

posset, si singulare foret, quasi *insulsus aliquis homo Græcus* ex *Palladâ* hæc compilaverit.

192. Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον] Mira, inquit *Stephanus*, est ἀφίλεια τῷ λόγῳ in hoc poetâ, ut hîc vides in verbo ἀπῆλθον. Et hoc verbum ἀπῆλθον eo sensu passim reperies, ut in illo *Antholog.* fol. 483. — ὅτι σὺ τὸ πρόσωπον ἀπῆλθε Κίω, τὸ δ' Ἀνγὸς, βάσκανι, λειότερον.

195. Πρέπῃ τὰ τερπνὰ παίζειν] Ita in omnibus legitur, excepto *Vaticano* MS. in quo multò elegantius, Πρεπῇ τὸ τερπνὰ παίζειν, ex Notis D. *Johannis Cotton* Baronetti, τῷ μακαρίτου. Et hinc apparet, quod modò diximus hujus *Ode* auctoritas et antiquitas, contrâ *Robertelli* suggestionem; quodque non ab *Henrico Stephano*, nedum *insulso homine Græco*, confictum fuerit. Hoc enim *Vaticanum* MS. toties laudatum, perverustum est, et à Domino *Isaaco Vossio*, in prædicti D. *Johannis Cotton* gratiam, olim delibatum, à *Scaligero*, *Salmasio*, aliisque magnis viris visum, ut ex eorundem nominibus, propriâ singulorum manu ad eundem MS. Codicem adscriptis constat. *Vossii* exemplar mihi communicavit *Baronettus* prædictus. Consule Notas *H. Stephani*.

196. Ὅσω πέλας τὰ μοίρης] Subaudi μᾶλλον, quod apud γοιμωτίρους auctores frequens est, inquit *Faber*, rectè; quæ

Utrum sint, an abierint,
 Haud novi; hoc autem novi,
 Quòd seni tanto magis
 Convenit jucundè ludere, 195
 Quanto propior *ei* mors sit.

12. In hirundinem.

Quid tibi vis, faciam,
 Quid, ô garrula hirundo?
 Alásne tuas celeres illas,
 Vis, ut prehensas forfice abscindam? 200
 An potiùs interiorem tuam
 Illam linguam, sicut Tereus Ille

quæ tamen vox tertio abhinc versiculo expressa, hic subin-
 dè repètenda.

O D E XII.

De carminis hujus *Ode* genere diximus ad Oden X.
 Hanc *Oden* imitatur *Agathias*, Antholog. fol. 401. Vid.
H. Stephani notas.

197. Τί σοι θέλεις χελιδών] Ita *Sappho*, Τί μοι Παιδωνίς
 ἀροίη χελιδών;

198. Τί κατίλη χελιδών;] Olim, Τί σοι, λάλη χελιδών;
Vatican. MS. Τί σοι, λαλέω, χελιδών; Benè quidem, nam
 cùm λάλη fit ὁ κ' ἡ, vix λάλη reperias apud aliquem ido-
 neum auctorem; licet nonnulla ejusmodi meminerim me
 vidisse apud *Nonnum* in *Dionysiacis*, quale illud Οἰωνὸν ἀ-
 μείβουσιν, etiam aliquandò apud probatissimos auctores, ut
 ostendimus ad v. 455. et 527. Alii hìc legunt, Τί κατίλη
 χελιδών; ut *Proclus* in Scholiis ad *Hesiod. Ἔργων*, á. p. 86.
Munkerus in Notis ad *Fulgentium* p. 11. haud malè, quàm
 τὸ σοι præcefferit. Vid. ad *Oppian. Hal. l. iii. v. 244.*
 Confer etiam Anthol. l. vi. ubi ὀρθρολάλος vocatur hi-
 rundo.

199. Τὰ ταρσά σου τὰ κέρα] *Plin. l. x. c. 4.* Volu-
 crum soli hirundini flexuosi volatûs velox celeritas.

200. Φαλίξω] Vid. infra ad v. 203.

202. Ὁ Τηρεύς] De *Tereo*, *Progne*, et *Philomelâ*, *Apol-
 lodorus*

Ἐκτὶν, ἐκθερίζω;
 Τί μευ καλῶν ὀνεύρων,
 Ὑπορθείαισι φωναῖς
 Ἀφῆρπασας Βάθυλλον;

205

Εἰς Ἀτλιν, γ'.

Οἱ μὲν, καλὴν Κυδῆϊν
 Τὸν ἡμίθην Ἀτλιν
 Ἐν ἕρεσιν βρῶντα,
 Λέγουσιν ἐκμαῖναι.

210

Οἱ

Iodorus Biblioth. l. iii. c. 14. §. 7. *Ovid. Metamorph.* l. vi. §. 8. *Sophoclis Fabula, Tereus dicta*, quæ nunc non extat. *Job. Tzeitzæ Chiliad.* vii. §. 142. *Hieroglyphic. Pierii* l. xxii. fol. 163. D. Rectè poeta de *Tereo* terret hirundinem, cujus palatium ab illo avium genere minimè acceditur. *Plinius*, *Arx regum Thraciæ, à Terei nefasto crimine invisâ hirundinibus.* *Solinus* quoque, addito regis nomine, *Bysie oppidum*, inquit, quondam *arx Terei regis*, hinc invisum hirundinibus, et deinceps alitibus illis inaccessum. *Plinio Bizia dicitur* l. x. c. 24.

203. Ἐκθερίζω] Α θρίζω, *Futur. ἴσω*, vel ἔσω, ut suprâ v. 200. ψαλίζω, à ψαλίσω, vel ἔσω, *Ionice. Sophocl. Ajac.* v. 239. Τῷ μὲν κεφαλῇ τῇ γλῶσσῃ ἄκραν Ἑκτὶν θρίζας. In quem locum Nos plura in *Prælection. Sophocleâ* xx. p. 132.

205. Ὑπορθείαισι φωναῖς] Sic *Hesiod. Τόινδε μετ' ὀρθρογόν Πανδίωνος ἄρτο χελιδόν*. De hirundine illud *Virgilii Æn.* l. viii. 456. *Et matutini volucrum sub culmine cantus.* Vid. *Pierii Hieroglyph.* l. xxii. fol. 163. *Apuleius, Florid.* l. i. *Hirundinis cantus matutinus, cicadæ meridianus, noctuæ serus, ululæ vespertinus, bubonis nocturnus, galli antelucanus.*

206. Ἀφῆρπασας Βάθυλλον] *Argentarius* hunc locum imitatur, *Antholog.* l. i. c. 60. fol. 85. Ὅρι. τί μοι φίλον ἔστιν ἀφῆρπασας; ἢ δὲ ὃ Πύρρος Εἰδυλὸν κοίτης ἔχει δῶπλόν;

παύ.

Ille, prorsus demetam?
 Quid ex meis gratis somniis,
 Matutinis tuis modulis,
 Abripuisti Bathyllum?

205

13. In *Attyn*.

Hi quidem, almam Cybelen
 Seminare Attin
 In montibus clamantem
 Dicunt in furorem-actum:

210

Illi

non; simile et aliud epigramma *Agathia* ibid. l. vii. fol. 461. Πᾶσαι ἐγὼ τῆς νύκτα κ. λ. Itā supra Od. viii. v. 129. Ἐθέλωτα δ' αὖ φιλεῖσαι Φύγον ἐξ ὕπνου μὲ πάντας. Hinc *Horat.* l. iv. Od. i. *Nocturnis te ego somniis Jam captum teneo: Jam volucrem sequor Te per gramina Martii Campi; te per aquas, dure, volubiles.*

ODE XIII.

De genere hujus *Ode* carminis, ut supra. Titulum ex *Vatic.* MS. refinxī, viz. Εἰς Ἀτύν. Olim, Εἰς ἑαυτὸν. *Salustius* περὶ Θιῶν c. iv. *Julian* Imperator in Oratione Εἰς Θιῶν μητέρα.

207. Καλὴν Κυβέβην] Καλὴ *Græcorum*, hoc certè in loco, *Latinorum* alma est, ut rectè *Faber*. Κυβέβη Idem atque Κυβέλη aut Κυβέλη, Deorum mater. Vid. *Eustath.* fol. 1431. lin. 47. *Phavorin.* in v. Θιῶν μήτηρ, *Suidam* in v. Κυβέβη et *Hesych.* in Κυβέβη, corrige Κυβέβη, *Catullus* etiam §. lxiiv. v. 9. *Typanum*, tubam, *Cybebe*, tua, mater, initia, et v. 12. *Agite*, ite ad alta *Gallæ Cybebes* nemora simul. *Alia*s, Nomen vetulæ videtur, ut infra v. 885.

208. Τὸν ἡμιδαντὸν Ἀτύν] *Attas*, *Attis*, *Attys*, *Atys*, et *Attinus* scribitur, de quo *Catullus* §. lxiiv. cui et *sine viro*, ut *Arnobio*, *spoliatus viro*. Vid. *Pausan.* *Achaic.* fol. 566. c. 3. *Nonn.* *Dionys.* l. 20. *Gerard.* *Job.* *Koss.* *De Idolatr.* l. i. c. 20. *Josephi Scaligeri* *Notas in Catullum* locum. ἡμιδαντὸν] ἡμιδαντὸν, ἡμιδαντὸν, ἡμιδαντὸν, ἡμιδαντὸν, ἡμιδαντὸν, ἡμιδαντὸν. *Virgil.* *Æn.* l. iv. v. 215. *Semivirum*, *γυναικώδης*, vocat *Eustath.* fol. 1179. lin. 31. *Semivirum*

Οἱ ᾧ, Κλάρη παρ' ὄχθαις
 Δαφνηφόροιο Φοίβη,
 Λάλον πίνοντες ὕδωρ,
 Μεμνηότες βοῶσιν.

Ἐγὼ ᾧ, τῷ Λυαίῳ, 215
 Καὶ τῷ μύρῳ χορευθεῖς,
 Καὶ τῆς ἐμῆς ἐταίρης,
 Θέλω, θέλω μαῆναι.

Εἰς Ἑρωτα ἰδ'.

Θέλω, θέλω φιλῆσαι —————
 Ἐπειθ' Ἑρῶς φιλεῖν με, 220
 Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
 Ἄβηλον, οὐκ ἐπέιδω.

Ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας,
 Καὶ χρυσέῳ φαρέτρῳ,
 Μάχη με πρόκαλεῖτο. 225
 Κα' γὰρ λαβὼν ἐπ' ὤμων
 Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεὺς,
 Καὶ δῦρα, καὶ βοεῖν,
 Ἑμαρνάμην Ἑρωτι. Ἑβαλλ'.

marem, Ovidius. Nec vir, nec foemina, id. Aeschyl. p. 78. Ἄνρ, γυνή τι, καὶ τῶν μεταίχμιον. Vid. Martinii Lex. v. Hermaphroditus.

211. Οἱ δὲ Κλάρη παρ' ὄχθαις Λάλον πίνοντες ὕδωρ] Tacitus, Annal. l. ii. p. 66. De Germanico loquens, Appellatque Colophona, ut Clarii Apollinis oraculo uteretur. Non foemina illic, ut apud Delphos, sed certis è familiis et ferme Mileto accitus sacerdos numerum modo consultantium et nomina audit. Tum in specum degressus, hausta fontis arcani aqua, ignarus plerumque literarum et carminum, edit responsa, versibus compositis super rebus, quas quis mente concepit. Confer. Petr. Crinit. De Honestâ Disciplinâ l. xxi.

Illi verò, *Clari* ad ripas
Laurigeri Phœbi,
Fatidicam cùm biberint aquam,
Furore perculsi clamant.

Ast ego, Lyæo, 215
Et unguento saturatus,
Et meâ quoque amicâ,
Volo, volo, *inquam*, furere.

14. In Cupidinem.

Volo, volo *nunc tandem* amare: —
Suasit olim Cupido amare me; 220
Ego autem habens animum
Improvidum, minimè persuasus sum.

Tunc ille protinùs arcum tollens
Atque auream pharetram,
Pugnâ me provocabat: 225
Atque ego sumens super humeris
Thoraca, velut alter Achilles,
Hastasque et scutum,
Concertabam cum Cupidine. Jaciebat;

c. 3. Huc refer *Longepierre* in locum, et *la Dacier*. Vid.
ad v. 304.

218. Θέλω, θέλω μανῆναι] Vid. *Oden*. XXXI. *Horat.*
dixit, *Dulce est desipere in loco*; item, *Recepto dulce mihi fu-*
rere est amico. "Ὅς δ' ἂν ἄντι μανίας Μουσῶν ἐπὶ ποιητικῆς
δύρας ἀφίκη), πικροῖς, ὡς ἄρα οἱ τέχνης ἱκανῶς ποιητὴς ἐσόμε-

ν ἄτελὴς αὐτὸς τε ἔῃ ποιητής, ὑπὸ τῆς τ' μαινομένην ἢ τῇ συ-

φρονῇ ἢ φανιάθῃ. *Plato* in *Phædro* fol. 344.

O D E XIV.

De carminis genere, ut *suprà*.

219. Θέλω, θέλω φιλῆσαι] Vid. ad v. 218.

220. "Ἐπιθ' ἔρωι φιλεῖν με] *Vatican*. MS. φιλεῖ, *malè*.
Nam tum *ἐπιθ'* legendum. At recepta lectio confirmatur
ex sequentibus, Ἐγὼ δ' ———— οὐκ ἐπιτίθω.

229. Ἐπαρτάμεν ἔρωτι] Elegans ad hunc locum allu-

Ἐβαλλ' ἐγὼ δ' ἔφευγον,
Ὡς δ' οὐχ' ἔτ' εἶχ' οἷσους,
Ἡχαλλεν, εἴθ' ἑαυτὸν
Ἀφικεν εἰς βέλεμον.
Μέσος δὲ καρδῆς μευ
Ἔδυε, καί μ' ἔλυσε.

230

235

Μάτην δ' ἔχα βούλω
Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔχω,
Μάχης ἔσω μ' ἐχέμεν.

Εἰς τὸ ἀφρόνως ζῆν, ἰέ.

Οὐ μοι μέλει Γύγας

Τῷ

ho, *Antholog.* l. vii. fol. 475. Ὀπλισμαὶ πρὸς Ἐρωτα πρὸς
στρωτοῖσι λογισμῶν. Οὐδὲ μοι νικητὴς, μῦθος ἐστὶν πρὸς ἑα. Θνα-
τος δ' Ἀθανάτω συνιλευσόμεναι ἢ δὲ βουδὴν Βάαχον ἔχῃ, τί μὴ-
νες πρὸς δὲ ἐγὼ δύναμαι;

230. Ἐβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον] *Plautus*: Nam quum illi
pugnabant maxumè, ego tum fugiebam maxumè.

231. Ὡς δ' οὐχ' εἶχ' οἷσους] *Antholog.* l. vii. fol. 457.
Μηκέτι τις πλῆξις Πόθεν βέλῃ ἰοδύνῃ γ' Ὀδὲς, ἔμῃ λυβρὸς, Ἐρῶς
ἔκτασεν ὄλῳ.

232. Εἴθ' ἑαυτὸν Ἀφικεν εἰς βέλεμον] *Janus Gasperius Ge-
wartius, Elect.* l. vii. c. 11. p. 73. Quod ait *Amorem*,
absumptis sagittis, ipsum se, velut jaculum, in *Anacreon-
tem* coniecisse, id ex prisca militia ductum est. Nam ge-
nerosi milites olim, absumptis telis, ac viribus jam defici-
entibus, cum brevi moribundos se in terram lapsuros ani-
madverterent, extremis viribus collectis, sese in adversarii
sui corpus conjiciebant, ut et morientes vel solo corporis
sui irruentis pondere ipsam prosternerent. Exemplum hujus
rei frequentia sunt apud *Lucan.* l. iiii. De milite quodam,
—— tum vulnere multo. Effugientem animam lapsos colle-
git in artus, Membrâque contendit toro; quicumque manebat,
Sanguine, et hostilem, desessis robore membris, Insiliit, solo
nociturus pondere, pappim. Et l. vi. De Scæva
tor munera belli Solus obit, densamque ferens in pectore sit-
uam, Jam gradibus fessis, in quem cadat, eligit hostem.
Papinius

Jaciebat; ast ego fugiebam: 230

Ut verò non ampliùs habuit tela,

Ægrè-tulit, deindè seipsum

Projecit in modum teli:

Mediùsque cordis mei

Penetravit, et me solvit. 235

Frustrà itaque habeo scutum:

Quid enim muniamur extrà,

Bello intùs me exercente?

15. Quod liberè sit vivendum.

Non mihi curæ-sunt opes Gygæ, Illius

Papinius l. xi. De Polynice moribundo post funestum illud duellum — nec plura locutus Concidit, et totis fratrem gravis obruit armis. Et l. x. De Menæceo, qui pro Thebis se devoverat, Seque super medias acies, necdum ense remisso, Fecit, et in sævos cadere est copatus Achivos.

234. *Kapdins*] *Vatican. MS. κῆρυξ, quæ lectio metro non convenit.*

235. *Ἔδωκε μὲν ἱλῶσι*] *Dan. Heinsius ἰδῶσι pro ἱλῶσι legendum notat, minimè advertens, quòd ἰδῶσι jam præcedat in eadem lineâ. Ἐλῶσι verò hic dictum, quomoddò Homero, ἱλῶσι ἔχοντες, et γένετ' ἱλῶσι.*

237. *Τί γ' ἔσθ' ἀνδρῶν ἔγωγε;*] *Vatican. MS. Τί γ' ἐσθ' ἀνδρῶν ἔγωγε; Canterus ità vertit, Cur muniamur extrà, Intus vigente pugnâ? Quasi ἀνδρῶν ἔγωγε esset. Quare nec exponi debere, petamur, aut feriamur, verùm armemur; siquidem ità sæpè apud poetas simplicia, quæ vocant, pro compositis ponuntur. Sic Euripid. Medæa, v. 609. Κροῦμαι, pro δακτυλοῦμαι. Vid. Andræ. Schotti Observat. l. i. c. 3, Tanaquil Faber, sibi visus hic sapere, nihil vidit.*

O D E XV.

De versûs genere, ut suprâ. Titulum ex Vaticano MS. restitui, viz. *Εἰς τὸ ζῆν ἀφθόνως*, veteri titulo, *Εἰς ἱαντὸν*, re-
jecto. Hæc Ode extat *Antholog. l. ii. c. 47. foli 174.*
Apud *Petr. Crinitum. l. ix. c. 12.* et *Vatican. MS.* ut diximus, et mox dicemus.

239. *Ὅ μοι μέλει Γόγας*] Frustrà domina D' Acier ex
hoc

Τῷ Σάρδεων ἀνακλῶς, 240

Οὐθ' αἰρέει με χρυσός,

Οὐδὲ φθονῶ τυράννοισ·

Ἐμοὶ μέλῃ μύροισι·

Καλαδρέχειν ὑπήνην·

Ἐμοὶ μέλῃ ῥόδοισι 245

Κατατέφειν κάρηνα·

Τὸ σήμερον μέλῃ μοι·

Τὸ δ' αὖτις τίς οἶδεν; Ἔως

hoc loco argumentum de *Anacreontis* ævo. sumit, cum ipse infra v. 373. de *Cræso* loquatur; quis nescit, illum potuisse de *Gygæ* divitiis loqui, diu post illius obitum, quomodo nos etiamnum de *Cræsi* divitiis, aut *Solomonis*? *Gygæ* quidem historiam et divitias *Herodotus* tangit, l. i. c. 12. Erat autem *Cræsi* proavus, *Gygæ* enim filius, *Ardys*, *Ardyos* *Sadiattes*, illius *Halyattes*, cuius *Cræsus*. *Job. Tzetz*, *Chiliad*. i. §. 3. Prior syllaba τῆ Γύγης communis. Pro Γύγας, *Vatican*. MS. legit Γύγον et Γύγω, non bene, vid. ad v. 241. Vid. plura in Notâ sequenti.

240. Τῷ Σάρδεων ἀνακλῶς] Pro τῷ, γράφεται, τὰ et τῶ. Τὰ sane potest intelligi, ut sit, ἔμοι μέλει τὰ Γύγας, quomodo v. 973. Δοκῶν δὲ ἔχειν τὰ Κροίσου. De divitiis enim nunc res est, non de homine, licet aliàs μέλει sit frequens cum *Genitivo*. Etiam pro Σάρδεων, γρ. Σαρδίων, quod *Ionicum* quidem est, et *Herodoto* semper usitatum. *Sardis*, *Lydiæ* metropolis, cuius opes in proverbium olim abiire, de quâ re *Tanaquil Faber* et filia. *Gygæ* quoque opes celebrantur ab *Herodoto*; et ab *Archilocho* vocatur emphaticè ὁ πολὺχρυσος, ut mox ostendâm; item *Antholog*. l. i. c. 12. fol. 14. Οὐ γάρ γε βαθυλήϊους αἰρέσαι, Οὐκ ὄλεον πολὺχρυσον, οἷα Γύγης κ. λ. Item, *Ibid*. c. 70. fol. 101. Σάρδεις, αἱ ταπειλαὶ Γύγον πόλεις. Vid. ad *Euripid*. *Bacch*. v. 463. Edit. nostræ.

241. Οὐθ' αἰρέει με χρυσός] γρ. οὐθ' εἰλέτω με χρυσός, *H. Stephan*. verum *Vatican*. MS. οὐθ' εἰλέτω με ζῆλον, quæ lectio optimè convenit cum titulo et sequenti versu, Οὐδὲ

Illius Sardium regis ; 240
 Neque expugnat me aurum
 Nec invideo tyrannis.

Mihi curæ est unguentis
 Perfundere barbam,
 Mihi curæ est rosis 245

Coronare verticem :
 Quod hodiè est, curæ-est mihi ;
 Quod cras erit, quis novit ? Donec

Οὐδ' ἐφθονῶ τυράννοις. Et sic sanè legitur apud *Archilochum*,
 cujus insigne hoc fragmentum profert *Plutarchus*, Περὶ Εὐ-
 θυμίας, Οὐ μοι τὰ Γύγιοι τῷ πολυχρύσου μίλει· Οὐδ' εἰλέτω
 με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι Θείῃ ἔργῳ· μεγάλης δ' ὅσα ἐγὼ τυραν-
 νίδος· Ἀποπρῶθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν. Hæc imitatus est
Anacreon, inquit *Vossius*, in MS. *Cottoniano*; et hinc cre-
 do pro Γύγιο, scriptum esse in *Vaticano* MS. Γύγιο, et reli-
 quas varias lectiones hinc ortas, quòd *amanuensis* præ ocu-
 lis haberet illum *Archilochi* locum; cum hæc scriberet.
 Certè *Gregorius Nazianz.* imitatur *Anacreontis* μέτρον καὶ
 μέτρον, Od. ii. Θέλεις τὰ Γύγιά σοι τῷ Λυδίου γυνίῳ;

246. Κάπνισμα] Συναποδοχικῶς, ἀντὶ κάπνιστον. Ità suprà v.

116. Μέτωπα σείων, et infrà v. 325. Τὰ μέτωπά μου πικαίει.

248. Τὸ δ' αὖριον τίς οἶδεν;] *Frequens et Nobilis innotia*. Vid.
Sophocl. Prælect. XI. fol. 75. Ità *Theocrit.* Οἱ θνητοὶ πηλό-
 μεθ' αὖ τὸ δ' αὖριον ὅσα ἐσοῦνται. *Antholog.* fol. 175.— τὸ
 γὰρ αὖριον, ἢ τι τὸ μέλλον Οὐδὲν γινώσκει. *Callim.* Epigr.
 xix. Δαίμονα τίς γ' εὖ οἶδε τὸν αὖριον; *Horat.* l. iv. Od. 7.

Quis scit, an adjiciant hodiernæ crastina vitæ tempora *Dii*
superi? Et. l. i. Od. 9. Quid sit futurum cras, fuge quæ-
 rere &c. *Virgil.* in *Copâ*, Pone merum et talos: Pereat,
 qui crastina curet! Mors aurem vellens, Vivite, ait, venio.
Seneca Epist. ci. Quàm stultum est, ætatem disponere; ne
 crastino quidem dominamur: O quanta dementia est spes
 longas inchoantium? Emam, ædificabo, credam; exigam,
 honores geram. Omnia, mihi crede, etiam felicibus dubia
 sunt. Nihil sibi quisquam de futuro debet promittere. Vid.
Duport. *Gnomolog. Homeric.* ad *Odyss.* φ. v. 85.— ἐφ' ἡ-
 μέραν φρονέοντες. Et *Solomonis* Proverb. c. xxvii. v. 1.

Et

Ἔως οὖν ἔτ' εὐδι' ἐστὶ,
 Καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
 Καὶ σπένδε τῷ Δυναίῳ.
 Μὴ νοῦσος, ἢν τις ἔλθῃ,
 Δέγῃ, Σὲ μὴδὲ πίνειν.

250

Εἰς ἑαυτὸν, 17.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
 Ὁ δ' αὖ Φρυγῶν αὐτάς.
 Ἐγὼ δ' ἐμὰς ἀλώσεις.
 Οὐχ ἵππος ὠλεσέν με,
 Οὐ πέζος, ἔτε νῆες.
 Στρατὸς δὲ χειρὸς ἄλλ'

255

Ἀπ'

Et in hoc versu videtur hæc Ode benè claudì posse; quod quidem facit in exemplari *Anthologico* prædicto. Verùm cum, in uno veteri exemplari, alii quinque versus sequerentur, auctore nostro minimè indigni, placuit *Henrico Stephano* et hos addere, quos et omnes deinceps editiones agnoscunt, et MS. *Vaticanum* etiam exhibet, ut mox videbimus; quare semper in posterum maneat.

249. Ἔως οὖν ἔτ' εὐδι' ἐστὶ] Pro ὅς, lego ἔως, quod in scansione *μαιοσυλάβας* efferendum per *συνίζην*. Item pro εὐδι', quod ab εὐδία ὦ, cuius *media* longa, lego εὐδι', pro τὰ εὐδία, quod est *Atticum* pro ὦ εὐδία, nec ultima ὦ εὐδία elidi potest, cum sit longa, et *Hesychio*, Εὐδία) *εἰρημιά*. *Horat.* l. ii. Od. 3. Dum res et ætas et sororum. *Fila* trium patiuntur atra,

253. Δέγῃ, Σὲ μὴδὲ πίνειν] Cum olim scriberetur, Δέγῃ σὲ μὴ δὲ πίνειν, *Baxter*, qui metri repugnantiam in uno loco vidit, et sustulit, in aliam tamen satis incogitantèr substituit, etiam in *parim*, hoc est, secundum, locum, legendo, Δέγῃ, μὴ δὲ σὲ πίνειν. Et sua tamen sibi placere gloriatur et ad aliorum iudiciū provocat, misere in magno errore obduratus; cum *Stephani* lectio potuerit sufficere, Δέγῃ σὲ μὴ τὶ πίνειν, ubi μὴ τὶ pro μὴ ἔτι, ut μὴ πὶ pro μὴ ἐστὶ, et ἢ πὶ

Donec igitur adhuc fereni sunt dies,

Et bibe et aleis-lude,

250

Et libato Lyæo:

Nè morbus, si quis venerit,

Jubeat, ut nè tu bibas.

16. De seipso.

Tu quidem pangis Thebaica,

Ille autem Phrygum pugnās:

255

Ego verò meas expugnationes.

Non equus perdidit me;

Non pedestris-exercitus, nec naves:

At exercitus inusitatus alius generis

Ab

ἡ πρ., v. 530. Scaliger Λίγῃ, Σὲ μὴδὲ πινέῃ Vatican. MS. λίγῃ, non æquè benè. An. Λίγῃ, Σὲ μὴ πινέῃ δὴ. Λίγῃ, hìc pro κελύω, jubeo, οἰμώζω εἰ λίγῃ, vel σοί. [Sanior fortasse lectio, Σὲ μὴ πινέῃ δὴ. Bibe nunc quantum potes, ne mors instans tibi dicat, Te non amplius oportet bibere]

O D E XVI.

De carminis genere, ut supra.

254. Σὲ μὲ λίγῃς τε Θέῃς.] Vid. ad Od. i. v. 2.

256. Ἐγὼ δ' ἐμὸς ἀλάνης.] Allusum ad Τροίης ἀλάνην, Extat Τροπιδωδὸρι poema, cui nomen Ἰλίου ἀλάνης. Et Petronius: Sed video totum te in illà hædere tabulà, quæ Trojæ Halosin ostendit.

257. Οὐχ ἵππος ἀλάνῃ μοι.] Allusum amplius ad ἵππον Ἀλάνην, qui Τροίαν perdidit. Poteest etiam simpliciter poni pro ἵππῳ, per Synecdochē numeri, ut mox πῖσος. Est vero ἡ ἵππος, equa et equitatus, subintellecto nempe σπῆρμα, ut ad πῖσος subauditur σπῆρμα. Ovid. Amor. l. ii. v. 18. Vincor, et ingenium sumptis revocatur ab armis, Resque domi gestas et mea bella cano.

258. Οὐ πῖσος, οὐτὲ νῆς.] Allusum et hìc ad bellum Trojanum, quando Agamemnon plus mille carinis ducens contra Trojā navigavit. Οὐτὲ magis huic loco convenit, quanquam ἔχῃ etiam Homero ultimam corripiat. *Iliad.* v. 716. Ἐκτὼς ὃ πρόμυθος ἐπὶ δάβῃ, ἔχῃ μάλιστα

260. Ἀπ'

Ἀπ' ὀμμάτων βαλὼν με.

260

Εἰς ποτήριον ἀργυρῶν, ἰς.

Τὸν ἀργυρον τορεύσας,

Ἦφαιτέ, μοι ποίησον,

Πανοπλίαν μὲν οὐχί,

Τί γὰρ μάχαισι καί μοι;

Ποτήριον δὲ κοῖλον,

265

Ὅσον δύνῃ, βάθυνον.

Ποίῃ δέ μοι κατ' αὐτό,

Μήτ' ἄστρα, μήθ' ἀμάξας,

Μὴ συγγνὸν ὦρίωνα.

Τί Πλειάδεσσι καί μοι;

270

Τί δ' ἀστράσιν Βούτεω;

Ποίησον ἀμπέλους μοι,

Καὶ

260. Ἀπ' ὀμμάτων βαλὼν με] *Vatican. MS.* Ἀπ' ὀμμάτων με βάλλων. *Aristænetus*, ὁ ἔρωι ἐκιδύσκειν εὐτόχως ἐπιτοξεύειν, ταῖς τ' ὀμμάτων βολαῖς. *Hujus metaphoraë rationem dat Alexander Aphrodisæus*, ὅτι κατὰ μὲν τὰς ἀρχὰς οὐ μίαις ἀκτῖνός τ' ὄψιν ὁ ἔρωι ἀποτελεῖται, et *Xenophon*, ὅτι ἐ πόρρωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσιν. *Notavit Tho. Stanleyus.*

O D E XVII.

261. Τὸν ἀργυρον τορεύσας] γρ. τορεύων. *De voce τορεύων*, infra ad v. 277. *Hæc Ode elegantissima laudatur ab Agellio Noët. Attic. l. xix. c. 9. Antholog. l. ii. fol 175. Petro Crinito l. ix. c. 12.* Malè autem faciunt, qui hanc eum *Odâ xv.* conjungunt, quod *Petr. Crinitus* facit, cùm in veteribus libris, eo collocata sit loco, quo hîc vides, teste *Stephano*; et *Agellius* seorsim hoc citet, aliâ nè nominatâ. *Vid. Longepierre in locum. D. Tho. More* vertit, *Epigr. p. 29. Vid. Dupont. Gnomolog. ad Iliad. σ'. v. 483. ubi hæc Ode.*

263. Πανοπλίαν μὲν οὐχί] *Baxter* vult πανοπλίαν hîc figuratè dici pro viro aliquo πανοπλία induto &c. Alius nescio quis, in *Gellii Edit. Elævirianâ*, armatum hominem exponit,

Ab ocellis *dominæ* me petens.

17. In poculum argenteum.

Argentum illud cælans,

Vulcane mihi fac,

Armaturam-omnem quidem nullo modo,

Quid enim mihi cum pugnis?

Poculum verò cavum,

265

Quantum potes, profundum facito.

Et fac mihi super illud,

Neque astra, neque plaustra-*cælestia*

Neque invisum Oriona :

Quid mihi cum Pleiadibus?

270

Quid item cum astris Bootæ

Facito vites mihi,

Atque

exponit, cùm *Anacreon* respiciat apertè ad *Achillis* armaturam (non ut *Brodæus*, ad *Nestoris* poculum) à *Vulcano* factam, et præcipuè ad illius clypeum, in quo *Pleiades*, *Bootes*, *Orion* &c. ut videre est, *Homeri Iliad.* σ'. v. 486. &c. Qui verò hoc distichon rejiciunt, minimè sunt audiendi, quùm sine illo, nè sequens quidem distichon, Ποτήριον δὲ κ. λ. stare possit.

267. Ποίῃ δὲ μοι κατ' αὐτὸ] γρ. Καὶ μὴ ποίει κατ' αὐτὸ, in Edit. *A. Gellii* 1536. non malè.

269. Μὴ συγγὼν Ὀρίωνα] *Horat.* Dum pecori lupus et nautus infestus Orion. Hujus stellulæ dicuntur *tempestuosæ* *Argolio*, l. iv. *Astronom.*

270. Τί πλειάδῃσι κάμοι] γρ. Τί Πλειάδων μέλει μοι, *Vatican.* MS.

271. Τί δ' ἀστράσιν Βοώτιω] γρ. Τί γὰρ καλῶ Βοώτιω, *Vatican.* MS. In aliquibus etiam sic, Τί δ' ἀστέρων Βοώτιω; In omnibus autem Βοώτιω *Ionice* scribitur, vid. ad v. 28. De *Pleiadibus* autem et *Boote*, præter quod ad illum locum, vid. *Homeri Iliad.* σ'. v. 487. *Arati φαινόμενα*, et *Mamili* Sphæram &c. cum *Scholiastis*.

272. Ποίησον ἀμπέλους μοι, Καὶ βότρυας κατ' αὐτὰ] *Antholog.* et *Petrus Crinitus*, Ἀλλ' ἀμπέλους χλοάσας, Καὶ βότρυας

Καὶ βότρυας καὶ αὐτὸ,
 Καὶ χρυσεὺς πατῆντας,
 Ὅμοῦ καλῶ Λυαίῳ,
 Ἐρωῖα, καὶ Βάθυλλον.

275

Εἰς τὸ αὐτὸ, ἦ.

Καλλιτέχνά, μοι τόρευσον
 Εἶαρ⊙ κύπελλον ἡδύ.
 Τὰ πρῶτα τερπνὸν ἡμῖν

Ῥόδου

τρυφας γελῶντας, quibus in Vaticano additur, Καὶ Μανιάδας
 τρυφάσας. Ποιῖ δὲ λῦον οἶνε, Καὶ λανθάνουσας πατῆντας, καὶ
 χρυσεὺς (lego χρυσεῖους τε) τὰς Ἐρωῖας, Καὶ Κασίμην γελῶνται.
 Cætera, ut Nos.

274. Καὶ χρυσεῖους πατῆντας.] Pertinet ad Ἐρωῖα καὶ Βά-
 θυλλον, ut ὁμοῦ καλῶ Λυαίῳ, sit παρένθετον.

275. Ὅμοῦ καλῶ Λυαίῳ.] γρ. Σὺν τῷ καλῶ Λυαίῳ, *Archæo-
 log.* fol. 175.

O D E XVIII.

Genus carminis mixtum, de quâ re suis in locis. Ve-
 rum Ode minimè Anacreonte indigna, quicquid nonnulli
 putârint; quanquam miserè hætenus sit depravata; quin
 etiam Vaticano MS. agnoscitur.

277. Καλλιτέχνά, μοι τόρευσον.] Cum olim καλὴ τέχνη
 scriberetur, et τέχνη sine omni ratione Doricum esset, ver-
 susque et sensus pariter claudicarent, aliam lectionem, at
 veterem quidem illam, admisi; quam Henr. Stephanus
 etiam agnoscit. Et καλλιτέχνης ὁ, est insignis artifex, quo-
 modò κλυτοτέχνης, Homerus de Vulcano, Iliad. α. v. 571.
 Et ἀριστοτέχνης, Gregorius Nazianzenus de summo Naturæ
 Architecto. Vid. Salmasium ad Solin. p. 1048. E. Et
 Artifices facillè alloquimur, ut Od. XXVIII. pictorem com-
 pellat, artem vero ipsam aut rarò, aut nunquam; ad me-
 trum complendum μοι addidi, ut nunc sit Trochaicum Di-
 metrum, Acatalecticum, constans nempe duobus metris, i. e.
 quatuor pedibus, iisque Trochaïs, cujus generis est versus
 proximè sequens. Vel si Καλλιτέχνης τόρευσε legas, erit Tro-
 chaicum, Dimetrum, Brachycatalecticum, ex Dactylo constans,
 et duobus Trochaïs. Vid. ad v. 283. [Cum vox καλλι-
 τέχνης

Atque racemos super illud,
Et aureos calcantes,
(Unà cum pulchro Lyæo,)
Cupidinem atque Bathyllum.

275

18. In Idem.

O artifex, mihi cælato
Veris poculum suave:
Imprimis illud ipsum dulcem nobis

Rosam

τίχης vix apud idoneum auctorem occurret, et καλῆτιχ-
ος sit verbum melioris notæ, præstat fortasse legere καλῆτιχ-
ος.] Ibidem, Τόρυς) Γλύψω. Ità Suidas, τορύς, γλύψω,
Hesych. τορύς) γλύψω. est et τορύς Homero, suprà v. 261.
τορύς. Et ex his Anacreontis et Homeri instantiis, Plinius
error patet, qui artem toreuticam à Phidiâ inventam te-
merè nimis dixit, cùm diù antè inventa, ab illo tandem
perfectionem suam habuerit, undè Martialis emphaticè,
Epigr. l. x. v. 87. Phidiaci toreuma cæli, et aliàs, Artis
Phidiacæ toreuma clarum. Anacreon certè Phidiæ superior
octoginta annis; Homerus Anacreonti totis quadringentis
fuit. Et Theognis, Anacreonti ἐν γυμνῷ, v. 803. Τόρυς
ἐστὶν ἡ γνῶσις ἀνδρῶν. Et sanè quanquam primi
picturæ magistri nominibus ferè sint mactati, nec ante
Praxitelem, Apellem, Lyfippum, Euphranorem, Zeuxem,
Parrhasium, Timanthem, multa in pingendo magnoperè ce-
lebrata nomina reseruentur, sciendum tamen, quod ex hinc
probamus, et mox ad v. 393. probaturi sumus, etiam diù
ante illos, ante Anacreontis, Pindarique, imò Homeri ipsius
tempora, has artes in Græciâ floruisse, ex Prometheus fabri-
cato homine licet addiscere, et ex Dædali historiâ apud Eu-
ripid. Scholiast. ad Hecub. v. 838. Agelas, sive Agelades,
et illius discipuli Polyetetus et Myron, Anacreontis tempora
attigerunt, aut forte superarunt; nam de Myronis vaccâ
Anacreon scripsit. Vid. ad v. 484. ubi idem ferè de tra-
gicâ scenâ probamus.

278. Εἰς ἀπὸ κύπριον ἰδὲ] Pro ἰαπὸ lego Ionicè εἰς ἀπὸ,
ut sic hic versus par præcedenti.

279. Τὰ πρῶτα τερπνὸν ἡμῶν ῥόδον φέρουσιν ἄρρω] Ità pro
τερπνῶ

Ρόδον φέρουσιν ὄρην. 280

Τὸν ἄργυρον δ' ἀπλώσας

Τερπνὸν πότον ποίει μοι.

Τῶν τελετῶν, παραινῶ,

Μὴ μοι ξένον τορεύσης,

Μὴ φευκτὸν ἰσόρημα. 285

Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον,

Βάκχον Εὐΐον ἡμῖν. Μῦθ' ἦν

τερπνὰ ρόδα lego, *versu* utroque sic fanato et sensu; cum prior lectio valdè hiulca et insubida esset. Verùm cùm in *Vaticano* MS. esset ρόδο φέρουσιν, supplevi ρόδον, cui *τερπνὸν* adjunxi, ut esset ὄρην φέρουσιν *τερπνὸν* ρόδον, quod et aliàs dixerat, v. 82. *εὐαὶ μάλιστα*. De *Ferr* in *Catullianis*: *Ver novum, Ver jam canorum, Vere natus orbis est.* Item in reliquiis *Wottonianis*. Omnes autem *versus*, ab hoc *inclusivè*, ad v. 286. *exclusivè*, excepto v. 283, in *pueros Semiambo*s nunc coegi.

281. Τὸν ἄργυρον δ' ἀπλώσας] Pro ἄργυριόν, quod malè priùs obtinebat, ἄργυρον repono, cum articulo, ut v. 261. Τὸν ἄργυρον τορεύσας. Vox ἀπλώσας elegantèr usurpatur, de calaturæ argumenti simplicitate, quod nihil *mysticum*, aut *hieroglyphicum* acciperet, qualis textura *Minervæ* pep̄li in *Panathenæis* exhibiti, *Elusinia* *Cereris* mysteria, quæ minimè esse vulganda *Horatius* canit, *Od.* l. iii. §. 2. nihil denique αἰνιγματῶδες; aut inextricabile; sed *Bacchum* tantùm et *Venerem* et *Gratias*, aut *vitem*, atque *racemos*, *puerosque* formosulos, qualis *Hyacinthus*; at tum nequaquam colludentem *Phæbum*; ut qui inter lusum *Hyacinth.* peremerit. Vid. ad v. 295.

282. Τερπνὸν πότον ποίει μοι] Sive, ut *Steph.* Τερπνὸν ποίει πότον μοι. Nam olim turbatiùs legebatur, Ποτὸν ποίει μοι *τερπνόν*. Pro quo *Vatican.* MS. Ποτὸν ποίει μοι *τερπνόν*, salvo *versu*, si sic *sensus* staret. Πότον autem scribo, non ποτὸν, quia illud *poculum*, hoc *potum* sonat; de *poculo* autem nunc agit poeta. Prior syllaba in ποίει communis, ut suprà v. 147. et infrà v. 286. et 941.

283. Τῶν τελετῶν παραινῶ] *Versus Dimeter, Trochaicus, Brachycatalecticus,*

Rosam ferens tempus :

280

Et argentum unico-argumento-ornans

Jucundum poculum facito mihi.

Ceremoniarum, hortor,

Nè mihi exoticum quid cæles,

Nec execrandum argumentum ;

285

Fac potiùs Jovis prolem,

Bacchum, Euïum, nobis

Datorem

Brachycatalecticis, qualis Καλλιτέχνης τόρευον, de quo vid. ad v. 277. Quamvis hic versus alio nomine rectius dicatur, *Dimeter Choriambicus*, *Catalecticis*, de quo Nos ad v. 291. Ordo, Παραμῶ, μή τί μοι τ̃ τελετῶν ξείνον τορεύης, ἢ Φρυκτὸν κ. λ.

284. Μὴ μοι ξείνον τορεύης] Pro τορεύας, quod *Baxteri* editio malè præfert, legerem τορεύαις sed *Vatican. MS.* habet τορεύης, et omnes aliæ editiones; quare rata esto lectio. Ξείνον autem rectè *Henr. Stephanus* per *externum*, aut *peregrinum* vertit, quicquid *Baxterus* contrà, nam ab *exterioris* et *barbaris* nationibus omnes religiosi ritus et ceremoniæ in *Graciam* migrârunt, viz. à *Thraciâ*, *Lydiâ*, et *Ægypto*. *Vatican. MS.* ordine turbato legit, Μὴ ξείνον μοι τορεύης.

285. Μὴ Φρυκτὸν ἰσόρημα] γρ. Φρυκτὸν, de quâ scripturâ Nos ad *Odyss. α. v. 18.* et *Φρυκτὸν. Ibid. ἰσόρημα*) Operis cælati argumentum, quale illud *Tantali*, *Antholog. l. iv. c. 8. fol. 307.* Cujus Epiphonema, Πῖνε, λέγει τὸ τόρευμα. Τῷ τῷ, τὸ ἰσόρημα τὸ τορευτὸν. Quâ vocem bis usum *Martialem* vides ad v. 277. Tale argumentum *Medeæ τεκνοφονία*, à *Timomacho* picta, et ab *Ausonio* decantata, ut Nos ad *Euripid. Medæ*, v. 1021. Tale, *Thyestæ* cœna &c.

286. Μᾶλλον ποίῳ Διὸς γόνον] *Iambus Dimeter, Acatalectus.* Vid. ad v. 294.

287. Βάκχον Ἐὐϊὸν ἡμῶν] *Trochaicus Dimeter, Brachycatalecticis*, qui et *Ithyphallicus*, ex *Trochæo* nempè constans, *Daëtylo*, *Trochæo* altero, vel *Spondæo*, Ἐὐϊὸς Nomen *Bacchi* ab inconditâ et peregrinâ voce, εὐοῖ et εὐᾶν, in illius sacris usitatâ, undè εὐάζω, *Bacchum* celebroy. Quamquam autem

Μῦσιν νάματος, ἢ Κύπερον
Ἵμναιίοις κρατῶσαν γρ. ὑμναίαν.

Χάραος Ἐρωί ἀνοπλον,

290

Καὶ Χάριτας γελώσας

Ἵπ' ἄμπελον εὐπέταλον,

Εὐβότρουον, κομῶσαν

Σύναπτε κέρως εὐπρεπέις,

Ἄν μὴ Φοῖβος ἀθύρη.

295

Eis

εὐ οἱ Græcè, sonet, Benè esto ei, minimè tamen credendum, has voces Græcæ esse originis, ut rectè monet *Nicolaus Lloyd* in v. *Eubus*.

288. Μῦσιν νάματος, ἢ Κύπερον] Hanc lectionem nobis propinat *Fabri* filia, in hâc parte felicior patre, cùm priùs legeretur, Μῦσις νάματος ἢ Κυpris. *Bacchus* autem rectè νάματος μύσης dicitur, sive sumas νάματος hîc pro vino, sive in genere, pro quovis dulci liquore, ut *Euripides* *Bacch.* v. 141. Ὁ δ' ἔχαρχε Βρόμος εὐοῖ Πῆ δ' ἔγλαα πίδαον, πῆ δ' οἶνον, Πῆ δ' μελίσσων Νίκιαρι. Quin *Virgil.* *Æn.* l. i. v. 740. Dixit, et in mensâ laticum libavit honorem, i. e. vinum, quod v. 690. Laticem *Lyæum* dixerat. Versus hic *Dactylicus Dimeter*, *Brachycatalectus*, constans *Spondaeo* (qui pes *Dactylo* par) et duobus *Dactylis*.

289. Ἵμναιίοις κρατῶσαν] γρ. ὑμναίαν κρατῶσαν et ὑμναίοις κρατῶσαν (*Verbum* enim κρατῶ, cùm *Dativo* etiam usurpat *Homerus* *Odyss.* λ. v. 484. — νῦν δ' αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν) et κρατῶσαν, quæ vox plausum, et saltum, et clamorem significat. *Vatican.* MS. κρατῶσαν. Versus *Dimeter*, *Trochaicus*, *Brachycatalectus*, constans *Anapaesto* et duobus *Trochæis*. De *Hymenæo* vid. *Notas Dom. Edvardi Sherburne* in *Senecæ Med.* §. 35. ex *Lactantio*, et *Homeri Gr. Schol.* ad *Iliad.* σ' v. 493.

290. Χάραος Ἐρωί ἀνοπλον] γρ. Χάραος Ἐρωίαις ἀνόπλους. *Baxter* malè omisit Χάραος, et κῆ illius loco inferciit, nullo tam inelegantis hiatus metu aut reverentiâ tactus. Ego vocem, quæ rectè in veteribus aderat, in suam sedem repono, et pro Ἐρωίαις ἀνόπλους, quod in multis obtinuit, Ἐρωτ' ἀνόπλους

ἀνόπλους

Datorem liquoris, aut Venerem
Nuptiarum dominatricem, *vel* cum Hyme-
næis saltantem.

Sculpe Cupidinem inermem, 290

Et Gratias ridentes.

Sub vite luxurianti,

Racemosâ, comanti:

Conjunge pueros decentes;

Modò nè Phœbus *et ipse* lusitârît. 295

19. Quòd

ἀνοπλον restituo, ob *emphasin*, et quod unicus *Amor* sit armatus. Versus *Iambicus*, *Dimeter*, *Catalectus*, cujus generis prima omnium *Ode*. Sin ἑρμῆας ἀνόπλους leges, constabit ex duobus *Iambis* et *Ionico* ἀπ' ἐλάσσων.

291. Καὶ Χάρης γελάσας] Carmen *Choriambicum*, *Dimetrum*, *Catalectum*, ex *Choriambis* nempe et *Bacchio*; habet enim *Bacchium* in clausulâ, familiarem scilicet *Iambis* et *Choriambis* pedem, ut constat ex v. 293, 350, 545, 546, 547, 748, 560. Vid. ad *Od.* xxxiv. Huc refer illud, Καὶ πῶς ἀνευ χαρίτων τίρπης μόνον, ὕψι κατὰ δὲ, ὡς ἄτερ ἀγκίστρον νηρόμερον δέλειαι.

292. Ὑπ' ἄμπελον ἐπέταλον] Ita Vett. omnes libri, et est *Epionicus Dimeter*, *Catalectus*, constans ex *Pæone* secundo, et *Choriambis*. Ὑπὸ autem cum *Accusativo* occurrit, v. 74. et *Homer.* — ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν.

293. Εὐδοτρων, νομῶσαν] De hoc versu vid. ad v. 291.

294. Συναπὴ κέρους εὐπρεπεῖς] Frustrâ *Faber* et ejusdem filia de *Prosaïco* vocabulo clamant, cum hæc vox συνάπῃ sit *elegans* et *antiqua*, et apud optimos in suo genere auctores, tam *poetas*, quàm *παιζολόγους* compareat, nempe *Æschylum*, *Anacreonti* ferè nostro contemporaneum, ut et *Pindarum*, item *Euripidem*, *Bionem* *Idyll.* ii. v. 5. nè *Nonnum* dicam, cui vox frequens. Et prætereâ *Anacreontis* stylus est ἀφελείας plenus. De carminis genere, vid. ad v. 286.

295. Ἄν μὴ Φοῖβος ἀθύρῃ] Allusum ad historiam, quòd *Phœbus* inter lulum pusionem occiderit *Hyacinthum*, de quâ re *Ovid.* *Metamorph.* lib. x. Fab. 5. Vid. *D. Edward.* *Sherburne* *Not.* ad *Coluthi* *Rapt. Helen.* §. 42.

Εἰς τὸ δῖν πίνειν, ιθ'.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνῃ,
 Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν.
 Πίνῃ δὲ θάλασσα δ' αὔρας,
 Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
 Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.

300

Τί μοι μάχεσθ' ἐταῖροι,
 Καὺτῷ θέλοντι πίνειν;

Ἐρωτικὸν ὠδάειον εἰς τὴν κόριν, κ'.

Ἡ Ταντάλης πότε' ἔζη
 Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις.
 Καὶ παῖς πότε' ὄρνις ἐπ' ἤ
 Πανδίωνος χελιδόν.

305

Ἐγὼ

Quare poeta non vult amplius *Apollinem* inter formosulos pueros ludere. *Phæbus* autem et *Bacchus* inter Deorum ἐπρεπεστάτους habitū, ut ad v. 126. Versus *Pherecratius*, de quo mox ad v. 297.

ODE XIX.

De genere carminis hujus *Odeæ*, vide ad *Oden* primam.

296. Ἡ γῆ μέλαινα πίνῃ] Ita *Epist.* ad *Hebræ.* c. vi. v. 7. Γῆ γὰρ ἡ πῖσσα τ' ὑπεόν. Vid. *Vitā* §. xxviii. Alludit præterea ad *Vett.* opinionem à *Plinio*. l. ii. c. 9. Sydera haud dubio humore terreno pasci, &c. Vid. *Job Swans Speculum Mundi*, p. 282. Terræque cœlestes arida forbet aquas, *Stanley* in locum.

297. Πίνῃ δὲ δένδρε' αὐτήν] *Vatican. MS.* πίνει δένδρεα αὐτήν. Ut sit carmen *Pherecratium*, quod libenter *Iambis* immisceri solet, ut ostendimus ad v. 295, 315, 351, 384, 385, et 592. Et hujus generis est tota *Ode xxx.* Ast reliqui versus in hac *Ode* sunt alius omnes generis, nempe ejusdem, quo *prima* omnium *Ode*. Sensus: Nil magis fitit, quàm terra: Hanc tamen unà cum pluviis eā immistis exhauriunt planè arbores, et sata alia. Nec est, quòd quis περὶ ὀφιοτήτος ἐνοίας dubitet, cùm *Arbores ipsam terram aptè satis dicantur bibere, succum nempe et sanguinem terræ penitus exhauriendo. Aëquor denique suppletur ex aere*

vel

19. Quodd oporteat bibere.

Terra hæc nigra bibit,
Bibuntque arbores ipsam;
Bibit et æquor auras,
Et sol ipsum æquor,
Solémque luna.

300

Quid mihi contenditis, amici,
Et-ipsi volenti bibere?

20. Amatoria Ode ad puellam:

Filia Tantali olim stetit
Lapis Phrygum in collibus:
Et filia olim ut avis volavit
Pandionis, hirundo viz.

305

Aſt

[vel potius vorticibus suis auras absorbet] sol ipsum æquor exhalat, solemque luna sui luminis auctorem habet, quem proinde ebibit, ut Nonnus — ὅτε προσέεσσα σελήνη Σὺς λοχίης ἀκτῶν ἀμείλγει ἀντίτυπον πῦρ.

300. Τὸν δὲ ἥλιον σελήνη] Luna dicitur πῦρ τῆς ἡλίου, vel quia quæ absorbentur, καὶ ἀφαιρᾶ οἶκε, ea dicantur quoquomodo καταπίνωσθαι (quæ vox etiam de rebus aridis, ut v. 322. occurrit) vel quod luna à sole lumen mutuetur, ut modo diximus.

ODE XX.

Ex Vaticano MS. titulum restituimus, aut partem certe tituli, Ἑρωτικὸν ᾠδῆριον nam nec veterem eis κόπην rejiciendum puto. Genus carminis idem atque superioris, atque proinde prima Odæ.

303. Ἡ Ταντάλου] Nota fabula Niobæ, Tantali filia, in saxum mutata; de quâ Apollodor. Bibliothec. l. iii. c. 5. §. 6. et Ovid. Metamorph. l. vi. Fab. 4. Sophocl. Antigon. v. 839. Callim. Hym. Apoll. v. 22, &c.

304. Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις] Non satis acutè observant, qui montem Sipylum hic per ὄχθαις intelligunt. Certe mons Sipylus ad marginem fluvii Mæandri stabat, in Phrygiâ. Et Anacreon aliàs ὄχθας pro ripis, aut fluvii margine dicit, ut v. 211. Οἱ δὲ Κλαυροὶ παρ' ὄχθαις.

305. Καὶ πᾶσι ποτ' ὄρνις ἐπὶ Πανδίων] De hâc fabulâ

K 3

Apollodor.

Εἰς τὸ δεῖν πίνειν, ιθ'.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνῃ,
 Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν.
 Πίνῃ δὲ θάλασσα δ' αὐράς,
 Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
 Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.

300

Τί μοι μάχεσθ' ἐταῖροι,
 Καὺτῷ θέλοντι πίνειν;

Ἐρωτικὸν ὠδάμιον εἰς τὴν κόρην, κ'.

Ἡ Ταντάλῃς πότ' ἔφη
 Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις.
 Καὶ παῖς πότ' ὄρνις ἔπη
 Πανδίωνος χελιδών.

305
Ἐγώ

Quare poeta non vult amplius *Apollinem* inter formosulos pueros ludere. *Phæbus* autem et *Bacchus* inter Deorum εὐπρεπεστάτους habiti, ut ad v. 126. Versus *Pherocratius*, de quo mox ad v. 297.

O D E XIX.

De genere carminis hujus *Oda*, vide ad *Oden* primam.

296. Ἡ γῆ μέλαινα πίνῃ] Ita *Epist.* ad *Hebræ.* c. vi. v. 7. Γῆ γάρ ἡ πίνουσα τὸ ὕδωρ. Vid. *Vitâ* §. xxviii. Al-
 ludit præterea ad *Vett.* opinionem à *Plinio*. l. ii. c. 9. Sydera haud dubio humore terreno pasci, &c. Vid. *Joh Swans Speculum Mundi*, p. 282. Terraque cœlestes ari-
 da sorbet aquas, *Stanley* in locum.

297. Πίνῃ δὲ δένδρε' αὐτήν] *Vatican. MS.* πίνει δένδρεα δ' αὐτήν. Ut sit carmen *Pherocratium*, quod libentèr *Iambis* immisceri solet, ut ostendimus ad v. 295, 315, 351, 384, 385, et 592. Et hujus generis est tota *Ode xxx.* Ast reliqui versus in hac *Oda* sunt alius omnes generis, nempe ejusdem, quo *prima* omnium *Ode*. Sensus: Nil magis fi-
 tit, quàm terra: Hanc tamen unà cum pluviis eâ immistis exhauriunt planè arbores, et sata alia. Nec est, quòd quis περὶ ὀρθότητος ἐνοίας dubitet, cùm *Arbores ipsam ter-
 ram aptè* satis dicantur bibere, succum nempe et sanguinem terræ penitus exhauriendo. Aëquor denique suppletur ex aere
 vel

19. Quòd oporteat bibere.

Terra hæc nigra bibit,
Bibuntque arbores ipsam:
Bibit et æquor auras,
Et sol ipsum æquor,
Solémque luna.

300

Quid mihi contenditis, amici,
Et ipsi volenti bibere?

20. Amatoria Ode ad puellam:

Filia Tantali olim stetit
Lapis Phrygum in collibus:
Et filia olim ut avis volavit
Pandionis, hirundo viz.

305

Ait

[vel potius vorticibus suis auras absorbet] sol ipsum æquor exhalat, solemque luna sui luminis auctorem habet, quem proinde ebibit, ut Nonnus — ὅτι ἀπορροῖσα σελήνη τῆς λογικῆς ἀκτῖνος ἀμείλως ἀντίτυπον ποιεῖ.

300. Τὸν δὲ ἥλιον σελήνη] Luna dicitur πίνει τὸν ἥλιον, vel quia quæ absorbentur, καὶ ἀφανίζονται, ea dicantur quoquomodo καταπίνειν (quæ vox etiam de rebus aridis, ut v. 322. occurrit) vel quòd luna à sole lumen mutuatur, ut modo diximus.

ODE XX.

Ex Vaticano MS. titulum restituimus, aut partem certè tituli, Ἑρωτικὸν ᾠδῶν, nam nec veterem eis κοῖλον rejiciendum puto. Genus carminis idem atque superioris, atque proinde primæ Odæ.

303. Ἡ Ταντάλου] Nota fabula Niobæ, Tantali filia, in saxum mutata; de quâ Apollodor. Bibliothec. l. iii. c. 5. §. 6. et Ovid. Metamorph. l. vi. Fab. 4. Sophocl. Antigone. v. 839. Callim. Hym. Apoll. v. 22, &c.

304. Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄρεσιν] Non satis acutè observant, qui montem Sipylum hic per ὄρεσιν intelligunt. Certè mons Sipylus ad marginem fluvii Mæandri stabat, in Phrygiâ. Et Anacreon aliàs ὄρεσιν pro ripis, aut fluvii margine dicit, ut v. 211, Οἱ δὲ Κλέριον παρ' ὄρεσιν.

305. Καὶ παῖς ποτ' ὄρεσιν ἐπ' Ἰν Πανδίων] De hac fabulâ

Ἐγὼ δ' ἔσπλον εἶλεν,
 Ὅπως αἰὲ βλέπης με.
 Ἐγὼ χιτῶν γενοίμην,
 Ὅπως αἰὲ φορῆς με. 310
 Ὑδωρ θέλω γενέσθαι,
 Ὅπως σέ χρῶτα λύσω.
 Μύρον, γύναι, γενοίμην,
 Ὅπως ἐγὼ σ' ἀλείφω.
 Καὶ ταινίη δὲ μαστῶν, 315
 Καὶ μάργαρον τραχήλει,
 Καὶ σάνδαλον γενοίμην,
 Μόνον, ποσὶν πατεῖν με. Εἰς

Apollodor. Bibliothec. l. iii. c. 16. §. 7. et Ovid. Metamorph. l. vi. Fab. 8. Et ad hunc locum alludit Julius Epist. xviii. Εἰ δέ μοι θέμις ἦν καὶ τὸ Τήϊον ἐκείνον μισοποιόν, εὐχῇ τὴν ὀρίαν ἀπαλλάξας φύσω.

307. Ἐγὼ δ' ἔσπλον εἶλεν] Extat epigramma *Dionysii Sophistæ, Antholog. fol. 478.* in quo ludit eodem ferè modo, cujus initium, Εἰδ' ἀνεμῶν γενοίμην κ. λ. Ità *Theocriti Idyll. iii. v. 12.* αἶθε γενοίμην Ἀεολέεσσα μίλιον καὶ εἰς τὸν ἄντρον ἰκοίμην. Sic in Veteri Scholio, etiam *Anacreontis*, ut nonnulli placent. Εἶθε λύρη καλὴ γενοίμην, κ. λ. Vid. infra ad v. 1289. Ità *Meleager* in *Anthologia* inedita; quod exscripsit mihi amicissimus, idemque doctissimus, *Ludolphus Neocorus*, Εἶθ' εἴλω Δελφίς, ἵν' ἐμοῖς βασιαντὸς ἐπ' ὤμοις Πορθμευθεὶς ἐκιδῇ τὰν γλυκύπαιδα ῥόδον. *Ovid.* denique mittens anulum ad amicam, ità illam προσωποποιεῖ, *Amor. l. ii. Eleg. 15.* O utinam subito fieri mea munera possem, artibus *Æææ*, *Carpathii*que senis, Tunc ego te cupiam dominæ tetigisse papillas, &c. Huc refer *C. Bartheii Adversar. l. v. c. 22.* ubi laudat *Longum c. ii.* et hanc *Oden* ad v. 317.

315. Καὶ ταινίη δὲ μαστῶν] Τέθη Vatic. MS. Pollux τὸ τ' μαστῶν τ' γυναικείων ζῶμα ταινίαν ἀνδράμαζον, καὶ ταινίδιον. Ego,

Ast ego speculum fiam,
 Ut semper inspectes me;
 Ego *vel* tunica fiam,
 Ut semper gestes me: 310
 Aqua volo fieri,
 Ut tibi cutim lavem:
 Unguentem, ô foemina, fiam;
 Ut ego te ungam;
 Et strophium quoque mamillarum, 315
 Et unio collo *tu*o,
 Etiam solea fieri-velim;
 Tantùm ut pedibus me conculces. 21. De

Ego, inquit *Henr. Stephanus*, strophium interpretatus sum: fascia enim generalius nomen est. De hâc tæniâ, *Virgil. Æn.* l. i. v. 496. *Aurea subnectens exerta cingula mammae.* *Callimachus* vocat *μίτρω* in nobili illo epigrammate, quod cùm nemo hactenùs, quod scierim, suis numeris absolutum dederit, hîc ego sibi plenè restitutum orbi literario propino, * *Τὰ δῶρα τῇ Φροδίτῃ Σιμωνῇ περίφοιλον ἔθηκεν, εἰκὼν αὐτῆς, Ζώνην τε, τὴν τε μίτρω, Ἡ μαστὴς ἐφύλασσε, καὶ πάντα κόσμον αὐτῶς.* Versus secundus et quintus sunt *Pherecratii*, de quibus ad v. 295. &c. Reliqui *Anacreontii*, *Iambi*, *Dimetri*, *Catalecti*.

316. *Μάργαρον τραχήλῳ*] Domina *Dacier* dicit, vix aliàs aliquem reperturum vocem *μάργαρον* positam pour *fil de Perles*, pro margaritarum catenulâ; cùm nulla alia figura sit hâc *Synecdochâ* numeri frequentior. *Longepierre* acriori judicio dicit, nè necesse quidem hîc *μάργαρον* capi, nisi pro singulari unione. *Μάργαρον* pro *μαργαρίτης* *Pausanias* usurpat in *Arcadicis* fol. 251. lin. 37. *Nicetas Choniates*, &c. vid. ad *Escheræ* nostræ v. 787.

317. *Σάνδαλον*] Vid. *Job. Nichol. Loensis* *Epiphyllid.* l. i. c. 9. ubi de sandalo benè multa. *Σάνδαλον* *Homero*, *Anacreonti*, *Theocrito*, &c. *Σανδάλιον* aliis.

318. *Μόνον ποσὶν πατεῖν με*] *Latinorum* more, ὡς omisso, necessariò *Infinitivus* pro *Subjunctivo*.

Εἰς ἑαυτὸν, καΐ.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,

Βρομὶς πιεῖν ἄμυστι,

320

Ἵπὸ καύματι γὰρ ἤδη

Προποθεὶς ἀναστενάζω,

Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνων·

Στεφάνης δ' οἷος πυχάζω,

Τὰ μέτωπά μιν πικαίει·

325

Τὸ δὲ καῦμα τ' ἐρώτων,

Κραδίη, τίμη σκεπάσω;

Εἰς

O D E XXI.

De genere carminis in hâc Odâ, et in sequenti, vid. ad tertiam.

320. Βρομὶς πιεῖν ἄμυστι] Subaudi μέτρος ad Βρομὶς, de qua re infra ad v. 323. Ἀμυστι πιεῖν) τοῦτέστι ἀπνευστί, ὡς ἀβρόως πίνειν. Eadem phrasis v. 481. πιεῖν ἄμυστι. Similis v. 916. ἄμυσιν προτίω. Euripid. Rhœt. v. 419. et Athenæi fragment. Casaubon. fol. 783. Καὶ ὁ Ὀρμίστις μὲν ἀπηνάλο χανθὸν ἄμυσιν Ζωροποτεῖν ὀλύνει δὲ ἠδὲλο κισσοείω. Callimach. Ita Horat. l. i. Od. 36. Neu multi Damalis meri Bassum Threiciâ vincat Amystide. Ubi Acron, Amystis, ut quidam putant, potionis genus apud Thracas, ideo Amystis dicta, quia certa mensura clausis oculis potabatur, uno ductu. Plutarch. in Moral. Ἀμυσίζειν, τὸ ἀβρὸν καὶ ἀπνευστί πίνειν, ὅπερ οἱ ποιῆτες, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἤκιστα μέλει ἀξιοπύουσι. Vid. Suidam in v. Ἀμυστι πιεῖν, et Clement. Alexandrin. Pædagog. l. ii. c. 2. ubi de moris huius indecentia. Χανθὸν εἶλεν et ἐπισκυνθίζειν idem ferè, ut Dupart. ad Homer. Odyss. φ. v. 293. Καθαμίζειν et Σωραμίζομαι, idem.

322. Προποθεὶς] Vatican. MS. πυροθεὶς, minus rectè, versui enim enim perquam nocet, qui alias rectè se habet per totam hanc Oden. Sensui tamen convenit, et rem explicat;

21. De seipso.

Date mihi, date, ô mulieres,
 De Baccho, ut bibam pleno-haustu, 320
 Ab æstu etenim dudum (Ipiro
 Prius-epotus (i. e. exiccatus) graviter su-
 Date etiam de floribus istis;
 Nam corollas, quas gero,
 Frons mea exurit: 325
 At æstum hunc amorum,
 O corculum, quâ re inumbrem?

22. Ad

plicat; dicit enim se calore nimis exustum. Πίνωμαι au-
 tem de rebus etiam aridis hic dicitur figurate, ut v. 297.
 et v. 300.

323. Δότε δ' ἀνθῶν ἐμῶν] Faber legendum putat ἐμῶν
 νων, ut ait, διειρηκῶς, nam istud ἐμῶν ad Βρομίου non re-
 ferri patet ex sequentibus. Quod autem Genitivus hic,
 non Accusativus, sequatur verbum activum, ratio est, quia
 μίω subauditur, ut Gallicè, *Donne moy du Vin.* et supra
 v. 319. Δότε μοι Βρομίου, πινὺν ἀμυσί. Ita Xenophon. Δί-
 πεμπε τοῖς φίλοις τὸ τιθυμῶν. Vid. quæ Nos ad Euripid.
 Bacch. v. 451.

324. Στεφάνους δ' οἶους πυκάζω] Vocola οἶους, si vera
 lectio, priorem corripit, ut notamus ad v. 147. Syntaxis,
 qualis illa, *Urbem quam statuo, vestra est.*

325. Τὰ μίτωπά μου πικαί] Vatican. MS. πικαίω,
 non benè. Aphæresis pro ἐπικαί, ut τὰ μὲν, pro τὰ ἱμά.
 Ita mox v. 914. μὴ ἵαθῆναι. Ità Soph. Ajac. v. 290.
 Κάγω πικλήσω. Μίτωπα pro μίτωποι per Synecd. Numeri,
 ut v. 116. Hor. l. i. Od. 17. *Igneam æstatem* vocat.

327. Κραδίη, τίνι σκεπάσω] Longepierre primus ἰῶτα sub-
 scriptum in ultima Ἐκραδίη rejecit, et Vocativè legendum
 statuit, Interrogationem adhibens; sed et σκεπάσω pro σκε-
 πάζω legendum duco; cùm σκεπάσω Vatican. MS. exhi-
 beat, ut et multi docti viri legebant, duplicandum autem
 ὦ. ob rationes, quas videtis ad v. 44. et v. 87.

Εἰς Βάθυλλον, κβ'.

Παρά τὴν σκίην, Βάθυλλε,
 Κάθισον· καλὸν τὸ δένδρον,
 Ἀπαλὰς σεῖδ' ὃ χαίτας
 Μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ·
 Παρὰ δ' αὐτῷ γ' ἐρεθίζῃ
 Πηγὴν ῥέουσα Πειθῆς.

330

Τίς ἂν ἐν ὄρῳι παρέλθοι
 Καταγώγιον τοῖσιν;

335

Εἰς χρυσόν, κγ'.

Ὁ πλῆτος εἶγε χρυσοῦ,

Τδ

O D E XXII.

Genus carminis idem cum præcedenti, excepto unico
 v. 332. De quo, suo in loco.

328. Βάθυλλε] γε. Βαθύλλου, non fine errore: *Batbyllum*
 enim ipsum poeta alloquitur. De *Batbyllo* vid. ad v. 140.

[329. Τὸ δένδρον] *Populus* scil.]

330. Ἀπαλὰς σεῖει δὲ χαίτας] *Vatican. MS.* Ἀπαλὰς δὲ
 ἔσεισε χαίτας. Recte versum salvat hæc lectio; nec ta-
 men necessaria, quandoquidem prior syllaba ἔσειώ *commu-*
nis, ut ostendimus ad v. 147. Et aliàs *Anacreon* illa voce,
 sine *diphthongo*, utitur; ut v. 1225. Ὀρχίλιον σίοντα χαίτην.

332. Παρὰ δὲ αὐτῷ γ' ἐρεθίζῃ] Ego τὸ γ' infero ad *bia-*
tum explendum. Ita *Theocrit. Idyll. xxi. v. 21.* ἤρεθον
 οἶδαν. Vid. *Casaubon. Animadvers. in Athen. l. viii. fol.*
590. lin. 48. &c. ubi de voce ἐρεθῶ et ἐρεθίζω, et hoc
 etiam loco. Quin ipse *Anacreon* eodem sensu à *Critiā* vo-
 catur, Συμποσίαν ἐρεθίσμα, γυναικῶν ἡπέρπευμα. An ἐλελί-
 ζῃ; Certe *Pindar. Olymp. ix. v. Φόρμυγ' ἐλελίζαν, Ca-*
saubonus legendum putat *τερετίζει. Sappho* apud *Hermoge-*
net. Ἀμφὶ δὲ ὕδαρ ψυχρὸν κελαδεῖ δὲ ὕδαρ μαλίναν. Αἰθυσ-
 σομένη δὲ φλόγαν καίμα καταρρεῖ. Notandum autem, singu-
 larem hunc versum *Ionicum* esse ἀπ' ἐλαόσον, de quo vid.
 ad v. 90.

333. Πηγὴ

22. Ad Bathyllum.

Ad hanc umbram, ô Bathylle,
Sedeto : Decora est hæc arbor,
Tenerasque quassat comas
Mollissimo ramulo:
Juxtaque illam murmure-blanditur
Foniculus fluens ipsâ Suadâ.

330

Quis itaque sciens ac videns præterierit
Diverticulum hujusmodi?

335

23. In Aurum.

Copia siquidem auri

Vitam

333. Πηγή ρέουσα πειῶς] Baxter hic dicit diptongos η et ω dissolvi posse in geminas εε et οο, quod nemo nescit; duæ quidem breves uni longæ æquiparantur, quod omnes sciunt. Quare non est hisce immorandum. De versu vid. ad Oden. 1.

335. Καταγάγιον τοῖστον] De ψυχαγάγιον loci, vel καταγάγιον, Gessert. Cuper. observat. l. ii. c. 14. Baxter τοῖστον reposuit, quod firmatur Vaticani MS. auctoritate; verum, quod ille nesciebat, notandum est, τοῖστον et τοῦστον æque dici atque τοῖστο et τοῦστο, præsertim ante vocalem; quod ostendimus ad Euripid. Phœniss. v. 1322. Andromach. v. 173. Troad. v. 972. Καταγάγιον, Σέλητρον, καὶ πειῶν τῆς σκιάς ἐφ' ἡν πηγῆς Θεόκριτος εἶδε, καὶ ἄλλοι, ὅσοι ποιῶν.

O D E XXIII.

De carminis genere dicitur ad Oden primam.

336. Ὁ πλῆτος εἶνε Χρυσῷ] Frustrâ novitatem phrasis miratur Fabri filia; cum πλῆτος non modò absolute dicatur, verum etiam cum Genitivo cujusvis rei, ut φιλοσοφίας πλῆτος Luciano; quidni et ἀργύρου, ἡλέκτρον, ἐλέφαντος, βοσκημάτων, ἀνδραπόδων, vel ut hic, Χρυσῷ πλῆτος dicendum? Od. xv. ejusdem fere argumenti. Auctor Gallicus Dialogorum Mortuorum, de hac Oda confabulantes introducit Anacreontem, et Aristotelem, et ipsam paraphrasi ornat. Part. 1. Dialog. iv.

337. Τὸ

Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς,
 Ἐκαρτέρην φυλάττων
 Ἴν' ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
 Λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ. 340
 Εἰ δ' οὐδὲ τὸ πείααζ
 Τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
 Τί καὶ μάτην τενάζω;
 Τί καὶ γόος ὠρπέμπω;
 Θανεῖν γὰρ εἰ πέπρω', 345
 Τί χουσὸς ὠφελεῖ με;
 Ἐμοὶ γένοιτο πίνεω
 Πιόντι δ' οἶνον ἡδύν
 Ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι
 Ἐν δ' ἀπαλαῖσι κοίταις 350
 Τελεῖν

337. Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς] γρ. παρῆχε βροτοῖς. Verum facile patet, hoc nonnisi Scholion illius.

338. Ἐκαρτέρην φυλάττων] Videntur sane hæc verba respicere ad illam historiam, quæ narrat *Anacreontem* aliquando à *Polycrate* donatum quinque auri talentis; post noctes aliquot traductas insomnes continuò remississe his verbis, Οὐ τιμᾶαζ αὐτὰ τ' ἐπ' αὐτοῖς φροντίδος. Vid. *Anacreontis* Vitam à nobis conscriptam.

339. Ἴν' ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ] Frustrà *Faber* cum filia queruntur, quòd θανεῖν, sine articulo τὸ, pro θάνατος poni nequeat; nec enim *Homeri* auctoritatem pro hac re considerabant, nec quod articulus, qui ad τὸ ζῆν præcessit, repeti hìc posset, nec quòd θάνατος in τῷ θανεῖν lateat. *Homerus* *Iliad.* x. v. 173. Ἡ μάλιστα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ βιῶναι. Et hoc *Anacreonti* aliàs usurpatum probo, ad v. 345, 347. uti et aliis; 358, 501, 736, 737. Ita *Spencerus* noster: For not, to have been dèpt in Lethe Lake, Could save the Son of Thetis from To dye. Vatican. MS. legit, ὦ ἰσθνεῖν, haud benè.

Vitam produceret mortalibus,
 Industriâ-uterer *accumulans* et custodiens ;
 Ut quandò mors superveniret,
 Acciperet aliquid, et abiret *aliò*.

340

Sin autem neque redimere
 Vitam licet mortalibus,
 Quid et frustrà gemo?

Quid et lamenta præmitto?
 Mori enim si decretum est,
 Quid aurum mihi prodest?

345

Mihi contingat bibere ;
 Dùmque biberim vinum dulce,
 Cum meis amicis conversari ;
 Inque mollibus cubilibus

350

Fovere

341. Εἰ δ' ἔδδ' τὸ πρίασθ'] *Baxterum* miror gloriantem, se voculam τὸ, metri causâ, præposuisse ; cùm illam è nullo omninò exemplari exulari scierim : *Vaticanum* etiam agnoscit, in quo legitur, Εἰ δ' ἐν μὴ τὸ πρίασθ'. Fortè voluit is τῷ legere ; nec enim illa lectio prorsùs absòna ; ut illa certè gloriatio. Consule *Psalms*, XLIX. v. 7. [*Reddendum potius*, ne minimè quidem.]

343. Τί κ' μάτην ἐνάζω] *Seneca* : Quæ (malum) amentia est, pœnas à se infelicitatis exigere, et mala sua augere ?

345. Θανεῖν γ' εἰ πέμπεται] Hic apertè θανεῖν pro τὸ θανεῖν, ut diximus ad v. 339.

347. Ἐμοὶ γένοιτο πίνειν] Simile illud *Scholion* vetus apud *Athenæum* fol. 694. ex Platone, Ἰγναίνειν μ' ἄριστον ἀνδρὶ διητά. Δεύτερον δέ, Καλὸν φυνὴν γενέσθ', τὸ τρίτον δέ. Πλουτεῖν ἀδύλας. Καὶ τὸ τέταρτον, Συνήσῃ μετὰ τῷ φίλων. Notandum hìc obiter, multa verba, etiam sine articulis, pro nominibus poni, ut Πίνειν, Ἰγναίνειν, καλὸν γενέσθ', πλουτεῖν, συνήσῃ. Est et aliud *Scholion* ibidem, in eundem sensum, Σύν μοι πῖνε, συνήσῃ. Σιωπᾷ, συσεφανηφόρῃ, Σύν μοι μαινομένοι μαινο. Σύν μοι σώφρονι σωφρόνῃ.

350. Ἐν δ' ἀπαλαῖσι κοίταις] *Scaliger* legit ἀγλααῖσι, versùs

Τελεῖν τὴν Ἀφροδίτῳ.

Εἰς ἑαυτὸν, καδ'.

Ἐπεὶν βροτός γ' ἐτέχθη,

Βίῳ τε λίσσον ὀδεύειν,

Χεῖνον, ὃς παρῆλθεν, ἔγνω.

Ὅν ἔχω δραμεῖν, τίς οἶδε;

Μέθες ἔν με, Φροντὶ δεινῇ,

355

Οὐδέ,

versûs causâ. Verum et aliàs staret versus, cùm *Dactylus* et *Amphibrachys* sint pedes ἰσόχρονοι. Est verò hoc carmen *Choriambicum*, qualia *Iambis* lubenter admisceri solent, ut ostendimus ad v. 291, 293. Ad Od. xxxiv. et ad v. 560.

351. Τελεῖν τὴν Ἀφροδίτῳ] γε. Τάν. Scaliger, ut *versui* consuleret, τιν' legit, quod *sensui* tamen parùm congruit; nec ulla postulat necessitas; cùm *Dactylus* hìc iterum poni possit pro *Amphibrachy*, pede nempè ejusdem potestatis. At hìc versus *Pherecratius* est, quale genus frequentèr *Iambis* et *Glyconiis* admiscetur, ut v. 77. Et is versus *Iambum*, æquè atque *Spondæum*, recipit in primâ sede, ut v. 384. Optat poeta vitam facilem; unâ cum amicis, potare, mollitèr cubare, et *Veneris* legitimæ usum. Τελεῖν τὰ θεοῦ et τελεῖν τὰ κατὰ θεὸν dicitur, pro *Deum aliquem ritè colere*. Hoc in loco Ἀφροδίτῳ, pro Ἀφροδίσιον ἔργον, quare τίς nihil hìc facit. Ità infrâ 1013. Ἐδόκη τέλειν Κυθήρῳ.

ODE XXIV.

Hæc *Ode* miserè hætenùs depravata, et numeris adeò luxata, ut ad pristinum nitorem restituendi sit nulla spes, sine codicum authenticorum copiâ: Sin ego, ex probis rationibus et conjecturis, veterem *lectionem* corruptam ostendam, et potiozem ipsique *Anacreonti* similem exhibeam, boni consulat lector, quod quæ emendari possè viderim, non statim cum *Fabro*, rejecerim, aliisque, qui huic negotio impares quàm sint, totas prorsus *Odas Anacreonti* abjudicent. Ego ad *primum* carminis genus pertinere contendo; quod si meam *lectionem* recipias, etiam probo et demonstro.

352. Ἐπειν

Fovere amasiam.

24. De seipso.

Quandoquidem mortalis sum-natus,

Ut vitæ per semitam iter-faciam,

Tempus, quod præteriit, novi;

Quod habeo decurrendum, quis novit? 355

Mitte igitur me, cura gravis; Nihil

352. Ἐπεὶν βροτός γ' ἐτέχθην] Olim ἐπειδὴ βροτός ἐτέχθην. Sed quum ἐπειδὴ nullum hîc locum haberet, et ἐπεὶ etiam Homero pro *Anapæsto* legatur, *Iliad.* α. v. 156. et alibi; mutandum duxi, et præterea γ'. interserendum, ad hiatum vitandum, et *Iambi* ultimam statuminandam.

353. Βίτου τρίς ὀδύνει] Hic versus rectè se habet, nam ultima τρίς produci bene potest ante *Asperam*. Ἐτέχθην ὀδύνει, ut suprâ v. 318. ποσὶν πατεῖν pro ὡς ποσὶν πατῇ, ita ὡς hîc omittitur *Latinorum* more. *Pbrasin* imitatur *Posidippus*, Ποῖν τις βίτοιο τάμοι τρίς; est autem elegans *metaphora*, et sacris literis usitatissima, ut rectè D. *Basilius* in *Psal.* i. Ὁδὸς ὁ βίος εἴρηται.

354. Χρόνον, ὃς παρῆλθεν ἔγνω] Ita pro malè locatis et corruptis, χρόνον ἔγνω, ὃν παρῆλθεν, nunc restituo, nè *Spondæus* in *secundo* sit loco. Potest legi, χρόνον εἶδον, ὃν παρῆλθεν, vel χρόνον, ὃν παρῆλθεν, ἔγνω. Verum moneo legendum, ὃς παρῆλθεν, nam χρόνος certè aptiùs dicitur παρελθεῖν, quam aliquis χρόνον παρελθεῖν. Ὅν autem pro ὃς facile potuit mutari, quòd ὃν immediatè sequatur.

355. Ὅν ἔχω δραμεῖν, τίς οἶδε;] Olim, ὃν δ' ἔχω δραμεῖν, οὐχ οἶδα, cum magno versûs periculo; quare pro ὅν οἶδα lego, τίς οἶδε; quomodò suprâ v. 248. Τὸ δ' αὖριον τίς οἶδε; Et vetus *Henrici Stephani* editio legit ὃν ἔχω, excluso nempe δ'. licet *Amphimacer* etiam pro *Anapæsto* poni potest, ut notamus ad v. 87.

356. Μέγας ἔν με, φροντὶ δεινῇ] Olim cum esset, Μέγας με φροντίδες, *Baxter* ait, Interposui articulum αἰ, quò constaret metrum. Verum de *metro* nihil vidit. Ego credo, ab *Anacreonte* scriptum, Μέγας ἔν με, φροντὶ δεινῇ. Quando autem ultimæ vocis δεινῇ posterior syllaba excidisset, ex φροντὶ δει, primò factum φροντίδες et hinc necessariò factum, numero

Οὐδέν ἐστὶ σοί τε καί μοι.
 Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τελευτῇν,
 Παίξω, γελάσω, χορεύσω,
 Μετὰ ᾧ καλῷ Λυαίῃ,
 [Μετὰ δὲ καλῆς Κυθήρης]

360

Εἰς ἑαυτὸν, κέ.

Ὅταν πῖω τὸ οἶνον,
 Εὐδῶσιν αἱ μέριμναι.
 Τί μοι γόων, τί μόχθων,

Τί

numero plurali, μίθετε, ut mox v. 357. ἡμῖν pro σοί, et loco ultimæ syllabæ δὲ μίθετε, mulctata est vocula ἔν.

357. Οὐδέν, ἐστὶ σοί τε καί μοι.] Olim Μηδὲν μοι καὶ ἡμῖν ἔγω, ubi Baxter dicit, lepidè positum *Molossium* pro *Anapæsto*; ego scio, ex prædictâ causâ, nempe mutatione numeri, et ad hunc versum corruptionem extendisse; quem sic restituo Οὐδέν ἐστὶ σοί τε καί μοι. Ut sit in primâ sede *Amphimacer* pro *Anapæsto*, quod notamus ad v. 87. et v. 355. De phrasi σοί τε καί μοι, non est opus, aliquid dicamus; cùm et suprâ v. 264. Τὶ γὰρ μάχαισι καί μοι;

358. Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τελευτῇν.] Ita lego pro veteri, πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος. Τελευτῇν enim Ionicè pro τελευτῶν, et hoc etiam sine articulo positum pro τὸ, ἡ τελευτῇ, ut ostendimus ad v. 339. et 347. *Ionicum* autem τελευτῇν potuit in τελευτῇν migrare, et illa vox per τὸ τέλος explicari; quæ tandem verba ex *marginē* in *textum*, ut fieri solet, sint mota; præsertim, quòd rectius casus hìc requireretur. Ita Plutarchus Apophthegm: Ἐφθῇ γὰρ τελευτῆσαι (αὐτὸν, aliàs enim legendum esset ἔφθῃ τελευτήσας) πρὶν ἢ παρ' ἐμοῦ χάριν ἀξίαν τῆς φιλίας ἀπολαβεῖν.

359. Παίξω, γελάσω, χορεύσω.] Ita juxta vett. exemplaria lego, rejectâ nuperâ dispositione *Baxterianâ*, Γελάσω, παίξω, χορεύσω, quæ metro maximè officit, quicquid ille contrâ. *Spondæus* quidem æquipollet *Anapæsto*, quod sæpè probamus, at in *Secundo* loco *Anapæstum* aliquandò dari ostendo ad v. 88. quod de *Spondæo* tamen minimè dicendum. Videtur quidem poëta *Sardanapali* illud nobis occinere, Ἐοδὺς, πῖνε, παίξε, de quo Johannes Gregorius de *Affyriâ*

Nihil est mihi tecum :

Priusquam me prævenerit mori,

Ludam, ridebo, saltabo

Unà cum formoso Lyæo,

[Unà cum pulchrâ Venere.]

360

25. In seipsum.

Quandò ego biberim vinum,

Sopiuntur curæ:

Quid mihi luctus, quid labores,

Quid

Affyriâ Monarchiâ p. 243. Cùm tamen, si rectè acceperis, nihil aliud dicit pius et sobrius auctor, quàm quod dixerat regum sapientissimus, *Ecclesiast.* c. ii. v. 24. et c. xi. v. 9. Quin illud *D. Pauli*, si cum grano salis sumatur, in bonam etiam partem accipi potest, *Φάγωμεν, κὶ πίνωμεν, αὐριοὶ ὅτι ἀποθνήσκομεν.*

360. *Μετὰ τῷ καλῷ Λυαίῳ*] Hic versus omnem maculam evasit; at videtur suo socio mulctari, quem ità substituentum reor, *Μετὰ τῷ καλῷ Κυθήρῳ*, ut suprà *Od.* vi. v. 104, 105. Quoniam verò numeri fixi essent, intra cancellos circumscribo. Atque ita totam hanc *Oden* percurramus, et, quantum conjecturâ valuimus, tersiorem dedimus, numerisque suis et nitori restitutam. *Faber*, cùm sanare non potuit, totum duxit recidendum delicatulum *ῥιθμῶν*.

O D E XXV.

Genus carminis idem cum *priori*, licet *Anapestum* semel tantum in primâ sede exhibeat hæc Ode. De quâ re ad *Odas primam* et *tertiam*.

361. *Ὅταν πίνῃ τῷ οἶνῳ*] Pro *πίνῃ*, quod in *prioribus* obtinuit, audacter ego *πίνῳ* substituo, quòd in *Oda xxxix.* et aliàs sæpè occurrat, *versuique* et *metro* satisfaciat, quod *πίνῳ* minimè facit.

362. *Εὐδύνῃ αἱ μέμνηται*] *Xenophon* *Symposio*, τῷ ὅτι οἶνος ἄρδαν τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λυπαίς, ὅστις ἐμυροφάρμακός τις ἀνθρώπους, ποιμίζει τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ τέλειον φλόγα, ἐγείρει. *Horat.* l. ii. *Od.* xi. *Dissipat* *Euius curas edaces*, et l. i. *Od.* xviii. *neque mordaces aliter diffugiunt sollicitudines.*

363. *Τί μοι γένοι, τί μόχθον*] Cùm olim esset, *Τί μοι*

Τί μοι μέλει μεριμνῶν;

Θάνοιμι καὶ μελήσας.

365

Τί γ' ἔβιον πλανῶμαι;

Πίωμ' ἐν τ' οἶνον,

Τὸν ἔκαλ' Ἀναίει.

Σὺν τῷ πιεῖν γὰρ ἡμᾶς,

Εὐδυσιν αἱ μέριμναι.

370

Εἰς ἑαυτὸν, κτ'.

Ὅτ' εἰς με Βάκχος ἔλθῃ,

Εὐδυσιν αἱ μέριμναι.

Δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου,

Θέλῳ καλῶς αἰεῖδειν

Κρισσοτέφης

πῶν, τί μοι γόων, *Baxterus* in hac quidem parte satis feliciter, pro τί μοι γόων, reposuit τί μόχθων, quod omnino confirmandum duco; verum quum πῶν et μόχθων idem sonent, loco πῶν, substituo γόων, atque ita totus versus correctus et purus evadit.

365. Θάνοιμι καὶ μελήσας] Olim *θανεῖν μοι δεῖ, καὶ μὴ δέλω*, pro quo, non æquè feliciter, *Baxterus* legit *θανεῖν μοι δεῖ καὶ κῶντα*. Nec enim vidit priorem syllabam τῆ καὶ κῶντα naturā longam, duplici ratione, quod ἄκων fiat contractum pro ἀέκων, et καὶ κῶν etiam contrahatur pro καὶ ἄκων, undè et diphthongus impropria. Tu lege, Θάνοιμι καὶ μελήσας, *Moriar quantumvis sollicitus*. Pro θάνοιμι, exscriptores, auditu decæpti, θάνοι μοι, quod alius aliquis in θανεῖν μοι vertit, cui demum δεῖ necessarium videbatur; tum καὶ μελήσας, in καὶ μὴ δέλω degeneravit. Ad sensum autem loci, quomodo à nobis emendatur, dilucidandum, maxime pertinet illud *Pallade*, Antholog. fol. 120. Εἰ τὸ μέλει δύναται τι, μερίμνα, καὶ μελέτω σοι. Εἰ δὲ μέλει, περὶ σοῦ, Δαίμονι, σοὶ τί μέλει, κ. λ.

366. Τί δὲ ἔβιον πλανῶμαι] *Anapestus* in hoc versu primam sedem occupat, ut sæpe fit in hoc genere, præsertim per totam tertiam Oden. Potest legi, et legendum potius

Quid mihi curæ sunt sollicitudines? 364

Mortuus fuerim vel quantumvis sollicitus.

Quid itaque vitam decipio et errare facio?

Bibamus ergò vinum,

Donum illud formosi Lyæi;

Eodem enim momento, quo bibimus,

Sopiuntur curæ nostræ.

370

26. In seipsum.

Quandò in me Bacchus penetraverit,

Sopiuntur curæ;

Et fingens me habere opes Cræsi

Volo suaviter cantillare; Coronatusque

potius videtur, τί τ' βίον κ. λ. excluso δέ. Πλανῶμαι, med. vocis, pro πλανῶ. Βίον πλανῶμαι, quoniam qui curis nimium distinentur, defraudant genium suum.

369. Σὺν τῷ πινῶν ἢ ἡμῶς] Ita legit Scaliger, pro corrupto illo, quod prius obtinuerat, Σὺν τῷ δὲ πινῶν ἡμῶς, cuius loco Henr. Stephanus putavit, primum hujus Odæ versiculum repetendum. Nunc non opus.

O D E XXVI.

Idem carminis genus cum Odâ præcedenti, exceptis mox excipiendis.

371. Ὅτ' εἰς με Βάκχος ἔλθῃ] γρ. Ὅτι μ' ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ, et ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ, et utrovis modo Trochaicus sit, Dimeter, Catalecticus, cum Tribrachy in primâ sede, at præplacet Scaligeri lectio. Ὅταν εἰς με Βάκχος ἔλθῃ. Mallem verò, observâisset ille, ex ὅτ' hoc in loco malè factum ὅταν, quòd ità inciperet præcedens Odæ, atque proinde legendum, Ὅτ' εἰς με Βάκχος ἔλθῃ.

373. Τὸν Κροίσον] Cræsus, cujus contemporaneus Anacreon, rex erat Lydiae (cujus metropolis Sardis) successor et abnepos ditissimi illius Gyge, ut ostendimus ad Od. xv. v. 239. et ipsum regum omnium sui temporis ad Proverbium usque ditissimus, undè Ovid. de Ponto, l. iv. Divitiis audita est cui non opulentia Cræsi?

Κιοσοφεῖς δὲ κείμαι, 375

Πατῶ δ' ἅπαντα θυμῶ

Ὅπλιζ'· ἐγὼ δὲ πίνω.

Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ.

Μεθύοντα γὰρ με κείαζ

Παλὺ κρείσσον, ἢ θανόντα. 380

Εἰς Διόνυσον, κζ'.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,

Ὁ λυσίφρων, Λύαιος,

Ὅταν φρένας γ' ἐς ἁμὰς Ἑσέλθῃ

275. Κιοσοφεῖς] γε. κιοσοφεῖς, et ita quidem *Paschal.* de Coronis l. i. c. 17. Verum ille multa ex adhuc corruptis editionibus hausit: Κιοσοφεῖς enim vera esse lectio confirmatur ab optimis editionibus simul et rationibus, idque maximè suadente metro. De *bederá*, doctorum insigni, *Horat.* l. i. Od. i. *Me doctarum bederæ præmia frontium Diis miscent superis.* *Virgil.* Eclog. vii. v. 25. *Pastores bederá crescentem ornate poetam.* *Servius*, *Hederá* coronantur poetæ, quasi *Liberó* consecrati, qui et ut *Bacchæ* insaniunt (sic *Horatius*, — ut male sanis adscripsit *Satyris Faunisq; poetas*) vel quod semper virent *bederæ*, sicut carmina æternitatem merentur. *Varro* etiam *Musas* ait *bederá* coronari, teste eodem *Servio* ad Eclog. viii. v. 13. *Festus*, *Hederá* poetæ coronabantur. *Hederam* verò sacram esse *Baccho* constat, quia ut ille juvenis semper, ita hæc semper viret, vel quia ita hæc omnia, sicut ille mentes hominum, alligat.

377. Ὅπλιζ'· ἐγὼ δὲ πίνω] *Henr. Steph.* hæc ad militiam transtulit; quem ideo *Baxter* meritò improbat; tunc enim ὅπλιζα esset, licet allusio in ultimo versu videatur hanc ejusdem *Stephani* opinionem firmare; ut sit, *Tu pugna: Ego bibo*, hoc utens argumento; quod satius sit *ebrium*, jacere in *symposiō*, quàm *mortuum* in bello. Ὅπλιζω tamen, non ad belli tantum, verum ad cujusvis rei apparatus attinet, ut *Homero* — δόρυον ὀπλίωσαζ, et ὀπλίωσατο δαῖτα, et ἦν ὀπλί-

Coronatúsque hederâ discumbo, 375

Et conculco universa animo.

Ministerio accinge; ego etenim bibo.—

Præbe mihi poculum, ô puer:

Potum enim me jacere

Multò satius, quàm mortuum. 380

27. In Dionysum,

Jovis puer ille Bacchus.

Animorum ille laxator, Lyæus,

Quando in præcordia mea

In-

ζευ in usu. Ministrum ergò hîc poeta appellat, ut pocillatorem strenuè agat, in se interim recipiens, quòd boni com-potatoris partes acturus sit.

378. Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ] Tres ex hinc versus ejus-dem sunt generis reverâ cum reliquis hujus *Ode*, quamvis hîc, ut aliàs, ad poetæ calidiorem spiritum exprimendum *Anapæstus* in primâ sede ponatur, qui pes *Iambo* aut *Spondæo* concitior et per totam tertiam *Oden* eorum loco ponitur.

380. Πολὺν κρείσσον] Nota phrasin; qualis et illa *Paulina* ad *Philip.* c. i. v. 23. Πολλὰ μᾶλλον κρείσσον. At nec *Superlativa* suis insuper adauctionibus gaudent.

O D E XXVII.

Genus carminis mixtum et varium, ut suis in locis de-clarabitur.

381. Τῷ Διὶς ὁ παῖς ὁ Βάκχος] Carmen *Iambicum*, *Dimetrum*, *Catalecticum*, cum *Dactylo* tamen in *prima* sede, qui pes *Anapæsto*, vel *Spondæo* æqualis; adeò ut ad *primam* et *tertiam* *Oden* pertineat.

382. Ὁ λυσίφρων, Λύαι] Ὁ ante Λύαι tollo; ut sit purus *Iambus*, *Dimeter*, *Catalectic*, et ad *primam* *Oden* referatur; prior enim syllaba in λυσίφρων omninò producitur, ut in λυσιμελής, λυσιμερίμην, &c. Λύαι autem et λυσίφρων *Bacchus* emphaticè dicitur, quòd curas animi solvat. Vox Λύαι respicit etiam λύσιν οἶνου, ut infrâ v. 817. Κατὰ ληνὸν ἢ βαλόντες Μόρον ἄρσινε πατῶσι Σταφυλὴν, λύντες οἶνον.

383. Ὅταν φρένας γ' εἰς ἁμάς] Ita fit purus *Iambus*, ut præcedens

Ἐσίλθῃ μεθυδότης,

Διδάσκει με χορεύειν.

385

Ἐχὼ δὲ καὶ τί τέρπνόν

Ὅ δ' μέθης ἐρατῆς.

Μετὰ κρότων, μέλ' ὠδῆς

Τέρπει με Κἀφροδίτῃ,

Καὶ πάλι θέλω χορεύειν.

390

Πρὸς τὸν ζωγράφον, πρὸς τῆς ἑαυτῷ ἐρω-
μένης, κή.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,

Γράφε, ζωγράφων ἄριστε,

Ῥοδῆς κοίρανε τέχνης,

Ἀπεῖσταν,

precedens. Nec miretur aliquis, quod ἁπλῶς *Dorismum* redolere videatur, nam *Anacreon* non magis hic Δωριάζει, quam ipse *Homerus*, qui *Iliad.* π'. v. 830. Πάτροκλ', ἥπου ἔφηθα πόλιν κραιῖζέμεν ἁμύν. Quare hanc lectionem ratam habemus, explosa veteri illa, ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς. Eadem fere *Baxterus* conjectando reperit, at non vidit, τὸ γ'. inferendum, ad statuminandum metrum, quicquid ille de exigente metro dicat.

384. Ἐσίλθῃ μεθυδότης] *Pherocratus* est hic versus, cum sequenti, de quo diximus, v. 295, 297. et v. 351. Quare ἐσίλθῃ non necessario legendum pro εἰσίλθῃ, ut ait *Baxterus*; cum utraque vox per metrum stare possit. Μεθυδότης autem recte legit idem pro veteri μεθυδότης. Ita *Antholog.* fol. 58. Μῦσῃ, Μαινάλιον, Μεθυδότην, Μυριόμορφον. Βιοδότης item. Et *Hesiod.* Δώτη μὲν τις ἰδωκεν, ἀδότη δ' οὔτις ἰδωκεν.

385. Διδάσκει με χορεύειν] Et hic versus *Pherocratus*, ut precedens.

386. Ἐχὼ δὲ καὶ τί τέρπνόν] Hic versus et alii usque ad v. 390. *exclusivæ*, sunt omnes ejusdem generis cum v. 382. *Ultimus* etiam versus, ut et *primus*, ejusdem ferè generis, excepto, quòd *Dactylum* in primâ sede admittat. Lego enim

Intrârit vini dator,

Docet me saltare.

385

Potiórque aliquid delicatulum

Ille ego ebrietatis amator.

Unà cum crepitaculis et cantilenâ

Delectat me etiam Venus:

Iterúmque volo saltare.

390

28. Ad Pictorem, de amicâ suâ.

Age, pictorum optime,

Pinge, pictorum optime,

Rhodiæ magister artis,

Absentem

enim ibi Καὶ πάλι, pro καὶ πάλιν, *Antholog.* fol. 324. Ἀτ-
θίδα διπλόρη. & πάλι Παλλάδα κ. λ. Olim καὶ πάλιν, quem
Pedem *Baxter* temerè vocat *Anapæstum*, cùm sit *Amphi-*
macer.

387. Ὁ τῆς μίθης ἱρατὴς] *Dorismum* ablego, *Anacreontis*
Ioniâ oriundi memor. Vid. ad v. 22.

389. Καὶ φροδύτη] Cum α. minori scribendum hic licet
proprium nomen, quia cum ε. incorporatur, et ε. subscriben-
dum, ad originem ostendendam; nam literis majusculis
ἴωτα minimè subscribi, sed adscribi, debet. Ἰτὰ Τάγμαίμ-
νον *Æschylo*.

390. Καὶ πάλι θέλω χορεύειν] Vid ad v. 386. Sin Καὶ
πάλιν legas, *Trochæus* erit, *Dimeter*, *Acatalectus*, *D. Hein-*
sus καὶ tollit, legens Πάλιν θέλω χορεύειν, ut sit *Iambicus*,
Dimeter, *Catalecticis*, ut *Ode* 1.

O D E XXVIII.

De genere hujus carminis diximus ad *Oden* iii. Verum
titulum, quem nunc reposui, hunc esse constat, Πρὸς τὸ ζα-
γράφειν περὶ τῆς ἑαυτοῦ ἱραμείνης. Vetus erat, Εἰς τὴν ἑαυτοῦ
ἱταίραν.

393. Ῥόδης κοίρανε τέχνης] γρ. Ῥοδῆς. At *Ars* sanè *Pe-*
lymita dicitur et *rosea*, ob variegatos flores (præcipuè *ro-*
sas) summo artificio et exquisitis coloribus asperfos; undè
et Nos in *Espherâ* v. 121. — καὶ ἀνθισὶ ποικίλα τριπνοῖς
ἴλην ἐπερξάτο Ῥοδῆσι πεπασμένα τέχναις. Nihilominùs

Ἀπεῖσαν, ὡς ἂν εἶπω,

Γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.

395

Γράφε μοι τείχας τοπρώτον.

Ἀπαλὰς τε καὶ μελαίνας.

Ὁ ᾧ κηρὸς ἂν δύνῃ,

Γράφε καὶ μύρβ πνεύσας.

Γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς,

400

Ὑπὸ πορφυραῖσι χαίταις,

Ἐλεφάντινον μέτωπον.

Τὸ

Henrici Stephani lectio potior videtur, viz. Ῥοδῆς, Rhodii enim, cum reliquis artibus insignes fuerint, tum *pieturā* et *sculpturā* maximè. Res nota ex *Pausaniā*, *Plinio*, et *Pindaro* etiā, Olympionic. Od. vii. v. 91, &c. Pro *κοίρανε*, *Henr. Stephan.* legendum duxit *τύρανε*, cui doctorum non pauci assentiebant. *Baxter* mediam syllabam τῷ *κοίρανε* putat producendum, de priori, quæ corripì deberet, nihil curans. At nemo, hætenùs, nè per somnium vidit *Ionicum* ἀπ' ἐλάσσονος huic generi frequentissimè immisceri, ut probamus ad v. 90. vid. infra ad v. 467, 574. et Not. ad Od. iii. *Κοίραν* itaque *τέχνης*, pro *magister*, ut *Horat.* l. i. Od. xxxvi. — *Ἄλτα* non alio rege *puertia*, *Mutataque simul togæ*. Hinc nonnulli exponunt illud v. 693. *Βασιλεὺς ὅπως ἀσιδεῖς*, per *Velut artis musicæ magister*. Ita *Philostratus* dixit, *βασιλεὺς λόγων*. Pudet *Danielis Heinsii* somnium huc apponere, Ῥοδῆς καίλαινον ἐκ γῆς, ut *Propert* — tellus *Osca*. Ita ille, nescio in quem finem; nè dicam, priorem syllabam Ῥ καίλαινον repugnare, neque vocem illam, in *imperativo*, dari posse.

397. Ἀπαλὰς τρίχας] Ita *Theocrit.* Idyll. xx. v. 8. — *μαλακὸν γένειον*. Et *Homer.* *Batrachom.* v. 10. — ἀπαλὸν γένειον. *Ibid.* Καὶ μελαίνας] Vid. *Schol.* nostra ac illud *Estheræ* v. 346. *Κυάνεαι λιπαρὴν κεφαλὴν κόσμησαν ἔθειραι*. Et quæ *Seldenus* notat ad *Michael. Draytoni Polyolbion.* Cant. 2. περὶ Ἰσιδος πλοκάμους. Utrobique hic *Anacreontis* locus in partes vocatur.

398. Ὁ δὲ

Absentem *licet*, ut ego tamen direxero,
Pinge meam amicam. 395

Pinge itaque mihi comas imprimis
Molliculâsque et nigricantes;

Quòd si cera et id assequi possit:

Pinge etiam illas unguentum spirantes.

Pinge quoque ex plenâ aliquâ genâ, 400

Sub violaceis capillis,

Eburneam frontem. Intercilium

398. Ὁ δὲ κηρὸς ἀν δύνῃ] Hic idem versus iterum occurrit, v. 768.

400. Γράφει δὲ ἐξ ὅλης παρειῆς] *Dan. Heinsius* legit, Γράφει δὲ ἐξ ὅλης ἀραιῆς, in hunc sensum, *Tenuique fac tumore, Nigricante sub capillo, Niveam nitere frontem.* Verùm sensus satis commodus eliciendus, veteri etiam lectione conservatâ, hoc modo, Γράφει δὲ ἐξ ὅλης τινὸς παρειῆς ὅτι δύο ὅλας παρειὰς ὅσα ἂν τις ῥαδίως γράφει. ὑπὸ χαίταις δηλονότι πορφυραῖς τὸ μέτωπον, ὡς ἐλέφαντα, λευκόν. Idem *Baxterus*, Ἐξ ὅλης παρειῆς dixit, quoniam utraque gena non potuit integra depingi in tabulâ cereâ, uti neque frons. Voluit autem unam certè integram poni, quo et ipsa frons conspectior fieret.

401. Ὑπὸ πορφυραῖσι χαίταις] Itâ hîc distinctis vocibus lego; non quòd nesciam, ὑποπόρφυρος vocem dari; quæ et mox v. 420. occurrit, et *Antholog.* fol. 479. Εἶδε ῥόδον γνόμενῳ ὑποπόρφυρον. Verùm, ut in Notâ præcedenti exposui, necesse est, ita locum capi, et voces esse distinctas. *Faber* nimis temerè dixit, *Henricum Stephanum* hîc unicâ voce ὑποπόρφυροις legere, cùm ille de alio loco, suprà nominato, viz. v. 420. loquatur. *Purpureas* autem *comas* dixit eâdem ratione, quâ mox v. 429. τὰ μὲν μελαίνας τὰ δὲ ὑλιάσας. *Cantic.* c. vii. v. 5. Non est, ut hîc moneam de *Nisi* comâ purpureâ, quodque *Tamerlanes Tartarus* heros purpureâ gavisus fuerit comâ, quam ex *Sampson*e *Judæo*, quem suæ originis patrem jactavit, derivatam habuit.

Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
Διάκοπτε, μήτε μίσγε· 405
Ἐχέτω δ' ὅπως ἐκείνη
Τὸ λεληθότως σύνοφρυ,
Βλεφάρων δ' ἴτυν χελαινὴν.

Τὸ ἥ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον,
Ἀμα γλαυκόν, ὥς Ἀθήνης, 410
Ἀμα δ' ὑγρόν, ὥς Κυθήρης.

Γράφε ῥίνα καὶ παρειάς, Ῥόδα

403. Τὸ μεσόφρυον] Hunc locum mox explicamus ad v. 406.

406. Τὸ λεληθότως σύνοφρυ] Ὁ καὶ ἡ σύνοφρυς, ἔ τὸ σύνοφρυ. Qui enim τὸ σύνοφρυ faciunt, male distinguunt ab *Accusati-vo* τὸ σύνοφρυ. Τὸ itaque ad σύνοφρυ omnino pertinet, ad λεληθότως minimè: Nam utut dicimus τὸ πρῶτον et τὰ πρῶτα *Adverbialitèr*, nunquam certè dicimus τὸ πρῶτον, nisi quomodo σοφῶς, *Technicè*. Dicimus itaque τὸ λεληθός, etiam *Adverbialitèr*, at τὸ λεληθότως nequaquam. *Vatican. MS.* λεληθός legit, quæ vox non est, nisi *Participii Geni-tivus*, quare nihil hic habet. Quoniam verò τὸ σύνοφρυ in amicâ suâ laudabile non putat, et tamen in picturâ penè dimidiatâ, necesse erat quodammodò ut *συνοφρύνμα* τι fieret, idèò dicit, Faciendum quidem τὸ σύνοφρυ, ast itâ, ut res minimè pateat, nempe quia minùs grata sit futura: Fiat ergò, verum λεληθότως, ut modò dixerat, v. 403. Τὸ με-σόφρυον μὴ διάκοπτε, μὴδὲ μίσητε. δαλονότι μὴ διάκοπτε τῷ-το ᾧ ὅτι ἂν ἐντέχνως γένοιτο. μὴδὲ μίσητε τῷτο ᾧ ὅτι ἂν κα-τὰ φύσιν. Ἀλλ' ἐχέτω μὲν τὸ σύνοφρυ, λεληθότως δὲ, καὶ βλε-φάρων ἴτυν κ. λ. *Claudian.* Quam juncto levitèr sese dis-crimine confert umbra supercilii? *Petronius*: Supercilia ad malarum stricturam currentia, et rursus confinio luminum pene permixta. *Aristænetus*: Τὸδε μεσόφρυον ἐμμετρως τὰς ὀφρὺς διορίζει. *Ammian. Marcellin.* l. xxiii. Superciliis in semiorbium speciem curvatis junctisque. Adde his *Henr. Steph. Dom. Dacier, Longepierre &c.*

407. Βλεφάρων

Intercilium verò nè tu mihi
 Discindas, neque planè misceas;
 Habeat autem *pietura*, sicut et illa, 405
 Haud discernibitèr coeuntia-cilia:
 Et palpebrarum circuitiōnem nigram.
 Aspectum deindè *oculorum* nunc, ut revera
habet,
 Ex igni facito,
 Simul nempe cæsiū, ut Minervæ, 410
 Simul lubricum et pætum, ut Veneris.
 Pingē nasum atque genas, Rosas

407. Βλεφάρων δ' ἴτεν κελαινῶν] *Henr. Steph. et Fabri*
filia viderunt τὸ δ' post βλεφάρων poni debere: si quis prius
confirmatæ lectioni adhæreat, quod et ego faciendum pu-
to. Nota, ἴτεν βλεφάρων eleganti periphrasi positum pro
βλεφαρίδας, quod miror Henrico Stephano non visum.

410. Γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης] *Homero γλαυκῶπις Ἀθήνη. Glau-*
cus color, cæruleus, i. e. subviridis, albo mixtus et quasi
clarus, et igneo quodam splendore suffusus. De hujus-
modi oculis Theocrit. Idyll. xx. v. 25. Ὀμματα δ' ἄρ
μοι ἴην Χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας. Vid. Dom. Dacier et
Longepierre.

411. Ἄμω δ' ὕγρον, ὡς Κυθήνης] *Apuleius l. iii. Photidis*
oculos udos ac tremulos vertit. Petronius, Oculorum quo-
que mobilis petulantia. Optimè hic Henr. Stephanus:
Quod ad ὕγρον attinet, verti pætum; illum secutus versum,
qui est inter diversorum auctorum epigrammata, Minerva
flavo lumine est, Venus pæto. Ità hic Anacreon terribilem
Minervæ aspectum facit, Veneris languidum et mollicel-
lum. Pollux, ὕγρον, θηλυκόν, ἀνάνδρον. Sensus itaque loci:
Aspectus oculi sit partim terribilis, partim amabilis; ut
hinc amorem, illinc reverentiam conciliet. Ἐνοια frequens
et obvia, et mirè mox amplificata à v. 436. ad v. 441.
inclusivè.

412. Γράφει ῥῖνα] *Vatican. MS. ῥῖνας, malè. De colore*
nasi vid. in sequenti Notâ.

413. Ῥέδα

Ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας·
Γράφε χεῖλος, οἷα Πειθῆς,
Προκαλόμενον φίλημα. 415

Τρυφερῶ δ' ἔσω γενεῖς,
Περὶ Λυγδίνῳ τραχήλῳ,
Χάριτες πέτοιντο πασαι.

Στόλισον τολοιπὸν αὐτὴν
Ὑποπορφύροισι πέπλοις· 420
Διαφανέτω δὲ σαρκῶν.

Ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
Ἀπέχθ' βλέπω γὰρ αὐτὴν·
Τάχα, Κηρὲ, καὶ λαλήσεις. 425

413. Ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας] Ut sit *nasus* ex colore candido, mediocriter animato; majorque in *genis rosei* coloris mixtura, minor in *nasō*. Major è contrario in *nasō* laciei coloris strictura, minor in *malis*. *Propert.* l. ii. Eleg. 3. *Ut Maotica nix minio si certet Ibero, Utque rosae puro lacte natent folia.* *Virgil.* *Æn.* l. xii. v. 67. *Indum sanguineo veluti violaverit ostro siquis ebur &c.*

414. Γράφε χεῖλος, οἷα Πειθῆς] Os et labia *Suada* sedes, ut *Eupolis*, Πειθῶ τις ἐπικαθίζειν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν. Quem locum respicit *Lucianus* in *Demonaxē*, Καὶ ταῦτα πάντα μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἐπρατίε τε ἔλεγεν, ὡς αἰεὶ, καὶ αὐτὴν Κωμικὸν εὖειν, Τὴν Πειθῶ τοῖς χεῖλεσιν αὐτῇ ἐπικαθῆσθαι. Hunc *Anacreontis* locum imitati sunt plures, et ipse *Anacreon* ad v. 448. et Nos in *Estherā* à v. 345. ad v. 355.

415. Προκαλόμενον φίλημα] *Lampridius* de *Diadumeno*, Ore ad oscula parato, hoc est, *prominulo*, inquit *Casaubonus*. Et *Salmasius*: Os ad oscula paratum elegantissimè dicitur de ore *prominulo*, et quasi ad osculum dandum et accipiendum parato. Ex *Notis Longepierre*.

417. Περὶ Λυγδίνῳ τραχήλῳ] Id est, collo in modum *Parii Lapidis* candido. *Pindar.* *Nemeonic.* Od. iv. v. 131. Σταλὰν θέμειν Παρίε λίθι λευκοτέραν. *Scholias.* Πάριος λίθος ἔστιν ὁ καλεῖται Λυγδίνος. Ità *Antholog.* l. vii. fol. 486.

Rosas lacte commiscens;
 Pingue labium veluti Suadelæ,
 Provocans suaviolum.

415

Delicatulúmque infra mentum,
 Circum Lygdinum *et candens* collum,
 Gratiae volitent universæ.

Vestito, quod restat, illam
 Subpurpurascentibus indumentis,
 Transluceátque carniúm

420

Aliquota pars, totum corpus, quale sit, o-
 stendens.

Satis-est: Video enim jam illam ipsam:
 Fortasse, ô Cera, et loqueris statim.

29. Ad

Διὰ Λυγδίνην καὶ εὐθεῖα μαρμαίροντα. Ità Virgil. Georgic. l. iv. v. 523. De Orpheo, Tum quoque marmoreâ caput à cervice revulsum. Et Petronius de Circe, Marmoreis cervicibus. Parium autem marmor non candore tantùm, sed et lævore excellebat, ut Antholog. l. vii. fol. 483. — ὅτι τοῦ τὸ πρόσωπον ἀπῆλθε Κεῖνο, τὸ τ' Λύγδα, βάσκανε, λειότερον. Hinc Varro: Collum procerum, fletum lævi marmore. Et Martial. Candida non tacitâ respondet imagine Lygdus. Horat. l. i. Od. xix. Urit me Glycerea nitor splendentis Pario marmore clarius.

418. Χάρμης τίτουμε πᾶσαι] Tres tantum Gratias fingunt poetæ, at amatores innumeras; quem locum uberius hausimus ad illud Estheræ v. 388. Ἐσμός ἀνθρώπων χάριτον.

419. Στόλισον] Multi multa de hâc voce, quam de fæminis rarò apud Græcos contendunt usurpari, apud Latinos frequentius latentur; quum Stola Latinorum à Græcis sit mutuatum. At Anacreon hîc usus est de fæminili vestitu, ut Antholog. fol. 325. — μαλακὰς ἱσαμένα σολίδας, et Euripid. Phœniss. 1743. Στολιδωσαμένα νεβρίδα.

423. Ἀρίχη] Satis est, sufficit. Vix aliàs in hoc sensu reperias, nisi forte D. Marci. c. xiv. v. 41.

424. Τάχα, Κυρί, καὶ λαλήσεις] Eleganter notat imagi-
 nem

ΑΝΤΙΚΡΕΟΝΤΟΣ

Ἔτι πρὸς τὸ ζωγράφον, περὶ τοῦ ἐρωμένου
ἑαυτοῦ, τοῦ Βαθύλλου, κθ.

Γράφε μοι Βαθύλλον ἔτα,
Τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.

425

Λιπαρὰς κόμας ποίησον,
Τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
Τὰ δ' ἐς ἄκρην ἡλιώσας· Ἐλικὰς

nem adeò similem, ut nihil amplius desit, exceptâ unicâ loquelâ; quam tamen videtur dubitare, an prorsus defuerit; cum vel cetera ipsa loqui posse videatur. *Fabri* filia jure miratur hunc locum, ut et pater, qui exponit: Nil superest, nisi ut loquatur. *Lucian.* περὶ Ὀρχήστ. Ἀκού, ἀνθρώπων, ἃ ποιεῖς, ἔχ' ὅρῳ μόνον· ἀλλὰ μοι δονεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. Confer. v. 449.

O D E XXIX.

Genus carminis in hac *Odâ* idem cum illo in præcedenti, eadem quoque *Ἔννοια*. Titulus verò hic est, Ἔτι πρὸς τὸ ζωγράφον, περὶ τοῦ ἐρωμένου ἑαυτοῦ, τοῦ Βαθύλλου. Olim *Eis Βαθύλλον*. *Vatican.* MS. *Eis νεώτερον Βαθύλλον*. Et hæ duæ *Odæ* sunt pares et geminæ, seque invicem exponunt. Nam ut in *priori* descripsit consummatissimam formam virginalem, ita in *hac* describit exactissimam formam adolescentis pulcherrimi, jam primum pubescentis; *Cowley* enim nostri more, veteribus illis usitatissimo, de rebus multis loquitur, tanquam *locis communibus*, ut probamus in hujus auctoris *Vitâ*. *Ælianus* ita certe: Μη γὰρ τις ἡμῶν ἀγαθὰ λέγει πρὸς θεῶν τὴν ποιήσιν τὴν Τηϊοῦ, μὴδ' ἀκόλαστον εἶναι λογίζεσθαι. Quòd itaque *Bathylli* nomen affingat, id quidem *Polyeratis* gratiâ potuit facere, vel etiam ipsius veritatis vi coactus; quandoquidem illius forma fuerit præstantissima, quod probamus ad v. 140. et v. 469. Potuit sane vel verum, vel fictum nomen similiter, in præcedenti *Odâ* posuisse, verum ex decoro siluit, quòd hujus sexûs proprium sit *modestia*; adolescentuli facile nomina etiam sua ob pulchritudinem extolli patiantur.

427. Λιπαρὰς κόμας ποίησον] Prior syllaba in *ποίησον* communis, quod notamus ad v. 147. et aliàs. Λιπαρὸς) σύνιο.

ANACREONTIS.

83

29. Ad Pictorem de Amasio suo Bathyllo,

Pinge mihi Bathyllum ita, 425
Amicum illum meum, ut ego doceo,

Nitidas comas facito,
Interiùs quidem nigricantes,
Exteriùs autem rutilantes : Cincinnu-

τε μύρων λιπῶν, ἢ εὐοδμος, καὶ εἰδὼν εὐίοτε καλὸς, ἐλαφρὸς, κα-
δαρὸς, λευκός. Simpliciter hic pro *tersus*, *purus*, *nitidas*,
pulcher. Homer. Odyss. β. v. 331. Αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφα-
λαὶ καὶ καλὰ πρόσωπα. Aristoph. λιπαρὸς χαρῶν ἐν βαλανείῳ.
Sôphocles quum incultum, horridum, et incomptum capillum
vellet significare, ἀλιπαρὴν τρίχα dixit.

428. Τὰ μὲν, τὰ δὲ] Vatican. MS. bis legit τὰς pro τὰ,
quod minimè ferendum. Nec enim *versus* ratio patitur,
nec *sensus* proprietas. Non enim dicit, hos capillos ni-
gros, illos subrufulos; sed eosdem ipsos capillos hac in par-
te, viz. interius nigricare, exterius flavescere. Τὰ μὲν ita-
que *Synecdochicè* pro καὶ τὰ, et subaudiendum μέρη τῶν,
ut alias v. 917. Sic infra, v. 438. et 440. τὸ μὲν, τὸ δὲ,
bis pro *partim* ponitur.

429. Τὰ δ' ἐς ἄκρον ἠλιώσας] Habes et apud Philostratu-
m ἠλιώσαν κόμην. Et Eunapius pene ipsis Anacreontis
verbis, Αἱ κόμαι μελανῆραι τε καὶ ἠλιώσαι κατέκχυντο. Est
autem ἠλιώσας, sive ἠλιώδης κόμη, quam Homerus ξανθὸν vo-
cat, qui et Μενέλαον ξανθὸν vocat, ξανθότριχα, et ξανθόκομον.
Cæsariem hujuscemodὶ χρυσὴν etiam nominant, unde χρυσο-
χαίτης Έρως supra v. 103. Ita χρυσοκόμος, ut Latinis Aurico-
mus et Aurea coma. Quod autem dicit partim μελαινας, par-
tim ἠλιώσας, conferri debet cum Ovidii illo, Nec tamen ater
erat, nec erat color aureus illis; Sed quamvis neuter, mixtus
uterque color. Præterea Porphyrio exponens illud Horatii,
l. iii. Od. 14. Myrrheum nodo cobibere crinem, ait, colorem
Myrrheum in crinibus hodie quoque dicunt, qui medius est
inter flavum et nigrum. Sic in quodam incerti auctoris
epigrammate, Εἴτε σι κυανέῳσι ἀπασίδουσιν ἐθεύραιε, Εἴτε
παλιν ξανθαῖς εἶδεν, Ἀνασσα, κόμαις. Henric. Stephan. Vid.
ad v. 401.

432. Αφῆς,

189/192

Ἐλικας δ' ἐλευθέρως μοι 430
Πλοκάμων, ἄτακτα συνθεῖς,

Ἄφες, ὥς θέλῃσι, κείσθαι.

Ἀπαλὸν ἧ καὶ δροσῶδες

Στεφέντω μέτωπον ὄφρυς,

Κυανωτέρη Δρακόντων. 435

Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔγω,

Κεκερασμῶννον γαλήνῃ

Τὸ μὲν ἔξ Ἀρης ἔλκων,

Τὸ ἧ τῆς καλῆς Κυθήρης

Ἴνα τίς τὸ μὲν φοβῇ,

Τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμάται. 440

Ῥοδίῳ δ', ὅποια μῆλον,

Χνοίην

432. Ἄφες, ὥς θέλῃσι, κείσθαι] γε. θέλῃσι. Τῷ ἄτακτα exegeticum est, quod Atticum scias Adverbium pro ἀτάκτως. Itā Petronius de Circe: Crines ingenia suo flexi per totos se humeros effuderant. Et Apuleius: Sed in meā Photide non operosus, sed inordinatus ornatus addebat gratiam: Uberes enim crines lenitèr emissos et cervicè dependulos, ac deinde per colla dispositos, sensimque sinuato Patagio residentes, paulisper ad finem conglobatos, in summum verticem nodus astrinxerat.

433. Ἀπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες] Δροσῶδες, roscidus, per Metaphoram, tener; ut suprā v. 411. ὑγρὸς pro μαλακός, θήλυς, unde forte θήλυς ἐστὶν Homero. Certe succulentus Latinis, et JUVICY Anglis, tale quid sonat. Antipater Antholog. l. i. c. 29. fol. 39. — ἰδυτίνες βραχίονες vocat. A Grammaticis tamen δροσῶδες sive ἰρσοῖς exprimitur καλὸς, petita, ut dicunt, Metaphora δὲ τῷ διδρασμαίωνων ἀνθῶν ταῦτα καὶ κείσθαι φαίνει. Aristophan. Τοῖς αἰδοίοις δρόσος καὶ χυρὸς ὥσπερ μῆλοιον ἐκίθη. Alexis apud Athenaeum vocat teneras carnes, Κραιώλια δροσῶδη τὴν κρίον· ὅτι δρόσος αἰδίνης καὶ αἰδραίνης ὄμβρος. Alciphron. Ἦσαν δρόσος προστοκίς· ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ πύοτις λεπτότητι. Theophrast. μαλακός καὶ δροσῶδης. Vid. Isaaci Casaubon. in Athenae. l. ix. c. viii.

435. Κυανωτέρη

Cincinnulósque liberos mihi
Capillorum, incompósitè componens,
Permitte, suo arbitrio jacere.

430

Teneram indè et roscidam
Arcuet frontem supercilium
Magis-cæruleum draconum oculis.

435

Nigricans oculus acer esto,
Mixtus tamen tranquillitate;
Illud nempè à Marte trahens,
At hoc à formosâ Venere:
Ut aliquis partim quidem metuat,
Partim ex spe pendeat.

440

Roseam quoque, veluti pomum, Lanu.

435. Κυανωτέρη δρακόντων] Τὸ ὄξυδερκὲς δηλοῖ ὅθεν καὶ αὐτὴ λέγεται δράκων, παρὰ τὸ ἰδρακον· ἢ γοργὸν καὶ φοβερὸν τῷ βλέμματι, ἢ τὸ μέλαν τῷ ὄφρυνι, ὡς Ὀμηρ., Κυανέοι δὲ δράκοντες κ. λ. *Eustath.* ad *Iliad.* λ. v. 24. Τῷ δ' ἦτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλαν Κυανέοι) Κύαν, εἶδος τι χρώματος μέλαν, ἐξ ὃ τοῦ κυάνειον τοῖστον δὲ καὶ τὸ χρῶμα τῷ ὑρανὶ ἀναγκαίως κατὰ τὰς φυσικὰς, ὁπρὶνα ἐστὶ πάντῃ ἀνίφελος. Quod ad φοβερὸν τῷ ἐρατικῷ attinet, et suprà ad v. 411. diximus, et infrà ad v. 436. dicemus.

436. Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔσω] Ut suprà puellæ aspectum miscuit ex *Minervæ* simul et *Veneris* unitis gratiis; ita hîc *rusionis* oculos componit ex *Martio* vigore et *venusto* lepore, quod mox apertè prodit. Confer locos; dulciores favos nusquam aliàs reperiet deliciarum arbiter, excepto illo *Θεοπνεύσου ἀοιδῷ*, * *Cantic.* c. vi. v. 10. *Quæ est Illa, spectabilis velut aurora, pulchra ut Luna, pura ut Sol, terribilis, ut cohors vexillifera?*

440. Ἵνα τίς τὸ μὲν φοβῇ] En! iterum hîc τὸ μὲν, τὸ δὲ *Absolutè*, non in regimine, ut suprà v. 428. τὰ μὲν, τὰ δέ. Rectè itaque *Henr. Steph.* in versu proximè sequenti legit, Τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος, non τῷδε. Articulus τὸ postulat, ut ἀγ. subaudias.

442. Ῥοδίνην δ', ὅποια μῆλον, χροίην ποίει παρῖον] Vel, Τὴν χροίην

M

Χνοῖήν ποίῃ παρείην.

Ἐρύθημα δ', ὡς ἂν Αἰδοῦς

Δύνασαι βαλεῖν, ποίησον,

445

Τὸ ἧ χεῖλ' ἔκέτ' οἶδα,

Τινί μοι τρόπῳ ποιήσεις,

Ἀπαλὸν, γέμον τε Πειθῆς.

Τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς

Ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.

450

Μετὰ ἧ ὤψωπον ἔρω,

Τὸν

χνοῖήν παρείην ποίῃ ροδίνῳ, ὅποια μῆλον, vel, ῥοδίνῳ παρείην ποίῃ χνοῖήν, ὅποια μῆλον. Illud, inquit *Henr. Stephan.* quodammodò ἄκυρον, hoc autem propter inversum verborum ordinem, duriusculum videtur. Sed elegans est alioquin *Metaphora*, ut *Aristoph.* loco suprà laudato v. 433. Lanuginem poetæ quoque *Latini* appellant; et ut *Aristophani* χνῆς, ὡς περ μῆλοισιν, ἐπὶνθῆς, ità florem vocat *Virgilius* *Æn.* l. viii. v. 160. *Tum mihi prima genas vestibat flore juven- ta.* Per μῆλον hīc intellige *Cydonium* malum; ut apud eundem poetam *Eclog.* xi. v. 51. *Ipse ego cana legam tenerā lanugine mala.* Κυδωνίας μηλίδας *Ibycus* vocat, unde factum verbum Κυδωνιῶν à *Leonidā*.

443. Χνοῖήν ποίῃ παρείην] Hunc locum explicatum habes in Notâ præcedenti. Ποίῃ priorem corripit, ut σείῃ facit, v. 330. Vid. ad v. 147, 324, 427, 445.

444. Ἐρύθημα δ' ὡς ἂν Αἰδοῦς] γρ. ὅσον, pro ὡς ἂν, quod nescio, an non melius arrideat, ut sit per Appositionem; hoc modo, Ἐρύθημα δὲ ποίησον, ὅσον Αἰδοῦς δύνασαι βαλεῖν. Et rectè ad *malas* ἐρύθημα posuit, cūm *genæ* sint *pudoris* sedes. *Plinius*: *Infrà oculos malæ homini tantum, prisca genas* vocabant: Ibi ostenditur *Pudor*. Nec inaccurate *Αἰδοῦς* ad ἐρύθημα posuit, cūm sit aliud ἐρύθημα, præter illud *verecundiæ*, cujus *rubor* dictus ab *Aristotelis* filiâ *color virtutis*. Verum si ὡς ἂν retineatur, *Henr. Stephan.* ait, ὡς hic pro ὅσον poni, quod novum non est: Nam *Grammatici* ad illud *Homeri* *Odyss.* ε'. v. 344. Καὶ κρείας, ὡς οἱ χεῖρες

Lanuginosam facito genam ;
Et ruborem, quantum verecundiæ
Potes adjicere, facias. 445

Labium equidem nondum scio,
Quâ mihi ratione facies,
Mollicellum, plenûmque Suadâ :
Per-totum-denique *vultum* cera ipsa
Se habeat, *tanquam* loquens silenter. 450
Et post vultum esto, Quod

χειρες ἐχάνδανον, exponunt, ὥς, ἀντὶ τοῦ ὅσον, Αἰδῶς autem
hic προσωποποιεῖ), ut *Homer. Iliad. ὦ. v. 44.* — οὐδ' οἱ
Αἰδῶς Γίνε), ἢ τ' ἀνδρας μέγα σίνε) ἢ δ' ὀνύησι.

445. Ποίησον] Prior syllaba brevis, ut suprà v. 443. et
infra v. 447.

447. Ποιήσεις] Vid. ad Not. præcedentem.

448. Ἀπαλὸν, γέμον τε Πειθῆς χειλῶ] Ita suprà v. 414.
Γράφε χειλῶ, οἷα Πειθῆς.

449. Τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς ἔχειτω λαλῶν σιωπῇ] χειλῶ
ἐπαλὸν καὶ Πειθῆς γέμον, ἀλλὰ τὸ πᾶν, ὁ πείθειν θέλει, ἔχειτω ὁ
κηρὸς κ. λ. Eadem Ἔννοια v. 424. Τάχα, Κηρὲ, καὶ λαλή-
σεις. Ibid. λαλῶν σιωπῇ) Elegans Ὁξύμωρον. Ita quidam
veterum vocavit *picturam*, poësin tacentem, *poësin*, pictu-
ram loquentem. Quùm autem *pictura* vitam ipsam expri-
mat, rectè dicitur *spirare* cum *Virgilio*, silentèr-loqui,
cum *Anacreonte*, *movere*, cum *Dædali* statuis, de quâ re
*Scholias*t. Euripid. ad *Hecub. v. 838.* *Virgilii* locus *Æn.*
l. vi. v. 848. *Excudent alii spirantia mollius æra; Credo*
equidem, et vivos ducent de marmore vultus : Et sic *vultus*
descriptio, quæ incipit v. 433. tandem finitur in v. 450.

451. Μετὰ δὲ πρόσωπον ἔσω] Cùm olim μέγα, *Vaticano*
MS. μεῖα, rectiùs legit, ut sit hic ordo, μεῖα δὲ πρόσωπον,
ἔσω τράχηλῶ. Et hæc lectio præ cæteris placet; quis
enim in formoso puero quærat μέγα πρόσωπον *grandem*
vultum? Et sanè totum πρόσωπον per partes erat ante
descriptum, ut post *comas* v. 427. &c. *frons* et *super-*
cilium v. 433, &c. *oculus* v. 436. *mala* v. 442. *labium*
v. 446.

Τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν,
Ἐλεφάντιν τράχηλ.

Μελαμάζιον δὲ ποίει,
Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμῆω,
Πολυδεύκεός τε μηρὸς,

455

Διονυσίῳ

452. Τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν] Olim τὸ εἰς Ἀδώνιδος παρῆλ-
θον. Mirum videtur et sanè magni acuminis, quod in Hein-
siano codice reperio: "Nescio quid utrique homini Ste-
phano et Veneto in mentem venerit, ut putarent τὸ παρ-
ῆλθον σε hoc loco, cùm legendum sit παρελθόν. Et παρ-
ῆλθεῖν est, ut apud Demosthenem, τὸ νικῆσαι." Cùm verò
ille ad vultum referendum putet, ego ad τράχηλον omninò
statuo referri debere, legendum τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν, τῷ τε
τράχηλ. Quod concedent omnes, qui lectionem μεῖα ag-
noscunt et ordinem suprà dictum; quodque ebur de collo
magis propriè dicatur, quàm de vultu; ut mox latiùs.
Hic autem versus παρενθέσεως nota includitur.

453. Ἐλεφάντιν τράχηλ] Quòd Adonidis cutis, et
præcipuè collum, esse candore præstans, testantur omnes
poetæ. Bion ejusdem epitaphio v. 7. Κεῖται καλὸς Ἀδω-
νις ἐν ἄρσσι, μὲν οὐδὲν λευκῶ λευκὸν οὐδὲν τυπεῖς. Et v. 9.
— τὸ δὲ οἱ μέλαν εἶεν αἶμα χιόνειος καὶ σαρκός. Et v. 26.
— οἱ δὲ ὑπὸ μαζοῖ χιόνιοι ταπάρειν Ἀδωνίδι πορφύροιο. Ita
Latinis quoque poetis niveus dicitur, et illius — eburnea
colla. Cùm itaque candor perfectus, potius de collo, quàm de
vultu, dicatur, rectè faciunt, qui illum ad Adonidis collum
referunt, ut modò dixi, quod à Bathylli candore jam supe-
ratum dicit. De Adonide, vid. Apollodori. Bibliothec.
l. iii. c. 14. §. 3. Ovid. Metamorph. l. x. Fab. 10.
et 12. Bion, ut suprà, Theocrit. Idyll. xv. et xxx. et
Nonni Dionys. Confer eum hoc loco v. 417. Περὶ Λυγδί-
ω τράχηλ. Hic itaque verus ordo et sensus loci, Μεῖα δὲ
τὸ πρόσωπον, ὃ καὶ μένος καὶ ἔγραφον, δηλονότι Μέτωπον, Ὀφρὸν,
Ὀμματα, Παρσίνην, Χεῖλ, ἔσω Τράχηλ, ἐλεφάντιν, παρ-
ελθὼν, καὶ ὑπερικῶν τὸν Ἀδώνιδος, δηλονότι τράχηλον.

454. Μελαμάζιον δὲ ποίει] Homer. Iliad. εἰ, v. 19. Ἀχιλῆος
ἔσχατε σῆφος μελαμάζιον. Scholiast. μεῖα καὶ μαζῶν. Sic με-
ταίχμιον

Quod etiam illud Adonidis superet,
Eburneum collum.

Thoracem deindè facito,
Geminâsque manus Mercurii; 455
Pollucisque femora, Bacchicûmque

ταίχμιον, τὸ μείαζον τῶν αἰχμῶν. *Anacreon* autem videtur hic ὅλον τὸ σῆμα μείαζον μαζῶν indicare, vel, ut alii, civitatem illam præcipuè notare, quæ est in medio bene curatorum et σφριγάνων juvenum pectore, eminentibus hinc inde mammis, de quibus v. 1108. — σφριγῶν Κοιλότερος σῆμα χριστάριον. Cur autem pulchrum pectus *Mercurio* tribuatur, vide infrâ.

455. Διδύμεις τε χεῖρας Ἑρμείω] Δίδυμον ὁ καὶ ἡ, verùm *Atticè* ἡ διδυμή, undè *Sophocl.* διδυμαίν χερούς, de quâ re plura ad v. 527. *Galenus* in *Protreptico* testatur, antiquos pictores et plastas *Mercurium* finxisse, ut juvenem formosum sine fuco, aut aliquo comptu, vultu hilari, atque acribus oculis, Νεανίσκον ἐς τὴν ὥραιον (Ἑρμῆς) ὅσα ἐπὶ κίηλον, εὐδὲ κομμηλικὸν ἔχων κάλλος, ἀλλ' εὐθύς, ὥστε συνεμφαίνεσθαι τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν, δι' αὐτοῦ. ἔστι δὲ παιδρὸς μὲν τὰς ὀφθαλμοὺς, δεξιὰ δὲ δεξιὰ, ἢ βάσις, τὸ πάντων χρημάτων ἐδραιώτατον τε καὶ ἀμειψιπώτατον ἔχει, τὸ Κῦρον. Præterea *Mercurii* manus ad *proverbium* usque celebrantur, ob gracilitatem et flexibilitatem, ut qui artem professus fuerit, cui nomen *Lieger du Main*. Hinc voces Ἑρμοδάκτυλοι, et Ἑρμείωνες, et Ἑρμαφρόδιτος. Quin ex hac *Odâ* nihil manifestius, quàm apud antiquos fuisse tales *Deorum* imagines, viz. *Adonidis*, cum collo præcipuè candido, *Mercurii* cum pectore eleganti et manibus pulchris; idem dicendum de *Pollucis* femore, et *Bacchi* ventre. Ἑρμείω lego pro Ἑρμῇ, ut et Βωώτειω, pro Βωώτου.

456. Πολυδύκεός τε μηρὸς] *Castorem* et *Pollucem* inter formosissimos veterum adolescentulos memorari notamus ad v. 126. Præterea cum sit — πῦξ ἀγαθὸς Πολυδύκης, congruum est, ut torosum illi *femur* tribuatur, quale athletici homines habent, juxtâ illud *Homeri Odys.* σ'. v. 73. Οἴλω ἐκ ρακέων ὁ γέρον ἐπυγουνίδα φαίνε. Vid. *Theocrit.* *Idyll.* xxxii. Διόσκουροι.

Διονυσίῳ τε νηδύν.

Ἀπαλῶν δ' ὑπερθε μηρῶν,
Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
Ἀφελῇ ποίησον αἰδῶ,
Παρίῳ θέλυσαν ἦδη.

460

Φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνῳ,
Ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
Δύνασαι τὰ δ' ἦν ἀμείνω.

Τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
Λάβε μισθόν, ὅσον εἴπης.
Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τῦτον
Καθελών, ποίῃ Βαθύλλον.
Ἦν δ' ἐς Σάμον πόλ' ἔλθης,

465

Γράφε

457. Διονυσίῳ τε νηδύν.] *Bacchum* etiam numeratum inter formosissimos veterum, five heroum, five deorum, notamus suprâ ad v. 126. Et rectè *Tanaquil Faber* observat: “ Vel hinc quivis facile ad intelligendum fuerit, quàm remoti à cognitione melioris antiquitatis pictores illi
“ sint, qui *Bacchum γάστρωνα*, ventriosum et doliarem
“ fingunt. Certè istiusmodi homines nimis suo genio indulgent, quæ ex ventre mediocritèr tumentis et castigatæ
“ magnitudinis, aqualiculum faciunt *hydropicum*, immanem,
“ enormem, et inticetum.”

459. Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων] “ Elegans Ἐπανάληψις, inquit *Henr. Stephan.* sed *Anapæstum* postulat hoc carmen
“ in hâc primâ sede; quam *legem* in tota hâc *Odâ*, sicut
“ et multis aliis, servavit:” Quare sunt, qui hîc legant *μαλερόν*. Hæc ille, minimè inscius, *Spondæum Anapæst*
ισόχρονον, verùm incautus, quùm dixerit, hanc *legem* per
totam hanc *Oden* servari; quùm *penultimus* hujus *Odæ* versus nempè v. 469. *Spondæum* etiam habeat in primâ sede,
ut multi alii, quod probo ad v. 107. et v. 684. Quare *Stephani μαλερόν*, licet vox *Homérica*, procul hinc faceffat.

460. Ἀφελῇ ποίησον αἰδῶ] Rectè hîc *Baxter* τὸ ἀφελῆς

non

Bacchicúmque ventrem,

Tenera inde super femora,
Femora illa incentivum-quid habentia,
Innocens facito pudendum.

460

Venerem appetens primulúm.

Invidam autem nactus-es artem ;
Quòd non etiam terga ostendere

Valeas : Hæc essent utique meliora.

Quid me opus-est pedes describere?

465

Accipe mercedem, quantum flagites.

Apollinem autem huncce

Detrahens, *illius vice* fac Bathyllum :

Sin ad Samum unquam veneris,

Pinge

non solum *simplex* est, verùm etiam *nudus* et *apertus*. Sic infra v. 582. Ἀφελῶς ἔλαμψε Τιτάν.) Et tamen hoc in loco, *nudus* non est, at *simplex* et *innocens*, et minimè flagitiosus ; qualis esse solet puerorum nondum plenè puberum. Ποίησον priorem corripit, ut suprà v. 447. Et τὴν Αἰδῶν, καὶ εὐφημισμὸν, pro τὰ αἰδοῖα, ut *Homerus* *Iliad.* β'. v. 262. Χλαῖναν τ', ἥδ' ἑ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει.

461. Παφίην θέλουσαν ἤδη] Castissimis verbis rem incestam notat ; nihil autem aliud vult, quàm primos pubertatis annos describere.

467. Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τῷτον] Versus *Ionicus* ἀπ' ἐλαόσο-
ν, quales frequentèr *Iambis* suis intermiscet *Anacreon*, ut notamus ad v. 90. Si similem reliquis facere esse necessum, legerem, τὸν Ἐκφύλον δὲ τῷτον, quomodò *Stephan.* v. 393. τύραννε substituit pro κοίρανε, sed *fidelitas* nobis potior *audaciâ*.

468. Ποίε] Sæpè monuimus hanc vocem priorem habere communem, ut suprà v. 447. et v. 460.

469. Ἦν δ' ἐς Σάμουν ποτ' ἔλθης] Hic iterum videmus, *Spondæum* in primâ sede pro *Anapæsto* positum, ut suprà contrà *Henr. Stephani* assertionem probamus, ad v. 459. Et hoc regularitèr fit, cùm pes uterque sit ejusdem temporis. Videtur ex hoc loco, *Bathyllum* jam *Samo* morari,

Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλης.

470

Εἰς Ἔρωτα, λ'.

Αἱ Μῦσαι τὸν Ἔρωτα,
 Δήσασαι τεφάνοις,
 Τῷ Κάλλῃ παρέδωκαν·
 Καὶ νῦν ἡ Κυθήρεια
 Ζητεῖ λύτρα φέρουσα
 Λύσσαρς τὸν Ἔρωτα.

475

Κὰν λύση δέ τις αὐτὸν,
 Οὐκ ἔξεισι, μὲν δέ·
 Δελεύειν δεδίδακται,

Εἰς ἑαυτὸν, λά.

Ἄφες με, τὴς θεῆς σοι,
 Πιεῖν, πιεῖν ἀμυσί·
 Θέλω, θέλω μαῆναι.

480

Ἐμαίνειτ'

Anacreontem alio in loco, ubi tamen *Apollo* sit cultus, hanc illius picturam ære perenniore facere. Quòd si pictor aliquandò ad *Samum* pervenerit, tum ex *Bathyllo Phæbi* etiam imaginem designatam fore. Vetus quidem *Apollinis Pythii* templum fuisse apud *Samios* testatur *Pausanias* fol. 74. l. 16. Et *Bathyllo* quoque imaginem à *Polycrate* dedicatam describit *Apuleius* in *Floridis* p. 500.

O D E XXX.

Omnes omninò hujus *Ode* versus sunt *Δακτυλικοί*, τρίμετροι, ἀκατάληκτοι, qualis ille, Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι, quod genus et *Pherecratium* dicitur, et passim aliis interspergi solet; ut ostendimus ad v. 77, 295, 297, 315, 351, 384, 592, &c. *Hephæstion* ait, *Anacreontem* integras quoque *Odas* composuisse ex *Dactylico*, tetrametro genere, cujusmodi est hic Ἠδυμελὲς, χαρίεσσα χειλιῶν. Bellissimum autem ἠδύαρion, Et cui non toto corpore nāvus adest, quare Notis haud opus: observandum tamen, hoc genus, licet

in

Pinge Phœbum ex Bathyllo.

470

30. In Cupidinem.

Musæ Cupidinem *aliquandò*,

Quùm vincirent corollis,

Pulchritudini tradiderunt:

Et nunc Venus

Quærit, redemptionis-pretium ferens, 475

Liberare Cupidinem.

Verùm etiãsi aliquis liberet eum,

Non egreditur, sed manebit:

Servire nempè didicit.

31. In seipsum.

Sine me, Deos *interpono* tibi,

480

Bibere, bibere plenis-poculis:

Volo *enim*, volo insanire.

Insaniebat

in hâc *Odâ Spondæum* semper habeat initio, alias indifferenter admittere *Iambum*, vel *Spondæum* in principio, et *Spondæum* vel *Dactylum* in fine. Vid. ad *Od. lx, lxvii, lxviii. Moschi* Amor Fugitivus huc referendus et conferendus.

O D E XXXI.

480. Ἀφες με, τὰς θεάς σοι] Quicquid *Faber* dicat, commodus erit sensus, si *Stephani* lectionem admittamus, Ἀφες με τὸ θεῶν σοι, *Emphaticè* nempè Βάχχον. Nec incommodus, si τὰς θεάς retineas, subaudito nempè ἐπόμνυμι, vel, ut *Danieli Heinsio* placet, νί. qui vertit, *Sine me, Deos per omnes, Bibere haustibus profundis.* Σοὶ verò παρέλκει, vel etiam suo more adest, πειν σοι, ἀντὶ τοῦ, προπίνειν σοι. Et tum post θεάς, Comma σικτίον. *Scaliger* legit, Ἀφες με, πρὸς θεῶν, σοι. *Æmyl. Portus.* Ἀφες, μὰ τὰς θεάς με.

481. Πειν, πειν ἄμυσί.] Repetitio notat *Emphasin*. De *Amystide* diximus ad v. 320.

482. Θέλω, θέλω μανῆναι] Hinc *Horat. l. ii. Od. vii, Non ego sanius bacchabor Edonis: recepto dulce mihi furere*
est

Ἐμαίνειτ' Ἀλκμαίων τε,
 Χῶ λευκόπους Ὀρέτης,
 Τὰς μηέρας κλανόντες·
 Ἐγὼ δὲ μηδένα κτὰς,
 Πιὼν δ' ἐρυθρόν οἶνον,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.

485

Ἐμαίνειθ' Ἡρακλῆς πρὶν,
 Δεινὴν κλονῶν φαρέτρῳ,
 Καὶ τόξον Ἰφίτειον·
 Ἐμαίνετο πρὶν Αἴας,
 Μελ' ἀσπίδος κραδαίων
 Τὴν Ἐκτορ ὦ μάχαιραν·

490

Ἐγὼ

est amico. Et l. iii. Od. xix. Hoc versiculo poeta delectari videtur, ut v. 488. 498.

483. Ἐμαίνειτ' Ἀλκμαίων τε] Media τῇ Ἀλκμαίων corripitur, ut in illo *Timoclis*, Ὁ νοσῶν δὲ μανικῶς Ἀλκμαίων ἐσκέψατο, item illo, Νέρων, Ὀρέτης, Ἀλκμαίων μητροκτόνοι. Vid. ad v. 147. *Alcmaeon* autem filius erat *Amphiarai* vatis, qui ex jussu patris matrem *Eriphylen* occidit, quod lucri causâ patrem ejusdem, maritum suum, in certam necem prodidisset: de quâ re vide quæ Nos in argumento *Euripidis*, *Alcmaeonis*.

484. Χῶ λευκόπους Ὀρέτης] *Orestæ* historiam habes ad *Euripidis* nostri *Oresten*. Lego autem χῶ pro ὃ, ut *Theocrit.* Idyll. i. v. 138. Χῶ μὲν τόσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. Et in primâ sede *Spondæus* æquè admittitur, atque *Iambus*, quod *septies* fit in primâ omnium *Oda*. Omnes mirantur, quare *Orestes* hoc in loco *emphaticè* vocetur ὁ λευκόπους; respondéo, quod insanus esset, et discalceatus vagaretur, quomodò *Bacchæ* ab *Euripide* audiunt, eandem ob causam, *Cyclop.* v. 72. Βάχαις σὺν λευκόποσιν. Nè dicam, quòd, in *tragicorum* poetarum scenis, *albis cothurnis* incederet. Et ex hoc loco, et ex *Phalaridis* epistolis, apparet, scenam et *tragædiam* apud Græcos notam diù ante *Æschylum*, *Sophoclem*, et *Euripidem*, candidosque calceos, ut perhibent, non à *Sophocle* inventos, quùm *Anacreontis* ætate sint noti; quamquam

Insaniebat Alcmaëónque,
Et candidis-cothurnis Orestes,
Quùm matres suas occidissent ;
Ego verò, nemine occiso,
Epoto tantùm rubro vino,
Volo, volo, *inquam*, insanire.

485

Insaniebat Hercules olim,
Gravem concutiens pharetram,
Atque arcum Iphitéum :
Insaniebat olim Ajax,
Unà cum clypeo vibrans
Illum Hectoris ensem.

490

Aft

quamquam *Anacreon Sophoclis* quoque ætatem attigerit, ut probamus ad v. 1376. Certè *Thespis Anacreontis* primis temporibus floruit, nam et is *Cræso* et *Soloni* contemporaneus : *Plato* autem in *Menocle* Dialogo, *Tragædiæ* originem contendit, non à *Thespide*, sed multò altius repetendam, adeoque, ut videtur, longè suprà *Anacreontis* ætatem : Ἡ δὲ Τραγῳδία ἐστὶ παλαιὸν ἐνθάδε, ἔχ, ὡς οἶον, ἀπὸ Θέσπιδος ἀρχαμένη, οὐδ' ἀπὸ Φρυγίου, ἀλλ' εἰ θελεῖς ἐννοῆσαι, πάντων παλαιὸν αὐτὸ εὐρήσῃς. *Platonis* auctoritas in hâc parte *Phalaridis* Epistolas satellitio munit.

489. Ἐμαινέθ' Ἡρακλῆς πρὶν] Vid. *Euripidis* Ἡρακλῆς μαινόμενος, et *Seneca* Hercules Furens.

491. Καὶ τόξον Ἰφίτιον] *Iphitus*, *Euryti* filius, arcu erat celebris, sicut illius pater ; quem *Hercules* occidit, arcumque illius abstulit, quo tamen postea abusus est, in furore, contrà uxorem et liberos suos. De *Iphito* ab *Hercule* occiso, *Homer.* *Odyss.* φ. v. 27. *Eustath.* in locum, et *Apollodor.* *Bibliothec.* l. ii. c. 5.

492. Ἐμαινέθ' Ἰφίτιον] De *Ajaci* furore, *Sophocl.* *Ajax* Flagellifer.

493. Μὲν' ἀσπίδος κραδαίνων] De *Ajaci* clypeo, *Homer.* *Iliad.* η. v, 219. *Ovidio*, *Metamorph.* l. xiii. Fab. 1. v. 2. *Clypei dominus septemplex* vocatur.

494. Τὴν Ἐκτορ μύχαιραν] Quomodò *Hector Ajaci* suum ensem dederit, *Homer.* *Iliad.* η. v. 299. *Sophocl.* *Ajac.*

Ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
 Καὶ γέμμα τῷτο χαίταις,
 Οὐ τόξον, ὃ μάχαιραν,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.

495

Εἰς τὴς ἑαυτῷ ἑρώτας, λβ΄.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
 Ἐπίσσαι κατειπεῖν,
 Εἰ κυματῶδες εὐρεῖν
 Τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης,
 Σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
 Μόνον ποιῶ λογισθῆν.

500

Πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθλιῶν
 Ἐρωτας εἴκοσιν θῆς,
 Καὶ πεντεκαίδεκα ἄλλης
 Ἐπειτα δ' ἐκ Κορίνθου

505

Θῆς

et Antholog. l. iii. c. 14. fol. 238. Ἐκτὼς Αἰάντι ξίφος
 ἔπαυεν Ἐκτορὶ δ' Αἴας Ζωστῆρ', ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατον.

O D E XXXII.

Genus carminis idem cum præcedenti. *Fabri* quidem
 iudicium hic desidero, qui “ *Anacreonte* indignam hanc
 “ *Oden* pronunciat, et hominis esse alicujus recentioris, et fa-
 “ nè ineptissimi. Cerebrosus in hâc parte *Fabrum* pronuncio.

501. Εἰ κυματῶδες εὐρεῖν] γρ. Κύμαλ' οἶδας τά. D. *Joh.*
Davies. *Vatican.* MS. Εἰ κυματῶδες pro ἡμαθῶδες, optimè.
 Nam sic tollitur hiatus, et μετρεῖν κύματα θαλάσσης ἀμύχανον
 habetur. Ità *Theocrit.* *Idyll.* xvi. v. 60. Ἀλλ' ἴσος γὰρ μόχ-
 θος ἐπ' αἰὶνὶ κύμαλα μετρεῖν. Et *Lucianus*, ἀριθμεῖν τὰ κύ-
 μαλα, *proverbii* loco. *Ovidius*, quem nihil paulò elegan-
 tius effugit, hâc ἐνοία usus est, *Art. Amandi* l. i. v. 57.
Gargara, quot segetes, quot habet *Methymna* racemos,
Æquore quot pisces, *fronde* teguntur aves. Quot *Cælum*
stellas, tot habet tua *Roma* puellas &c. Nihil frequentius
 poetis, quam de immenso numero comparisonem institu-

ere

Ast ego tenens poculum,
Et coronam hanc capillis,
Non arcum, non ensē,
Volo, volo insanire.

495

32. De suis amoribus.

Si folia omnia arborum
Novisti recensere ;
Si fluctuum-numerum reperire
Totius maris,
Tum te meorum amorum
Unicum facio calculatorem.

500

Primūm quidem ex Athenis
Amores viginti pone,
Et quindecim *prætereà* alios :
Deindè ex Corintho

505

Pone

ere cum foliorum, arborum, fluctuum, aut arenarum numero. Quare aliàs legissem *τῆμαλῶδες* pro τὸ *ἡμαλῶδες*, ob hiatum vitandum ; verūm MS. illud omnem jam tollit dubitantiam. Et *κυματῶδες* suum *ἐνεργητικὸν* τὸ in proximo versu habet.

504. Μόνον ποιῶ λογιστὴν] *Vatican.* MS. ποιῶ legit, non malé. Potest tamen ποιῶ stare ob *communem* syllabam, ut v. 468, &c.

508. Ἐπιτα δ' ἐκ Κορίνθου] *Corinthus* non levitèr celebrata ob omne genus deliciarum, de quâ re *Strabo* adeundus. Et *Æs Corinthium* in proverbium abiit. *Corinthum* Cicero *Gracia* lumen vocat. *Homerus* ἄφροϊόν *Maximus Tyrius* §. 33. Multorum voluptuosorum hominum, gentium, et urbium delicias enumerans, hæc habet, Ἡ Σαρδανάπαλου τρυφή, καὶ ἡ Μηδικὴ χλιδὴ, καὶ ἡ Ἰωνικὴ ἀερότης, καὶ τράπεζαι Συκελικαί, καὶ ὀρχήστεις Συβαριτικαί, καὶ ἱταῖραι Κορινθιαί. Et *Lais* junior erat *Corinthia*, ex quâ ob pretii magnitudinem, ortum tulit hic *Senarius*, Οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον εἶδ' ὁ πλῆς, *Non cuivis homini contingit adire Corinthum.*

Vid.

Θεὸς ὄρμαθες ἐρώτων
Ἀχαιῆς γὰρ ἐστίν,
Ὅπῃ καλαὶ γυναῖκες.

510

Τίθῃ δὲ Λεσβίους μοι,
Καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,
Καὶ Καρίης Ῥόδου τε,
Διοχιλίδας ἐρωτας·

515

Τί φῆς; Αἰὶ κ' ἐρωτες;
Οὐπω Σύρως ἔλεξα,

Οὐπω

Vid. Scholiast. *Aristophan.* in illud *Plut.* Καὶ τὰς γ' ἑταίρας
φασὶ τὰς Κορινθίας.

509. Θεὸς ὄρμαθες ἐρώτων] De voce Ὀρμαθὸς adeantur in-
terpretes *Homeri*, ad illud *Odyss.* ὦ. v. 8. ὄρμαθ' ἐν πέτρῃς.
ὄρμαθες κακῶν, *Suid.*

510. Ἀχαιῆς γὰρ ἐστίν] Vis argumenti *Homeri* auctorita-
te nititur, qui vocat, *Iliad.* γ'. v. 75. Ἀχαιίδα καλλι-
γύναικα.

512. Τίθῃ δὲ Λεσβίους μοι] *Lesbos* ob formosas mulieres
nota, ut aliàs *Anacreon* v. 1209. Et *Sappho* indè oriunda.

514. Καὶ Καρίης Ῥόδου τε] *Vatican.* MS. Καὶ Καρίην Ῥό-
δου τε. Prior δὲ Καρίης rectè producitur; nam *Homer.*
Iliad. β'. v. 867. Νάσσης αὖ Καρῶν ἠγήσατο βαρβαροφάνων,
Lycophron etiam delicias ejus notat, in *Menedemo*, Δεῖπνοι γ' ἔ-
στ' ἐν Καρίᾳ, μὰ τὴν Διὸς, οὐτ' ἐν Ῥόδῳ τοῖστον, ἔτ' ἐν Λυ-
δίᾳ. Quantitatem etiam producit ille *Senarius*, Πολλοὶ στρα-
τηγοὶ Καρίαν ἀπώλεσαν, Undè quis suspicetur lectionem il-
lam, *Iliad.* ι'. v. 378. — τίω δὲ μιν ἐν Καρὸς αἴση, vix
esse genuinam; verum legendum — τίω δὲ μιν ἐγκάρως αἴση,
hoc est, quod *Anglicè* dicimus, *I VALUE HIM NOT A LOUSE*. Ità certè *Plutarchus* in *Sympos.* Ita an-
tecessorum meorum in *Græcâ* Cathedrâ non minimus,
Andreas Dounæus, in MS. suis *Prælectionibus* ad *Lycophro-
nem* v. 1383. fol. 69. apud *Georg. Sawbridge.* Φθισίων.)
Phthiorum, i. e. *Carum*, qui *Cares* erant populus in *A-
siâ*: Et *Cares* festivè à *Lycophrone* vocantur, Φθίριες; quia
erant

Pone integras catenas amorum ;
 Achaiæ etenim est *metropolis*,
 Ubi formosæ mulieres.

510

Pone item Lesbios mihi,
 Et usque ad Iōnas,
 Et Cariam, Rhodúmque,
 Bis mille amores.

515

Quid ais? Semperne amores?
 Nondum Syros dixi,

Nondum

erant homines maximè contemptibiles: *φθις* enim propriè est *pediculus*, idem est *ἔγκαρ*, ita dictus, quia est *ἐν τῷ κάρει*, i. e. in capite, atque hinc *Homerus*, *τίω δὲ μιν ἔγκαρος αἰσῆ*. Vid. *Duport. Gnomolog. Homeric. p. 52. Theocritus* tamen priorem syllabam etiam in *Καρῶν* corripit, *Idyll. xvii. v. 89. Σημαίνῃ Λυκίοις τε φιλοπτολέμοις τε Κάρεσι. Ibid. Ῥόδου τε.*) *Rhodium* insulam pulchris fœminis excelluisse, vel illud *Meleagri* probat, — *τὰν γλυκύπαιδα Ῥόδον*, quòd plenius laudo ad v. 307.

516. *Τί φῆς; Ἀεὶ κ' ἔρωις*] Cùm olim *αἰεὶ κηρωθεὶς* legeretur, *Faber* cum filiâ legunt — *τόσους ἔρωις*, non benè servatis priorum literarum vestigiis. *Baxter*, *αἰεὶ κηρῶ δές*. Nescius antepenultimam omnino corripì debere. Magnus *Scaliger*, *Τί φῆς; Ἀεὶ γ' ἔρωις*; Et Nos, diù antè visum *Scaligerum*, in codice nostro emendaveramus, *Τί φῆς; αἰεὶ κ' ἔρωις*; propiùs certè ad literarum vestigia accedentes; ut sit sensus, *Quid ais? Semperne amores?* Hoc est, *Amicæ? Nunquamne finem hisce recensendis impones?* Cui *Anacreon*, *Finem, bone vir, imponam?* *Nondum tibi dixi &c.* *Henric. Stephan.* tam felix alias in conjecturis, nihil hic vidit, præter quod *Κηρωθεὶς*, per quantitatem stare potuit, et *Hesych.* *Κηρωθεὶς*) *τὴν κεφαλὴν εὐαθεὶς, μυθεθεὶς, ἢ βιαθεὶς*. Vid. ad v. 573.

517. *Οὐπὼ Σύρους ἔλξα*] *Φιλέορτοι οἱ Σύροι*, inquit, *Herodianus*. Addo ego, *καὶ φιλέορτοι ἔσονται τὴν Ἀφροδίτῃ σέβοντες*, ἢ *Ἀστεργάτων καὶ Δερκέτων καλῶσιν*. *Hesychius* notat, *Συρίαν λέγεσθαι γῆν τὴν ἀπὸ Φοινίκης μέχρι Βαβυλωνίας*. Vid. *Gerard. Croesii Ὀμηρ. Ἑρμῆ. i Tom. p. 452.*

518. *Οὐπὼ*

Οὐπὼ πόθες Κανώες,
 Οὐ τῆς ἀπανί' ἐχέσης
 Κρήτης, ὅπτε πόλεοσιν
 Ἐρως ἐποργιάζῃ.

520

Τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν
 Τῆς ἐκτὸς αὐτῷ Γαδείρων,
 Τῶν Βακτρείων τε καὶ Ἰνδῶν,

Ψυχῆς

518. Οὐπὼ πόθες Κανώες] Πόθες hīc pro ἔρωτας, ut v. 533. De *Canopici* populi mollitudine et lasciviā *Strabo* l. xvii. fol. 801. Ἀντὶ πάντων δ' ἐστὶν ὁ τ' πανηγυριστῶν ἔχλος, τ' ἐν τ' Ἀλεξανδρείας κατιόντων τῇ διάρυγι. πᾶσα γὰρ ἡμεῖρα καὶ πᾶσα τοῦ πληθύνει τ' ἐν τοῖς πλοιαρίοις καταυλουμένων καὶ κατορχουμένων ἀναίδης, μετὰ τ' ἐσχάτης ἀκολασίας καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Idem notat *Juvenal.* Satyr. vi. v. 84. Et Satyr. i. v. 26. Ita *Statius*, Sylvar. l. iii. §. 2. *Curve Therapnæi lasciviat ora Canopi?*

519. Οὐ τ' ἀπανί' ἐχέσης Κρήτης] *Fabri* filia non hæc intelligit, *Cretæque*, quæ omnia complectitur. Et amicus *Vassæus* in margine sui codicis, *Quid sibi vult poeta*, rogat. Respondeo, ubertatem regionis notat, omniumque rerum copiam inibi abundare demonstrat; undè *Homero* audit *Odyss.* τ'. v. 172. Καλὴ καὶ πείρα, περίρρυτος. ἐν δ' ἄνθρωποι πολλοί, ἀπειρίσιοι, καὶ ἐνὶ νηυσὶ πόλεις. Quamquam alias eandem *Creten* ἐκατόμπολιν vocet idem, *Iliad.* β'. v. 649. Quos duos locos compilatus *Virgilius* ait, *Æn.* l. iii. v. 106. *Centum urbes habitant magnas, uberrima regna.* Et ex tot tantarumque urbium numero major etiam amicarum copia speranda. *Creta* etiam *Jovis* incunabula jactat, et maris imperium sub *Minoe* gessit, et ob convenientiam fitūs et portuum numerum. ab *Aristotele* censetur, maris impetio aptissima, *Polit.* l. ii. c. 8. Amorum denique omne genus coluit. Ita enim *Servius* ad illud *Virgil.* *Æn.* l. x. v. 325. *Dum sequeris Clytium, infelix, nova gaudia, Cydon.* "De *Cretensibus*, inquit, accepimus, quod in amores puerorum intemperantes fuerunt, quod postea in *Laconas* et in totam *Græciam* translatus est; adeò ut *Cicero* dicat in *Libris de Republicâ*: *Opprobrio fuisse adolescentibus,*

Nondum amores Canopi,
 Non, omnia in se habentis,
 Cretæ, ubi per *centum* urbes
 Amor sua mysteria celebrat.

520

Quid? An vis me tibi numerare
 Eos, qui sunt extra Gades,
 Bactriôisque et Indos,

Animæ

“*lescentibus, si amatores non haberent.*” Athenæus, l. xiii. fol. 601. Κρήτες γὰρ, ὡς ἔφλω, καὶ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς περὶ τὰ παιδικὰ δαιμονίως ἐπύον. Ἐχεμύης γὰρ ἐν τοῖς Κρητικοῖς, καὶ τὸ Δία φησὶν ἀρπάσσει τὸ Γανυμήδην, ἀλλὰ Μίναα.

521. Ἐρως ἐποργιάζει] Amor rectè hîc dicitur orgia suæ et mysteria celebrare, ob templa *Veneri* et *Cupidini* inibî dicata, ob plurimas denique amatorias fabulas, quæ ad *Cretam* referuntur, quales illa de *Jove* et *Europa*, de *Pasiphae* et *Minotauro*, de *Theseo* et *Ariadnâ*. De quâ re *Heraclides Ponticus* περὶ πολιτειῶν, §. Κρητῶν. Et huc facit locus suprà laudatus ex *Athenæo*.

523. Τὸς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων] *Gaditanæ* puellæ agilitatis lasciviæque nomine olim in pretio fuère. *Martial.* l. vi. Epigr. 71. *Et Gaditanis ludere docta modis.* Et *Juvenal.* Satyr. xi. v. 162. *ut Gaditana canoro incipiat prurire choro.* *Vatican. MS.* et *Scaliger* legunt hunc versum et præcedentem, Τί σοι θάλλεις ἀρβυλῶ, satis benè, Καὶ τὸς Γαδείρων ἐκτὸς, omninò malè. Huc, si liceret, adjicerem, Στηλείων θὲ θ' Ἡρακλειῶν.

524. Τῶν Βακτρίων τε καὶ Ἰνδῶν] *Bactri*, *Bactrii*, et *Bactriani*. *Bactrorum* atque *Indorum* divitias simul memorat *Virgil.* *Georgic.* l. ii. v. 136. Sed neque *Medorum* sylvæ, ditissima terra, Nec pulcher *Ganges*, atque aurò turbidus *Hermus*, Laudibus *Italiæ* certent: Non *Bactra*, neque *Indi*, Totâque thuriferis *Panchaiia* pinguis arenis. *Dionys.* *ᾠδῆς.* v. 734. — ἀφνειῶν πόμα Βάκτρων. *Strabo* vocat eorum terram *καυφόρον*, l. ii. et *Plinius* l. xviii. c. 7. Tradunt in *Bactris* grana tantæ magnitudinis fieri, ut singula spicas nostras æquent. Et *Q. Curtius*, *Solum pingue* vocat. Divitias autem sequitur plerumque luxuria et lascivia. *India* quoque amabiles fœminas producit, teste

N

Ovidio

Ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

525

Εἰς Χελιδόνα, λγ'.

Σὺ μὲν, φίλη χελιδών,

Ἐτησίη μολῶσα,

Θέρψ πλέκεις καλὴν,

Χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος,

Ἡ Νεῖλον

Ovidio l. i. De arte amandi, *Andromeden Perseus* nigris portavit ab *Indis*. Κ' Ἰνδῶν pro ἡ Ἰνδῶν.

Et hæc pauca ad hanc excellentem oden declarandam sufficiant, imo ad *Fabri* iudicium elevandum; qui neque gratias, neque reconditam in illâ multifariam doctrinam advertebat; verum, ut diximus, penitus rejecit.

O D E XXXIII.

Genus carminis idem cum *præcedenti*. Venustissimum poemation, quodque *Anacreontis* videtur, inquit *Faber*; cujus ipsa hæc tam jejuna concessio carminis auctoritatem labefactaret, nisi ipsius *Fabri* auctoritas esset planè precaria.

526. Χὺ μὲ, φίλη χελιδών] Cùm v. 198. poeta sit visus hirundini non admodum benè velle, quomodò nunc φίλῳ vocat? Dicendum, Tunc iratum fuisse, quòd istius aviculæ importuno strepitu ex amatorio insomnio suavissimo excitaretur: Nunc è contrario molliùs alloquitur, ut ejusdem cum suo casûs socium; licet gradu longè inferiori. *Hirundo* enim semel in anno nidificat, et excludit ova: *Anacreon* toto anno pullulantes amoretos parit &c. Hunc poetæ ingeniosissimo locum datâ operâ imitatur nobilis poeta *Italus*, comes *Guidobaldo Bonarelli*, in dramate pastorali, cui *Phyllis de Scyros* titulus, *Act. 2. Scen. 2.*

Nel Car de l' Huom vedrai

Pullular gli Amoretti

A guisa di Columbi:

Ove mentre che l' uno

Ha l' Ale grandi, e vola,

Spunta a l' altro la piuma.

L' 111

Animæ meæ amores?

525

33. Ad Hirundinem.

Tu quidem, chara hirundo,
 Quotannis hūc profecta,
 Æstate construis nidum;
 Hyemêque abis evanida,

Vel

*L' un tronfo et pettoruto
 Vaton eggando, e ruota
 L' altro col petto in terra
 Vien pigolando, e serpe:
 Nasce l' uno da l' Ova,
 Mentre l' altro si cova.*

Hoc drama suavissimum Anglicè docuit loqui amicus mihi suâ humanitate nupèr factus, mox fato adeptus, D^s. *Edward. Sherburne*, inter cujus MSS. latet cum aliis poematiis meliori fato dignis.

527. Ἐτησίη μολῶσα] Ita *Homer*. Iresione v. 10. Νεῦμαι, σοὶ νεῦμαι, ἐνιαύσιος, ὥςτε χελιδάν. Ἐτήσιη autem quùm sit ὁ κ' ἡ, putàrit aliquis, corruptam hic vocem propter μολῶσα, in ἔτησίη, ut v. 198. ad λέλη χελιδών, observamus. An et hoc *Ionicum*; vel, ut alii, *Atticum*? Vid ad v. 455. Ita certè ἀριζήλη *Homer*. *Iliad*. σ'. v. 219. cùm tamen communiter sit, ὁ κ' ἡ ἀριζήλη, et *Schmidius* ad *Pindarum* recte observat; quod aliquando fæmininorum terminatio per ἄ fiat etiam in communibus per ὅς, cujus rei plures mox dabimus instantias.

529. Χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος] Εἰς ab εἶμι, vado; ita *Aristot*. *Histor. Animal*. l. viii. c. 12. Ἀπαίρσιν δέ, κ' ε' χειμῶνι, κ' αἱ χελιδόνες. ε' αἱ τρυγόνες. Nonnulli putant in scopulis, aut in truncis arborum sopitas latere, totâ hyeme; ut *Kircherus* in mundo subterraneo. Ita *Ovid*. Cum glaciuntur aquæ, scopulis se condit hirundo. Alii illas aliquando sub ipsis aquis, in fundo, latere; ut *Pecklinius* in libro de *Aeris* et *Alimenti* defectu, et vitâ sub aquis. Vid. *Longepierre*, et *Sam. Bochart*. Ἱεροζωικὸν 2. vol. l. i. c. x. fol. 65. hunc locum illustrantem.

N 2

530. Ἡ Νεῖλον,

Ἡ Νεῖλον, ἢ πὶ Μέμφιν·

530

Ἔρως δ' αἰὲν πλέκει μευ

Ἐν καρδίῃ καλῇν.

Πόθος δ' ὁ μὲν πλεῖται,

Ὁ δ' ὧν ἐστὶν ἀκμήν,

Ὁ δ' ἡμίλεπλος ἤδη·

535

Βοὴ δὲ γίνετ' αἰεὶ

Κεχηνότων νεοτῶν.

Ἐρωτιδεῖς δὲ μικρὰς

Οἱ μείζονες τρέφουσιν;

Οἱ δὲ τραφέντες εὐθύς

540

Πάλιν κύβησιν ἄλλης.

Τί μῆχ' ἔν γένηται;

Οὐ γὰρ δένω τοσέτεις

Ἐρωτας ἐκδοῖσαι

Εἰς

530. Ἡ Νεῖλον, ἢ πὶ Μέμφιν] Suspectus non debet esse cuiquam hic locus; nam sic ante ad v. 154. Ὅρη τε καὶ κατ' ἀγρὰς. Poetae etiam Latini nonnunquam *Præpositio-num* ordinem invertunt.

532. Ἐν καρδίῃ καλῇν] Penultima ἔ καλῇν ferè semper longa, ut supra v. 528. et hic, et *Hesiod.* l. ii. v. 121. Οὐκ αἰεὶ θέρους ἐσσεύεται· ποιεῖθε καλίας. *Non æstas semper fuerit: Componite nidos.*

533. Πόθος εἴ' ὁ μὲν πλεῖται] Πόθος hic pro Ἔρως ut supra v. 518. Ita Nos *Escher.* v. 359. Οἰτροφόρος δὲ Πόθος χρυσίῳ ὑπερέαπτετο ζάνῳ. Vid. Epigramma in hanc rem laudatum ad Not. v. 231.

535. Ὁ εἴ' ἡμίλεπλος ἤδε] *Vatican.* MS. Ὁ εἴ' ἡμῖν ληπ-τός, miserandâ amanuensis ignorantia.

542. Τί

Vel *ad* Nilum, vel *ad* Memphin :

530

Ast amor semper struit meo

In pectore nidum :

Et amorculus quidem hic alis-augetur ;

Hic autem ovum adhuc est,

Alter jam semiexclusus :

535

Clamorque fit semper

Pipientium amorum.

Amorculos verò parvulos

Majores educant :

Hi deindè simul atque alti-sunt

540

Rursus pariunt alios.

Quodnam ergò remedium fiat ?

Non enim valeo quidem tantos

Amores effari.

34. Ad

542. Τί μῆχος ἔν γένηται] *Homer. Iliad. β'. v. 342.* —
 ἔν τι μῆχος Εὐρέμεναι δυνάμεθα. Aliud est, quanquam fere
 non ita dissimile, *Odyss. ε. v. 299.* — Τί νυ μοι μήχι-
 στα γένη;

544. Ἐρωτας ἐκπῶσαι] *Scaliger ἐκπῶσαι*, parum feliciter.
Salmasius ἐκπῶσαι, voce nullâ; nam πῖζω, πῖσαι et πῖσ-
 σαι, non πῶσαι, facit. Frustra etiam *Faber* subdubitare
 videtur, hoc verbum esse *Anacreonticum*; frustra omnes
 quicunque hic ullam quærunt mutationem, vel eâ, vel aliâ
 causâ. Ἐκπῶν enim est *exclamare*, aut etiam *proclamare*,
 vel ipsi *Herodoto*, qui seculo *Anacreontis* proximo vixit, et
 illius fere suppari *Thucydidi*; βοῶν, *thema*, vox *Homerica*;
 Quare vox satis antiqua et legitima.

Εἰς Κόρινθον, λδ'.

Μὴ με φύγῃς, ὀρώσα 545

Τὴν πολιὰν ἔθειραν

Μηδ', ὅτι σοι πάρεστιν

Ἄνθος ἀκμαῖον ὥρης,

Τὰ μὰ φίλτρα διώξης.

Ὅρα κῆν τεφάνοισιν,

550

Ὅπως πρέπει τὰ λευκά

Ῥόδοις κεῖνα πλακέντα.

Εἰς Εὐρώπην, λε'.

Ὁ ταῦρος ἔτος, ὦ παῖ,

Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι

Φέρει

O D E XXXIV.

Genus carminis prorsus novum, licet intercisum, nec per totam *Oden* continuum. Quatuor enim priores versus sunt omnes ejusdem invicem generis, viz. *Choriambici*, *Dimetri*, *Catalecti*, ut illud *Pindari* Olympionic. iv. v. 32. *Λημνιάδων γυναικῶν*, et v. 47. *Ἐξαπατῶντι μῦθοι*. Quales etiam suprā v. 291. et infrā v. 560. *Ἐξ ἀγγελῆς ἐλαοδείς*. quem versum frustra laceffunt nonnulli. Quintus hujus *Ode* versus est, *Trochaicus*, *Dimeter*, *Brachycatalectus*, qui et *Itthyphallicus*, ut ille *Pindari*, Olympionic. i. v. 2. *Χρυσὸς αἰθόρυον πῦρ*. Sextus, *Antispasticus* *Dimeter*, *Catalecticus*; modò syllaba desit, *Glyconius*, *Septimus* et *Octavus*, *Iambi*, *Dimetri*, *Catalectici*, cujus generis tota prima *Ode* et aliæ non paucae.

545. Μὴ με φύγῃς ὀρώσα] *Dan. Heinsius* legit. Μὴ μεῦ φ. ὅρ. *Nescius*, aliud nunc carminis genus, non *Iambicum*; ut modò ostendimus.

546. Τὴν πολιὰν ἔθειραν] Cave, nè *Dorismum* hìc suspiceris; cùm finita in *δα*, *θα*, *ρα*, et *α* purum, ità soleant esse ferri. Τὴν verò omninò retinendum.

548. Ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας] γρ. ὥρης et ἥρας. Prior syllaba τῷ ἀκμαῖον communis, ut in *τεκμαρ*, *Euripid.* *Hecub.*

34. Ad Puellam.

Nè me fugias, videns
 Canam hanc cæsariam:
 Neque ideò, quòd tibi adfit
 Flos integer juventæ,
 Meam amicitiam rejicias.

545

Vide etiam in corollis,
 Quomodò emineant candida
 Rosis lilia intexta.

550

35. De Europâ.

Hic taurus, ô puer,
 Jupiter mihi videtur aliquis esse;

Gerit

v. 1273. Vid. plures instantias ad *Euripid.* *Phœniss.*
 v. 19.

549. Τὰ μὲν φίλτρα διώξῃς] Διώκω propriè significat, *infesto animo persequor*, atque proindè *abigo, expello*, etiam *Herodoto*, in exilium mitto. Quare *Fabro* ignoscendum, qui figuratâ significatione deceptus, non penitiùs introspectit, atque ità temerè de hoc verbi usu pronuntiavit, et legi voluit, quasi emendatiùs, διώσῃς.

550, Ὅρα κῆν σεφάνοισιν] *Ionismus* perpetuo *Anacreonti* tribuendus; nisi ubi personam gerit, ut *Od.* x. quare hoc in loco pro καὶ, hoc est, καὶ ἐν, lego κῆν *Ionicé*. Ita certe et olim v. 151. κῆν pro καὶ legebatur, hoc pro καὶ ἄν.

551. Ὅπως πρίν τὰ λευκὰ ῥόδαις κρίνα πλακύνῃα] *Ovid.* Quale *rosæ* fulgent inter sua *lilia* mixtæ. *Virgil.* *Æn.* l. xii. v. 68. — vel mista rubent ubi *lilia* multâ alba *rosâ*. Quemadmodum autem hîc noster poeta ex corollis probat, *canorum* suorum colorem minimè aspernandum, ita *Theocritus* et nigrum colorem, Καὶ τὸ ἰὸν μέλαν ἐστὶ καὶ ἀγραπῖα Ἰάκινθος Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς σεφάνοις τὰ πρῶτα λεγόνται.

O D E XXXV.

Genus carminis idem atque illud *primæ* omnium *Odæ*.

Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις

555

Σιδωνίῳ γυναῖκα.

Περὰ ᾧ πόντον εὐρύν,

Τέμνῃ δὲ κύμα χηλαῖς·

Οὐκ ἂν ᾧ ταῦρος ἄλλος,

Ἐξ ἀγέλης ἐλαοθεῖς,

560

Ἐπλευσε πλὴν θάλασσαν,

Εἰ μὴ μόνῳ γ' ἐκείνος.

Εἰς τὸ ἀνειμδύως ζῆν, λγ'.

Τί με τὸς νόμους διδάσκεις,

Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;

Τί δέ μοι λόγων τοσούτων,

565

Τῶν μὴδὲν ὠφελόντων;

Μᾶλλον δίδασκε πίνειν

'Απαλὸν

556. Σιδωνίῳ γυναῖκα] *Homer. Σιδωνίῳθεν, νεωτερικοί, Σιδωνος Eustath. fol. 503. lin. 14. Europam notat Agenoris filiam, regis Phœnicia; cujus urbes præcipuæ erant Sidon et Tyrus. Taurus Gortynæ f. urbem illam suæ matris nomine appellatam condidit, Europam Agenoris f. rapuit. Vid. Niccol. Christophori Radziwili Principis Poloni Peregrinatio fol. 19. Hujus historiam habet Herodotus l. i. c. 2. Apollodorus Bibliothec. l. iii. c. 1. Ovid. Metamorph. l. ii. Fab. 13. Moschus Idyll. ii. Titulo Europa. Nonnus Dionysiac. l. i. Lucianus de Deâ Syriâ Sydoniorum nomisma scribit, Europam habere tauro insidentem, quale Gronovius nobis exhibet Thesaur. Græc. Antiquitat. Vol. 1. §. L. Inscriptio ΘΕΑΣ ΣΙΔΩΝΩΣ. Pythagoras statuar. Regin. Europam tauro insidentem fecit, esse Tatiano p. 111. Varro. Vid. Not. Ibid. Greek and Roman History illustrated by Coyns and Medals, per O. W. 1692. p. 187. Eadem Venus et Astarte putatur. Vid. quæ Nos ad Euripid. Bacch. v. 171. et Stanley in Mosch. p. 132.*

559. Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος] Sunt tamen, qui dicunt, Themidem

Gerit enim in tergo 555

Sidoniam fœminam ;

Trajicitque pontum latum,

Et dividit undam ungulis.

At verò haud facile taurus alius,

Ex armento abactus. 560

Navigârit æquor ;

Nisi unus utique ille.

36. Quòd libere sit vivendum.

Quid me jura doces,

Et oratorum argumenta ?

Quid mihi *emolumentum* ex tot disputationibus.

Nihil omnino profuturis? 566

Potiùs doceas me bibere

Mitem

Themidem tauro vestam diluvii *Deucalionæi* tempore, *Bucheta Epiri* urbem appulisse, ut *Harpocratio* et *Suidas* in *Βύχητα*, et *Gronovius* loco laudato. Pro *Anacreonte* igitur dicendum, Nullam hujusmodi æquè celebrem fabulam, atque illa *Europæ* ; alteram *Themidis* auctores nullos ferè habuisse, præter *Philochorum* et *Philostephanum*, quorum uterque longè infrà *Anacreontis* ætatem ; aut certè obscuros illos.

560. Ἐξ ἀγέλης ἐλαοδεῖς] De hoc versu diximus in principio *Odæ* xxxiv. *Scaliger*, qui corruptum metrum putabat, legebat Ἀγέληθεν ἐξελαιοδεῖς, vel Ἀγέλης ποτ' ἐξελαιοδεῖς. Verùm hoc inter *semiiambos* sæpè miscetur, ut notamus, loco prædicto, et ad v. 291. et ad v. 593.

O D E XXXVI.

Genus carminis idem cum illo *primæ* et *secundæ* *Odæ*, exceptis mox excipiendis. Nec oblivioni tradendum, quod toties notamus, *Spondæum* et *Anapæstum* ἰσοδυναμοῦσθαι.

564. Καὶ ῥητόρων ἀναγωγῆς] Hic *Spondæus* pro *Iambo*, in primo et impari loco, quod in *primâ* omnium *Odâ* septies invenias, et mox *Anapæstus*, qui pes optimè huic versui convenit, ut in *tertiâ* *Odâ*.

568. Ἀπαλὸν

110 ἌΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

Ἀπαλὸν πῶμα Λυαίῃς·
Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
Μετὰ χρυσέης Ἀφροδίτης.

570

Πολιὰὶ κάραν εἴφουσι
Δὸς ὕδωρ, βάλλ' οἶνον, ὦ παῖ,
Ψυχὴν δ' ἐμοὶ κέρωσον.
Βραχὺ μὴ-ζῶντα καλύπτεις·
Ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

575

Εἰς τὸ Ἔαρ, λζ'.
Ἴδε, πῶς Ἔαρ φανέντος.

Χάριτες

568. Ἀπαλὸν πῶμα Λυαίῃς] Cum olim πόμα effiet, *Scaliger* ποτὸν fatis quidem benè, quùm fit vox *Homericæ*, et huic generi apta: Sin ad literarum vestigia velis propiùs accedere, πῶμα potiùs legendum, et sic versus erit *Ionicus ἀπ' ἐλάσσονος*, quem pedem libentè *Anacreon Iambis* suis immiscet, ut ostendimus ad v. 90. et hâc ipsâ *Odâ* plus semel. Et vox πῶμα *Euripidi* etiam familiaris, pro πόμα vel ποτὸν, ostendimus ad *Ion.* v. 1199. Vid. infrà ad v. 656, 660.

570. Μετὰ χρυσέης Ἀφροδίτης] *Scaliger* ità transponendo legit, Χρυσῆς μετ' Ἀφροδίτης, et sic fanè *Iambus Dimeter* Catalectus efficitur; sed nec aliud genus exemplo caret, nempe *Ionicum ἀπ' ἐλάσσονος*, ut modò diximus ad v. 568. et mox dicemus ad v. 574, et 575. et plura diximus ad v. 90. et plura infrà sæpè dicemus. Scribo hîc χρυσέης *Ionice*, ut v. 224. Ità infrà v. 1175. Χρυσῶ δὴ εἰκασμένη Ἀφροδίτη, et *Virilio Æn.* l. x. v. 16. — *Venus aurea.*

571. Πολιὰὶ κάραν εἴφουσι] Cùm olim legeretur, Πολιὰὶ εἴφουσι κάραν, pro quo *Scaliger* legebat Πολιὰὶ κάρα εἴφουσι, *Fabri* filia εἴφοντι, ut subaudiatur μοι, quod ad sequentem versum refertur, ut sit ordo, Δὸς ὕδωρ μοι κάραν εἴφοντι πολιάν· ex utrîsque ego legendum statuo, Πολιὰὶ κάραν εἴφουσι, cum puncto. Prior syllaba τῇ κάρᾳ pro certo corripitur.

572. Δὸς

Mitem potum Lyæi:

Potius doceas *me* lufitare

Cum aureâ Venere.

570

Canī caput coronant: —

Da mihi aquam; infunde vinum, ô puer,

Animâmq̃ue mihi sopias;

Brevi nec-vivum condes:

Mortuus nihil appetit.

575

37. De Vere.

Aspice, ut vere apparente,

Gratiæ

572. Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ] γρ. φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ. Vid. ad v. 1275. γρ. Διὸς ὕδωρ, malé.

573. Ψυχὴν δέ μοι κάρωσον] Rectè Scaliger pro τὴν ψυχὴν μου legebat ψυχὴν ἐμοί, ego δ' interfèrendum duxi; quòd Δὸς ὕδωρ μοι præcefferit. Κάρωσον, primâ brevi, à κάρῳ sopor, veternus, Apollonio Rhodio, Theocrito §. xxiv. v. 58. et aliis in usu.

574. Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις] Ego Βραχὺ hoc in loco accipio, ut μικρὸν D. Johanni c. xvi. v. 16. Μικρὸν, καὶ ἔθωρεῖτέ με, κ. λ. Μὴ ζῶντα pro θανόντα, capio per ὑφ' ἐν, quamquam non pauci pro μὴ, quod primitùs obtinuit, μὲ substituendum putârint. Scaliger etiam ζῶον legit, ut mètrum Iambicum sic constaret, de Ionico enim ἀπ' ἐλάσσονῳ nè per somnium quidem ille cogitabat. Vid. ad v. 393, 568, 570, &c.

575. Ὁ θανὼν σὺν ἐπιθυμίῃ] En! hic alius Ionicus ἀπ' ἐλάσσονῳ, quem toties probamus Anacreontem Iambis suis immiscere.

O D E XXXVII.

Carminis genus *Anapaesticis* præcipuè gaudet et ferè mixtum: De singulis versibus suo loco.

576. Ἴδε, πᾶς, Ἐαρῷ φανέντῳ] Hic versus ejusdem generis cùm primâ omnium Odâ, excepto, quod duos priores pedes *Anapaestos* habeat, qui pes facillè *Iambis* misceatur, etiam in secundo loco, ut probamus ad Euripid. de quâ re plura dicimus ad v. 88.

577. Χάριτις

Χάριτες ῥόδα βρύουσιν·
 Ἴδε, πῶς κύμα θαλάσσης
 ἀπαλύνεται γαλήνῃ·
 Ἴδε, πῶς νῆσσα κολυμβᾷ
 Ἴδε, πῶς γέρανος ὀδεύει.
 Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν.
 Νεφελῶν σκιά δινῶν),
 Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
 Καρποῖσι γῆ προκύπτει·
 Καρπὸς ἐλαίας προκύπτει.
 Βρομίς τέφει τὸ νᾶμα,
 Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα,

580

585

Καθελών

577. Χάριτες ῥόδα βρύουσιν] Eiusdem generis hic versus cum tertiâ Odâ. Βρύω autem *actiue* et *neutraliter* occurrit, ut D. Jacob. c. iii. v. 11. Μήτι ἡ πηγὴ ἐν τῇ αὐτῇ ὁπῆς βρύει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρὸν; Ubi *actiue*, ut hoc in loco. Alias, *neutraliter*, ut Ἀδων ἰατρὸς αὐτὸς ἔλασεν βρύεις. De plantis autem, ut hic, de aquis et ulceribus dicitur. Vid. ad v. 96.

578. Ἴδε, πῶς κύμα θαλάσσης] Versus *Ionicus ἀπ' ἐλάσσει*, de quo ad v. 575. et v. 90.

579. ἀπαλύνεται γαλήνῃ] De hoc versu dicimus ad v. 577. Ita v. 797. ἀπαλόχρῳ γαλήνης. Ita *molles* undas dicit *Virgilius* et *Lucretius*.

580. Ἴδε, πῶς νῆσσα κολυμβᾷ] Versus et hic *Ionicus ἀπ' ἐλάσσει*, ut v. 578.

581. Ἴδε, πῶς γέραν ὀδεύει] Rectè se versus habet, et est eiusdem generis cum Ode tertiâ, nisi quòd *Tribrachyn* in secundâ sede habeat, qui pes *Iambo* æqualis, vel etiam *Anapaestum*; cùm ultima τῷ γέραν ob sequens asperum produci possit. Vid. ad 576. Tres sequentes versus examussum se habent, ad normam Odæ tertiæ.

584. Τὰ βροτῶν ἔλαμψεν ἔργα] Ἔργα, inquit, *Baxter*, propriè sunt *urbes*, *templa*, et *atres*; addo *agri*: Nam τὰ ἔργα) γέωργια. Vid. *Eustath.* fol. 1562, lin. 11. *He-siod.*

Gratiæ rosas emittant,
Aspice, ut fluctus æquoris
Molliatur serenitate :

Aspice, ut anas natet,

580

Aspice, ut grus migret :

Apertéque splendescat sol.

Nubium umbræ dispelluntur ;

Hominumque nitent labores :

Fructibus tellus erumpit,

585

Fructus olivæ germinat.

Bacchi oneratur palmes, laticem continens :

Per folium, per furculum, Diffundens

siod. Ἔργα βοῶν. Virgil. utrumque simul jungit, hominumque boiūque labores.

585. Καρποῖσι γαῖα προκύπτει] *Dan. Heinſius* Καρποῖσι γῆ προκύπτει. *Henr. Stephan.* Καρποῖς γαῖα προκύπτει. Utrovīs modo verſui ſatiſſiet, ut vel ſit *Iambus, Dimeter, Catalectus*, vel *Pherecratius*, qui cum *Iambis* affociari gaudet ; ut v. 295. Nec audiendus *Faber* neque filia ; nam καρπὸς γῆς προκύπτει et καρποῖς γῆ προκύπτει dicitur.

586. Καρπὸς ἐλαίας προκύπτει] Carmen hoc ſatis in tuto : Nam *Dactylus* in primâ ſede *Spondaum* æquat, aut *Anapaestum*, et *media* ſyllaba τοῦ ἐλαίας corripi potest, quod fieri ſolere oſtendo, ad v. 147. Προκύπτει, eleganter pro voce προβλάσκει, ἐκφύει, βλαστάνει. Nec mirum, quòd bis utatur eādē voce, nam et ſuprà v. 582, et 584. bis occurrit ἐλαμψε, quæ res frequens in cantilenis.

587. Βρομὶς εἴφεται τὸ νᾶμα] Similis verſus per omnia verſui 576. quod ut facerem τὸ addidi, et ob emphasin. Τὸ νᾶμα, *latex*, incluſus palmite. A ſtrepitu, *Bromius* ; quod vociferetur, *Iacchus* ; quòd curis ſolvat corda, *Lyæus* erit. [*Rectius reddi poteſt, Bacchi liquor coronatur ; ver- no enim tempore naſcuntur flores, quibus pocula in conviviis ornari poſſunt.*]

588. Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα] Verſus *Ionicus* ἀπ' ἐλάσσονος, ut v. 578. Editio *Morelii*, Κατὰ φύλλα, & κατὰ κλῶνας, *Hefſych.* Κλῶνες) αἱ ἐκφύσεις τῶν δένδρων.

589. Καθελών

Καθελὼν ἤνθισε καρπός.

Εἰς ἑαυτόν, λή.

Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι,

590

Νέων πλέον ἢ πίνω.

Καὶ δέησι με χορεύειν,

Σκῆπτρον ἔχω τ' ἄσκον.

Νάρθηξ γὰρ ἔδεν ἔστιν.

Ὁ μὲν δέλων μάχεσθαι,

595

Παρεστὶ γὰρ, μαχέσθω.

Ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,

Μελιχρὸν * οἶνον, ἥδυν,

* Vid. ad v. 1123.

Ἐγκεράσας φόρησον.

Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι.

600

Σειλενὸν

589. Καθελὼν ἤνθισε καρπός] Versus et hic *Ionicus* ἀπ' ἐλασσον. nam ἤνθισε omnino legendum, non, ut hactenus, ἠνθισε. Vid. ad v. 874. Τὸ ἐξῆς, ὁ καρπὸς καθελὼν κατὰ φύλλον καὶ κατὰ κλῶνα ἠνθισεν ἑαυτόν. [*Antiqua lectio* ἠνθισε *retineri fortasse potest*, et καθελὼν *reddi per occultè vel subducens se ab oculis; quandoquidem uvæ, pomæ &c. frondente arbore adhuc lateant, vel, ut Baxterus, se deducens*]

ODE XXXVIII.

Carminis genus ad Oden primam pertinet; quæ extra regulam, de iis suo loco dicendum.

592. Καὶ δέησι με χορεύειν] Συνίζησις ἐν ταῖς δέησι. Hic versus *Dactylicus*, *Dimeter*, *Brachycatalecticus*, dictus *Pherecratius*, de quo ad v. 77, et 295. Constans *Spondæo*, *Dactylo*, atque iterum *Spondæo*.

593. Σκῆπτρον ἔχω τ' ἄσκον] Similis Ἔννοια apud Euripidem nostrum in *Notis ad Bacch.* v. 302. Versus *Choriambicus*, *Dimeter*, *Catalecticus*, qualis v. 291. Καὶ χάριτας γιλάσας. Vid. etiam ad v. 560, et 599.

594. Νάρθηξ γὰρ οὐδὲν ἔστιν] Ita lego pro ὁ νάρθηξ εἰς ἑδέν, ἔστιν,

Diffundens se florere-facit fructus.

38. De seipso.

Ego senex quidem sum ; 590

Juvenibus plus tamen bibo :

Et si opus fuerit me saltare,

Pro sceptro teneo utrem ;

Ferula enim nihil valet.

Qui quidem vult pugnare, — 595

Id enim per me licet, pugnet. —

Mihi poculum, ô puer,

Melleum, vinum dulce

Immiscens, afferto.

Ego senex quidem sum ; 600

Silenum

ἔσω, ut versus sibi constet, quod miror nemini prius visum ; cum illius par, Παρέσω καὶ μαχέσθω, esset omnibus suspectus ; in utroque enim *Spondæus* in secundo loco, quod minimè ferendum.

595. Ὁ μὲν δὲ λων μιᾶχαλ] Distichon, quod hìc incipit, *Anacreontis* agnoscitur ab *Aristophan.* Scholiast. fol. 18. *Hephæstion.* etiam laudat, ut mox probamus.

596. Πάρεσι γὰρ, μαχέσθω] Cum olim παρέσω καὶ scribe-retur, nos ex *Aristophanis* Scholiastâ, ut modò diximus, item ex *Hephæstione* p. 16. et *Photio* de metris, inter *La-tinos* grammaticos p. 1642. qui omnes legunt παρέσι γὰρ, hunc versum emendamus. Vid ad v. 594. et 595. Item *Henric. Stephan.* et *Fabrum* in locum ; nec non *Longepi-erre* &c. Nec *Anacreon* invitât rixosos, cujusmodi homi-nes abominatur v. 1346. et aliàs ; at dicit, *Licere quidem per se, ut insani pugnent, seipsum quietum interea et hilarem potaturum.*

599. Ἐγκειράσας φόρησον] Versus *Choriambicus*, ut suprâ v. 593. Poeta modestiæ nunquam oblitus hìc temperan-dum vinum suum fatetur.

601. Σειλῶν

Σειληνὸν ἐν μέσοις δὲ
Μιμῶμεν χορεύσω.

Εἰς ἑαυτὸν, λθ'.

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τ' οἶνον,
Τότε μευ ἦτορ ἰανθὲν
Μέσας ἀρχέ λιγαίνειν.

605

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τ' οἶνον,
Ἀπορίπτεται μέριμνα,
Πολυφροντίδες τε βυλαί,
Ἐς ἀλικτύπης ἀήτας.

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τ' οἶνον,
Φιλοπαίγμων τότε Βάκχος

610

Πολυανθέσιν

601. Σειληνὸν ἐν μέσοις] Cum olim Σειληνὸν ἐν μέσοις scriberetur, *Henric. Stephan.* dixit, *Deesse videtur Particula δὲ, sed lex versûs fortasse eam exclusit.* Est quidem necessitas, ut hîc adfit δὲ particula; nec tamen lex versûs excludit, si pro μέσοις, legamus μέσοις ; tum enim omnia rectè se habebunt. De *Silenis*, vid. *Ælian.* Var. Hist. l. iii. c. 40. *Gerard. Joh. Voss.* Idolat. l. i. c. 21.

O D E XXXIX.

De carminis genere consulatur *tertia* Ode: siqui autem hîc versus extra normam positi videantur, et horum quoque rationem suo loco mox dabimus.

604. Τότε μευ ἦτορ ἰανθὲν] Versus *Ionicus* ἀπ' ἐλάσσονος, ut ad v. 90, 570, 588, &c.

605. Μέσας ἀρχέ λιγαίνειν] Versus *Trochaicus*. *Dimeter*, *Acatalectic*, cum *Spondæo* et tribus *Trochæis*, ut infra v. 661. Malè olim transposita vocabula, *Λιγαίνειν ἀρχεται μέσας*, ad quod *Henr. Stephanus* jejunè, *Dimeter* est *Acatalectic*, sive *Acatalectic* (nec pedum genus nominat) *cujusmodi*, inquit, *alios reperies alibi*. Cur non ostendit ubi? Dico ego, si maximè quæras, nusquam aliàs reperies *Iambum* in primo et tertio, *Spondæumque* in secundo et quarto.

Silenum verò in medio
Imitans saltabo.

39. De seipso.

Quandò ego bibo vinum,
Tunc mihi cor recreatum
Musas orditur celebrare.

605

Quandò ego bibo vinum,
Projicitur cura,
Solicitaque consilia,
In mare-pulsantes ventos.

Quandò ego bibo vinum,
Jocosus tunc Bacchus

610

Florulentas

quarto loco, quare nec hìc patior. De *Iambis* loquor.
De voce *λυγαίνω* vid. infra ad v. 961.

607. Ἀπορίῃς] μέριμνα] Cùm olim ἀπορίῃς] μέριμνα
legeretur, obstupui, certus, in hoc genere, *Spondaicum* in
pari loco admitti non posse; lego itaque in singulari nu-
mero; quòd verò βουλαὶ sequatur, facilis indè erat cor-
ruptio, ut verbum pluralitèr efferretur, atque proindè μέ-
ριμνα etiam. Potest quoque legi Ἀπορίῃς] μέριμνα, sub-
lato nempè *Ionice* augmento, et sic fiet *Ionicus* ἀπ' ἐλάσσον-
ος, ut suprà v. 604.

609. Ἐς ἀλιγτύπους αἶτας] Ex Homericò fonte, *Odys.* 9.
v. 409. — αἶταρ τὸ φέροιεν ἀναπαύσασαι αἰεταί. Ita Ho-
rat. l. i. Od. xxvi. *Tristitiam et metus* tradam protervis
in mare *Creticum* portare ventis. *Virgil.* *Æn.* i. v. 319.
dederatque comam diffundere ventis. Ità mox v. 658. Τὸ
δ' ἄχ' ἀπ' αἰθέρος μυχθὲν Ἀνεμῶσ' ῥέει θύελλῃ. Vid in *Lexico*
meo *Latino Græco*, poetico, v. *Ventis* trado.

611. Φιλοπαίμων τότε Βάνχος] Ita pro *λυσιπαίμων*,
quod priùs obtinuerat, cum *Fabro*, restituo; non modò
ob rationes ab eodem *Fabro* adductas, verùm *metro* etiam
ipso exigente. Est enim et hic versùs ἀπ' ἐλάσσονος, qua-
lis v. 604. Prior autem syllaba in *λυσιπαίμων* (siqua ta-
lis vox detur) longa est, ut ex analogià constat, penultima
enim futuri *λυσω* semper longa, et proindè ab eo derivata,

Πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
Δονέει μέθη γανώσας.

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τ' οἶνον,
Στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
Ἐπιθεῖς δὲ τῷ καρήνῳ,
Μέλπω βιότῃ γαλήνῳ.

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τ' οἶνον,
Μύρω εὐώδεϊ τέγξας
Δέμας, ἀγκάλαις ᾧ κύρῳ
Κατέχων, Κύπριν αἰδῶ.

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τ' οἶνον,
Ἵποκύρτοισι κυπέλλοις,
Τὸν ἐμὸν νόον γ' ἀπλώσας
Θιάσω γέγηθα κύρῳ.

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τ' οἶνον,
Τόδε μοι μόνῳ τὸ κέρδος.

ut ex λυσίφραν, λυσίφραν, λυσίμελιν, λυσίμερίμῳ videre est. Et aliàs hoc epitheton Baccho tribuit *Anacreon* v. 674. et v. 766. Præterea hâc voce *Hesiodus* utitur, Κούρητες τε θεοί, φιλοπαίγμονες ὀρχηστῆρες. *Baxtero* mens alia, at *metri* nescia.

612. Πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις] γρ. αὔραις, ut mox v. 843. Χάρισιν τ' ἀγαλμ' ἐν αὔραις Πολυανθέων Ἐράτων. Hinc corri- go et emendo *Homeri Hymn.* XXIX. v. 14. Παρθενικαί τε χοροῖς περσανθέσιν — lego, ὤξανθέσιν, aut πολυανθέσιν, ut hic.

615. Στεφάνους ἄνθεσι πλέξας] *Ionicus* ἀπ' ἐλάστον, ut *suprà* v. 611.

617. Μέλπω βιότῃ γαλήνῳ] Olim Βιότῃ μέλπω γαλήνῳ. Cum verò *Spondæus* rarissime in loco pari inveniat, mu- to ordinem vocum, ut sit *Iambus*, *Dimeter*, *Catalectic*, cum *Anacreon* tamen in secundo loco, quod fieri ostendo sæpius ad v. 88. et v. 359. Licet nec *Spondæum* omni-

Florulentas me inter halationes
Versat, ebrietate hilarem-reddens.

Quandò ego bibo vinum,
Serta floribus texens,
Imponénsque capiti,
Laudo vitæ serenitatem.

615

Quandò ego bibo vinum,
Unguento suaveolenti tingens
Corpus, ulnisque puellam
Detinens, Venerem colo.

620

Quandò ego bibo vinum,
Gibbosis poculis
Meum utique animum explicans
Sodalitio delector juvenum.

625

Quandò ego bibo vinum,
Hoc mihi soli lucrum :

Hoc

nò excludendum è *secundo* loco, agnoscam, infra ad
v. 948. Aliàs legerem, versu *Ionico* ἀπ' ἐλάσσονος, Βιότῃ
μέλψα γαλήνην.

619. Μύρον εὐώδῃ τήγχεας] *Ionicus* ἀπ' ἐλάσσονος, ut
v. 615.

620. Ἀγκάλαις ἢ κέρων κατέχων] Ita mox v. 1070.
Ἀπαλὴν παῖδα κατέχειν, ἢ κατέχων ibi legendum potius vi-
deatur, ut sit *Ionicus* ἀπ' ἐλάσσονος, purus.

621. Κατέχων Κύπριν αἰεῖδω] *Ionicus* ἀπ' ἐλάσσονος, ut
suprà v. 619.

623. Ὑποκέρτοιςι κνέλλοις] *Ionicus* ἀπ' ἐλάσσονος, ut
v. 621. Deleo autem ἢ sensu postulante.

624. Τὸν ἐμὸν νόον γ' ἀπλάσας] Carminis statuminandi
causa τὸ γ' interfero.

625. Θιάσω γένηθαι κέρων] Olim θιάσω τέτρομαι &c.
Cui par nihil in toto *Anacreonte*; quare γένηθαι restituo, et
τέτρομαι, quod ex *Scholio* in *textum* irrepserat, relego.
Quid sit θιάσος, ostendo ad *Euripid.* *Phœniss.* v. 802.
vid. et *Longepierre* in hunc locum.

627. Τόδ' μοι μόνον τὸ κέρδος] *Baxter* dicit, Μόνον esse vo-
cem

Τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω.

Τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

Εἰς Ἑρώτα, μ'.

Ἑρως ποτ' ἐν ῥόδοισι

630

Κοιμωμένῳ μέλιτλαν

Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη

Τὸν δάκτυλον ἃ δηχθεῖς

Τῆς χειρὸς, ὠλόλυξε,

Δραμὼν ἃ χαί πείθομαι

635

Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήριον,

Ὀλωλα, μάτερ, εἶπεν,

Ὀλωλα, κα'ποθήσκω.

Ὀφίς

cem nihili, et se facili negotio μόνον reponere. Ego quidem μόνον agnosco lectionem minimè aspernandam; at in hoc loco μόνον longè potiorē: *Emphaticum* enim videtur; nam dicit poeta: *Alia, quæ habuerit, sive possederit, unà cum aliis consumo, vel aliis certè relinquo; quæ autem bibo, ea ipsa mihi et soli in commodum cedunt, ea mihi sunt lucrum.* Cujus sensus, quæ sequuntur, sunt ἐξηγητικά, Τὸ δ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω. Vid. Eccles. c. viii. v. 16. Huc refer *Sardanapali* epitaphium apud *Athenæum*, fol. 529.

629. Τὸ θανεῖν ἢ μετὰ πάντων] *Baxter* rectè sibi videtur hìc legere μετὰ πάντα. Verùm veterem lectionem ratio ipsa probat; ut sit sensus, *Hoc mihi et soli proprium, emolumentum capere ex hilari vitâ, Mors omnibus communis.* Versus et hic *Ionius* ἀπ' ἐλάσσονος, ut v. 623.

O D E XL.

Hæc Ode ejusdem generis atque omnium prima. *Henricus Stephanus*, aliiq̃ue jamdudum monuerunt, hanc *Anacreontis* Oden *Theocritum* postea imitatum *Idyll.* 19. Cui titulus, Ἑρως κυριοκλέτης, ut ego restituendum arbitror, *Videsis Godfridi Whitnæi*, Emblem. §. 2. p. 148. et *Dignorium* apud *Stanley*.

632. Οὐκ

Hoc ego acceptum absportabo :
Mors enim *commune est* mihi cum omnibus.

40. De Cupidine.

Cupido aliquandò inter rosas 630

Dormientem apiculam

Non vidit, sed vulneratus est.

Digitum itaque morsus

Manûs *suæ* exclamavit *præ dolore*.

Currensque simul et volans 635

Ad pulchram illam Cytheren,

“ Perii, mater, inquit,

“ Perii et prorsus morior :

“ Serpens

632. Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐπράσθη] Ita *Virgil. Georg. l. iv. v. 458. Immanem ante pedes hydram moritura puella, Servantem ripas, altâ non vidit in herbâ.*

633. Τὸν δάκτυλον δὲ δαχθεὶς τ' χεὶρὸς] Ità *Ionismum* et hîc restituo, ut mox apparet fieri debere, ex v. 636. Τὴν καλὴν Κυθήρην. Μελίτταν autem *Doricum* non est, sed *commune*, nec ultima potest *Ionice* in η verti, cùm sit brevis; undè Δέσποιναν *Homero*: *Iones* enim α breve in η minimè vertunt, *Iones* nempe poetæ; nam *πικρογράφοι*, ut *Herodotus* et *Hippocrates*, alii que *τραχίλιν* et *μοίριν* &c. legunt. *Μᾶτερ* autem, non *Doricum* modò, sed et *Atticum*, et *Euripidi* etiam extra choros frequenter usurpatum; quare *Anacreonti* condonamus illud, qui *Atticismo* libenter utitur; cùm ipse *Athenis* sit diù versatus, ab *Hipparcho* magnificè exceptus, ut ostendimus in vitâ. Ex hujusmodi voculis ansam videntur arripuisse indoctiores *amanuenses*, tot *Dorismos* huic auctori affigendi.

634. Ὀλόλυξε] Vel ex hoc uno loco constat, quàm temerè critici statuerint, nemini veterum Ὀλολύζω pro θρηνῶ usurpatum; de quâ re diximus ad *Euripid. Iphig. Taur. v. 1337.* et ad *Homeri Odyss. γ'. v. 450. δ'. v. 767.* et *Batrachom. v. 100.*

637. Μᾶτερ] Quòd non sit *Doricum*, vid. Not. ad v. 633.

Ὅφιν μ' ἔτυψε μικρὸς
Πτερῶλος, ὃν καλῶσι 640

Μελίτταν οἱ γεωργοί.

Ἦδ' εἶπεν, Εἰ τὸ κένηρον
Πονεῖ τὸ δ' μελίττης,
Πόσον, δοκεῖς, πονῶσιν,
Ἔρωσ, ὅσας σὺ βάλλεις; 645

Εἰς συμπόσιον, μά.

Ἰλαροὶ πίωνῳ οἶνον,
Ἀνεμέλψομῳ δὲ Βάκχον,
Τὸν ἐφευρέτῳ χορείης,
Τὸν ὅλας ποθῶντα μολπᾶς,
Τὸν ὁμότροπόν γ' Ἔρωτι,
Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης.

650

Δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
Δι' ὃν ἡ Χάρις τ' ἐτέχθη,
Δι' ὃν ἀμπάνετο λύπη,

Δι'

639. Ὅφιν μ' ἔτυψε μικρὸς] Plenum hoc ἀφελείας, quā praeicipuè excellēbat *Anacreon*. Mr. *Longepierre* hunc locum omnium optimè explicat et illustrat.

643. Πονεῖ τὸ δ' μελίττης] Ità hīc *Ionismum* suum *Anacreonti* restituo, ut suprà v. 633. et aliàs. Notandum, quod et *Fabri* filia notat, πονεῖν hoc in loco *Assinè* poni, ut mox v. 644. *Passivè*.

O D E XLI.

Hæc *Ode* ejusdem generis atque *tertia*.

647. Ἀναμέλψομῳ] Pro ἀναμέλψομῳ, nam πίωνῳ præcessit; et est, Ἀττικὸν γῆμα, Ὀριστικὸν ἀντὶ Ὑποτακτικῶ. Ità *Homer. Odyss. α. v. 41.* Ὀππόταν ἡβῆσῃ τε καὶ ἥς ἰμείρεται αἴης. Et v. 57. Θέलगῃ, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται. Et v. 85. Νῆσον εἰς Ὀγυγίῳ δούρνομῳ.

648. Τὸν ἐφευρέτῳ χορείης] Ità *Tibullus*, l. i. Eleg. 7.
Ille

“ Serpens me percussit pusillus

“ Alatus, quem vocitant

“ Apiculam ruricolæ.

Illa igitur dixit, “ Si aculeus

“ Cruciat tantoperè apiculæ,

“ Quantoperè, putas, dolent illi,

“ O Cupido, quos tu petis?

645

41. In Symposium.

Hilares bibamus vinum,

Et concelebremus Bacchum,

Repertorem choreæ,

Integras expetentem cantilenas,

Connutritum Amori, et iisdem moribus,

650

Amasium Veneris:

Per quem ebrietas nata est,

Per quem Gratia genita-est,

Per quem cessat luctus,

Per

*Ille liquor docuit voces inflectere cantu, Movit et ad certos
nescia membra modos. Ionismum in χορείῃς restituo, ut mox
v. 651. et olim Κυθήρης.*

649. Τὸν ὅλας ποθεῖντα μολπᾶς] Ita infra v. 1071. Κύ-
πριν ὅλῳ πνέσαν.

650. Τὸν ὁμότροπόν γ' Ἔρωτι] Scio ultimam ἑ ὁμέτροπον,
etiam antè vocalem, in *casurá* posse produci; veruntamen
ad versum suffulciendum τὸ γ' interferendum satius duxi;
quod nec inelegantè hoc fit loco. γρ. ὁμότροπον. Ut *Hom.*
Hymn. Apol. v. 199.

651. Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης] *Orpheo* Ἀφροδίτη σιμὴν Βακχοῦ
πατέρα dicitur. Ut *Servius* in *Æn.* vi.

652. Δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη] Μέθη omninò hìc προσωπατοῖς,
ut etiam *Nonno* *Dionysiacōn* l. xviii, et xix.

653. Δι' ὃν ἡ χάρις τ' ἐτέχθη] *Synecdoche* numeri pro αἱ
Χαρίτες. Et hìc τ' interferendum duco, ut γ. v. 650. nec
sine ratione,

654. Δι' ὃν ἀμπαύετο λύπη] Versus *Ionicus* ἀπ' ἐλάσσονος,

Δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνίη.

655

Τὸ μὲν ἔν πῶμα κεραθεῖν

Ἀπαλοὶ φέρουσι παῖδες,

Τὸ δ' ἄχος πέφυγε μιχθὲν

Ἀνεμοστροφῷ θυέλλῃ.

Τὸ μὲν ἔν πῶμα λάβωμεν.

660

Τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν

Τί γάρ ἐστὶ σοι τὸ κέρδος

Ὀδυωμένῳ μερίμναις;

Πόθεν οἶδαμεν τὸ μέλλον;

Ὁ βίος

ut v. 629. Lego enim ἀμπαύετο pro ἀμπαύεται, ut mox εὐνάζετο. Quin γε. Δι' ὃν ἀμφίς ἐστι λύπη. Dicitur Homero ἀμφίς εἰμί, ἀμφίς φράζομαι, φρονίῳ, ἤμῃ &c.

655. Δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνίη] Pro εὐνάζεται, ut modò ἀμπαύετο, nec novus est usus *Imperfecti* pro *Præsenti*, ut mox v. 658, Πέφυγε pro φεύγῃ. Est autem et hic versus *Ionicus ἀπ' ἐλάσσονος*, ut v. 654.

656. Τὸ μὲν ἔν πῶμα κεραθεῖν] Πῶμα, lego pro corrupto πόμα, ut ad v. 568. Et πῶμα pro liquor, est vox Euripidæa, ut tum diximus, et versum perficit *Ionicum ἀπ' ἐλάσσονος*. Miror hoc *Henr. Stephanum* latuisse, cui vox corrupta πόμα magnos injecit scrupulos. Vid. infra ad v. 660.

658. Τὸ δ' ἄχος πέφυγε] Vid. ad v. 609. et v. 655.

659. Ἀνεμοστροφῷ θυέλλῃ] Ita *Faber* rectè monet legendum pro ἀνεμοστροφῷ, cui assentior lubentissimè. Ἀνέμων γὰρ δῖται, συστροφῇ καλεῖνται. Vid. *Homer. Iliad. λ'. v. 156*. Ubi ἄνεμος φέρεי, *Vat. Lect.*

660. Τὸ μὲν ἔν πῶμα λάβωμεν] Ita hîc iterum pro πόμα lego, ut suprâ v. 656. Quod miror nemini antehac in mentem venisse, verum omnes ποτὸν substituisse, longius à literarum vestigiis recedentes, quasi necesse esset, ut *Iambus, Dimeter, Catalectus* perpetuò recurreret; cùm toties iisdem interpersos probaverimus *Ionicos ἀπ' ἐλάσσονος*.

661. Τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν] *Trochaicus, Dimeter, Acatalectus,*

Per quem sopitur tristitia.

655

Poculum quidem *huc* probè mixtum
Molles afferunt puelli;
Mœstitia autem fugit immixta
Ventis-agitatæ procellæ.

Poculum igitur sumamus,
Curasque dimittamus,
Quodnam enim est tibi commodum
Vexato solitudinibus?

660

Undè novimus quod futurum est? Vita

Acatalectus, ut v. 277. et v. 278. Huc alludit illud *Macedonii* consulis, *Antholog.* l. i. c. 25. Τὴν γὰρ Ἀνακρείοντος ἐνὶ πραπίδιοςι φυλάσσει Παμφασίλῳ, ὅτι διὸ φροντίδα μὴ κατέχειν. Unde antiquitas et auctoritas hujus *Odae* elucet, et *Fabri* incogitantia atque temeritas, qui contrà pronuntiare ausus est: “*Odarium hoc miserabile, si quod aliud, semper visum est; quique illud ab elegantissimo poetâ scriptum putet, Musas profectò in consilium non aduocavit.*”

662. Τί γὰρ ἐστὶ σοι τὸ κέρδος] Ita versus plenè sibi constat, et ita legunt nonnulli codices, *Baxtero* certe priores, qui tamen se supplevisse gloriatur cum voculâ τὸ, quod tamen *Fabri* filia antè fecerat: Vetus quoque lectio benè stabit, Τί σοι γὰρ ἐστὶ κέρδος, ut sit, purus *Iambus*, *Dimeter*, *Catalectus*.

663. Ὀδυρωμένῳ μερίμναις] Ita restituo, pro corrupto illo, ὀδυρωμένῳ. Vellem equidem *Henricus Stephanus* hoc vidisset, aut saltem minimè affirmâisset: “*Rectè ὀδυρωμένῳ, nam non ὀδυρεῖσθαι solum, sed ὀδυρᾶσθαι, est in usu.*” Ostendat qui potest, ὀδυρᾶσθαι, quod si quis maximè id fecerit, sciant omnes, in illa voce τὸ ὄ semper produci; quare hîc non stabit. Nec ὀδυρομαι μερίμναις, sed μερίμνας, quod et vix datur, ὀδυρομαι enim res externas potiùs respicere videtur; ast Ὀδυρᾶμαι μερίμναις, elegans est; Ὀδυρῶ enim, acutus dolor, qui ad mentem usque pertingit.

664. Πόθεν οἶδαμεν τὸ μέλλον] Ità *Od.* XV. v. 248. Τὸ δ’ αὖριον τίς οἶδε; Vid. *Longepierre* in locum.

668. Μετὰ

Ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλ. 665

Μεθύων θέλω χορεύειν,
Μεμυρισμέν. ἢ παίζειν,
[Μετὰ τῶν καλῶν ἐφύδων]
Μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν.

Μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
Ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις. 670

Ἰλαροὶ πῶμῳ οἶνον,
Ἀναμέλφομεν ἢ Βάκχον.

Εἰς ἑαυτὸν, μβ.

Ποθέω μὲν Διονύσῃ
Φιλοπαίγμον. χορείης
Φιλέω δ', εὐτ' ἂν ἐφύδῃ
675
Μετὰ συμπότης λυεῖζω.
Στεφαιίσκης δ' ὑακίνθων
Κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
Μετὰ παρθένων ἀθύρειν Φιλέω

668. Μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν] Rectè quidem Baxter, si locus esset plenus, pro καὶ legit τῶν, cùm καὶ per se sit prorsus inutile. At proculdubio, ante hæc verba versus hic exciderat, Μετὰ τῶν καλῶν ἐφύδων, et tum καὶ omninò necesse habendum, Μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν. Vox ἐφύδῃ mox sequitur, v. 675.

669. Μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν, ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις] Hoc distichon, ut reverâ elegans est, etiam Fabro valde placuit; Nihil, inquit ille morosus criticus, in tot versibus (De hac Odâ, quam totam rejicit, loquitur) video, quod jure amem, præter hosce duos, prætereà nullos.

O D E XLII.

De genere hujus Odæ diximus ad tertiam et quartam.

673. Ποθέω ἢ Διονύσου] Ionicus ἀπ' ἐλάσσον, de quo diximus ad v. 660. &c,

674. Φιλοπαίγμον

Vita mortalibus prorsus incerta.

665

Probè-potus volo saltare,
Unguentoque perfusus ludere
[Unà cum elegantibus adolescentibus]

Unàque cum formosis fœminis :

Curæ autem esto volentibus

Quantum quantum est in curis.

670

Hilares bibamus vinum ;

Et concelebremus Bacchum.

42. De seipso.

Desidero quidem Bacchi

Ludibundi choreas :

Gaudeoque, quandò cum adolescentulo 675

Compotatore lyram-pulso :

Corollas autem hyacinthorum

Temporibus circumaptans,

Cum virginibus ludere

Hoc

674. Φιλοπαίγμων ☉ χορείης] De hoc versûs genere, vides ad Oden tertiam. Μάλα τοι μάλιστα πανγμοσύνας φιλεῖ μολπᾶς τε Βάκχος· Κήδια δὲ σοναχᾶς τε Αἶδας ἔλαχεν, *Stesichorus* apud *Plutarch. Bernard. Martin.* Var. Lect. l. iv. c. 12.

675. Φιλέω δ' εὖτ' ἂν ἐφίξῃ] Φιλέω *absolutè* hoc in loco, idèmq̃ue, quod ἀγαπῶ, sonat nempe *Delector, contentus sum.* Ità nos *Anglicè, I LOVE, when I have musick and good company.* Pro ὅταν verò εὖτ' ἂν lego, ut sit versus *Ionicus ἀπ' ἐλάσσονος*, quales sæpe occurrunt in hâc Odâ, quod præsertim ultima ἔ' ὅταν brevis esset; Εὖτε verò et εὖτ' ἂν pro ὅταν *Ionicum* est et poeticum.

677. Στεφανίσκους δ' ὑακίνθων] Versus *Ionicus ἀπ' ἐλάσσονος*, ut suprà v. 673. Restituo autem τὸ δ' sensu postulante, et Vett. Codd. ante *Baxterum*, qui primus rejecerat, nec meritò.

679. Μετὰ παρθένων ἀθύρειν] Ita suprà v. 124. Μετὰ παρθένων ἀθύρων.

681. Φθόνου

Φιλέω μάλιστα πάντων.

680

Φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,

Φθόνον ἔ δαΐδια δῆκτην

Φιλολοιδόροιο γλώττης

Φεύγω βέλεμνα κῆφα

Στυγέω μάχας παροίνες

685

Πολυκώμης χτ' δαΐτας

Νεοθήλοισ δ' ἅμα κῆραις

Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων,

[Φέρε, φίλταται, λέγουμι]

Βιόν

681. Φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ] *Ionicus* ἀπ' ἐλάσσοντος, ut modò v. 677.

682. Φθόνον ἔ δαΐδια δῆκτην] *Ionicus* et hic ἀπ' ἐλάσσοντος, ut v. 681. Olim, Φθόνον οὐκ οἶδα δαΐκτον, pro quo potius δαΐκτην legendum, cùm hoc sit *activum*, pro φθείροντα, κ' φθοροποιήσαντο, κ' ἀλγυόποντα, at illud *passivum*, pro δαΐγμινον. At revera corrupta hæc lectio, nec δαΐκτης satis probæ monetæ vocola, quare reformandum censeo. Φθόνον ἔ δαΐδια δῆκτην. Et δαΐδια vox *Homericæ*, δῆκτης autem τῷ φθόνος epithetum maximè proprium, juxtà illud, Δίκαιός ἐστιν ὁ Φθόνος. ὃ γὰρ φθονῶντα δαΐκει. Præterea sensus gratia hanc lectionem ornat, priorem respuit; et domini *Thomæ Stanlæii* versio nostram lectionem confirmat, sensum certè sequitur, *My free heart no envy bears; nor another's envy fears*; cùm prior lectio mera esset ταυτολογία.

683. Φιλολοιδόροιο γλώττης] *Vatican. MS.* φιλολοιδόροισι, non benè *Scaliger*, φιλολοιδόρου δὲ, non malè, siqua esset necessitas τῷ δὲ, quam nullam hìc ego video. Eleganti hâc voce utitur *Demosthenes* pro coronâ, et *Polemo* φυσιογνώμων.

684. Φεύγω βέλεμνα κῆφα] *Vatican. MS.* ἔφυγε, quod nihili est. Rectè enim se aliàs habet versus, quoad sensum et metrum; cùm *Spondæus* sit *Anapæsta* ἰσόχρονος, vid. ad v. 107. et 459. Eadem *Metaphora* à lingua ad tela, *Psal.* lvii. v. 4. *Psal.* lix. v. 7. *Psal.* lxiv. v. 3. Vid. *Jeremiæ* c. ix. v. 3. et v. 8.

685. Στυγέω

Hoc amo maximè omnium.

680

Invidiam haud novit meum cor ;

Invidiam nec curo mordacem :

Calumnias-amantis linguæ

Fugio sagittas leves.

Abominor prælia inter-pocula-facta 685

Comeffabundis in epulis : [ellis.

Recens-mamillas-ferentibus simul cum pu-

Ad barbitum saltans,

[Agedum, charissimæ, dixerim] Vitam

685. Στυγίῳ μάχῃ παρόνους] Ita idem *Anacreon*. E-pigr. VII. v. 1346. Οὐ φίλῳ, ὃς κρητῆρι παρὰ πλεῖον οἶνοπο-τάζων Νείκεα, καὶ πόλεμον διακρυόεντα λέγει. κ. λ. *Vatican*. MS. *στυγίων* malè legit.

686. Πολυκώμους κατὰ δαῖτας] *Ionicus* et hìc ἀπ' ἐλάσσονος, ut supra v. 682.

687. Νεοθήλοις δ' ἄμα κύραις] Versus *Ionicus* ἀπ' ἐλάσσονος, ut *præcedens*. Olim νεοθήλαις. quod in νεοθήλοις mutandum, cùm sit ὁ καὶ ἡ νεοθήλος, à θηλή, *mamma* ; ut φιλότιμος, à τιμή. nisi forte *Ionium* sit, alitèr effari, in *fatmininis*, de quâ re ad v. 527. Νεοθήλος autem sonat, quicquid *Faber* putet, talem puellam, quæ recenter mam-mis aucta est, atque proindè de puberi virgine eleganter usurpatur. Vox quidem νεοθήλης, de virgine alicubi occurrit, verùm aliud sonat, *Dionys*. Περιγ. v. 843. Σὺν καὶ παρθενικαῖς νεοθήλεις, οἷά τε νεῖροι. Licet alii εἶγμα faciant post παρθενικαῖς, et epitheton illud ad νεῖροι restringant, quod ex ipso *Anacreonte* confirmatur, qui v. 1128. Νεοθηλέα νεῖρον vo-ecat *hinnulum* nuper natum, recens ad ubera admotum. Quare multò tutius est hìc νεοθήλοις legere, quàm νεοθήλοισιν.

688. Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων] *Henric. Stephanus* ait, *Post hunc versum videtur aliquid deesse*, quare et asteriscos apponeremus ; nisi sensum explevissemus. *Vatican*. MS. nihil hic adfert auxilii. Expono, per interfertum illum versum, ut *Anacreon* μετὰ κύραις χορεύων λέγοι, Φέρε, φίλτα), βίον ἡσυχον Φέρωμεν. Φέρε autem hìc *Adverbialitèr*, ut v. 49. Quomodo *Latine*, agedum, agitedum.

Βίον ἥσυχον φέρωμυ.

Εἰς τέτλιγα, μὴ

Μακαρίζομέν σε, τέτλιξ,

690

Ὅτι δεινρέων ἐπ' ἄκρων,

Ὀλίγην δρόσον πεπωκώς,

Βασιλεὺς ὅπως, αἶδεις

Σὰ γὰρ ἐστὶ κείνα πάντα,

Ὅποσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς

695

Χώποσα φέρουσιν ὦραι.

Σὺ γὰρ εἰ φίλῳ γεωργῶν,

Ἀπὸ

O D E XLIII.

Genus carminis idem cum *tertiâ* Odâ.

691. Ὅτι δεινρέων ἐπ' ἄκρων] MS. *Vatican.* ὅτε. Pro δεινρέων, γρ. δεινρίων. Est enim δεινρός, τὸ δεινρόν, et δεινρέον, et δεινρίον, *diminutivum*. *Homerus* tamen *Iliad.* γ'. v. 151. cicadarum sedem δεινρία facit — τέτλιγισιν ἰοικότες, οἷτε καθ' ὕλην δεινρέων ἐφεζόμενοι ὅπα χειρόεσσαν ἰεῖδον. Hinc illius principis irati minæ lucem capiunt, qui breviter denunciavit, hostibus se suis ποιήσιν τὴν τέτλιγας χαρμόθεν ἄδων, ἀντὶ δὲ δεινροτομήσιν αὐτοῖς τὴν χάραν, ut *Eustathius*, fol. 395. lin. 37. Recte autem de mari cicadâ *Homerus* et *Anacreon* loquuntur; nam ut idem *Eustathius* *ibid.* lin. 38. et fol. 1423. lin. 28. Φανέρον, ἄρρενες τέτλιγες ἄδουσιν, οἱ καὶ ἀχέῃ παρὰ Ἡσιόδῳ. Ἥμιος δὲ Σκόλημ' τ' ἀνθεῖ εἰς ἡμέτερά τέτλιξ, ἄφανοι δὲ τὸ ἴδιον εἶδος, οἱ καὶ τέτλιγονίαι. Idem dicit *Plinius* l. xi. c. 26. Hinc *Xenarchus* comicus, Εἰς τὴν εἰς τὴν οἱ τέτλιγες οὐκ εὐδαίμονες, ὅτι τὰς γυναῖκας ἔδ' ὅτιον φωνῆς ἔνις. Quare temere agunt, qui *la Reyne* et *Reginam* vertunt, pro *Anacreontis* βασιλεὺς.

692. Ὀλίγην δρόσον πεπωκώς] Quod hic πῆεν, *Theocrito* σιτίζεσθ' dicitur, *Idyll.* iv. v. 19. — μὴ πρῶκας σιτίζεσθ'; ὥσπερ ὁ τέτλιξ, et *Virgil.* *Eclog.* V. v. 77. Dumque thymum pascentur apes, dum rore cicadæ. Unde *Callimachus*, — πρῶκας ἔραζε πιπύσας, Πρῶκας ἐνδυκίως τέτλιγος εἶδαρ ἰδῶν. Ast alii non secus *potum* illius tribuunt, ut noster: Ita *Anabolog.*

Vitam placidam feramus.

43. Ad Cicadam.

Beatum-prædicamus te, ô cicada.

690

Quòd arboribus in summis,

Exiguo rore potato,

Rex veluti, cantillas :

Tua etenim sunt ista omnia,

Quæcunque vides in agris,

695

Et quæcunque producant anni-præsides Deæ,
Horæ.

Tu enim amicus es agricolarum,

De

tholog. fol. 265. Ἀρχὴς τέτλιξ δροσισαῖς σαγόνεσσι μεθυθεῖς.
Et fol. 94. Ἀρχὴ τέτλιγας μεθύσαι δρόσος. Dicendum ro-
rem illis, et potum, et cibum.

693. Βασιλεὺς ὅπως αἰθεῖς] Ordo, Καθεζόμενος ἐπὶ ἄκρων
δένδρεων, ὅπως βασιλεὺς τις, αἰθεῖς. Vel ut alii, Ἀεθεῖς ὅπως
βασιλεὺς, τουτέστι, πρωτεύων τις ἐν τῇ ᾧδῃ, de quâ interpreta-
tione plura infra ad v. 701.

694. Σὺ γάρ ἐστι κείνα πάντα] *Vatican.* MS. pro κείνα
legit καινά. Ibid. Κείνα πάντα) γρ. κείν' ἅπαντα.

696. Χαπόσα φέρουσιν ὥραι] Pro Χ' ὀπόσα, lego Χαπόσα,
et sic *Dactylus* pro *Anapaesto* ponitur, quos pedes passim
probo ἰσοδυνάμους. Ita mox v. 814. Τὸν μελανόχρῳα βό-
τρυν. Τὸ ὦραι, προσωποεῖται, ut *Homero* et *Pindaro*, *Vati-*
can. tamen MS. pro ὦραι legit ὕλαι. [*Rectius* forte interp.
tempora anni distincta, ver scil. æstas, autumnus, hyems.]

697. Σὺ γ' εἰ φίλος γεωργῶν] γρ. γεωργοῖς. Olim *φιλία*
scriptum; verum ex πεπωκώς, v. 692, et βασιλεὺς, v. 693.
et βλάπτων, v. 698. abundè liquet, Τέτλιξ hîc esse *mascu-*
linum, præter quod diximus v. 661. de folis *maribus* ca-
nentibus. *Faber* itaque legit quidem φίλος, at toti versui
non consulit, quod nos nunc facimus, *Anapaestum*, ex le-
ge, in priorem sedem revocantes, Σὺ γ' εἰ φίλος, pro
corrupto Σὺ δὲ φίλος. Et hîc σὺ γ' benè præcedit τὰ, σὺ
δὲ v. 699.

698. Ἀπὸ

Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων
 Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
 Θέρεος γλυκὺς προφήτης. 700

Φιλέσσι μὲν σε Μῦσαι,
 Φιλέῃ δὲ Φοῖβος αὐτός,
 Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμῳ·
 Τὸ δὲ γῆρας οὐ σε τεύρε.

Σοφὲ, γηγενὲς, φίλυμνε, 705
 Ἀπαθὲς, ἄναιμι, ἄσαρκε,
 Σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος. Εἰς

698. Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων] Id certè testatur nobile illud *Epigramma*. Antholog. Τίπτε μοι ἢ Φιλέρῃμων ἀναι-
 δὲ, ποιμένες, ἄγρη Τέτλιγα δροσερῶν ἔλκε' ἀπ' ἀκρεμόνων, Τὴν
 Νυμφῶν παροδίτῃ ἀηδόνα, καύματι μύσῳ, Οὔρεσι, ἔσκιαις
 ἔσθια καλεῖντα νάπαις; Ἡνὶδὲ καὶ Κίχχλῳ, ἔ Κόσσυφον. ἠνὶδὲ
 τέσσους Ψάρας. ἀρουραῖας ἀπαγωγὰς εὐπορίας. Καρπῶν δηλητήρας
 ἐλεῖν θέμις. Ὅσσ' ἐκείνους Φύλλων, καὶ χλοερὶς τίς φθόνῳ ἐστὶ
 δρόσου;

700. Θέρεος γλυκὺς προφήτης] Vel Θέρῳ pro dimidio an-
 ni ponitur, cujus principium fit ver, et finis, autumnus; ut
 et hyems pro altero dimidio, cujus principium, autumnus,
 et finis, ver; de quâ re accuratius nos in *Prælection*. So-
 phocl. xxxvii. fol. 229. Vel exponendum, Licet vere
 canat, æstatem prædicit; quod ingeniosissima et doctissima
 fœmina domina *Dacier* minimè advertēbat.

701. Φιλέουσι μὲν σε Μῦσαι] *Ælian*. de Animal. l. xii.
 c. 6. Cujus titulus contra eos, qui cicadas comedunt, Καὶ
 σφᾶς λεληθασί, ταῖς Μῦσαις, Διὸς θυγατράσι, ταῦτα ἀπὸ θυ-
 μῷ δρῶντες. Quin Μουσομανεῖς audiunt, Antholog. l. i. et
Musis pariter atque *Apollini* sunt sacri *Musicæque* periti et
Hieroglyphici, ut *Pierius* notat l. xxvi. fol. 192. Imò
 præferuntur ab *Antipatro* ipsis *cygnis*, Antholog. l. i.
 fol. 94. Ἀρκεῖ τέτλιγας μεθύσαι δρόσος, ἀλλὰ πίνοντες Ἀεῖδων
 Κύκνοις εἰσὶ γεγωνότεροι. Quæ omnia conveniunt eorum
 menti, qui exponunt v. 693. Βασιλεὺς ὅπως αἰεῖς, per αἰ
 πρωτεῶν τις ἐν τῇ ᾠδῇ, de quâ re ad v. 393. De aureâ cica-
 dâ

De nihilo quicquam lædens
 Tu item honoratus mortalibus,
 Æstatis dulcis propheta.

700

Amant quidem te Musæ,
 Amat et Phœbus ipse,
 Argutâmq; tibi dedit vocem :

Quinimò senectus haud te fatigat,

O docte, indigena, cantandi-studiose, 705
 Perturbationibus-carens, et sanguine, et carne,
 Propemodum es diis *ipsis* similis. 44. De

dâ, Atheniensium insigni, ut αὐτοχθόνων et γηγενῶν, diximus ad Euripid. Ion. v. 29. Quòd verò Atheniensibus gratum, etiam in arma, regiis Græcæ linguæ professoribus Cantabrig. datum.

704. Τὸ δὲ γῆρας ἔσσι τέρψις] Alludit ad *Tithonis* historiam, qui cùm immortalitate donatus, senectutis tamen incommodis gravatus esset, in *cicadam* dicitur fuisse conversus; quæ animalia in senio veteres ponunt tunicas, et proindè juvenescunt, ut *Lucret. l. iv. v. 56. Cùm veteres ponunt tunicas æstate cicadæ.*

705. Σοφί, γηγενῆς, φίλυμι] *Σοφί* dicitur *cicada* ob musicæ peritiam, ut ad v. 701. notavimus. *Γηγενῆς*, quomodo gigantes, Cyclopes, et Titanes, *Saturnus*, alique filii *Terræ* et *Cæli*; *cicadæ* enim in agris nascuntur. Allusum præterea ad *Athenienses αὐτοχθόνους*, ut notavimus *ibid.* Undè *Phalaris Epist. cxxii. Ἐγὼ μὲν, ὃ σοφώτατος καὶ γηγενεῖς Ἀθηναῖος κ. λ. Dicitur φίλυμι*, ob cantilenam, quomodo ipsum *Apollinem Εὐθύμωνα* *Homerus* vocet.

706. Ἀπαθής, ἀναιμὸς, ἄσπαρξ] Quòd sanguine careant *cicadæ*, notârunt omnes; quòd et carne verâ et propriâ, concludendum: Quare *Scaligeri* lectio hîc valdè opportuna, ἀναιμὸς, ἄσπαρξ. *Scapula* etiam ἄσπαρξ ex hoc loco profert, in illâ voce. Veterem itaque lectionem ἀναιμόσπαρξ rejicimus; ab αἷμα verò ἀναιμὸν, *Homero*, et ἀναιμῶ, *Aristoteli. Vatican. MS.* mirè allucinatur, legit enim ἀναιμόσπαρξ, ut in præcedenti γηγενῆ, φίλυμις, nimis oscitanter.

707. Σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος] Ex præmissis rectè, licet per

Εἰς τὸ ἑαυτῷ ὄνειρον, μὲν.

Ἐδόκειν ὄναρ τροχάζειν,
Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων.
Ὁ δ' Ἔρως, ἔχων μόλυβδον
Περὶ τοῖς χαλοῖς ποδίσκοις,
Ἐδίωκε καὶ κίχανε.

710

Τί θέλει γ' ὄναρ τόδ' εἶναι;
Δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
Ἐν ἔρωσί με πλακέντα,
Διολιθάνειν ἐν ἄλλοις,
Ἐνὶ τῷδε σιωδεθῆναι.

715

Εἰς τὰ Ἔρωτος βέλη, μέν.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης.

Παρά

jocum, concludit; nam *Homerus*, *Iliad.* ε. v. 342. *De*
Diis, Τῶν τε ἀναιμόνων ἐῖσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.

O D E XLIV.

Genus versus huic *Ode* idem atque præcedenti. Est autem elegans *ænigma*, sub *somni* prætextu, quo innuit poeta, se quidem, de industria, jamdiu satis feliciter omnes alios amores elapsum effugisse, serò tandem ab hoc uno, tardo illo, et propemodum anili amore deprehensum et firmiter obligatum. Cætera omnia plana et obvia, et ab ipso poetâ exposita. Ode ab omnibus laudata et decantata. Huc refer illud *ἱερογλυφικῶν* l. i. Παγίς, ἔρωτα, ὡς θύραν, ἐμπλέκουσα τὸ ἀνέρα σημαίνει. Ita *Lycophron*, v. 104. — ἀρκυν ὀθνείων βρόχαν, de amore et conjugio peregrinæ mulieris. At hic *pondus*, non *rete*, de amore. Vid. *Johan. Meursium* in locum.

708. Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν] Verbum *τροχάζω* etiam *Euripidi* et *Xenophonti* usurpatum, qui probis et antiquis gaudebant, nova minimè caderunt. Est et *τροχάω*, pro quo *poeticè* *τροχέω*. Ὅναρ per *elleipsis* pro κατ' ὄναρ, ut *Moschus* *Idyll*, iv. v. 18. — τὰ δὲ σὺν ὄναρ ἤλυθεν ἄλλα. *Plutarch.* in *Pericle* ἢ θεὸς ὄναρ φανείσα.

709. Πτέρυγας

44. De somnio suo.

Videbar per somnium cursu-ferri,
 Etiam alas gerens in humeris;
 Ast Amor, habens plumbum
 Circum pulchellos pedes,
 Prosequebatur, et affecutus est.

710

Quid *sibi* vult hoc somnium?
 Existimo sanè me multis
 Amoribus implicatum,
 Dilapsum fuisse in cæteris,
 Uno in hoc colligatum,

715

45. De Cupidinis sagittis.

Martius ille Veneris aliquandò,

Ad

709. Πτέρυγας φέρων] De se loquitur poeta, quòd alatus ipse visus fuerit, ab amore tamen, etiam plumbatis calceis impedito, comprehensus,

710. Ὁ δὲ Ἔρως ἔχων μόλυβδον] Alatus *Cupido* velocem et celerem amorem notat, plumbo gravatus tardum et inexpectatum: At cùm *amator* alas habeat, *amor* etiam ponderibus prematur, nec suo tamen aucupio excidat, ostenditur, nullum effugium patere, nullam machinam valere contrà *amorem*, qui, utut tardus videatur, certus tamen semper venire solet. Et hìc *Homericum* illud expletur, Odyss. Θ. v. 329. — κηχάνη τοι βραδὺς ἄκύν.

711. Περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις] Quomodò elegans hæc vocula ποδίσκου *lexicographos* omnes effugerit, miror.

713. Τί θέλει γ' ὄναρ τόδ' εἶναι] Inter θέλει et ὄναρ interferendum γ'. duxi, ob hiatum vitandum, et elegantiae causâ.

O D E XLV.

Genus carminis, ut in præcedenti. Hæc Ode cum proximè sequenti conjungitur in MS. *Vaticano*, non benè; quare nos distinctionem nihilominus retinemus.

718. Ὁ ἀνὴρ ὁ τ' Κυθήρης] *Vulcanum* notat, *Veneris* maritum, cujus officinam poetæ in *Lemno*, maris *Ægæi* insulâ, statuebant. Vid. *Homeri* Odyss. Θ. v. 266. &c. et *Stanlei* Not. in hunc locum.

Παρά Λημνίαις καμίνοις,
Τὰ βέλη τὰ τ' Ἐράτων 720
Ἐποίει λαβὼν σίδηρον.

Ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
Μέλι τὸ γλυκὺ λαβῶσα,
Ὁ δ' Ἐρως χολὴν ἔμισγεν.

Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ αὐτῆς 725
Στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
Βέλος ἠυτέλις Ἐρωί.

Ὁ δ' Ἐρως, Τὸδ' ἔστιν, εἶπε,
Βαρὺ πειράσας τόησις.

Ἐλαβεν βέλεμον Ἄρης 730
Ὑπεμεδίασε Κύπρις.

Ὁ δ' Ἄρης ἀνασενάξας,
Βαρὺ, φησὶν ἄρον αὐτό.

Ὁ δ' Ἐρως, Ἐχ' αὐτὸ, φησὶν. Εἰς

722. Ἐποίει] MS. *Vatican.* ἐποίη. Verum non opus est, cum prior syllaba ἔ ποῶ sit per se communis, ut ostendo ad v. 147. et aliās. Vox humilis, sed propria, et Homero ipsi de eadem re usitatā, *Iliad.* σ'. v. 478. &c.

723. Μέλι τὸ γλυκὺ λαβῶσα] Τὸ producitur ante duplicem consonantem. Γλυκὺ quoque ultimam suam producit, idque triplici ratione, ob *caesuram* nempe, ex vi accentus, et antè liquidam. *Fabrum*, qui nihil horum vidit, sed corruptum locum putabat, et pro τὸ γλυκὺ, substituit λαρινόν, ipsa filia damnat. Hoc *Veneris* τὸ γλυκὺ, *Nectar* *Horatius* vocat, l. i. Od. xiii. Oscula, quæ *Venus* quintā parte sui *Nectaris* imbuat.

724. Ὁ δ' Ἐρως χολὴν ἔμισγεν] *Veneris* τὸ γλυκὺ, et *Cupidinis* χολή, misturam illam componunt, quam vocant τὸ γλυκυπικρον Ἐρετος. Huc refer *Longepierre* in locum. Vid. *Stanley* in *Moschi* Idyll. i. p. 123.

725. Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ αὐτῆς] *Subaudi* ἐπανελθόν.

Ad Lemnias fornaces,
Sagittas Amorum
Fabricabat, accepto ferro:
Cuspidesque earum tingeat Venus,
Melle dulci accepto,
Et Cupido fel miscebat.

720

At Mars aliquandò è prælio reversus, 725
Validam hastam vibrans,
Jaculum vilipendebat Cupidinis.

At Cupido, Hoc tamen est, inquit,
Grave admodum, expertus senties.
Recepit itaque jaculum Mavors:
Subrisit Venus.

730

At Mars vehementèr-ingemens,
Grave fanè, inquit; tolle illud:
At cupido, Tu tibi habe illud, ait. 46. In

727. Βέλῳ ἡυτέλιζ' Ἔρωτος] Ut leve nempe et minutum, præ suâ bellicâ hastâ, quam vibravit, aspernabatur, telum illud amoris. Κατ' ἥθος dicitur; omnia enim illa Martis arma videntur primo aspectu longè graviora, quàm Cupidinis; quæ tamen altius feriunt, et magis inevitabilia habentur.

729. Πειράσας νόησις] Παροιμιακόν. Experientia docet. Πείρα διδάσκει. Sed quid tentare nocebit? Ovid. Experto crede &c.

730. Ὑπερβόλαιος Κύπρις] In priori voce necessum video, ut σ' duplicetur ob versum; quod nemo antè fecit, nec minùs tamen faciendum. vid. ad v. 44. et v. 87. et v. 134. Mens poetæ, neminem citrà periculum, res amatorias, utut leviculas, tractare posse; quandoquidem fortes, sapientes, piosque homines imperio suo subjecerit ille Sagittarius.

733. Αἶρον αὐτὸ] Ab αἶρον, αἶρῳ, ἤρα, indè ἄρον, cum impropria diphthongo, undè syllaba illa producit, ideóque circumflectitur. Ἰᾶτα autem vocalibus minoribus subscribi solet, majusculis adscribi.

Εἰς Ἔρωτα φιλοκερδῆ, μτ'.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
 Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι
 Χαλεπώτερον δὲ πάντων
 Ἀποτυγχάνειν φιλῆσαι.

735

Γένος οὐδὲν εἰς Ἔρωτα
 Σοφίη, τρόπος, πατεῖται
 Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.

740

Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
 Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας
 Διὰ τῆτον οὐκ ἀδελφός,
 Διὰ τῆτον ὃ τοκῆς
 Πόλεμοι, φόνοι δὲ αὐτόν.

745

Τὸ δὲ χεῖρον, Ὀλλύμεοθα
 Διὰ τῆτον οἱ φιλῶντες.

Ὡδάριον

O D E XLVI.

Idem carminis genus continuatur. Titulo addidi *Epitheton* φιλοκερδῆ, distinctionis causâ,

735. Χαλεπὸν, τὸ μὴ φιλῆσαι] Videtur huc pertinere illud, Εἰ μισεῖν πόνος ἐστὶ, φιλεῖν πόνος, ex δύο λοιπὸν Αἰρέμμαι χρηστῆς ἔλκος ἔχειν ὁδύνης, Hen. Stephan.

736. Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι] Hic φιλῆσαι sine articulo ponitur, ut versu præcedenti, cum articulo; quod et aliis in usu est, et præsertim nostro poetæ, ut probamus ad v. 339.

737. Χαλεπώτερον δὲ πάντων] Comparativum pro Superlativo, ut et aliquandò pro Positivo, Euripid. Andromach. v. 6. Et hic iterum Χαλεπώτερον ἐστὶν ἀποτυγχάνειν, ubi verbum sine articulo substantivè ponitur.

739. Γένος οὐδὲν εἰς ἔρωτα] Propertius; Nil tibi nobilitas poterit conducere amanti; et aliàs, Cynthia non sequitur fasces, non curat honores; Semper amatorum ponderat illa finis. Theogn. v. 190. πλῆτος ἐμὴς γένος.

740. Σοφίη,

46. In avarum Amorem.

Durum est non amare,
Durumque etiam amare;
Durissimum verò omnium
Votis-excidere amantem.

735

Genus nihil ad Amorem;
Doctrina, indoles, conculcatur:
Solum argentum respiciunt.

740

Pereat primus ille,
Qui argentum dilexit!
Per hoc non ampliùs est frater;
Per hoc non ampliùs parentes;
Bella, cædes propter illud.
Quodque pejus, perimus
Per hoc nos amantes.

745

47. Odarium

740. Σοφίη, τρόπος πατεῖται] Ovid. Amor. l. iii. Eleg. 13. *Ingenium quondam fuerat pretiosius auro: At nunc barbaria est grandis, habere nihil. Adeas Longepierre plura huc congerentem.*

741. Μόνον ἄργυρον βλέπεις] Juvenal. Satyr. vi. v. 139. — Veniunt à dote sagittæ. Τῶν Ἀρετῶν καὶ τῶν Σοφίῶν νικῶντι Χελῶναι. Vid. Stobæi §. 89. et Cal. Rhodig. l. x. c. 2.

742. Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτός] Ita Tibull. l. i. Eleg. 4. *Jam tu, qui Venerem docuisti vendere primus, Quisquis es, infelix urgeat ossa lapis.*

744. Διάτρετον σὺν Ἀδελφῶς] Huc refer Timocreontis Rhodii Scholion. Ὁφείλεις, ὡς τυφλὸν Πλάττει, Μὴτ' ἐν γῇ, μὴτ' ἐν θαλάττῃ, Μὴτ' ἐν ἡπείρῳ φανήσθαι, Ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν, Καίχροντα. Διὰ Σε γὰρ Πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακὰ. Sophoclis Antigon. v. 300. Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποις, εἰς Ἄργυρος, Κακὸν νόμισμα ἔβλαψεν, κ. λ. Et Phocylid. v. 38. Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἀπάσης κ. λ. ad v. 43. inclusivè, qui tamen locus extat Sibyllinorum Oracul. l. viii. ad fin. Vid. Ψευδομοφωσιᾶς l. i. v. 585.

746. Πόλεμοι] Διὰ γὰρ τὴν τῶν χρηματίων κτῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι

ᾠδᾶριον εἰς γέροντα, μζ'

Φιλῶ γέροντα τερπνόν,

Φιλῶ νέον χορευτῆν.

750

Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,

Τείχας γέρων μὲν ἔστι,

Τὰς δὲ φρένας νεάζει.

Ἄλλο ᾠδᾶριον, μη'.

Δότε μοι λύριον Ὀμήρου,

Φονίης ἀνευθε χορδῆς

755

Φέρε μοι κύπελλα θεσμών,

Φέρε μοι νόμους κερνάσσω,

Μεθύων ὅπως χορεύσω.

Ὑπὸ σῶφρονος δὲ λύσεως,

Μετὰ

πάλεμοι γίγνων]. Plato, Phædo, fol. 379. Vid. Stanley in locum,

O D E XLVII.

Hæc Ode ejusdem generis cum primâ.

750. Φιλῶ νέον Χορευτῆν] Ita hic scribo, pro χορευτῶν, ut supra v. 648. pro ἐφευρέτῶν, scribebam ἐφευρέτῆν, vid. ad v. 22.

751. Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ] Vatican. MS. Ἄν δ' ὁ γέρων χορεύῃ. Et tunc versus erit Choriambus, Dimeter, Catalectus, ut 593, 599. Vid. Min. Poet. p. 499.

752. Τείχας γέρων μὲν ἔστι] Plautus in Milite glorioso, Act. iii. Scen. i. Si albis capillis hic videtur, neutiquam ingenio est senex. Vid. Bernard. Martin. Var. Lect. l. iii. c. 6.

753. Τὰς δὲ τείχας νεάζει] Bifariam metiendus hic versus, ut sit Iambus, Dimeter, Catalectus cum Spondeo in primâ sede, vel si Dactylum facis in primo loco, Choriambus erit, ut noto ad v. 751.

O D E XLVIII.

Hæc Ode ejusdem generis cum tertiâ.

745. Δότε

47. Odarium in senem.

Amo ego senem lepidum,

Amo juvenem saltatorem:

750

Senex verò quandò saltet,
Capillos quidem senex est,
Mente autem juvenescit.

48. Aliud Odarium.

Date mihi lyram Homeri,

Sanguineâ absque chordâ:

755

Affer mihi pocula decretorum,

Affer mihi, ut leges misceam;

Ut probè-potus saltem:

Præ sobrio nempe furore,

Ὑπὸ

754. Δότε μοι λύρην Ὅμηρος] Ipso Homero teste, lyra potest heroicam materiam sustinere; nam ita Achilles ad lyram Eetionis heroum acta cantabat, *Iliad.* 6. v. 189—
ἀειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.

755. Φοινὴς ἀνέυθε χορδῆς] Non instrumentum mutabant, sed nervos, ut ad v. 6.

756. Κύπελλα θεισμῶν] Ità dicit infrà v. 1054. Πόθων κύπελλα. In Asia et proinde in Ionia, inter bibendum leges condebant, et consultabant, ut ostendimus ad *Estheram* nostram v. 617. Ad hanc consuetudinem alludens nobilis poeta, dicit se, legislatorum instar, de poculis et bibendi legibus videri agere, at sobrium interea manere, nec tam potare, quàm leges dare, quod apertè profert, v. 759.

758. Μιθῶν ὅπως χορεύσω] Veteres non nisi ebrii saltaverunt. Notat etiam Theophrastus hominem imperitum, quòd intempestivè, hoc est, antequam ebrius factus esset, saltare soleret, *Baxter.*

759. Ὑπὸ σῶφρονος ἢ λύσεως] Ita, Σοφῶς μεθύειν dicitur, per Ὁξύμωρον, poeticâ utens phrasi, apertè satis innuit, se παροιμίαις ὁδὸς facere, σῶφρονα interim ὄντα, et λυοῦν videri, σῶφρονῶντα. Quod de illo testatur *Athenæus* l. x. fol. 429. ut ostendimus in auctoris vitâ. Ita *Martialis* de seipso, *Lasciva est nobis pagina, vita proba.*

761. Τὰ

Μετὰ βαρβίτων αἰείδων,
Τὸ παροίνιον βοήσω.

760

Εἰς ζωγράφον, μθ.

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
Ἀυρικῆς ἄκχε μέσης
Γράφε τὰς πόλεις τοπρῶτον
Ἰλαράς τε καὶ γελώσας
Φιλοπαίγμονάς τε Βάκχας
Ἑτεροπνόοις ἐν αὐλοῖς.
Ὅ ῃ κηρὸς ἀν δύνῃται,
Γράφε καὶ νόμους φιλόντων.

765

Εἰς

761. Τὸ παροίνιον βοήσω] Post hunc versum *Vatican.* MS. repetit distichon quo incipit hæc Ode. Δότε μοι λύρην Ὀμήρου, Φοινῆς ἀνευθε χορδῆς,

O D E XLIX.

Carminis genus idem cum *tertiâ* Odâ.

764. Γράφε τὰς πόλεις τοπρῶτον] Hanc ordinationem versuum ex *Vaticano* MSto. fecimus; undè omnia nunc clara et distincta, quæ priùs impedita et obscura erant, et ex *Baxteri* emendatione longè impeditiora. Quòδ πόλεις poeta hìc γράφει, id ex *Homerico Achilles* clypeo haustum, *Iliad.* σ'. v. 490. Ἐν δὲ δύο ποιῆτε πόλεις κ. λ. Allusum præterea ad urbem *Phæacum*, Regiam *Alcinoi*, cujus lætitiâ lautitiâque describit *Odys.* ι. v. 2. &c. Qui hoc non viderunt, pro πόλεις putarunt πόσις scribendum, probabili ratione, ni contrà hæc facerent. Hunc locum ità restitutum, et in ordinem suum redactum, vertit *Scaliger*, Age; pingite civitates hilares, nec absque risu; Bisforemque tibiarum Bromias sonum strepentes.

766. Φιλοπαίγμονάς τε Βάκχας] Omnes ante *Baxterum* Βάκχας retinebant, cujus audacia infelix nobis refrænanda, qui *Vaticanum* MS. et alios veteres codices sequimur. Nec verendum

Unà cum barbitis canens, 760
 Temulentum quiddam clarâ-voce-effundam.

49. Ad Pictorem.

Age, pictorum optime,
 Lyricam exaudi musam :
 Pinge civitates imprimis
 Hilarésque et ridentes :
 Et jocabundas Bacchas
 Cum geminis tibiis.

765

Quinimò, si cera id possit admittere,
 Pinge quoque cæremonias amantium.

50. In

verendum, quin *Bacchæ*, *Satyri*, et *Curetes*, φιλοπαίγμους dici possint, ut probamus ad v. 611. quicquid ille contrâ.

767. Ἐτεροπόους ἐν αὐλοῖς] Pro ἐν, γρ. σὺν pro ἐτεροπό-
 οὖς γρ. αἰεροπόοις, ut *Tho. Stanlæus*: verum repugnat quan-
 titas. De geminis tibiis loquitur poeta, quæ *Nonno* διπλοχοὶ
 et διδυμόθροοι audiunt, et *Bacchabus* tribuuntur. Latini
 vocabant *pares* tibia, *dextras* videlicet et *sinistras*, ut vi-
 dere est in didascalicis *Terentianis*. [*Melior fortasse inter-
 pretatio*, alternatim flantibus quam geminis.]

768. Ὁ ὃ κηρὸς ἀν δύνηται] γρ. δύναιτο. Verum ex eo-
 dem versu, qui aliàs rectior occurrit, viz. v. 398. δύναιτο
 hujus loci, ad δύνηται illius refingendum statuo.

769. Γράφει καὶ νόμους φιλέντων] Allusum ampliùs ad illas
Homericas urbes, in *Achillis* clypeo designatas, ubi tanta
 lætitia, musica, *Hymenæus*, et deindè contentio, juxtà le-
 gum præscripta, coram judice, *Iliad.* σ'. v. 499. —
 εἴθε δὲ νῆϊκος Ὠρώρει δύο δ' ἄνδρες ἐνείκειον, εἵνεκα ποιῆς Ἀμ-
 φων δ' ἰσότην ἐπὶ ἴσορι πεῖραι ἐλέαχ. Noster autem poeta, non
 hoc modo vult appingi νόμους δικαζόντων, sed potius νόμους
 φιλέντων. Alii legunt πιόντων, haud prorsus ineptè. *Bax-
 terus* corrumpit in φιλέσας, ut concertaret cum πόλει, et sic
 omnem facetiam tollit.

Εἰς Διόνυσον, γ.

Ὁ τ' ἐν πόνοις ἀτειρῇ,

Νέον ἐν πάθοις ἀταρβῇ,

Καλὸν ἐν πότοις χορευτῷ.

Τελέων, θεὸς κατῆλθεν,

Ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,

Πότον ἄσπονον, κομίζων.

Γόνον ἀμπέλες τ' οἶνον

Πεπεδημῶν γ' ἐπώραις

Ἐπὶ κλημάτων φυλάσων,

Ἴν' ὅταν τάμωσι βότρυν,

Ἀνοσοὶ μῶν' ὅσιν πάντες,

770

775

779

Ἀνοσοί

O D E L.

Genus carminis habes in *tertiâ* Odâ. Titulus hujus *Ode* rectè se habere videtur, Εἰς Διόνυσον, quamvis *Scaliger* legendum suadeat, Εἰς σαφυλὴν τράξιμον: Revera enim est, ut *Baxter* ait, Ἐπιλήνιον ὕμνον, quales in *vinalibus* veterum cantari solebant. Et hæc *Ode* sola fortè nobis superest instantia hujuscemodi apud *Græcos*; quamvis *Horatius*, ni malè memini, *Latinorum* exemplar habeat unum aut alterum. De *Romanorum* verò rusticis solennitatibus, quæ *bilaria*, *robegalia*, vel *rubigalia*, *taurosuillia*, *floralia*, *vinalia* audiebant, *Varro*, *Columella*, *Plinius*, *Rosinus*, *Conradus*, *Andreas Canonherius* de virtutibus vini c. viii. §. 32. Optima vindemiæ descriptio, aliique adeundi. At certè hicce Ἐπιλήνιον ὕμνον magnum antiquæ religionis specimen omninò est habendum. Undè et illorum error etiam notandus, qui *Anacreontem* affirmant, nullum in deorum quempiam hymnum unquam scripsisse, quod notamus ad v. 144. &c. *Ode* LII. ejusdem est argumenti.

770. Ὁ τ' ἐν πόνοις ἀτειρῇ] Ita, pro πότοις *Vatic.* MS. legit, et hanc lectionem agnoscit *H. Stephanus*, *Æmyl. Portus*, et vir clarissimus *D. Johannes Cotton Baronettus*, ὁ μακαρίτης, ut et in proximo versu, πόθοις, cùm antea πό-

50. In Bacchum.

Qui in laboribus indefessum, 770

Juvenem in amoribus interitum,

Bonum in potationibus saltatorem

Reddit, deus ille jam descendit,

Lene mortalibus amatorium,

Poculum curis vacuum, portans; 775

Progeniem vitis vinum,

Involutum uvis,

In palmitibus reservans.

Ut quandò resecent racemum, 779

Integri maneant omnes, Integri

τοῖς τὴν ἑρπετῆρι, quod semel tantum poni debuit, idque in tertio versu.

771. Νέον ἐν πόθοις ἀταρῶν] Idem Vatican. MS. et hīc, pro πόθοις legit πόθοις, cui favent prædicti magni viri.

773. Τελών, θεὸς κατῆλθε] Δηλονότι, ἐν τοῖς Διονυσίοις. Διονυσίῳ δὲ ἄγων δις ἑτὺς ἐτελείτο, λήγοντος μὲν χειμῶνος, ἀρχομένης δὲ ἱαρι, ὅτε οἱ σύμμαχοι φόρους ἔφερον. Καὶ ἐν τῷ Μεταπάρῳ, ἃ Ἀθήναια ἐκλήθησαν, ἐν αἷς ἔπαρσαν οἱ ξένοι. Καὶ ἐν τούτοις ἠγωνίζοντο οἱ τὴν τραγωδίας ἔοι τὴν ἀρχαίας κωμωδίας ποιηταί.

775. Πότον ἄσπονον κομίζων] Vinum notat, et alludīt ad illud Homeri φάρμακον, Odyss. δ'. v. 221. Νηπενθὺς τ' ἄχολοι τε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων. Alcæus, Οἶνον γὰρ Σεμέλαις καὶ Διὸς υἱὸς λαθικηδέα, δηλονότι, ἐξεῦρεν.

776. Γόνον ἀμπέλου τ' οἶνον] Vid. quæ Nos ad Euripid. Alcest. v. 757. Πίνε μελαίνης μητρὸς εὐζωρον μέθυ. Ita γίννημα τῆς ἀμπέλου. D. Matth. c. xxvi. v. 29.

777. Πεπιδημένον γ' ὀπώρας] Ego τὸ γ', quod fortè exciderat, restituo, ad versum tubicinandum. De veterum vīndemia vid. D. la Dacier.

778. Ἐπὶ κλημάτων φυλάττων] Ità pro φυλάττων Baxter legit, et ante eum Fabri filia.

779. Ἰν' ὅταν τάρωσι βότρυν Ἀνσοὶ κ. λ.] Autumnali tempore, quandò febres maximè grassantur.

781. Ἀνσοὶ

Ἄνοσοι δέμας θεῖον,
Ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν,
Ἐς ἔτους φανέντος ἄλλα.

Εἰς δίσκον ἔχοντα Ἀφροδίτην, ἰά.

Ἄρα τίς τόρευσε πόντον,

784

Ἄρα τίς μανέισα τέχνη

Ἀνέχευε

781. Ἄνοσοι δέμας θεῖον] Ita Homer. Iliad. χ'. v. 370.

Φύην κ' εἶδος ἀγῆτον, et Iliad. ω. v. 376. — οἷον
δὴ σὺ δέμας κ' εἶδος ἀγῆτον, Πέπυσται τε νόον, μακάρων δ' ἔξ-
εσσι τοκῶν. Unde Aristoteles τριγένειαν ἀγαθῶν commenta-
tus est; et Anacreon addidit, Ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν, ut
Juvenc. Orandum est, ut sit mens sana in corpore sano.
Quibus simile illud Demosthenis, in epitaphio, Νόσαν ἀπα-
θεῖς τὰ σώματα κ' λυπῶν ἀπειροὶ τὰς ψυχάς.

782. Ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν] Πικρότης θυμῷ, κ' χολή, ἔ-
παθῶν ὑπερβολὴ παροξύνει τὰ σώματα, κ' νόσους ἐπιφέρει. ἔξ-
ἐναντίας, γλυκύτης θυμῷ, ἔμεινότης παθῶν ἀποτελεῖσι καλὸν
παράσημα ψυχῆς. ὃ ἐστὶ σωματικῆς ὑγιείας γεννητικόν. Ho-
merus φίλον θυμόν vocat. vid. not. præcedent.

783. Ἐς ἔτους φανέντος ἄλλα] Subaudi χρόνον. Ita Schre-
velius, Fabri filia, et Baxter.

O D E LI.

Idem genus carminis cum præcedenti Odâ. Tanaquil
quidem Faber hanc Oden prorsus rejicit. At non ego ni-
mium illius judicio tribuere soleo; nec fortè illi, qui mox
undiquaque expurgatam tersamque illam, et sibi planè res-
titutam viderint. At audiamus Fabrum, “Nempè dixi
“modò, non videri hanc Oden Anacreontis esse. Dico
“iterùmque iterùmque et ad ravim usque occinam. Pri-
“mum miratur, repertum esse aliquem, qui mare in to-
“reumate expresserit: istuc sanè miselli poetastri est, &c.”
Hæc ille; de quibus mox videbimus. Ad hoc argumen-
tum refer Johannis Lelandi in Fortunam navigantem epi-
gramma, cujus hoc initium, Navigat æquoreo Fortuna in
gurgite picta, Qualis Apelleis est Venus in tabulis. Lubrica
dat puppim lunatus corpora Delphin, &c.

784. Ἄρα τίς τόρευσε πόντον] Hanc summi poetæ justam
admirationem

Integri corpus spectabile,
Integri dulcémque animum,
Usque ad anni sequentis reditum.

51. In discum Venerem exhibentem.

Ergò aliquis cælavit pontum ; 784
Ergò quædam divina ars Superfudit

admirationem elevat, ut vidimus, *Faber* ; quasi reverà non esset magni instar miraculi, totum mare disco suffusum fingere, et *Venerem* præterea emergentem, tantâ arte, tantâ ingenii dexteritate ; ut et immensitatem oceani, et fluctus, et spumam, et fremitum, et littus, *Delphinas*, et *Cupidinem*, et *Homerum*, necnon *Venerem* ipsam, illiusque omnes *Gratias* coram oculis simul haberes. An *Archimedis* Sphæra tantopere celebrabitur à *Claudiano* et aliis, hæc autem res æquè prodigiosa *Anacreontis* laudatione indigna habebitur ? *Apage*, *Faber* ! Hic enim te et iudicium tuum tua filia damnat. Alia nos suo loco defensa dabimus, quæ vel ipsa, vel alii impetunt. Argumentum hujus picturæ est *Ἀφροδίτη ἀναδυμένη*, quod *Hesiodus* describit *Theogon.* à v. 190. ad v. 202. Artifex aliquis nunc poeticam imaginem pictorio penicillo exprefferat, aut ita certè poeta, magnus ille quidem artifex, imaginatus est. Post *Anacreontis* sanè tempora, intervallo benè magno, *Apelles*, magnâ cum laude et omnium admiratione, atque plausu, *Ἀφροδίτη ἀναδυμένη* depinxit, de quâ re videsis *Antholog.* l. iv. fol. 326. *Plin.* Nat. Hist. l. xxv. c. 1. Quibus addo ego *Angeli Politiani* politissimum epigramma *Δωδεκάσιχον*, *Græcum*, inter *Græca* illius opera reservatum, quod meo quidem iudicio cum quovis veterum possit contendere. *Ovidius* de *Apellæo* hoc opere : *Sic madidos digitis fccat Venus uda capillos, Et modo maternis tecta videtur aquis.* Item. *Si nunquam Venerem Caus pinxisset Apelles, Mersa sub æquoreis illa lateret aquis.* Quod tamen non nisi cum grano salis admittendum ; nequid enim de hoc *Anacreontis* loco dicam, *Hesiodus* certè rem eandem versibus nunquam intermoriturus diù antè pinxerat, *Theogon.* v. 190. &c.

785. *Ἀπὸ τῆς παλαιᾶς τῆς*] " Quid illud," inquit hic *Faber*, " O rem bellam et planè *Ioniam* scilicet." Rectius

Ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ,
 Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης
 Ἄρα τίς ὑπὲρ θαλάσσαν
 Ἀπαλὴν χάραξε Κύπριν,
 Νόος ἐς θεὸς ἀερθεῖς,
 Μακάρων φύσιος ἀρχήν.

790

Ὁ δὲ νιν ἔδειξε γυμνὴν,
 Χ' ὅσα μὴ θέμις ὀραῖν,
 Μόνα κῦμα συγκαλύπτει·
 Ἀλαλημύη δ' ἐπ' αὐτὴν,

795
Βρύον

us certè in hâc parte Baxter. Μανίῃσα) *Enthea* sive divi-
 no numine afflata significat, quod infra v. 790. Νόος ἐς
 θεὸς ἀερθεῖς. Juvenal. Satyr. vii. v. 66. *Magnæ mentis*
opus, nec de Iodice parandâ Attonitæ, currus et equos, faci-
esque deorum aspicere, &c.

786. Δίσκῳ] Δίσκος, λίθος στρογγύλος, ὃν χειριζόμενοι ἐρ-
 ρίπτουν εἰς μῆκος οἱ γυμναζόμενοι· εἰ δὲ ἦν ἐκ σιδήρου, Σόλος τὸ
 τοῖστος ἐλέγετο, *Eustath.* fol. 260. l. 22.

787. Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης] *Homer. Iliad.* β. v. 159.
 ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

788. Ἄρα τίς ὑπὲρ θαλάσσαν] Hoc in versu videtur *Tri-*
brachys pro *Anapaesto* poni in primâ sede, quod fieri solere
 constat. Verùm hîc duplici ratione τις produci potest,
 nempe ob *accentum* et ante asperum. Aliàs, *Tribrachys* in
 primâ sede, ut v. 792. Pro ὑπὲρ θαλάσσαν; Multa ha-
 bent exemplaria ὑπερβὲς λευκὰν, quæ lectio, putò, per erro-
 rem, orta ex illo, v. 796. Βρύον ὡς ὑπερβὲς λευκόν.

790. Νόος ἐς θεὸς ἀερθεῖς] γρ νόον, ut fit, vel ἄρα τίς
 νόος ἀερθεῖς, vel ἄρα τίς νόον, ἢ κατὰ τὸ νῦν, ἀερθεῖς. vid. su-
 præ ad v. 785. Ita de *Archédice*, ὅση ἦρθη νῦν ἐς ἀταδα-
 λίαν, *J. Meursii Pifistrat.* p. 129. Ita *Euripid.* Incert.
 v. 376, Βάσιοναι δὲ ἐς αἰθέρα πολὺν ἀερθεῖς Ζανὶ προσμύζων.

791. Μακάρων φύσιος ἀρχήν] Si vera hæc lectio, tum
 φύσις priorem producit, et *accentum* mutat in *circumflex-*

um,

Superfudit fluctum disco,
 Super terga maris.
 Ergò aliquis, super pelagus
 Tenellam expressit Venerem,
 Animus ad Deos usque evectus,
 Deorum naturale principium.

790

Isque eam ostendit nudam;
 Quæque nefas conspici,
 Sola ea fluctus contegit.
 Et supervagata ipsa,

798
Ut

um, contra communem usum, qui acuminatum corripit, quod tamen aliquandò factum probò ad *Euripidis* Incerta, v. 295. Ita *Antholog.* fol. 110. Φύσις ἀτιμάζει θεσμοὶ σύζυγος. Et sic versus erit *Ionicus* ἀπ' ἐλάσσονος; quod genus frequenter hisce semiiambis interspergi solet, ut passim probamus, et præcipue ad v. 687: Alias legerem φύσιον, licet rara vox φύσις, ὁ καὶ ἡ, pro φυσικός, nec tamen irregularis. *Veneri* autem omnium originem tribuit, ut *Euripid.* Hippolyt. v. 448, Πάντα δ' ἐκ ταύτης ἔφυ, de *Venere* loquens, et *Lucretius* in principio usque ad v. 25.

792. Ὁ δὲ νῦν ἰδοῦζε γυμνὴν] *Tribrachys* hic in primâ sede, pro *Anapaesto*, ut supra v. 788. et alias.

793. Χ' ὅσα μὴ θέμις ὀρεῖσθαι] Licet Χ' ὅσα possit pro Χ' ὅσα scribi, et ultima Ἐθέμις ante asperum produci, melius fortasse cum *H. Stephano* legas Ὅσα μὴ θέμις δ' ὀρεῖσθαι. Quoad sensum, *Antholog.* l. iv. c. 12. fol. 326. *Democriti* epigramma de hâc ipsâ re, Στέρμα μόνον φαίνουσα, τὰ καὶ θέμις. Ita *Callimach.* Σχίτλις. σὺν ἑέλων εἶδε τὰ μὴ θέμιδες. Ita *Antholog.* fol. 323. Πραξιτέλης. σὺν εἶδεν, ἃ μὴ θέμις, de *Venere*. Et aliàs fol. 333. Θνητοῖς κάλλος ἰδοῦζεν, ὅσον θέμις.

794. Μόνα κύμα συγκαλύπτει] *Vatican.* MS. Μόνα κύμασιν καλύπτει, ut *artifex* notetur; non ineleganter.

795. Ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὴν] Ita *Vatican.* MS. et hic ordo: Αὐτὴν δ' ἐπαλαλημένη κ. λ. ut recte *Fabri* filia. *Stephani* conjecturâ, quâ legit ἐπ' ἀκτῇ, minime delector, ut

nec

Βρύον ὥς ὑπερθε λευκόν,
 Ἀπαλόχρους γαλήνης,
 Δέμας εἰς πλόον φέρουσα
 Ῥόθιον πάροιθεν ἔλκει.

Ῥοδέων ὑπερθε μαζῶν,
 Ἀπαλῆς ἐνερθε δειρῆς,
 Μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
 Μέσον αὐλακος δὲ Κύπρις,
 Κεῖνον ὥς ἴοις ἐλιχθέν,
 Διαφαίνει γαλήνης.

Ἵπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχῶν,
 Ἐπὶ δελφίσιν χορευταῖς,
 Δολεροὶ νέον μέτωπον,

800

805

Ἐρ

nec illa; nihil enim hic de litore; in medio mari versatur adhuc *Venus*. Olim ἐπ' αὐτὰ *Dorismo* male adhibito.

796. Βρύον ὥς ὑπερθε λευκόν] *Vocula* ὥς *similitudinis*, ante nomen suum *accentu* caret, post autem, *accentu* gaudet, ut ὀρίεις ὥς, quare et hic βρύον ὥς scribo, quod tamen nusquam ante hic factum, excepta, *Morellii*, *Stephanique* junctâ et singulari editione.

797. Ἀπαλόχρος γαλήνης] Olim ἀπαλοχρός malè; cūm sit ὁ κ' ἢ ἀπαλόχρος, ἀπαλοχρῆς, ἢ κ' τῆς ἀπαλοχρῆς. Vel ὁ κ' ἢ ἀπαλόχρῆς, ἢ ἀπαλόχρος, ut *Homer. Hymn. Vener. v. 14.* Ἦδὲ τε παρθενικὰς ἀπαλόχρους. Quare hic ἀπαλόχρῆς legendum statuo, quæ lectio facilè potuit in ἀπαλοχρός perverti. *Henr. Steph.* ἀπαλοχρός legit, ut suprà v. 579. Ἀπαλῆς γαλήνη.

799. Ῥόθιον πάροιθεν ἔλκει] Qui facilè natant manuum remigio, fluctus ad se videntur levitèr attrahere.

802. Μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει] *Homer. Odyss. γ. v. 175.* — πύλαγος τέμνειν dixit. *Horat. Myrtoum secat mare. Veneris* natantis descriptionem habet *Nonnus Dionys. l. xli. fol. 696, &c.*

804. Κεῖνον

Ut fucus supernè albescens,
Super dulce-apparentem tranquillitatem,
Corpus in natationem tradens
Fluctum ab-ante attrahit.

Roseis super papillis, 800
Teneram infra cervicem.

Ingentem fluctum nunc primùm secat.
In medio autem fulci Venus,
Sicut lilium violis involutum,
Translucet per tranquillum. 805

Super autem vehuntur argento,
Super delphinibus saltatoribus,
Dolosi etiam tenero vultu, Amor

804. Κρίνον ὡς ἰοῖς ἐλιχθεῖν] Quare ὡς accentu gaudeat, videtis ad v. 796. Eadem similitudo suprà v. 551. Ὅπως πρέπῃ τὰ λευκά ῥόδους κρίνα πλακύντα. De violis vid. Paschal. de Coronis l. iii. c. 4.

806. Ὑπὲρ ἀργύρῳ δὲ ὀχρεῖν] *Imes* pro ὑπεροχῇ] *Vatican.* MS. ὀρχεῖν, quod nec *versus* nec *sensus* admiserit.

807. Ἐπὶ Δελφίσι χορευταῖς] *Delphinas* rectè vocat saltatores, quod per saltum natent, et prætereà musicâ delectentur præ cæteris animalibus, ut notamus ad *Euripid.* *Electr.* v. 435. Ἴν' ὃ φίλαυλ' ἔπαλθε Δελφίς. *Delphinas* idem *Euripides* καλλιχόρος vocat, *Helen.* v. 1470. Et *Anacreon* μοχ v. 810. χορὸν ἰχθύων κυρτόν.

808. Δολεροὶ νέον μέταπον] Olim, Δολερὸν νόον μερίπων, quam lectionem *Baxter.* ut ipse ait, *solitâ fiduciâ* ductus, ampliùs corrumpit, legendo μὴ ῥάντων, pro μὴ ἑράντων, nescius, antepenultimam in hoc versu corripi debere. *Scaliger* legit, Δολερὸν νόημ' ἑράτων. *Heinsii* codex, " Rectè *Stephanus* δολεροί, quod sequitur, ità lege, νέον μέταπον, quam optimè. Νέον, ὅτι νεωστὶ γεννηθέντες, & ἑμφασιν δηλοῖ, Ἀρτιγενεῖς, καὶ δολεροί. *Frons* autem semper habita sedes pudoris et impudentiæ, innocentiae, et doli. Ità *Christodorus*, — ἐπ' ἀπλοκάμῳ ἢ προσώπῳ Ἦσο Σαιοφροσύνη καροτρόφος. Vid. *Polemonis* et *Adamantii* Φυσιογνωμονικά.

Ἔρος, Ἱμερος, γελῶντες·

Χορὸς ἰχθύων ἢ κυρτὸς,

810

Ἐπὶ κυμάτων κυδισῶν,

Παφίης ἐς ὄμμα παίζῃ,

Ἴνα νήχῃ γελῶσα.

Ἐπιλήνι Ⓞ ὕμν Ⓞ, νβ.

Τὸν μελανόχρῳα βότρυν

Ταλάροισ φέροντες ἄνδρες,

815

Μετὰ παρθένων, ἐπ' ὤμων

Κατὰ ληνὸν ἢ βαλόντες

Μόνον

809. Ἔρος, Ἱμερος, γελῶντες] Rectissime, pro Ἔρω, Βαχ-
ter. hic Ἐρ Ⓞ restituit, ut sit in primâ sede *Anapæstus* ex
lege. Ὁ Ἐρ Ⓞ autem vox etiam *Homero* nota, ut dicimus
ad *Euripid.* *Hippolyt.* v. 449. Et *Hesiodo*, de hâc ipsâ
Venere recens-nata loquenti, *Theogon.* v. 201. Τῇ δ' Ἐρ Ⓞ
ἡμάρτησε καὶ Ἱμερ Ⓞ εἶπετο καλὸς Γενομένη ταπρῶτα. Παῖδε
γάρ μοι ἐσὺ δὺν καλῶ, Ἱμερ Ⓞ καὶ Ἔρος. *Venus* apud *Lucian.*
in *Dearum* iudicio. *Max. Tyr.* §. 8. Οὐ παῖδα, ἀλλ' ἀπό-
λεθον ἔδεράπειτα. *Sappho*, Σὺ τε καλὸς Δεράπων Ἔσως.
Vid. ad v. 812, et 959. ubi *Horatius* quoque in partes
trahitur.

810. Χορὸς ἰχθύων τε κυρτὸς] Elegans periphrasis *delphi-
num*, qui curvi et pandi vocantur, etiam *Latinis*, quod in-
curvantes se in cursu jaculi ad instar propellantur, undè
Nonno audiunt αὐτοέλικτοι. Dorsum iis repandum dat *Pli-
nius* l. ix. c. 8. *Lunatus* delphin *Johanni Lelando* audit;
ut modo ostendi ad hujus *Ode* proœmium.

811. Ἐπὶ κυμάτων κυδισῶν] Et hoc *delphinorum* prop-
rium, lascivire, saltare, surgere in auras, et urinatorum more
rursus se pronò capite demittere in altum; et hinc *Nonnus*
Dionys. l. iii. fol. 52. Σιγαλὴς Δελφῖνα κυδιστήρη γαλήνης.

812. Παφίης ἐς ὄμμα παίζῃ] *Longepierre*, homo eruditæ
lectionis, primus hanc lectionem, ex corrupto Παφίης τε
ὄμμα παίζῃ, hausit; quâ nulla unquam conjectura ingenio-
rior, aut certior et luculentior. Rata itaque esto, καὶ μεγά-
λη

Amor et Himerus ridentes.

Chorúsque piscium pandus,

810

Super fluctibus urinans,

Paphiæ ob oculos ludit,

Quocunque natat ridens.

52. Torcularis hymnus.

Nigricantem racemum

Canistris ferentes viri,

815

Unâ cum virginibus, super humeris ;

At in torcular jacentes

Tantummodò

λη χάρις αὐτῶ. Horatius rem expressit his verbis, *Quam
jocus circumvolat et Cupido.* Vid. ad v. 959.

813. ἵνα νήχε'] Quandò ἵνα pro ὅπου, ubi, ponitur, *Indicativo* gaudet, ut hoc in loco; aliàs *Subjunctivo*, pro quo tamen *Atticè* substituitur *Indicativus*, ut notamus ad v. 647.

O D E LII.

Genus carminis idem adhuc continuatur. Et hæc *Ode* ejusdem ferè est argumenti cum *quingagesimâ*, ut ad eam notamus: Quare titulus verus videtur esse debere, Ἐπιλήνιος ὕμνος. Olim. Εἰς οἶνον.

814. Τὸν μελανόχρωτα βότρυ] *Dactylus* hîc primam occupat sedem loco *Απαρᾶστι*, cui ἰσόχρον, quod fieri posse et factum alias notamus ad v. 696. et in scalâ hujus versûs. Μελανόχρως vox nota *Theocrito*, *Idyll.* iii. v. 35. Τῶν με καὶ αἱ Μέρμενος Ἐριθακίς αἱ μελανόχρως. Pro eâdem occurrit μελαγχρως, et μελανόχρους, et μελαγχροῖς &c. *Homer.* *Iliad.* σ'. v. 562. — Μέλανες δ' ἀνὰ βότρυς ἦσαν.

815. Ταλάροις φέροντες ἄνδρες] *Henricus Stephanus* φέρουσιν legit, et à multis probatur; quod minùs facerent, si verborum ordinem pensiculatiùs considerâssent, βότρυς ἄνδρες φέροντες μὲν, μετὰ παρθένων, βαλόντες δὲ, κ. λ. οἱ ἄρσενες μόνον, ἀνευ παρθένων, πατοῦσιν, κ. λ. Poeta respicit ad illud *Homeri Iliad.* σ'. v. 567. Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡῖδοι — Πλεκτοῖς ἐν ταλάροις φέρον, κ. λ.

817. Κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες] Versus *Ionicus* ἀπ' ἰλίσσο, de quo vid. v. 791.

Μόνον ἄρσενες πατῶσι
 Σταφυλὴν, λύοντες οἶνον,
 Μέγα τ' θεὸν κροτῶντες
 Ἐπιληγίοισιν ὕμνοις,
 Ἐρατὸν πίθοις ὀρῶντες
 Νέον ἐς ζέοντα Βάκχον.

820

Ὅν ὅταν πῆ γεραιὸς,
 Τρομεροῖς ποσὶν χορεύῃ,
 Πολιάς τείχας τινάσων
 Ὁ δὲ, παρθένον λοχήσας,
 Ἐρατὸς νέος μεθυθεῖς,
 Ἀπαλὸν δέμας χυθεῖσαν,
 Σχιερῶν ὑπερθε φύλλων,
 Βεβαρημένῳ ἐς ὕπνον,
 Ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγῃ

825

830

Προδότην

821. Ἐπιληγίοισιν ὕμνοις] Vid. Conrad. Ritterbusf. ad Ophiari Cynaget. l. i. v. 127. — ἐπιλήνια χαίρη, ubi hic locus.

822. Ὀρῶντες] Heinsf. codex, ἰσως, Φορῶντες, temerè, nam sic φορῶντες scribendum. An Ἐρατὸν πίθοις θ' ὀρῶντες;

823. Νέον ἐς ζέοντα Βάκχον] Nonnulli legunt unicâ voce, ἐκζέοντα. Iis non ego assentior, cum alia lectio rectè se habeat, ut sit ordo: Ἐρατὸν ὀρῶντες ἐς νέον Βάκχον ζέοντα (cũ) πίθοις.

824. Ὅν ὅταν πῆ γεραιὸς] Πῆ hic pro πῶν substituo, quoniam, licet πῶ aliquando primam producat, quod notat Eustathius in Homer. πῶν tamen priorem nunquam corripit. Vid. ad v. 935.

826. Πολιάς τείχας τινάσων] Ità Euripides, de senibus Bacchum colentibus, Bacch. v. 185. Καὶ κρᾶτα σείσαι πολίων. Et paulo post, v. 324. Πολία ξυνωρίς, ἀλλ' ὅμως χορευτέον. Nonn. Dionysf. fol. 324. Καὶ Πίθος ἀμοσγέων, πολλὴν ἀνάμωσις τινάσων — ἐχέρεινε.

828. Ἐρατὸς νέος μεθυθεῖς] Olim ἐλυθεῖς, quæ vox Homericæ,

Tantummodò mares calcant
 Uvam, exprimentes vinum,
 Magnoperè Deum plaudentes
 Torculariis hymnis,
 Jucundè in dolia tuentes
 Ad novum effervescentem Bacchum.

820

Quem quandò biberit senex *aliquis*,
 Tremulis pedibus saltat,
 Canos capillos quassans :
 Virginem verò insidiatus,
 Amabilis juvenis jam probe-madidus,
 Tenerum corpus fusam,
 Umbrosis super frondibus
 Gravata in somnum,
 Ad amorem intempestivè allicit,

825

830

Ut

merica, at huic loco minùs accommoda; licet *Archilochus* apud *Stobæum* ferè persuadeat, 'Εν τῷ περὶ ψόσου Ἀφροδίτης λόγῳ. Τοῖς ἡ φιλότιτος ἔρωι ἐπὶ καρδίᾳ ἱλυομένης. *Versus* tamen et *sensus* causâ, cum *Henrico Stephano*, μεθυομένης legendum pronuncio: *Bacchus* enim *Veneris* amicus, et *Aristophanes* vocat Οἶνον Ἀφροδίτης γάλα, ut *Athenæ*. fol. 444. Et *Anacreon* mox dicit, v. 837. Μεθύων ἀτακτα καίζει. Huc refer *Euripidis* *Cyclop*. v. 168.

830. Σκυρῶν ὑπερβι φέλλων] Confer v. 168.

831. Βεβαρμημένῳ ἐς ὕπνον] *Phrasis* notanda, *Gravatus* in somnum, pro *Gravatus* somno. *Homer*. βεβαρμημένος οἶνο. *Antholog*. Βεβαρμημένῳ ὕπνω.

832. Ἐς ἔρωτ' ἄωρα δέλγῃ] Cùm olim, ὃ δ' ἔρωι ἄωρα δέλγων, omnia erant conturbata; nunc omnia planissima, nec ullus defectus cernitur. Ἄωρα *ad-verbialiter* ponitur, et *metaphoricè* à crudis et vixdum-maturis fructibus, ad teneriorem virginem transfertur. Ἄωρα ἡ, τὰ παρὰ τὸ καιρὸν (an πρὸ τὸ καιρὸν) τρυγῶμενα, inquit, *Suidas*. Quod nonnulli notant ἄωρα mulierem significare, nil nos morari debet, isti enim planè somniant. Θέλγῃ quidem ipse *Faber* legendum putat.

Προδότην γάμων γενέαῖ.

Ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων,
Τότε μὴ θέλυσαν ἄλχει.
Μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
Μεθύων ἄτακτα παίζει.

835

Εἰς ῥόδον, γῆ.

Στεφανηφόρῃ μετ' ἧρος
Μέλπομαι ῥόδον θέρειον.
Σὺν, ἑταῖρ', ἀεξε μολπὴν.

840

Τόδε

833. Προδότην γάμων γενέαῖ] De virgine locutus est, ut constat v. 827. Quare μελλόντων subaudiendum ad γάμων, vel hoc in loco γάμων, ut Baxter. rectè observat, Figuratè pro Αἰδῶς, Παρθενίας. Notum etiam, quod observamus ad Euripidis Danaen. v. 18. γάμος aliquandò simpliciter poni καὶ εὐφημισμὸν pro ἡ συνουσία, vel τὰ Ἀφροδίσια. Vid. Spanhemii Not. ad Callimach. Hymn. in Del. v. 240. ubi benè multa in hanc rem.

834. Ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων] Extat apud Nonnum, Dionys. l. xii. à fol. 225. ad fol. 228. Vindemia descriptio, undè magna lux huic Odæ, et ibi quoque nymphea ἀπειθής. Ὁς δὲ νοσπλάγχετο μίθης δεδονημένῳ οἶσρῳ Παρθενικῆς ἀγάμοιο σαόφρῳ ἠΨατο μήτρης. Αὐτῶν δ' ἐπὶ Κύπρῳ ἀπειθέῳ εἰματα Νύμφης Χερσὶ ὀπιδοδότῳ ῥοδίων ἐπιφύσατο μῆρῳ. Vid. et Nemesian. Eclog. 3.

835. Τότε μὲ θέλυσαν ἄλχει] Non hìc ἄλχω absolutè strangulo significat, verùm ità fauces constringere, ut raptōres puellis facere solent, nè exclament. Ita Lucian. in Ἰακί Dialogo, Τί ἄλχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσπείσας; vel alio quovis modo constringere, comprimere, vel coercere, ut debitoribus facere solent importuni et violenti creditores; ita D. Matthæus c. xviii. v. 28. Κρατήσας αὐτὸν ἐπείγε. Πνίγω enim vox synonyma τῷ ἄλχω. Et ita idem Lucian. in Lapith. Οὐδὲ ἄλχω τὸς μαθητάς, ἢ μὴ κατὰ

Ut ipsa proditrix pudoris fiat.

Et ipse verbis suis minime suadens,

Tum demùm invitam comprimit :

835

Inter juvenes enim Bacchus

Ebrius intemperanter ludit.

53. In Rosam.

Unà cum coronigero vere

Cantu-celebro rosam æstivam :

Tu, sodalis, adjuva cantilenam.

840

Hæc

κατὰ καιρὸν ἀπειθᾶσι τὰς μεθῆς. Figuratè demùm *comprimere et violento congressu* quasi *suffocare*.

837. Μεθῶν ἀτακτὰ παίζῃ] Est εὐφημισμὸς simul et μειώσις, pro ὑβρίζει. Sic ἐντακτίω, *castè vivo*. Vid. *Perizon.* ad *Ælian.* V. H. l. xiv. c. 48. §. 2. ἀτακτίω, ὑβρίζω.

O D E LIII.

Carminis genus etiamnum continuatur, idem nempè cum *Odâ tertiâ*. Et hæc *Ode* ejusdem ferè argumenti est cum *Odâ quintâ*; ut notamus ad v. 76. Nihil quidem hâc *Odâ* venustius tota protulit antiquitas. Quòd autem rosa sit *regina* florum, patet ex v. 970. et iis, quæ ibidem ex *Sapphone* laudo.

839. Μέλπομαι ῥόδον θέρειον] γρ. θερινόν, verùm ob verbum lego θέρειον, quæ vox genuina, vetus, et magis poetica, metróque aptior. *Dinnerus* in epithetis ἔ•Εαρ, legit θερεινόν. Est autem hîc primâ sede *Amphimacer* pro *Anapæsto*, de quâ re suprà ad v. 87. 853. et 927.

840. Συνέταιρ' αἶξε μολπὴν] Vetus lectio, Συνεταιρεῖ αὐξεῖ μέλπειν, pro quâ *Baxter.* substituit, Συνεταιροὶ αὐχοὶ μέλπειν, nullâ *metri*, nêdum *sensûs* ratione habitâ. *Scaliger* multò meliùs, Συνέταιρ', αἶξε μέλπειν. *Henr. Stephan.* quamvis dubitanter, Συνεταιρε δ' αὐξε μολπὴν. *Daniel Heinsius* in hâc parte felicior, Συνέταιρ', αἶξε μολπὴν. Mallem legas, Σὺν, ἑταῖρ', αἶξε μολπὴν. Quæ postrema lectio potior videtur, ut sit, per *Tmesin*, pro συνάειξε. Quanquam et *Euripidi* σύγκασις κόρα, pro simplici κάσις, occurrat, et *Ξυεικοσι* *Homero*, *Odyss.* ξ'. v. 98. pro simplici εἰκοσι. Et hinc

Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
 Τόδε γὰρ βροτῶν τὸ χάρμα,
 Χάρισίν τ' ἄγαλμ', ἐν ὥραις
 Πολυανθέων ἐρώτων·

Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.

845

Τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
 Χαρίεν φύλόν τε Μισέων·
 Γλυκὺ καὶ ποιῶντι πείραν
 Ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς·
 Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι θάλλειν

850

Μαλακαῖσι

hinc dominus *Dacier* (cui cum eleganti conjuge *Fabri* filiâ plurimum debent literæ tam *Græcæ*, quàm *Latinae*) conjecturam fecit, hanc *Oden dialogi* formâ scriptam; cui conjecturæ suus debetur honos: quanquam *Anacreon* potuit ipse canere ad sôdalis citharam, cujus pulsus proindè ipsum canticum suavissimum suâ jucunditate congruisque modulis multùm adjuvaret.

841. Τόδε καὶ θεῶν ἄημα] Ita suprâ v. 83. Τόδα καὶ θεοῖσι τερπνά. Verùm altior hic doctrina latet. Deorum præsentia creditur *roseum quid Spirare*. Undè *Virgil. Æn. l. i. v. 406.* — et avertens roseâ cer-vice refulsit, *Ambrosiæque comæ* divinum vertice odorem spiravére. Certe *Cardanus*, de Subtilitate l. xiii. Igitur solus odor ex his, quæ sentiuntur, aut occidere, aut recreare, hominem potest. Nam spiritum, in quo animæ opus elucescit, aut bonus odor nutrit, aut malus destruit. Itaque ea de causa thura Diis adolentur, quòd divina pars in nobis odoribus gaudeat; atque etiam ob id optimum omen censetur, præsentisque alicujus divinitatis, cùm odor bonus absque causâ sentitur, Et *Homerus* priùs dixerat *Veneris* unguentum, *rosaceum*, *Iliad. ψ. v. 185.* Ἀλλὰ κίνας μὲν ἀλάλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη Ἡμᾶλα καὶ νύκτας ῥόδουλις καὶ χρῆεν ἰλαίῳ. Vid. infrâ ad v. 862. et quæ Nos ad *Euripid, Hippolyt. v. 1391.*

843. Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις Πολυανθέων ἐρώτων] Ἐσ-

περὶ

Hæc etenim Divorum halatio,
 Hæc et mortalium oblectamentum,
 Gratiisque trophæum, in temporibus
 Floridulorum amorum;
 Venereúmque ludicrum.

845

Hæc et argumentum fabulis,
 Gratosáque planta Musarum:
 Dulcis vel facienti periculum
 In spinosis semitis;
 Dulcis etiam fumentis, ut foveat

850

Mollibus

περι, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα. Bion. Confer.
 v. 84. item v. 577.

846. Τόδε καὶ μέλημα μύθοις] *Faber* hîc, cum filiâ, pro
 μύθοις legunt Νυμφῶν, quæ lectio minimè aspernanda, imò
 confirmari videtur ex v. 858. nisi quòd sic bis de *Nym-*
phis rosas colentibus esset dictum. Quare μύθοις per me
 maneat: indè enim poetarum carmina notantur, ut *Sap-*
pho, Κατθανοῖσα ἧ κείσεται Οὐδέποτε μνημοσύνα σέθεν ἔσται,
 οὐδὲ ποχ' ὕπερον. Οὐ γὰρ μετέχεις ῥόδων ἢ ἐν Πιερίᾳ. *Rosa*
 itaque poetis et fabulis poeticis propria; quod et proximè
 sequenti versu confirmatur, v. 847. Χαρίεν φυτὴν τε Μουσέ-
 ων, de quâ re diximus ad v. 76. *Hesychius* hunc locum
 proculdubio respicit. Μέλημα) ἔτινος ἂν φροντίζοι, ἀγάπη-
 μα. Μέλημα μύθοις autem dicitur, ut *Pindaro*, Παρθένοις
 μέλημα. Ὡ φίλτατον μέλημα δάμασιν πατρός, *Elect.* ad
Orestem apud *Æschyl.* Choeph. et *Anacreonti* suprâ v. 843.
 Χάρισιν ἄγαλμα. Vid. ad v. 82.

847. Χαρίεν [φυτὴν τε Μουσέων] *Rosam Musis* sacram
 ostendo ad v. 76. et v. 846.

848. Γλυκὺ καὶ ποῖντι πείραι] *Henric. Stephan.* legit Γλυ-
 κὺ ἐ ποθόντα πείραι. Verùm idem sensus, si nostram lectio-
 nem admittas; nam in eâ *Baxtero* assentior, qui hîc pro
 ποῖντα et λαβόντα, v. 850. legit ποῖουντι et λαβέντι. Nil
 enim opus erat προσάγοντ' notare, propter *Apostrophēn*, po-
 ni pro προσάγοντι. Et fanè tres alii *Dati-vi* casus immedi-
 atè sequuntur à v. 853. nempè, et deinceps.

851. Μαλακαῖσι

Μαλακαῖσι χερσὶ, κέφας
Προάγονί' Ἐρώλος ἄνθος.

Ὡς σοφῶ τὸδ' αὐτὸ τερπνόν
Θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,
Διονυσίαις δ' ἑορταῖς.

855

Τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοι' ἄν;
Ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἥως,
Ῥοδοπήχες δὲ Νύμφαι,
Ῥοδόχρους δὲ Κάρφοδιτη

Παρά

851. Μαλακαῖσι χερσὶ κέφας] Et hinc libenter *Baxtero* assentior, qui κέφας pro κέφαις legendam rectè auguratur; et ut ille ait, *Rosæ levitèr tractatæ diutius odorem servant*, certè fortius nares feriunt.

852. Προάγοντι] Subaudi *naribus*.

853. Ὡς σοφῶ τὸδ' αὐτὸ τερπνόν] *Baxterus*, “Pronum, inquit, fuerat reponere τῷ σοφῷ, pro *monstroso*, ὡσοφῶ, “bonus tamen *Stephanus* id non vidit:” Ità ille illudens *Stephano*, qui cautior quàm esset, non putabat *Amphimacrum* in primâ sede admitti posse; quod tamen aliquandò fieri ostendo ad v. 839. Aliàs ego sanè legerem, Τί; Σοφῶ τὸδ' αὐτὸ τερπνόν. Verùm ob rationem prædictam, cum *Baxtero*, τῷ σοφῷ, legerem, nisi *Vatican.* MS. haberet, Ὡς σοφῶ, quæ lectio et proba, nec coacta, cùm totidem easdemque literas ferat, quas *monstrum* illud ὡσοφῶ, quare maneat rata. Σοφες autem poetas et aliàs vocat, v. 860. Et poetarum negotium erat in *Dionysiacis*, ut omnibus notum, quod spectat ad v. 855. Διονυσίαις δ' ἑορταῖς. *Mr. Dacier* legit Τὸ ῥόδον &c.

855. Διονυσίαις δ' ἑορταῖς] In *Pythiis* ludis erant antiquitùs certamina ingeniorum, ut *Homerus* ipse testatur. *Hymn.* in *Apollin.* v. 149. Οἱ δὲ σὶ πυγμαχίῃ τε, καὶ ὀρχήμῳ, καὶ αἰὶνῶν Μνηστῶν οἱ τέρπουσιν, ὅταν σῆσων ἄγων. Et *Anacreon* mox apertè innuit ad v. 992. Hinc in *Dionysiacis* is mos apud *Athenienses*; ut mox ad v. 1290. et idem ingeniorum certamen propositum ab *Artemisâ* reginâ, ad *Mausoli* conjugis charissimi funus, in quo certavit inter alios

Mollibus in manibus, levitèr naribus
Admoventi amoris florem.

Adeò docto quoque poetæ hæc ipsa jucunda

Conviviisque atque mensis,
Et præcipuè Dionysiacis solennitatibus. 855

Quid enim absque rosa fiat?

Roseis-digitis quidem Aurora,
Roseisque cubitis Nymphæ,
Roseâque cute Venus

A doctis

alios *Isocrates*, ἡγωνίσαστο, inquit *Plutarchus*, in illius vitâ, καὶ τὸ ἐπὶ Μαινώλῳ τεθνήσκει ὑπὸ Ἀρτεμισίας ἀγῶνα· τὸ δὲ ἐγκώμιον ἐσώζεται. Talia erant ingeniorum certamina et olim apud nos *Anglos*, coram nobilissimo ordine *Garteriano*, festo D. *Georgii*, quando mos fuit regi et sociis poemata offerre; ut *Elias Aschmole*, *Garter*. fol. 594. Ingeniorum certamina apud veteres *Britannos*, vid. *Selden*. in *Drayton*. *Polyolbion*. fol. 67.

856. Τί δ' ἄνιν ῥίθου γένοιτ' ἄν] *Vatican*. MS. Τί δ' ἄνιν καὶ τὸ γένοιτ' ἄν; Et sic quidem *Tribrachys* pro *Anapæsto*; quod aliquandò fieri probamus, ad v. 788. et 792. Verùm hæc mihi potius *explicatio*, quàm *lectio* vera videtur. Proximus quoque versus incipit quasi novam *Oden* in *Vaticano* MS. quod ferè domini *Dacier* ordinationem ἀλλήλοισιν confirmat.

857. Ῥοδδάκτυλῳ μὲν ἦν] *Homero* familiare hoc epitheton, quem libentèr *Anacreon* sequitur. Ille et ἦν ῥοδοπήχυν vocat, *Hymn*. xxx. v. 6. ut et *Theocritus*, *Idyll*. 2. 148. Et *Hesiodus* nympham *Eunicen*, *Oceani* filiam, *Theogon*. v. 247, ut *Anacreon* versu sequenti.

858. Ῥοδοπήχης δὲ Νύμφαι] Vid. ad v. 857. *Nonnus* Nymphas ῥοδοέσας vocat. *Theocrit*. *Idyll*. xv. v. 128. ὁ ῥοδοπήχης Ἀδωνίς.

859. Ῥοδόχρους ὃ καὶ ῥοδότῃ] καὶ ῥοδότῃ pro καὶ Ἀφροδίτῃ, ut v. 389. Quod rosea sit *Venus*, et quod *Veneri* dicata sit rosa, diximus ad v. 76. et 841. Nonno etiam ῥοδόχρους et

Παρά τῶ σοφῶν καλεῖται.

860

Τόδε καὶ νοσῶσιν ἀρκεῖ.

Τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει.

Τόδε καὶ χρόνον βιάται.

Χαλεῖν ῥόδων ἢ γῆρας

Νεότητι ἔχεν ὁδμήν.

865

Φέρε δὴ, φυλὴν λέγων μὲν.

Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης

Δεδροσωμδύλῳ Κυθήριῳ

Ἐλόχευε Πόντος ἀφρῶ,

Πολεμόκλονον τ' Ἀθήνιῳ

870

Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς,

Φοβεράν θῆαν Ὀλύμπῳ.

Τότε

et ῥόδους αὐτῶν audit, et *Antholog.* v. iv. fol. 374. — Ἄνθεα ποίαν Εἰσὶ θῆαν; Ἡρῆς καὶ ῥόδου Παιφίης.

860. Παρά τῶ σοφῶν καλεῖται.] Vid. *supra* ad v. 853. et *infra* ad v. 994. *Quintilian.* l. i. c. 10. Quis ignorat, musicam tantum jam antiquis illis temporibus, non studii, verum etiam venerationis, habuisse; ut iidem *musici* et *vates* et *sapientes* judicarentur? Vid. *Scholias.* *Homeri* ad *Odyss.* γ. v. 267. et quid nos in locum, ex *Athenaeo* et aliis. Quin poeta noster ab ipso *Socrate* vocatur ὁ σοφὸς Ἀνακρέων, ut in illius *vita* dicimus.

861. Τόδε καὶ νοσῶσιν ἀρκεῖ.] Et *folia* rosarum *capiti* applicata, et *succus*, et *infusio*, et *decoctio*, *syrupus*, et *oleum* rosarum, apud *botanistas* et *medicos* laudantur. Vid. *Dioscoriden*, *Galenum*, *Borellum*, *Riverium*, *Heurnium*, *Robert.* *Lovel.* et *Pharmacopaeos*, quibus adde *Caroli Päsche* de *Coronis* l. iii. c. 7. p. 160.

862. Τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει.] Hic poeta aperte alludit ad *rosaeum* illud unguentum, quo *Venus Hectoris* cadaver *sincerum* et *integrum* conservavit, ut *supra* ostendimus ad v. 841. Tangit etiam τὰς ἐν ταφῇ σεφάνους. De quibus *Joh. Kirchman* de *funeribus Romanorum* l. i. c. xi. Vid. *Euripid.* *Phoeniss.* v. 1626. et *Troad.* 1247.

863. Τότε

A doctis *poetis* vocetur.

860

Hæc etiam ægrotantibus opitulatur ;

Hæc vel mortuis auxiliatur :

Hæc et tempus vi-vincit :

Gratiosa enim rosarum senectus

Juventutis *suæ* retinet odorem.

865

Agedum, originem *illius* dicamus :

Placido quandò ex mari

Rore-conspersam Venerem

Parturiebat pontus è spumâ,

Bellicrepâmque Minervam

870

E vertice suo ostendebat Jupiter,

Formidandum spectaculum Olympo ; Tunc

863. Τόδε καὶ χρόνον βιάται] Χρόνον δὲ οὕτε Ἔρως, οὕτε ῥόδον οἶδεν. *Philosirat.* Epist. I. Evidenter allusum ad nobile illud *Sapphūs νόημα*, supra memoratum ad v. 846. ut nempè Musarum roseæ corollæ intelligantur, quæ immortalitati consecrant. Et sanè sequentia verba sunt *ἐξηγητικὰ* priorum, Χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας Νεότητος ἔχεν ὀδμὴν. Vid. ad v. 880.

864. Χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας] Notissimum est rosarum etiam caput mortuum odoriferum.

866. Φέρε δὴ, φωνὴν λέγωμεν] Plerique alii codices Φέρε δὲ, at *Baxterus*, Φέρε δὲ, malé. Φέρε, λάδωμεν, *Plutarch.* ita supra Φέρε πειράσωμεν v. 49. Ita Ἄγε δὴ, v. 915. unde *Agedum* Latinorum,

867. Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάσσης] De *Veneris* ortu ex mari, vid. in Proœmio Od. LI. et v. 784.

868. Δεδροσωμένῳ — ἀφρῶ] Undè, ut volunt *Græci*, nomen Ἀφροδίτη, licet *Euripides* ad ἀφροσύλῳ referat *Troad.* 990.

871. Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς] γρ. Κορυφῆς ἐδείξεν ὁ Ζεὺς. Hoc testatur *H. Steph.* et ita sane *Vatican.* MS. in quo versiculus alter, quem omninò addendum duxi, ut mox videbis.

872. Φοβερὰν θίαν Ὀλύμπῳ] Hunc versum primus ego
Anacreonti

Τότε καὶ ῥόδων ἀγνητῶν

Νέον ἔρνος ἦνθισε χθῶν

Πολυδαίδαλον λόχευμα.

875

Μακάρων θεῶν δ' ὅμιλος;

Ῥόδον ὥς γένοιτο, Νέκλας

Ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν

Ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης

Φυτόν ἀμβροτον Λυαίης.

880

Εἰς ἑαυτὸν, νδ'.

Ὅτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον

Ἐσορῶ, πάρεστιν ἦδη.

Τότε δὴ, τότε ἐς χορείῳ

Ὁ γέρωι ἐγὼ πλεῖσμαι.

Περίμεινόν

Anacreonti restituo ex Vaticano MS. sumptum. Atque ita sensus plenior, et locus elegantior, et periodus rotundior; tribus utrinque versibus, hinc Veneri, illinc Minervae datis. Ob Dorismi verò speciem nemo dubitet; voces enim in da, da, ra, et a purum, desinentes, faciunt as et an; sine Dorismi suspicione. Ita Herodotus ipse θεῖας in Genitivo, non θεῖης dixit, quod tamen in resolutione Ionica minime facit, ut in ἡῖ pro εἰα. Confer Homer. Hymn. in Minervam xxvii. v. 4. Τριτογενία, τὴν αὐτὸς ἐγγίνατο μητιέτα Ζεὺς Σεμνῆς ἐν κεφαλῇ, πολέμηιά τεύχε' ἔχουσαι, Χρυσία, παμφανόωντα· σέβας δ' ἔχεν εἰσορόωντας Ἀθανάτους. Et hæc hujus loci imitatio ab Anacreonte facta argumentum mihi fit non leve pro hujus certè Hymni auctoritate et antiquitate, cùm Anacreon sit Onomacrito et Cynætho senior.

874. Νέον ἔρνος ἦνθισε χθῶν] Malè et hic Baxteri editio ἦνθισε legit, *versui, sensuique* malè consulens. Etiam si *Vat.* ita legat per errorem; licet in omnibus aliis ἦνθισε legeretur, et *Dinnerus* quoque et *Paschalius* hanc lectionem agnoscant.

878. Ἐπιτέγξας ἀνέτειλεν] MS. *Vat.* ἀνέθηλε, malè,) *Ionicus* ἀπ' ἐλάσσοι, de quo ad v. 681. et 817. Quòd nectaris

Tunc etiam rosarum suscipiendarum
Novam stirpem mirificè ornavit tellus,
Operosum admodùm partum.

875

Beatorum verò Deorum concilium,
Rosa quò fieret, nectar
Intingens, oriri-fecit
Magnificam *illam* ex spinâ
Plantam immortalem Lyæi.

880

54. De seipso.

Quandò ego juvenum cœtum
Cerno, adest mihi quoque juvenus:
Tunc nempe, tunc ad choréam
Vetulus ille ego alacris fio *et quasi alatus*.

Expectato

nectaris infusu *rosa* primùm humi adrubuit, ostendit *Benedictus Curtius*, Hortorum l. xxx. c. 23. ut notamus ad *Euripid.* Cyclop. v. 556. Licet, *Aphthonius* ex *Veneris* ipsius sanguine colorem illum amabilem deducat. Vid. Angeli *Politiani* Miscellan. c. xi. ubi de *rosâ* nonnulla lectu jucunda. *Geoponic.* l. XI. c. xvii. *Hom.* Iliad. i. v. 777. Τοῦτ' ἐστὶν ὃν ἄμβροσίῳ Σιμόεϊς ἀνέτειλε νέμεος.

880. Φυτόν ἄμβροτον Λυαίου] *Bacchi, Veneris, et Musarum* florem probamus *rosam* ad v. 76. Ἀμβροτον vocat, vel quòd à nectare ortum habuit, vel quòd immortalitatis sit symbolum, et nè mortua quidem moriatur tota, sed χρόνον βιάται, ut v. 863. ut *Theocrit.* Idyll. xxvii. v. 9. — καὶ ἡ ῥόδον αὖτον ὀλεῖται.

O D E LIV.

Hæc Ode ejusdem adhuc generis, nempe quale illud *tertiæ* Odæ; excepto quòd et hîc bis terve occurrat *Ionicus* ἀπ' ἰλίσσου, *Dimeter, Catalecticus*; de quo suprà ad v. 878.

881. Ὅτ' ἐγὼ νέων ὁμίλον] Olim νέοις.

882. Ἐσοῶν, πάρεσιν ἤεν] Olim ἦκα, at *Henric. Steph.* ἤεν hîc, ut suprà, νέων pro νέοις, cujus emendationi favent, qui sapiunt. Confer v. 752. Τρίχας γέρον μὲν ἔστι, κ. λ.

R

885. Περιμεινόν

Περίμεινόν με, Κυθήρα,
 ῥόδα δὸς, δέλω τέφεαξ.
 Πολιὸν ᾗ γῆρας ἦκας
 Νέος ἐν νέοις χορεύσω.

885

Διονυσίης ᾗ μοί τις
 Φερέτω δῶρον ὀπώρας,
 Ἴν' ἴδῃ γέροντι αἰκλήν,
 Δεδαηχότος μὲν εἰπεῖν,
 Δεδαηχότος ᾗ πίνειν,
 Χαριέντως τε μαῆναι.

890

Εἰς

885. Περίμεινόν με, Κυθήρα] Versus *Ionicus* ἀπ' ἐλάσσονος, de quo diximus initio hujus Odæ. *Cubeba* autem hic sonat *vetulam* quandam ministram, à Deorum matre ejusdem nominis ita dictam, vel ipsam fortè Deam; quasi ad *Corybantias* se jam paraturus esset poeta. Vid. ad v. 207. Γρ. συνήσα, ex filiae *Fabri* conjecturâ, quam *Longepierre* probat. De quâ voce vid. ad v. 1137. Παρί μοι νέω συνήσα, *Hen. Steph.*

886. ῥόδα δὸς, δέλω τέφεαξ] Pro παράδοξ, quod prius obtinuit, *Henric. Steph.* ῥόδα δὸς, legebat, quam lectionem *Faber* et filia, et *Longepierre*, mecum, probant; *Baxter* improbat haud benè.

887. Πολιὸν ᾗ γῆρας ἦκας] *Nemo*, inquit *Baxter*, mihi vitio vertat, quòd *Adverbium* ἦκας, in *Participium* ἦκας muta-verim. Olim enim ἦκας in omnibus. Dico ego, nullum tale *Participium* dari, certè cum *Circumflexo* in *Penultimâ*; cùm *Participiorum* Aor. ᾠ. ultima sit semper longa, ut verborum, brevis. Dubito tamen, an aliàs *Participium*

Expectato me, Cubeba;
Rosas præbe; volo coronari,
Canamque senectutem abjiciens
Juvenis inter juvenes saltabo.

885

Bacchici itaque mihi aliquis
Afferat donum fructûs;
Ut cernat senis vigorem,
Scientis quidem canere,
Scientisque bibere;
Nec-invenustè insanire.

890

55. In

ticipium ἥκας occurrat, licet in secundâ personâ Aorist. α. ab ἥκα, fiat ἥκας, unde ἡκάμην *Med.* voc. Πολιὸν γῆρας) Ut *Homero* λευκὸν γῆρας et πολιορκόταφοι γέροντες, de quâ re nos infra ad v. 904. et in *Prælection. Sophocl.* xxx.

890. Φερέτω δῶρον ὀπάρης] Olim ροῖαν ἀπ' ὀπάρης, in quo explicando frustra sudabant multi; et versus intereâ malè se habebat, sensûsque nimis latebat, aut nusquam erat. Nunc, si δῶρον, mecum legas, pro ροῖαν, et ἀπ' rejicias, omnia erunt in tuto, Διονυσίης δῶρον ὀπάρης, elegans *periphrasis* vini, quod *Virgil. Æn.* l. i. v. 640. *Munera lætitiæque Dei.* Et est versus *Ionicus* ἀπ' ἐλάσσονος, quales plurimos huic generi immixtos passim reperias, ut v. 885. et mox v. 894.

892. Διδάκτορ μὲ εἰπεῖν] Jejune hic *Baxter* de simplici loquelâ; cùm εἰπεῖν dicatur per Μείωσω, pro αἰδῶ, et ἔπ, in illa voce lateat, pro αἰδῶ. Vid. ad v. 961. et v. 1193.

894. Χαρίεντος τε μανῆσαι] Versus *Ionicus* ἀπ' ἐλάσσονος, de quo modò ad v. 890. De voce χαρίεις, quòd singularem quandam doctrinæ excellentiam notet, dicemus ad v. 1192.

Εἰς τὲς ἐρῶντας ὠδάριον, νέ.

Ἐν ἰαχίοις μὲν ἵπποι
 Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι
 Καὶ Παρθίαις τὶς ἄνδρας
 Ἐγνώρισεν τιάραις·

895

Ἐγὼ δὲ τὲς ἐρῶντας
 Ἰδὼν ἐπίταμ' εὐθύς·
 Ἐχουσι γάρ τι λεπτὸν
 Ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

900

Εἰς

O D E LV.

Hoc genus carminis idem cum illo *primæ* omnium Odæ.
 “ Odarium, inquit *Faber*, inter tot alia, quæ pessimæ
 “ notæ ostendi, spurium esse *H. Stephanus* putavit. *Suf-*
 “ *picor* νότον esse hoc ὠδάριον, inquit, neque tamen ullam ra-
 “ tionem addidit. Versus certe sunt absolutissimi; nec
 “ quicquam in iis est contra Hellenismum. At ego unico
 “ argumento probo, quod ille non probavit; *Parthi* sci-
 “ licet, quorum in hoc odario fit mentio, *Anacreontis*
 “ tempore nondum noti erant, quod certissima veteris his-
 “ toriæ fide nititur.” *Hæc ille*, falsus omninò; ut ex ve-
 “ teri historia nos probabimus. *Herodot.* l. iii. c. 93. ubi
 “ nationes varias numerat, quæ sub *Dario Histaspis* filio tri-
 “ buta pendebant, ait, Πάρθοι δὲ καὶ Χοράσμοι, Σόγδοί τε καὶ
 “ Ἀρειοὶ τρηκόσια τέλαντα. *Darius* autem *Anacreontis* medio
 “ tempore floruit. Quin ipsius *Fabri* filia fatetur, *Parthos*
 “ ab ipso *Cyro* nomine illo donatos.

895. Ἐν ἰαχίοις μὲν ἵπποι Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι] Δηλονότι, ἐγ-
 “ καυτοι χάραγμα. De *Coppatia* equo et *Samphora*, Scho-
 “ liaft. *Aristoph.* ad Νεφέλ v. 22. fol. 59, et 88. *Luciano*
 “ Καπποφόροι et Κενταυρίδαι, *Straboni* fol. 215. Λυκοφόροι
 “ vocantur, lupi nempe signo ἐγκεκαυστηρισμένοι. Legendus
 “ *Vossius* in opere majore de Grammatica Latina. *Servius*,
 “ &c. in illud *Virgilii* Georg. l. i. v. 263. Aut pecori sig-
 “ num, et *Scaliger* in eundem locum, et in animadversioni-
 “ bus *Eusebianis*; *Faber* quoque et filia in hunc locum.

896. Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι] Rectè χάραγμα, de inuistâ
 equis

55. In Amatores, odarium.

In clunibus quidem equi
Inustum-igne signum gerunt;
Et Parthos quivis viros
Agnoscat ex tiaris:

895

Ego autem Amatores
Conspicatus *semel*, novi statim: 900
Gerunt enim nescio quam tenuem,
Intra Animam, inustam notulam. 56. De

equis notâ; nam instrumentum, quo hæc signa equorum armis vel de coxendicibus inuruntur *χαρακτης* propriè dicitur tam *Græcis*, quàm *Latinis*; item *τρύσιππον* et *τρυσίππειον* *Græcis*. *Anglicè*, *A BRANDING IRON*. Verbum, *signare* et *dignorare*, si *Festo* fides. *Plin.* l. viii. c. 42. *Bucephalon* — vocârunt, sive ab aspectu torvo, sive ab *insigni* taurini capitis armo impressi.

897. Καὶ Παρθίους τὶς ἀνδρας] Πάρθοι, Πάρθιοι, et Παρθυαῖοι, nomen gentis, et Παρθία, Παρθυαία, et Παρθυνήνη, nomen regionis, teste *Stephano Byzantino*. Cum hoc populo magna intercessit convenientia *Medis* et *Persis*, et semper ferè cum iis apud auctores junguntur, ut *Act.* ii. v. 9. Πάρθοι, καὶ Μήδων, καὶ Ἑλαμιτῶν, τοῦτέστι Πέρσαι. *Strabo*, l. xv. Διὰ τὴν ἐν ταῖς ἑθνεῖς τὰ Περσικὰ τέτοις (τοῖς Παρθυαῖοις) καὶ Μήδων τὰ αὐτὰ καὶ ἄλλοις πλείοσι. *Dion. Cassius* l. xl. in rebus *Craffi*, accuratè de iis exponit *Dionys.* *ᾠδ.* v. 1039. Ἀλλ' ἦτοι πυλίων μιν ὑπαὶ πόδα Κασπίων Πάρθοι ναυτάουσιν ἀρήιοι, ἀγκυλότοχοι. In quem locum videtis *Eustathium*.

898. Ἐγγάριον τιάραις] Τιάραις ὁ, Κίδαρις ἢ, et Κυρκασία, idem; de quibus vocibus videtis *Brissonium* de regum *Persicorum* principatu, *Burtoni* linguæ *Persicæ* reliquias, *He-sych.* *Suid.* &c. *Virgil.* *Æn.* l. vii. v. 247. — *facérque tiaras*. *Servius* in locum, pileus est, quo *Phryges* utuntur, cùm celebrant sacra. Vid. *Baysum* c. xx. de re vestimentaria. *Parthis* verò, *Medis*, *Persis*, et *Phrygibus* atque proindè totius *Asiæ* populis, in usu erat hoc genus pilei; quod hodiernum *Turban* dicitur.

902. Φυχῆς ἔσω χαρακτης] Tale illud *Antholog.* l. vii. fol. 471. — ἀλλ' ὑπὸ φίλτρων Ἦδη περ κραδίη γινώσκει

Εἰς τὸ γῆρας, ντ'.

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη
 Κρόταφοι, κάρη ᾗ λευκόν
 Χαρίεσσα δ' οὐκ ἔθ' Ἥβη
 Πάρα γηραλέοι δ' ὀδόντες.
 Γλυκερῶ δ' οὐκ ἔτι πολλὸς
 Βίότης χρόνος λείπεται.

905

Διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω
 Θαμὰ, Τάρταρον δεδοικώς·
 Αἰδέω γάρ ἐστι δεινὸς
 Μυχός· ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν

910

Κάθοδος·

ἔνεσι τύπῳ, ut *Longepierre* notat, qui rectè observat, in amore quicquid intus et in corde geritur, facilè foràs cernitur; *Ovid.* Quid non videatur amanti? quod *Fabri* filia minimè advertens poetam minùs cepit. Vid. ad v. 980. Atque ità quicquid *Anacreontis* ad manus nostras salvum et integrum pervenerit, absolvimus; nunc ad ejusdem *fragmenta* devenimus, quæ partim alii, partim, et ea quidem longè plura, nos ipsi collegimus; at omnia puriùs, tersiùsque et ordinatiùs Nos nunc primùm orbi literato offerimus.

O D E LVI.

Hæc Ode *Henrico Stephano* debet, quòd primò sit suo auctori addita. Extat verò apud *Stobæum*, λόγῳ 117. fol. 599. sub *Anacreontis* nomine, et est quidem illo dignissima. Donatur à *Grotio* eleganti carmine *Latino*, in suis *Stobæi* Excerptis, fol. 486. Genus autem versûs ad *tertiam* Oden pertinet.

903. Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη] Pro ἡμῖν, vel ἡμῖν, versûs causâ, scribo ἡμῖν, ut *Homero* plus semel factum video, quoties nempè ultima syllaba sit corripienda, Ex. gr. *Odys.* ὁ. v. 272. Τηλεμάχου· μάλα δὲ ἡμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύει. Vid. infra ad v. 915.

904. Κρόταφοι, κάρη δὲ λευκόν] *Homerus* priùs vocaverat γέροντας πολιοῖ· κρόταφους, *Iliad.* β'. v. 518. quoniam ut *Theocritus* *Idyll.* xiv. v. 68. — ἀπὸ κροτάφων πελόμευθα Πάν-

56. De senectute suâ.

Cana quidem nobis jamjam
 Tempora, Caputque album :
 Grotâque non ampliùs juvenus
 Adest, vetulique sunt dentes ;
 Jucundæque adeò non adhuc multum
 Vitæ tempus reliquum-est.

905

Propter hæc infandùm lugeo
 Continuò, Tartarum formidans ;
 Plutonis enim horrendus est
 Specus ; et molestus in eundem Descensus :

910

τες γηραλέοι, καὶ ἐπιχερὰ ἐς γένυν ἔρπει Λευκαίνων ὁ χρόνος, —
primò nam nos canescimus omnes temporibus : tum deinde tre-
mens ad menta genâsque proserpit senium. Et hoc Alexander
Aphrodisiensis ideò fieri vult, quod anteriora capitis humido
 et phlegmate magis abundant, quàm posteriora. Ibid. Κάρη
 ὃ λευκόν) Olim κάρα, verùm ego κάρη lego, ut *Homer.*
Iliad. χ' v. 74. et ὦ. v. 516. — πολίον τε κάρη, πο-
λίον τε γένειον, ultima enim τῆ κάρα brevis, quod notandum.
 Fit autem κάρη per *Apocopen* pro κάρηνον.

906. Πάρα γηραλέοι δ' ὀδόντες] Πάρα, pro πάρεσι, quod
 etiam accentu dignoscitur. Γηραλέοι patitur συνίζησιν in
 Scansione.

907. Γλυκερὲ δ' ὅς ἐστι πολλὸς] Versus *Ionicus* ἀπ' ἐλάσ-
 στον, ut mox v. 913. de quo genere ad v. 894, &c.

909. Διὰ ταῦτ' ἀνασταλύω] Hoc verbum, cùm nullibi
 aliàs videtur occurrere, olim ferè suspectum omnibus.
 Quarè pro eo *Grotius*, in excerptis *Stobæi* p. 487. legit,
 ἀλασα λύω, ut *Scaliger*, quoque et *Spanheim.* in *Calli-*
mach. p. 460. *Baxter* haud æquè feliciter *literarum* ves-
 tigia secutus, ἀνασινάω. Verum nihil ego muto ; nam
Hesychii νοσάλυγες, non nisi ad σταλύω referendum, vel
 fortè ἀσταλύω, nam eidem *Hesychio* ἀσταλάζει (1. ἀσταλύει)
 λυπεῖ, μέλα κλαυθμῇ.

912. Μυχὸς ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν] Ἀργαλέη, ut v. 906.
 γηραλέοι, patitur συνίζησιν, quasi ἀργαλή scriberetur, τρισυλ-
 λάβας, de quâ re nos sæpè.

Κάθοδος· καὶ γὰρ ἔτοιμον
καταβάντι μὴ ἵναβῆναι.

Ὅτι πίνειν δεῖ μετεῖως, νζ'.

Ἄγε δὴ, φέρε' ἡμῖν ὦ παῖ,
κελέβιν, ὅπως ἄμυσιν
προπίω· τὰ μὲν δέκ' ἔγχε

915

Ἵδαλ

913. Κάθοδος· καὶ ᾧ ἔτοιμον] Versus Ionicus ἀπ' ἐλάσσο-
ut suprâ v. 907. Lectio autem rectè se habet (eti-
am si *Faber* quovis pignore contrâ contendat) ut sit sen-
sus, Καὶ ᾧ ἔτοιμον τῷ ἅπασι καταβάντι μὴ ποῖ αὐθις ἀναβῆναι.
Juxta illud *Virgilii* *Æn.* l. vi. v. 126. — *Facilis de-*
scensus Averni, Sed revocare gradum, superasque evadere
ad auras, Hoc opus, hic labor est. Fabrum impugnat ipsa
sagacior filia. Vid. *Tho. Stanlæi* ad *Æschyl.* *Perf.* v. 690.

914. Καταβάντι μὴ ἵναβῆναι] Per *Aphæresin* pro μὴ ἀναβῆναι,
ut v. 325. Τὰ μετὰ πᾶ μὲ πικαίει, et v. 1138. Ἐκ ποτα-
μῶ πανέρχομαι. Potest etiam legi, μὴ ἀναβῆναι, nam et α.
in scansione *Latinorum* more tolli potest, licet in scriptione
maneat, et *Anapaëstus* in tertio loco ferri benè potest.

O D E LVII.

Hæc *Ode* ejusdem generis cum præcedenti, de quo ge-
nere diximus ad *tertiam*. Collegit autem *Henr. Stephanus*,
et extat apud *Athenæ.* l. x. fol. 427. et aliquâ ex parte
fol. 475. At nullibi quidem satis plena, ut hætenus vi-
sum, certè non emendata. *Casaubonus* emendare tentavit,
at non satis feliciter, ut alia certe quamplura. *Plenior*
sane, siquid abest, nos facere minime valemus, ob *exem-*
plarium defectum (hic enim et deinceps exceptâ *Odâ* lxx,
lxxvi. à *Vaticano* MS. prorsus destituimur) *emendatiorem* ve-
rò, quoad sensum et numeros, id quidem fideliter et pro
viribus tentabimus. *Eustathius* fol. 1476. lin. 29. prio-
rem partem hujus fragmenti laudat, usque ad *κνῆδος*, ve-
rùm ut ex *Athenæo* fol. 475. atque proinde nihilo fere
emendatius ipso fonte. *Anacreontis* autem sobrietas vel ex
unico hoc loco defendi potest.

915. Ἄγε δὴ, φέρε' ἡμῖν, ὦ παῖ] Vid. ad v. 866. ubi
φέρε δὴ. Lego et hîc ἡμῖν, versûs causâ, ut suprâ ad
v. 903.

Descensus: siquidem paratum est
 Descendenti *semel* non iterum-ascendere.

57. Quòd moderatè bibendum.

Agedum, affer nobis, ô puer, 915
 Poculum, ut plenum haustum
 Propinem; partim decem infunde Aquæ,

v. 903. nec sine magno exemplo, ut ex *Homero* ibidem ostendimus.

916. Κελέβω, ὅπως Ἀμυσιν] Κελέβη, ποτήριον ξύλινον, κυλικαῖδες; Εὐφορίαν ἐν Ποτηριογλυπῇ, Ὅσις ἐμὴν κελέβην Ἀλυσιῶν δα μῶνον ἀπήρα. Scholiastes *Theocriti* in illud, *Idyll.* ii. v. 2. Στέφον τῶν κελέβαν φοινικίῳ οἶος ἀάτω. Ipse mox *Anacreon* v. 1124. Τρισκῶβον τὴν κελέβω Ἀδελὸν δέ, πῶς εἶδος ἐστὶ ποτήριον, ἢ εἰ πᾶν ποτήριον. Κελέβη καλεῖται ἀπὸ ἔχειν εἰς αὐτὸ τὴν λαίβην. *Athenæ.* ex *Casauboni* emendatione. *Ibid.* Ὅπως) *Athenæ.* ὅπως, idque magis *Ionice*. *Ibid.* Ἀμυσιν) Facit et ἀμύσιδα, ut *Horat.* l. i. Od. 36. *Threiciam* vocat *Amystida*. Quid sit *Amystis*, diximus ad *Euripid.* *Rhes.* v. 419. et suprà v. 320.

917. Προπίω. τὰ μὲν δὲκ ἔγχει] Ità rectè *Eustathius*, loco suprà laudato, ubi δὲκ' legit, non δὲ, ut *Athenæus*. Δέκα enim ὕδατος μέρη melius respondent τοῖς πέντε οἶνῳ, quam δύο. Quod ἔγχεας uterque legat, sciendum, illos *sensum*, non *metrum*, attendisse. Cave tamen, ne τὰ μὲν et τὰ δέ, ad τὸ κῶβος referri putes; *Adverbialiter* potius sumas, ut v. 428. ut sit ordo, Ἐγχέε τὰ μὲν κῶβους ὕδατος δέκα, τὰ δέ κῶβους οἶνου πέντε. *Varia* autem apud veteres erat *mixture*, neque eadem semper *κράσις*. Hæc enim proportio *Menandri*, Τρεῖς ὕδατος, οἶνου δ' ἐν μόνον. Idem *Hesiodus*, Τρεῖς δ' ὕδατος προχέειν, τὸ δέ τέτρατον ἴμεν οἶνον. De tribus vini cyathis *Eubulus*, *Minor. Poet.* p. 495. Edit *Cantab.* 1684. *Alexis* in *Tethye*, ἕνα ἑτετάρῳ. Proverbium apud *Athenæ.* fol. 107. Ἡ πέντε πίνειν, ἢ τρεῖς, ἢ μὴ τέτταρα. *Homerus* de vino *Maroniano* sive *Pramnio*, *Odyss.* i. v. 209. Ἐν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἰκοσι μετρεῖται. Et sic variabatur proportio, consideratione *vini*, aut *personarum*, *temporis*, aut *loci*, *reique* et *occasionis*, habitâ, uti fieri solet.

919. Κῶβους

Ἵδαίῳ, τὰ πέντε δ' οἶνε
 Κυάθους ὑβρισιῶσαν
 Φρένα δέῃε Βασάρησιν.

920

Ἄγε δῶτε· μηκέθ' ἔτω,
 Πατάγω τε καλᾶληῶ,
 Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνω
 Μελετώμεν· ἀλλὰ καλοῖς
 Ὑποπινόμεσθ' ἐν ὕμνοις.

925
Εἰς

919. Κυάθους ὑβρισιῶσαν] *Theodor. Marcil.* in *Horat.* ita legit, quod omninò retinendum. Olim κυάθους ὡς ἂν ὑβρισιῶσαν. Ubi apparet, ὡς ἂν, ex ultimis duabus syllabis τῷ ὑβρισιῶσαν malè ortum; quare deleo.

920. Φρένα δέῃε Βασάρησιν] In omnibus exemplaribus olim ἀναδεδύσασαρήσω, aut ἀναδένων βασαρήσω. At *Theodor. Marcil.* Φρένα δέῃων, quod ob versum, in Φρένα δέῃε muto; quomodò *Alcæus* Τέγχε πνεύμονας οἶνω dixerat. Mirorque nemini antehàc id visum. Vetus lectio βασαρήσω, si talis vox daretur, et proba esset, sonaret τ̃ Βασαρήα σείσω, ut *Horat.* — non ego te, candidè Bassareu, *Invitum* quatiàm. Quoniam verò istiusmodi vox, quam vix alibi reperias, sensui oblitaret (nam ex moderatâ mixturâ et hujus Odæ conclusionè patet, poetam in bibendo moderationem nunc poscere) lego Βασάρησιν. Βασάρα autem et Βασαρίς, ut mox v. 1252. Βάκχη, Μιμαλῶν, Λήνη, Θυιάς Βασαρεὺς) Βάκχος. Ab *Hebræo* רבב, ὀμφαξ, vel רבב. Βάσσαρ, ἐτρύγησεν, ut Βασαρεὺς respondeat, τῷ Προτρύγῃ Βάκχῃ, *Ælian.* Var. Histor. l. iii. c. 41. quod tamen *Perizonium* diligentissimum alioquin commentatorem latuit. Sequitur lacuna, ut omnibus hætenus visum; verum nullus est defectus. Nam *Athenæus*, loco citato, cum hoc versu canticum abrumpit, et paucis interjectis ita demum progreditur, Καὶ προελθὼν τὴν ἀκρατοποσίαν, Σκυθικὴν καλεῖ πόσιν, Ἄγε δῶτε κ. λ. et sic totum canticum absolvit; vox enim προελθὼν nihil evincit de omissionè aliquâ, nec aliud hîc sonat, præter

Aquæ, et partim quinque vini
Cyathos; petulantem
Animum irrigato *professis* Bacchi-cultrici-
bus. 920

Age igitur, date: Neque ampliùs hoc-
modo,

Streptituque et clamore,
Scythicum bibendi-morem in vino
Affectemus; verùm honestos
Moderatè-bibamus inter hymnos. 925

28. In

præter, *quod sequitur*; quare carmen, ut unicum, lego, et
continuandum itatuo.

921. Ἄγε δῶτε, μῆν' ἔγωγε] Δίδωμι, *Homer. Odyss. γ'. v. 380.* pro δίδωμι et δῶμι eodem modo, pro δοῖμι, vel δῶς *Poeticè.* Vid. *Eustath. fol. 1418. lin. 5.* Citat, et hunc locum, post *Athenæum*, *C. Barthius in Adversar.*

922. Πατάγω τε καὶ λαλήσω] Καὶ λαλήσω, juxta meliores codices scribendum, ut prior syllaba producat; quod *lex* versus postulat. Huc refer *Horat. Carm. l. i. Od. 27. Natis in usum letitia scyphis pugnare Thracum est; tollite Barbarum morem &c.* vid. *Longepierre.*

923. Σκυθικὴν πόσιν] Ἀκρατοποσίαν, ut ad v. 920. Vid. *Perizon. ad Ælian. V. H. l. ii. c. 41. §, 10.*

925. Ὑποπνόμεθ' ἐν ὕμνοις] Ita lego pro ὑποπνόντες, sensu postulante, et est Ὀριστικόν, ἀντὶ Ὑποτακτικῆς. Et hîc ὑποπίνω, *subbibō*, voce *Plautinâ* et *Suetonianâ*; hoc est, *Parce et ex intervallis, frequentèr et parùm bibo.* Aliàs ea vox *largiùs bibo* significat, ut *Busbeio* et aliis visum. Ità certe *Alexis* apud *Athenæ.* l. i. ἐχθὲς ὑπέπινες, εἴτα νυνὶ κραί-
παλᾶς, *Heri plus satis bibisti, nunc crapulâ gravaris.* Ὑμ-
νοῖς) Hic pro *Scoliis*, σκολίοις, aut *Pæanibus*, vox ὕμνων usurpatur, ut aliquandò latiùs pro quovis *carmine*, undè ὕμνοπόλος, simpliciter et absolute pro *Poeta.* De hac re multi *grammatici* et *lexicographi*, quorum omnem penum ferè exhaustit *Cælius Rhodiginus*, *Antiq. Lection. l. vii. c. 5.*

Εἰς Ἔρωτα, ἡ.

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τ' ἄβρὸν
 Μέλπομαι, βρύνοντα μίτραις
 Πολυανθέμοις, αἰείδων.
 Ὅδε καὶ θεῶν δυνάστης,
 Ὅδε καὶ βροτῆς δαμάζει.

930

Ἀνακρεόντειον, νθ'.

Στέφος πλέκων πόθ' εὖρον
 Ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα,
 Καὶ τῶν πλερῶν καταχῶν
 Ἐδάπῃς ἐς τ' οἶνον.
 Λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν.

935

Καὶ

O D E LVIII.

Carminis genus idem cum præcedenti. Et hæc Ode, five potius Ode fragmentum, extat apud *Clement. Alexandrin.* Strom. l. vi. et apud *Arsenium* in Collectaneis *Græcis*.

926. Τὸν Ἔρωτα γὰρ τ' ἄβρὸν] Τὸν in versus principio addo ego ad metrum supplendum.

927. Μέλπομαι βρύνοντα μίτραις] *Amphimacer*, loco *Anapæsti*, non nunc primum ponitur; factum et alias noto, ad v. 87, 839, 853. et exemplo *Homeri* defendo. De voce βρύνοντα, vid. ad v. 96, et v. 577. Μίτραις) An quia παρθέναι μίτραι, quæ solvuntur à maritis, *Cupidini* dicantur? *Veneri* certè dicari solitæ, ut *Callimachus*, loco suprâ laudato, ad v. 315. et *Theocrit.* Idyll, κζ'. v. 54. Φεῦ, Φεῦ. καὶ τῶν μίτραι ἀπείχουσιν. ἐς τίδ' ἔλυσας; Τῇ Παφίᾳ πρώτισον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάσσω. An simpliciter pro εἴφανοι, corollæ, quales *amatores* et *ebrii* gestare solebant, variis floribus intextas. Vid. *Martinii* Lexicon. in v. *Mitra*.

929. Ὅδε καὶ θεῶν δυνάστης] *Clemens Alexandrinus*, loco supra laudato, testatur; hinc *Euripidem* sibi hausisse illud, edit. nostræ *Euripid.* *Phædra* v. 1. Ἔρως γὰρ ἄνδρας ἐ μόνους

58. In Amorem.

Amorem etenim delicatulum
 Cano, abundantem corollis
 Floridulis celebrans :
 Hic nempè et Deorum imperator est,
 Hic et mortales domat.

930

59. Anacreonticum,

Corollam nectens aliquandò reperi
 Inter rosas Amorem,
 Pennisque statim corripiciens
 Immerſi in vinum ;
 Acceptoque poculo, illum ebibi.

935

Atque

νῆς ἐπέρχεται, Οὐδ' αὖ γυναῖκας. ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω ψυχὰς τα-
 ράσσει, καὶ πὶ πόντον ἔρχει.]

930. Ο ὅ βροτὲς δαμάσσει] Potuit quidem poeta, ad θεῶν δυνάμεις, addere etiam βροτῶν δαμάσσει, nec ineptè ; alit aliud visum, at Græcæ linguæ copia magis appareat, et Syntaxeas varietas magis capiat.

O D E LIX.

Carminis genus idem cum primâ Odâ. Extat *Antholog.* l. vii. fol. 484. et *Juliano* διὰ τὸ ὑπάρχον Αἰγυπτίῳ ascribitur ; quod sanè indignè fero, inquit *Baxter* ; quasi *Anacreon* alienis egeret plumis. Ille quidem *Julianus* plura alia elegantè scripsit, etiam *Odarion* hoc ex nostri poetæ, ut puto, imitatione. Quare *Anacreonticum* pronuncio, *Anacreontis* esse, nè post *Baxterum* dicere audeo. Locum tamen hîc habere potest, ut et *Ode* lxiii. cum ipso *Anacreonte* minime sit indigna ; præsertim quod jamdiu locum hîc obtinuit, etiam in *Indicem* et versuum numerum incorporatum.

935. Λαλῶν δ' ἔπεινον αὐτὸν] γρ. ἔπεινον, et illius vocis mediam syllabam aliquando produci posse non diffiteor, etiam probò demonstrôque ad *Homer.* *Odyss.* κ' v. 160. et in his notulis ad v. 824. Quomodò *Antholog.* fol. 172.

Πόποι,

Καὶ νῦν ἔσω μελῶν με
Πτεροῖσι γαργαλίζει.

Λιτανεία, ξ'.

Γυνῆμαί σ', ἑλαφρόλε,
Ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
Δέσποιν', Ἀρτεμι, θηρῶν.

940

Ἴκκ νῦν ἐπὶ Ληθαίῃς
Δίησι· θρεοκαρδίων
Ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν

Χαίρεσ'.

Πόμαι, ὦ Λήαιε, πολὺ πλέον, ἢ πῖε Κύκλωψ. Legendum tamen hic ἔπιον censeo; ne offendantur imperitiores.

937. Πτεροῖσι γαργαλίζει] *Aristides* dixit, Τα ὅτα γαργαλίζειν. Infra v. 1250. Ἐρως ἰαίνει γαργαλίζων σπλάγχνα. Vid. *Hesych.* et *Phavorin.* in v.

O D E LX.

Carminis genus idem cum *Odâ tricesima*, excepto, quod inibi versus omnes *Spondeo* claudantur, hic omnes, præter duos, *Dactylo*. Illi itaque duo *Phecreatii* dicuntur, ut ad prædictam *Oden* notamus; reliqui omnes *Glycæii*, qualis *Horatianus* ille, *Festo quid potius die*. Vid. *Buchanani Psalm.* 116. Hic *Hymnus* extat apud *Hephæstionem* Grammaticum p. 69, et 73. Et tertius ejusdem versus laudatur ab *Eustathio* fol. 1338. lin. 47. quare nemo debet suspicari, hunc hymnum *Anacreontis* non esse, ob *Scholiasæ Pindarici* verba, *Isthmionicæ*. *Od.* ii. v. 1. Ἀνακρέοντα γὰρ ἐρωτηθέντα. Φασί, ἀπετίσκει εἰς θεὸν γράφει ὕμνους, ἀλλ' εἰς παῖδας; εἰπεῖν, ὅτι καὶ ὕμνων θεοὶ εἰσιν. Illius enim auctoritati magnos hos grammaticos oppono, et re ipsâ contrarium probo ad v. 144. ad *Oden* l. lii, lviii, lxiv. præter hunc locum, et plenius in *Auctoris Vita*.

938. Γυνῆμαί σ', ἑλαφρόλε] De hoc proprio *Dianæ* epitheto, vid. *Callimach.* *Hymn. Dian.* v. 262. Μηδ' ἑλαφρόλιον, μηδ' εὐσοχίον ἐριδαίνειν Ἀρτέμιδι. Item D. *Edvard. Sherbourne* ad *Senecæ Hippolyt.* §. 28. ad illud,
de

Atque ità nunc intra viscera mea
Pennis suis me titillat.

60. Supplicatio.

Supplico te, cervorum-jaculatrix,
Flava puella Jovis, agrestium
Hera, Diana, ferarum :

940

Veni jam ad Lethæi amnis
Vortices ; cordibus afflictorum
Virorum intueri urbem

Propitia ;

de *Dianâ*, *Tua Cretæas sequitur cervas dextra*. Kal. *Februarius*. fiebant *Dianæ* sacra, à cervis *Elaphobolia* nuncupata. *Roman. Calendar.* ἐκβολῆς, σαχυλήος, λαμπάδης, ἐλαφολῶς, &c.

940. Δέσποιν' Ἀρτέμι θηρῶν] Hunc versum ex *Anacreonte* laudat *Eustathius*, ut modò diximus. *Horat.* *Sævis inimica virgo belluis* ; et l. iv. Od. vi. *Delicæ fugaces lyncas et cervos cohibentis arcu*.

941. Ἰκε νῦν ἐπὶ Ἀθηαίς] *Αθηαίς* hîc corripit, ut *ἔπειν* *Homero*, quod notamus ad v. 147, 282, &c. Ita mox αἴεϊς, priorem corripit, v. 1074. et Ἀμαλθείας, penultimam, v. 1077. Hic autem versus, præter locos prædictos, laudatur *Hephæstioni* p. 3. *Lethæus* fluvius juxta *Magnesium*, non ità procul ab *Epheso*. Et videtur poeta respicere ad *Ephesum*, cui tempore illo *Cræsus* graviter interminatus est, ut ostendit *Herodotus* l. i. c. 26. et *Ælian.* Var. *Histor.* l. iii. c. 26. Licet alii hanc intercessionem pro *Magnesium* factam à poetâ putent ; quorum periculum dicunt memorari à *Strabone* l. xii. *Theogn.* v. 1218. Est autem hîc *Iambus* in primâ sede *Pberecratii* ; ut infra v. 1077.

942. Δίνῃσι θρασυκαρδίαν] Frustrâ *Tanaquill. Faber* vocem *θρασυκαρδίαν* corruptam astruit, et *θρασυκαρδίαν* substituit, etiamsi *Hephæstionis* ipsius exemplari *θρασυκαρδίαν* legatur ; quod ille nescivit, aut dissimulavit. Non enim poetæ erat intentio, quod ille supponit, *Ephesios* laudare, verùm divæ suæ patronæ misericordiæ commendare ; quod melius facere

Χαίρεσ' ὃ γὰρ ἀνημέρες
Παιμαίνεις πολίητας.

945

Πρὸς αὐθάδη παρθένον, ξά.

Πῶλε Θρηκίη, τί δὴ με
Λοξὸν ὄμμασι βλέπεις,
Νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ
Μ' ὄδεν εἶδέναι σοφόν γε;

Ἰᾶσι τοι, καλῶς μὲν ἂν τοι

950

Τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
Ἥϊας δ' ἔχων τρέφοιμι
Ἀμφὶ τέρματα δρόμοιο.

Νῦν ᾗ λειμῶνάς τε βόσκειαι,

Κῆφά

cere non potuit, quàm illorum animos metu dejectos, religiofo timore fractos et humiles, memorando.

O D E LXI.

Carminis genus *Trochaicum*, *Dimetrum*, *Acatalecticum*, constans ex quatuor *Trochæis*, hoc modo —|—|—|—|. Extat autem apud *Heracliden Ponticum*, sive potius *Heraclitum*, Edition. Gale, p. 414.

946. Πῶλε Θρηκίη, τί δὴ με] *Θρηκίη* certè scribendum, aut legendum saltem, ut *Θρηκίην*, licet scribatur *Ionice*, *τρισυλλάβως* tamen in scansione efferatur, ut v. 948. et v. 1225. Πῶλλο, de quovis tenero animalculo, atque proinde de puella, usurpari, καὶ πάλους ταῖς παρθένοις ἐξευκάλλειν, notamus ad *Euripid.* *Rhes.* v. 261. Ità *Horat.* *Carmin.* l. i. Od. 23. *Vitas hinnuleo me similis*, *Cbloë*. Item l. ii. Od. 5. *Nondum subactâ ferre jugum valet ceruice*. Denique Od. xi. *Quæ velut latis equa trima campis ludit exultim, metuitque tangi, Nuptiarum expers et adhuc protervo Cruda marito*. Vid. *Pierii Hieroglyph.* l. iv. fol. 36. Hanc *Anacreontis* Oden cum *Horatio* conferentis.

947. Λοξὸν ὄμμασι βλέπεις] Non hîc iis assentior, qui exponunt per *limis oculis tuens*; quia virgo jam vitare, non invitare, fingitur; aspectu tali, qui alienatum animum ostendat.

Propitia ; non enim inhumanos
Ut patrona curas cives.

945

61. Ad insolentem virginem, Allegoria.

Equa Thressa, quid jam me,
Transversum oculis tuens,
Crudeliter fugis ; existimasque
Me nihil scire, quod ad artem attinet ?

Scias hoc tu, quod bellè quidem tibi 950
Frænum injecerim ;
Lora dein retinens versaverim
Circa metas curriculi.

Nunc verò tu per prataque pasceris,

Leviterque

ostendat. Ità certè *Polybius*, λέγον πρὸς τινα ἔχειν, de illo, qui alieno est ergà aliquem animo, et quasi suspectum eum habet, eique fidere non audet, *Anglicè*, *TO LOOK SCORNFULLY*, v. 1597.

948. Νηλεὺς φεύγεις, δοκέεις δὲ] Mallem primà facie φύγεις legere, ut sit in *pari* certè loco *Trochæus* ; verum *Spondæus* bis mox in eadem sede ponitur, ut v. 954. et 955. quare maneat φεύγεις. At jam δοκέεις, licet per tres syllabas scribatur, δισυνάεως tamen efferendum in scansione, per Συνίζηται, ut suprà in θρηίκην, et infrà in βόσκειαι. Vid. etiam ad v. 906. et 912.

949. Μ' ἔδεν εἰδέναι σοφὸν γε] Cum olim esset μηδὲν εἰδέναι σοφὸν, atque ita syllabâ unâ deficeret, ex *Heraclidâ Pontico* μ' ἔδεν emendavi, et γε in versus fine addidi, sensui nempe commodum, versui necessarium ; alias Μηδὲν εἰδέναι σοφὸν με.

953. Ἀμφὶ τέρμαϊα δρόμοιο] Ita pro δρόμος scribo, quod sit *Ionicum*, et versui medeatur, aliàs unâ syllabâ mulctato. Pro ἵπποδρόμος ponitur.

954. Νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκειαι] Ita quidem *Ionicè* βόσκειαι, moneo tamen in scansione efferendum δισυνάεως, quasi βόσκη esset scriptum. Vid. ad v. 948. Est et hic *Spondæus* in secundo loco.

Κῆφά τε σκιρτῶσα παίζεις·

955

Δεξιὸν γὰρ ἵπποπείρῃ

Οὐκ ἔχεις ἐπεμβατεύειν.

Ἐπιθαλάμιος ὕμνος, ξβ'.

Θεάων ἀνασσα, Κύπρι,

Ἰμερε, κράτος χθονίων,

Γάμε, βιότοιο φύλαξ,

960

Ὑμέας λόγοις λιγαίνω,

Ὑμέας

955. Κῆφά τε σκιρτῶσα παίζεις] De Spondeo in secundo et pari loco, vid. ad v. 948. Κῆφα pro κῆφας, Attice

956. Δεξιὸν ᾧ ἵπποπείρῃ] Peritum equifonem; ab ἵππῳ et πείρα, nec hæc vox elegans in Schrevelii Lexico reperienda.

957. Οὐκ ἔχεις ἐπεμβατεύειν] γρ. ἔχεις (ita enim pro ἔχεις) Heraclid. Pontic. at malè; prima enim hujus vocis syllaba brevis esse debet, altera longa. Pro ἐπεμβατεύειν autem, cum sic versus unâ syllabâ deficeret, ego primus ἐπεμβατεύειν substituo. Παλοδαμνέειν Sophocles dixit Ajac. v. 550. Ἐμβατευων, vox authentica, et Sophocles Oedip. Colon. v. 670. Ἰν' ὁ Βακχειώτας αἰεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει. Βατεύω autem à βαίνω, undè Latinum Batuo. Figura elegans, et Syntaxis etiam, Infinitivus nempè pro Subjunctivo, cum Præpositione, ut v. 318. Ità Horat. l. i. Od. 23. Non ego te frangere persequor; et Od. 26. Tradam protervis in mare Creticum portare ventis. Vid. similem ἔνοιαν ad v. 609, 658, 1037.

O D E LXII.

Epithalamium carmen; sed ut id, quod verum est, fatear, puto ego Oden hanc ab aliquo alio factam quidem ad Anacreontis, ut ille putabat, imitationem; at ipsius Anacreontis opus esse, parum credo. Quot enim fere hîc versus, tot versuum genera. Andræas Schottus Observat. Poet. l. ii. c. 61. Nam nobis propinavit his verbis (quanquam Henricus Stephanus prius habuerit in sua Editione p. 448.) Et in Anonymo quodam hæc reperi, Ἐγὼ δὲ τι τ' Ἀνακρέοντι Μῆσος, ὡς ἐν κατασκευαστικῇ [γρ. κατασκευαστικῇ

Levitérque exultans ludis ;
Peritum etenim equisonem
Non habes, qui te inscendat.

955

62. Epithalamium.

Dearum regina, Venus,
Amor, imperator mortalium,
Hymen, vitæ custos,
Vos carminibus celebros,

960

Vos

κατευνασιν] μοίρα, ὑποτραγωδήσω τῇ ἐκτῇ, καὶ ἄμα ἔλεγε,
Θεῶν ἀνασσα κ. λ.

958. Θεῶν ἀνασσα Κύπρι] *Andreas Schottus* Θεῶν rectè;
pòt verò in nonnullis hinc factum Θεῶν, quod nihil est,
per errorem typographicum; indè tamen alii Θεαινῶν fece-
re; quæ vox satis genuina, utpote *Homerica*; at nec mi-
nùs Θεῶν quare retinendum, cùm illam etiam in scansio-
ne possimus δυσλλάξως metiri; ut sit *Iambicus*, *Dimeter*,
Catalectus ad normam primæ omnium Odæ.

959. Ἴμερ, κράτος χθονίων Ἴμερ et Ἔρως *Veneris* fa-
tellites, ut notamus ad v. 809. et ex *Hesiodo* probamus.
Horatio etiam noti, ut l. i. Od. 2. *Sive tu mavis, Ery-
cina, ridens, Quam Jocus circum volat, et Cupido.* Versus
constat ex duobus *Pæonicis* primis, ut *Pæonicus* Ἴμερ κρα-
τος χθονίων. Hic verò κράτος pro ὁ κρατῶν. *Euripides*,
Κράτος τ' ἀρσένων Ἔσαι γυναῖξιν.

960. Γάμει, βιότοις φύλαξ] Versus constat ex duobus *Pyr-
rhichiiis*, *Trochæo*, atque *Iambo*, vel ex *Proceleusmatico* et
Choriambico. *Dionysius Halicarnass.* γάμον vocat σωτήριον
τῶ γένους, eodem modo, et *Gregor. Nazianz.* ἄλκαρ ὀλέ-
θρου, quia mortui parentes in sobole suâ quodammodò re-
viviscere videntur.

961. Ὑμέας λόγοις λιγαίνω] Versus *Trochaicus*, *Dimeter*,
Acatalectus. Λόγοις λιγαίνω, suavis *Παρηχῆσις*. Λιγαίνω à
λιγύς, eloquens; et occurrit supra v. 605. estque vox *Ho-
merica*, et sonat, altâ voce proferre, aut suaviter celebrare.
Λόγοις) ἔπειν ut λέγω ἄδω. Ita v. 1. Θείω λέγειν Ἀτρεί-
δας. v. 254. Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θέης. Ità *Theocrit.* Idyll. xvii.
v. 3. Ἀνδρῶν δὲ αὐτὸς Πτολεμαῖος ἐν πρώτοις λεγέσθω. Et ip-

Ἵμέας σίχοις κυδαίνω,

Ἵμερον, Γάμον, Παφίλῳ.

Δέρκεο τὴν νεήνιν, δέρκεο, κῆρε

Ἐγρεο, μή σε φύγη Πέρδικος ἄγρα.

965

Στρατόκλεις, φίλῳ Κυθήρης,

Στρατόκλεις, ἄνερ Μυεῖλλης,

Ἴδε τὴν φίλῳ γυναῖκα.

Κομάει, τέθηλε, λάμπει.

Ῥόδον ἀνθέων ἀνάσσει.

970

Ῥόδον

se *Homerus* ἰσοδυναμῶ λέγει utens, Ἄνδρα μοι, ἔννεπε, Μῆσα. Ut *Anacreon* v. 892. Δεδαικότε μ' εἰπεῖν. *Eustathius* itaque, quum fol. 9. ex *Strabone*, fol. 18. notet, vocem λέγειν non posse de *sublimi* et *poetica* locutione usurpari, satis ex his locis refellitur.

962. Ἵμέας σίχοις κυδαίνω] Idem genus versus, cum praecedenti; excepto quod hic, in *tertio* et *impari* loco, *Spondaeus* admittatur. Κυδαίνω vox *Homericæ*. Σίχῳ propriè, *ordo*, qualis plantarum in horto benè disposito: Item λέξις *τακτική*. Figuratè versus, ut *Theocrit.* Idyll. xxiii. v. 46. undè Δίσιχον, τετράσιχον, ἑξάσιχον, δεκάσιχον, ἀκροσιχίς, κ. λ.

963. Ἵμερον, Γάμον, Παφίλῳ] Versus *Trochaicus*, *Dimeter*, *Catalectic*, constans ex duobus *Trochæis*, *Dactylo*, et syllabâ, ut v. 959. si ultima τῷ Ἵμερι producaturs ante duplicem consonantem τῷ κράτος. Rectè faciunt, qui pro Παφίης legunt Παφίλῳ. Est enim Ἀνάληψις, sive repetitio praedictorum, à v. 958. ad v. 960. *inclusivè*, et per appositionem ad Ἵμέας pertinet, cum reliquis; si Κυθήρῳ legas, erit *Iambus*, *Dimeter*, *Catalectic*.

964. Δέρκεο τὴν νεήνιν, δέρκεο, κῆρε] *Baxteri* scriptio νεανίαν, pro νεῶνιν, minimè ferenda; nec est, ut ille putat, carmen *Elegiacum*, *Brachycatalectic*. nec ullatenùs ad ejusmodi numeros reducendum; verum *Trochaicum* est, *Tetrametrum*, *Brachycatalecticum*, uno nempe pede deficiens.

965. Ἐγρεο, μή σε φύγη Πέρδικος ἄγρα] Carmen *Dactylicum*, *Tetrametrum*, *Brachycatalectic*. constans ex duobus *Dactylis*,

Vos versibus honesto,

Amorem viz. Hymenæum, Venerem.

Aspice puellam, aspice, ô puer :

Surge, nè te fugiat perdicis captura. 965

O Stratocles, amice Veneris,

O Stratocles, marite Myrillæ,

Intuere amatam hanc conjugem,

Floret, viget, micat.

Rosa floribus imperat :

970

Rosa

tylis, Spondeo, et duobus Trochæis. Πέρδικος ἄγρα) Proverbium alludens ad virginum et novarum sponſarum δυσπρόσμιλῆον ἦθος. Pierius enim multis probat, quàm difficulter venator perdices capiat, et quâ astutiâ in evitando venatore perdices utantur, Hieroglyphic. l. xxiv. fol. 176. B. C. undè Aristophanes, in avibus, ἐκπερδικίζω pro evado, evito, effugio. fol. 398. Ὡς παρ' ἡμῶν ἐδὲν αἰχρὸν ἐς ὡ ἐκπερδικίσαι. Scholiast. Ὁ Πέρδιξ ὄρνειον πανῆργον, ὅπερ ἐξαπατᾷ τὰς θηρεύοντας αὐτόν. et μοχ — εἴρηται — ἀπὸ τῆς τῶς Πέρδικας καταλαμδανομένους ὑπὸ ἀνθρώπων μηχανῶν τοιαύτῃ σωτηρίαν. λαμβάνοντες ᾧ κάρφῃ τοῖς ποσίν, ὑπὸ τῶς ἐαυτῶς ριπῆσι, ἢ ἑταῶς ἐπικαλύπτουσι, καὶ ἐκκλίνουσιν. Ἐκπερδικίσαι) ἀντὶ τῆς φυγεῖν. De perdice, Ovid. Metamorph. l. viii. §. 3.

966. Στρατόκλεις] Σρατόκλεις, in Vocativo Στρατόκλεις, ut Homero, Πατρόκλεις ἱππεῦ. Et ab hoc versu, inclusi vè, ad v. 972. exclusi vè, sunt omnes versus Iambi, Dimetri, Catalecti, cum Anapaesto, in primâ fede, ut Od. iii. Stratocles, nomen magni alicujus viri, ducis, aut principis, à στρατός et κλέος, exercitus gloria; à quali principe urbs quædam Asiæ ad Cimmerium Bosphorum, dicta Stratoclia, ut Plinius.

967. Στρατόκλεις, ἄνερ Μυρίνης] Ὑποκοριστικὸν τῆς Μυρίνης, Μυρίνη. Myrinna autem nomen Homero notum, et erat nomen Amazonum reginæ, de quâ Dion. l. iv. Baxter. “Urbanè dixit Stratoclem virum Myrillæ, &c.” nec Γέμων vidit bis suprà dici.

970. Ῥόδον ἀνθέων ἀνάσσει] De hac reginâ florum vid.

Ῥόδον ἐν κόραις Μύριλλα.

Ἥελιος τὰ σέθεν δέμνια φαίνοι
Κυπάριτι Ⓞ δὲ πεφύκοι σεῦ ἐνὶ κήπῳ.

Περί Ἀνακρέοντι Ⓞ, ξγ'.

Ἀνακρέων ἰδὼν με,

Ὁ Τήϊος

Od. v. et liii. Et quòd reverà princeps esse debeat omnium florum, *Sappho* mirificè probat, Εἰ τοῖς ἀνθεσιν ἠθελεν ὁ Ζεὺς ἐπιθεῖναι Βασιλῆα, Τὸ ῥόδον ἂν ᾗ ἀνθέων ἑκασίλευε· Γῆς ἔστι κόσμος, φυτῶν ᾗ ἀγλαΐσμα· Ὀφθαλμὸς ἀνθέων, λειμῶν ἐρύθημα, κάλλος ἀσπράλλον. Ἔρωτος πνέψ, Ἀφροδίτῃ προξενεῖ. Φυλλοῖς εὐειδέσιν κορυαῖ. Εὐκνήτοις πετάλοισι, τρυφαῖ. Τὸ πέταλον τῷ Ζεφύρῳ γιλαῖ. Τῷ ᾗ ἀνείτῃ ἀγαλμα. *Eustath.* f. 1406. lin. 16. Ex *Achille Tat.*

971. Ῥόδον ἐν κόραις Μυρίλλα] Vis hujus argumenti hæc est; *Rosa* florum regina, at *Myrilla*, *rosa* inter puellas; ergò *Myrilla*, puellarum regina.

972. Ἥελι Ⓞ τὰ σέθεν δέμνια φαίνοι] Versus *Ionicus*, constans nempe *Pæone* quarto, et duobus demùm *Ionics* ἀπ' ἐλάσσον Ⓞ. Pro φαίνει, malo φαίνοι, ut congruat cum πεφύκοι. *Ænigmaticè* marem *Myrillæ* sobolem optat, *Apollo* enim in mythologicâ illâ cum *Hecate* contentione, *Hominem* protulit, ut *Pierius* notat, *Hieroglyphic.* l. xiii. fol. 100. F. Optat etiam, ut amatorium commercium ad orientem solem continuetur.

973. Κυπάριτι Ⓞ ὃ πεφύκοι σεῦ ἐνὶ κήπῳ] *Theocritus* *Epithalam.* *Helen.* v. 30. Ἡ κήπῳ Κυπάρισ Ⓞ. Versus iterum *Ionicus*, duobus constans *Ionics* ἀπ' ἐλάσσον Ⓞ, *Dactylo* et *Spondæo*. Ego autem ὃ addidi post *Κυπάριτος*, ad versûs complementum, et sententiæ connexionem. *Κυπάριτι* Ⓞ, *ænigmaticè*, pro *hasta virilis*; vid. *Γεωπονικῶν* l. xi. c. iv. Ità poeta apud *Athenæ.* Βαῖν' ἐν θαλάσῳ κυπαρισσοτρόφον. Vid. *Casaub.* fol. 687. An et proles mascula ἔρως, germen humanum? *Κῆπος* certè hîc, ut *Virgilio* *Georgic.* l. iii. v. 136. *genitale arxum*, de quâ *metaphorâ* diximus ad *Euripidis* *Iphig.* *Taur.* v. 3. et *Cyclop.* v. 168. *Diogenes Laertius* in *Stilpone.* Ἀναστράς αὐτῆς ᾗ κῆπον ἐθείασατο. Ita λέγων *Euripid.* *Cyclop.* v. 170.

Ἐαῦσαι

Rosa inter virgines Myrilla.

Sol tuum cubile ostendat ;
Cypressusque tibi crescat in horto.

63. De Anacreonte.

Anacreon conspiciatus me,

Teïus

Ἰαῦσαι χερσὶν λειμῶνος. Ita πιδίον, *Aristophani*, νάπος et κήπος *Hesychio*, saltus, *Plauto*, ut *Petr. Daniel Huetius*, Demonstr. Evangel. f. 89. Ita mox, 1277. Μανιόκηπον ἱταίρῳ. Vid. *Suidam* in Μυσάχῃ. Domina *Dacier* proverbialiter et ænigmatice dictum vult, pro serò moriantur; quòd *Cyparissus* sit arbor longæva. At tum amborum hortus erat dicendus, non *Myrillæ* tantum.

O D E LXIII.

Carminum genus habes ad primam Oden. At hæc Ode non omnibus videtur genuina; quasi, quoniam in *Anacreontem* sit scripta, ab eodem confingi non posset, quomodo tamen apertè facit aliàs; ut notamus ad Oden ix. et ad v. 1020. quomodo etiam *Virgilius*, *Horatius*, *Ovidius*, *Coulei*us, et mille alii fecere, faciunt, et etiamnum facturi sunt. Ætatem certè habet, summam elegantiam, Græcæ linguæ puritatem sinceram. *Baxter*, qui *Henrico Stephano* tribuit, magno illum munere mactat, sui iudicii iacturam facit. *Isaac Casaubonus*, vir longè sagacior; veteris cujusdam poetæ opus omninò censet, idque antequam à *Stephano* vulgaretur. “ Venit, inquit, in manus meas
“ Ode quædam *Anacreontica* poetæ veteris, nescio cujus;
“ ipsum carmen subjiciam, quia adhuc publici juris, quod
“ sciam, factum non est.” Ita ille in Animadvers. ad *Athenæ* l. xv. c. 4. fol. 952. ad finem, ubi totam hanc Oden profert. Ipse *Baxter*, “ Si non fuisset per tres ver-
“ sus, pene jurassem hanc Oden fuisse ab ipso *Anacreonte*
“ conscriptam. *Hercules*! Quam pura, quam concinna,
“ quam fluens est, atque numerosa? Sunt tamen in eâ
“ nævi &c.” Non sunt, *Baxtere*; tu nævos facis: Tres illos versus tu primus violasti; ut contra te mox probabo. Cur non itaque nunc juras. Hæc esse *Anacreontis*? Ego sanè huc omninò attexendum duxi, quòd ad nostri poetæ laudem magnopere faciat. Omnia ergò ex *Casaubono* re-

- Ὁ Τήϊος μελωδός,
 Ὅναρ λέγων, προσεῖπε.
 Καὶ γὰρ δραμὼν πρὸς αὐτὸν
 Περιπλάκην φιλήσας.
 Γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ,
 Καλὸς τε καὶ φίλευν.
 Τὸ χεῖλος ὥζεν οἶνον.
 Τρέμοντα δ' αὐτὸν ἦδη
 Ἔρωσ' ἐχειραγῶν.
 Ὁ δ' ἐξελὼν καρήνη
 Ἔμοι τέφος δίδωσι.
 Τὸ δ' ὥς, Ἀνακρέοντος.
 Ἐγὼ δ' ὁ μαρὸς ἄρας
 Ἐδησάμην μετώπῳ.
 Καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
 Ἐρωτος ἔπέπαυμαι.

975

980

985

990

Ἵμν.

stituo. Vid. Longepierre p. 346, naris certè paulo emunc-
 tioris, siquis alius, virum.

976. Ὅναρ λέγων προσεῖπεν] Hanc optimam lectionem
 Baxter. ausus est temerare legendo, Ὅναρ με προσκάλεσε,
 nescius interea, τὸ μὲν, prius dictum.

980. Καλὸς γε καὶ φίλευν] Baxter. et hîc temerè in
 poetam involat, legitque pro φίλευν, γανύφρων, in novis
 fingendis vocabulis non tam felix, quàm audax. Unde
 enim, inquit, poeta nosset, primo aspectu, eum fuisse φιλό-
 νον; Respondeo ego, imprimis per magnam illam poeticam
 chartam, Homero memoratam, Iliad. β'. v. 485. Ἵμεῖς γὰρ
 θεαὶ ἔσσι, πάρεσσι τε, ἔσσι τε πάντα. Unde Homerus et Vir-
 gilius, reliquique poetæ, Deorum etiam sermones potue-
 runt nobis impertire; et quid Jupiter in aurem dixerit Ju-
 noni: Undè ipse Anacreon illud ἄρχῃς ἔσω χάραγμα depre-
 hendit;

Teius ille poeta-melicus, 975
 In somnio, dicens quid, est allocutus:
 Et ego accurrens ad eum
 Complexabar exosculatus.

Senex quidem erat, at pulcher,
 Pulcher erat, et coitûs-amans; 980
 Labium ejus redolebat vinum:
 Et jam penè vacillantem illum
 Cupido manu-ducebat.

Ille itaque eximens de capite
 Mihi coronam donat, 985
 Quæ spirabat Anacreontem.
 At ego stultus ille acceptâ coronâ
 Alligabam meæ fronti;
 Atque ità etiam nunc usque
 Ab amore non cesso. 990

64. Hymnus

hendit, suprâ v. 902. Et Ovid. *Quid non videatur Amanti?* Amor. l. ii. Eleg. 5. Verum naturalis erat causa, quâ physiognomonici ab externo oris et vultus filo internos animi sensus conjectant. Ex temperaturâ sanguineâ, ex fractis ocellis, inquit *Joseph. Vassæus*. *Anacreon* signum dat, Ἀμα δ' ὄργον, ὡς Κυθήνης, v. 411. Videat *Baxter*. si vacat, *Adamantium*, et *Polemona*, Physiognomonicos, Περὶ Ὀφθαλμῶν, κ. λ. Et *Socratem* cum *Parrhasio* pictore, et *Clitone* statuaria, disputantem, apud *Xenophontem*, Mirabil. l. iii. fol. 617.

987. Ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας] *Baxter*, solitâ elatus audaciâ, et hanc optimam lectionem mutat, χρῶσι χαλκείων, legitque ἀκούσας εἶδος, quas voces, licet *Anacreonticas*, non hoc in loco sufficere constat. Nam ὁ omnino necessarium. Hi sunt tres illi versus, propter quos ille hanc Oden *Anacreonte* minus dignam judicavit, et quos tamen, nisi ille corripisset, intactos et inexploratos relinqueremus.

Ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, ξδ',

Ἄνὰ βάρετον δονήσω

Ἄεθλ' μὲν ἔπρεσκειται,

Μελέτη δ' ἔπεισι παντὶ

Σοφίης λαχόντ' ἄωτον.

Ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ

Λιγυρὸν μέλ' χροαίνων

Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,

995

Ἄτε

O D E LXIV.

De hâc Oda, si quis carminis genus quærat, recurrat ad tertiam; si quis auctorem, ad ea quæ notamus ad Oden superiorem: Nam licet ipse *Anacreon* hîc laudetur, non ideo sequitur, ipsius poema hoc non esse; quum alias *character* et *stylus* et *vis* sint tanto auctore nequaquam indigni; pluresque ex illo loci à veteribus laudantur, velut ex *Anacreonte*. Et nescio, an hîc *Anacreon* non seipso paulo major videatur, tanta in hâc Odâ *sublimitas*, ut v. 489. ad v. 494. *inclusivè* et 1140. et aliàs. Nonnihil quidem injuriâ temporis passum est hoc *Odarion*, verum plus ex *Amanuensium* incitiâ, qui illi assuebant monstri nescio quid; quod nec illi, nec sibi, quid simile habuit; et præterea omnium erat corruptissimum. Quare illud assummentum aliò nunc relegavi, de quo mox suo loco. Est autem et hîc *Hymnus*, de quâ re diximus ad v. 144. et si mihi credis, elegantissimus et undiquaque consummatissimus, illiusque generis, quod *Προσόδιον* vocatur, de quo *Athenæus*.

991. Ἄνὰ βάρετον δονήσω] *Tmesis* pro ἀναδονήσω. Dicitur λυρίον, κιθάραν, χέλυ, βάρετον — κρέκειν, κρέειν, κροαίνειν, σείειν, πλήσσειν, δονεῖν. — Hinc *Apollinem Theopompus* Δονητὴν vocavit. *Hesych.* Δονασην (l. Δονητην) ἢ Ἀπόλλωνα Θεόπομπον. *Antholog.* fol. 68. Δέξιτερην ὑπ' αὐτῷ ὁπότε πλήκτροισι δονήσω.

992. Ἄεθλ' μὲν ἔπρεσκειται] Alludit ad publica *Græciæ* certamina, præcipue *Pythia*, in quibus omnium primum et præcipuum certamen erat, *Hymnis* in Deum *Apollinem* contendere; quod nunc facit noster. Ità post *Homer.*

Hymn.

64. Hymnus in Apollinem.

Iterum ego barbito ciebo : —

(Certamen quidem non proponitur,
Exercitatio tamen præsto-est cuivis
Poeticæ sortito florem.)

Eburneoque plectro

995

Argutum carmen strepens,

Phrygio modulo vocem-tollam ;

Velut

Hymn. *Apoll.* v. 149. *Pausanias* Φωκικῶν fol. 322. lin. 22. Ἀρχαιοτάλον ὃ ἀγώνισμα μνημονεύουσι, ἔ' ἐφ' ᾧ πρῶτον ἄλλα ἔδρεσαν, ἄσαι Ὑμνον ἐς τ' θεόν. Et primum citharā certabant in Pythiis, Μόνων ὃ κιθαρῳδῶν ἀγωνιζομένων τοπαλαίων, ἐποίησεν ὁ Εὐρύλοχος καὶ τὰ ἑτέρα ὑπάρχειν ἀγωνίσματα, ἐξ Ὑποθέσεώς τινος τ' Πωδάρε Πυθίαν. Vid. plura ad v. 855. et v. 1290. Non hoc jam certamen instat, non publica auctoritate ad quorundam æmulationem jam cano ; vel si legas ἄεθλον, nullum mihi præmium proponitur, nempe δάφνης, *laurus* ; ut in publicis certaminibus ; nihilominus ex naturâ et ingenio impellor ad opus musicum ; canendum, ἔ' c. *Media* in Ἀεθλῶ communis, ut ad *Euripid.* *Phœniss.* v. 19. noto. Vid. infra ad v. 997.

993. Μελέτη δ' ἔπεισι παντί] Ἀσκήσις ὃ προκεῖται παντὶ τῷ εἰδοτῇ εὖ λέγειν, καὶ εἰάν μὴ νομίμως ἀγῶνα εἰσέρχηται. Ἐν πανηγύρει μὲν ἔ' πῶς ἀθλεῖ, ἀλλὰ οἱ δὲ πρὸ Ἑλλήνων εἰς κλῆρον ἀφωρισμένοι· ἰδιώτῃ δὲ σπουδαίῳ καὶ ἐμπειρῶ, ἔξ' ἐς καθ' ἑαυτὸν καὶ τὸ αὐτὸ ποιεῖν, 2 *Tim.* c. ii. v. 5. Ἐάν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, ἔ' σιφαινεῖται, εἰάν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ. Huc refer illud *Periandri*, Μελέτη τὸ πᾶν. *Euripid.* Μελέτη κρεῖττον ὄλβε κτήμα.

994. Σοφίης λαχόντ' αἶων] Σοφίῃ hoc in loco poeticen notat, ut Σοφός, *poetam* ; de quâ re ad v. 860. *Athenæ.* fol. 632. Τῶν μὲν θεῶν Ἀπάλλαντα, τ' δὲ ἡμιθέων Ὀρφίαν μουσικῶτάων καὶ σοφώτατον ἔκρινον. Hunc locum respexit *Pindarus*, *Olympionic.* i. v. 22. Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ Μουσικῆς ἐν αἰῶσι.

995. Ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ] Πλήκτρον τὸ τῆς κιθάρας, ἐν ᾧ κινεῖται χορδὰς, *Hesych.* Pro τας lego τίς. Anglice, *A Quill.*

996. Ἀγγυρὸν μέλος κροαίνων] *Homero* κροαίνων τῷ τοῖς ποσὶ κροῶν. Hic *Absolute* κροῶν, vid. ad v. 991.

997. Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω] Recte *Phrygium* rhythmum vocat,

Ἄτε τίς κύκνῳ Καῦτρον,

Πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων

Ἀνέμῃσιν σύναυλον ἤχην.

1000

Σὺ δέ, Μῦσα, συγχόρευε·

Ἱερὸν γάρ ἐστι Φοῖβε

Κιθάρῃ, Δάφνῃ, Τρίπυς τέ.

Λαλέω δ' ἔρωτα Φοῖβε,

Ἀνεμῶλιον τ' οἶτρον·

1005

Σαόφρων γάρ ἐστι κέρη·

Τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον,

Φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν,

ΦΥΤΟΝ

cat, qui nempe ἦθεος dictus, et circa Hymnos ac res sacras versabatur. *Lucian. in Harmonida*, τῆς ἀρμονίας ἐκείνης ἀφ' οὗ φυλάττειν τὸ ἴδιον· τ' Φρυγίον, τὸ ἦθεον· τ' Ἀλφειοῦ, τὸ βακχικόν· τ' Δωρίον, τὸ σεμνόν· τῆς Ἰωνικῆς, τὸ γλαφυρόν. In quem locum confer *Apulei Floridorum* l. i. p. 488. *Seu tu velles Æolium simplex, seu Asium varium, seu Lydium querulum, seu Phrygium religiosum, seu Dorium bellicosum.* Vid. plura ad *Euripid.* nostrum in *Tract. de Tragœdia*, §. xi. *Camerarii* *Histor. Meditat.* l. i. c. xviii. fol. 58. Prior syllaba in ῥυθμῷ communis, ut in αἰθλῳ, v. 992.

998. Ἄτε τίς κύκνῳ Καῦτρον] Nonnulli male legunt εἴτε pro ἄτε, ut *Spanheim.* ad *Callimach.* Del. v. 464. Locus respicit illud *Homer.* *Iliad.* β'. v. 461. — κύκνων δολιχοδείραν, Ἀσία ἐν λειμῶνι, Καῦτρίου ἀμφὶ ρέεθρα. Ἐνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερόγεασι. Καῦτρος autem et Καῦτρον, ut Κάπρον, κάπριν. Prior syllaba in Κύκνῳ communis, ut *Horat.* l. iv. Od. 3. *Donatura cygni, si libeat, sonum.* Ita media in αἰθλῳ corripitur v. 992. Prior in ῥυθμῳ, v. 997. et plura ejusmodi noto ad *Euripid.* *Phœniss.* v. 19.

999. Πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων] Alludit amplius ad prædictum *Homeri* locum, ἀγαλλόμεναι πτερόγεασι, quod forte dum canunt, pennis plaudunt. Et *Hymn.* xx. v. 1. Φοῖβε, σὲ μὲν καὶ κύκνος ὑπὸ πτερόγων λέγ' αἰεῖδι. Hinc *Pratinas*, Οἷός

Velut quidam cygnus Caystri,

Candidis alis modulans

Vento simul-sonantem vocem.

1000

Tu vero, Musa, unà tripudiatō :

Res etenim Phœbo sacra est

Cithara, Laurus, et Tripus.

Eloquor itaque amorem Phœbi,

Supervacuum furorem ;

1005

Castā etenim est puella :

Stimulum quidem *illum* evasit,

Naturæque mutavit formam,

Et

τε Κύκνον ἄδοντα ποικιλόπτερον μέλῳ. De Cygnea cantione, videtis quæ nos ad *Euripid. Helen. v. 1115. Hercul. Fur. v. 692. Electr. v. 151. Ælian. Animal. l. x. c. 36. Socrates apud Platon in Phædo §. 23. fol. 124. Edit. Cantabrig. 'Αλλ' οἱ Κύκνοι, ἄτε, οἶμαι, τῷ Ἀπόλλωνι ὄντες, μαντικοί τε εἰσι, καὶ προειδότες τὰ ἐν ἄδου ἀγαθὰ, ἄδουσι τε ἐτέρπονται, ἐκίνῳ τὴν ἡμέραν λαβερόντες, ἢ ἐν τῷ πρόδεν χρόνῳ. Martial. *Dulcia defecta modulatur carmina lingua Cantator cygnus funeris ipse sui. Conrad. Rittersbusius in Oppian. Cyneget. l. ii. v. 544. multo plura ex auctoribus. Olaus Wormius testes illorum cantionis adducit, Musæ. l. iii. c. 13.**

1001. Ἰερὸν γὰρ ἐστὶ φοῖβου] Hoc distichon ex *Anacreonte* laudatur ab *Ezekiele Spanheimio* in *Callimach. Hymn. Del. v. 399.*

1003. Κιβάρη, Δάφνη, Τρίπυς τε] Prior syllaba ῥ Δάφνη communis, ut suprà ad v. 992, 997, 998.

1006. Σαόφρων γὰρ ἐστὶ κάρη] Nempe *Daphne*, de qua *Parthenius, Ἑρωτικῶν, c. 15. Ovid. Metamorph. l. i. §. ix. Γεωπονικῶν l. xi. c. 2. maxime hujus hymni explicationi facit et illud à p. 303. Σωφροσύνην ὀνομάζουσι Δάφνην.*

1007. Τὸ μὲν ἐμπέφυγε κέντρον) Τουτέστιν, Ἀπόλλωνι ἔρωτα, ὃν καὶ οἶσρον εἶπεν. Ἄλλως, Κέντρον) αἰδοῖον ἀνδρείον, ὡς Σωτάδης, Πτολεμαῖω τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς γήμαντι, Εἰς οὐχ ὅσην τρυμαλινὴν τὸ κέντρον αἰδεῖς.

1009. Φυτὸν

Φυτὸν εὐθαλὲς δ' ἐπήχει.

Ὁ δὲ Φοῖβος, ἦε Φοῖβος,

1010

Κρατέειν κόρῳ νομίζων.

Χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον

Ἐδόκει τελεῖν Κυθήρῳ.

Ἄγε, θυμέ, πῇ μέμνησας,

Μανίην μανεῖς ἀρίστην;

1015

Τὸ βέλτε φέρε κρατύνων,

Σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθης.

Τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης

Ἄφες, ὦ θεὸς ἐνίκα.

Τὸν Ἀνακρέοντα μιμῶ,

1020

Τὸν αἰοίδιμον μελιστῆν.

Φιάλην

1009. Φυτὸν εὐθαλὲς δ' ἐπήχει] Ita in *Imperfecto* lego, pro veteri ἐπηχεῖ in *Præsenti*, quod hactenus malè obtinuerat. Ita versu proxime sequenti, ἦε lego ab εἶμι, εο, de qua voce *Etymolog.* in v. Ἡεῖν i. e. ἦειν, et mox v. 1013. ἔδοκει.

1010. Ἡε] ἐπορεύετο. Vid. ad v. 1009.

1013. Ἐδόκει τελεῖν Κυθήρῳ] Ita suprà v. 351. Τελεῖν τὴν Ἀφροδίτῳ.

1015. Μανίην μανεῖς ἀρίστην] Ὁξύμωρον illud elegans, μανίην ἀρίστην, et v. 759. σώφρονος λύσσης, et v. 894. χαριέντως τε μανῆναι, et v. 1023. Φιάλῳ λόγων ἐραννῆν, et v. 1027. Νεερὸν οἶνον, et v. 1278. Νέκταρ μελικόν, hæc omnia poetæ *seriam* sobrietatem, *simulatam* ebrietatem docent; ut in ejusdem vita ostendimus. Vid. ad v. 1186. Socrates in Platonis *Phædro*. Ἐρωτικὴν μανίαν ἐφήσαμθ' ἀρίστην εἶναι.

1016. Τὸ βέλτε φέρε κρατύνων] Hæc *Metaphora* frequens poetis: Homero, *Odyss.* χ. v. 6. Euripid. *Troad.* 444. *Ion.* v. 256. et v. 1411. Pindari *Olympionic.* 2. 149. Πολλὰ μοι τῶ ἀγκῶν ὅκτι βέλη εἶδον ἐντὶ Φαρέτρας, Φανάν-

τα

Et planta facta semper-virens resonabat.

At Phœbus, ibat quidem Phœbus, 1010
Potiturum-se puellam putans,
Viride vero carpens folium
Putavit se exercere Venerem.

Age, anime, quorsum insanis,
Insaniam insaniens optimam? 1015
Jaculum profer vi-adhibitâ,
Ut, scopo percusso, abeas:
Arcum autem Veneris
Omitte, quo Deos vicit.

Anacreontem imitare, 1020
Famofum illum poetam: Phialam

τα συντοῖσιν. Et v. 160. Ἐπεχε σκοπῷ τόξον, ἄγε. θυμέ.
Verum qui *Anacreontis* hanc Oden ideo negant, quod imitatio *Pindari* videatur, nesciunt, ideo et esse illius argui posse; quòd hunc locum sit *Pindarus* imitatus, ut multos alios.

1018. Τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης] Cur τόξον Ἀφροδίτης vocat, cum omnes fere poetæ *Cupidinem* arment arcu, et ab illo *Apollinem* etiam ictum *Ovidius* doceat, *Metamorph.* l. i. §. ix? Respondeo, *Cupido*, filius *Veneris*; atque proinde illius arma, ut à matre comparata, illique donata, matris etiam quodammodo habenda. Quin tela *Veneri* tribuuntur à *Theocrito*, *Cyclop.* v. 16. Κυπρίῳ ἐν μεγάλας, τό οἱ ἥπαι πᾶς βέλεμνον, et *Moscho*, *Europ.* v. 75. Θυμὸν ἀνω-ἵστοισιν ὑποδμηθεὶς βέλεσσι Κύπριδος.

1019. Ἀφες, ᾧ θεὸς εἰνίκα] Pro veteri ᾧς, ego ᾧ scribendum judico; ut et *Faber*, *Fabri* filia, *Æmyl. Portus*, *Longepierre* &c.

1020. Τὸν Ἀνακρέοντα μιμῶ] Hoc est, teipsum metire; quasi diceret, Quum sis *Anacreon*, hoc est puerorum et hilaritatis celebrator, ne tu Divorum amores tangito. Ita *Horat.* l. iv. Od. vi. de se, *Vatis Horati*; et *Virgil.* *Georgic.* l. iv. v. 563. Illo *Virgilium* me tempore dulcis alebat *Parthenope*.

1022. Φιάλη

Φιάλην θέπινε παισὶ,
 Φιάλην λόγων ἔραννῃν,
 Ἴνα Νέκταρ ποτοῖο
 Παραμύθιον λαβόντες,
 Φλογερὸν φυγόντες ἄστρον,
 [Νοερὸν πίωνσιν οἶνον.]

1025

Εἰς χρυσὸν, ξέ.

Ὁ δραπέτης ὁ χρυσὸς

Ὅταν

1022. Φιάλην θέπινε παισὶν] Qui hunc locum ex *Pindaro* haustum volunt, cur non æque potuerunt suspicari ex *Anacreonte* traductum à *Pindaro* per imitationem; ut supra dixerim ad v. 1016. Vid. *Pindar. Olympionic. xvii. v. 1. ad 5.*

1023. Φιάλην λόγων ἔραννῃν] Vid. ad v. 1015. Confer. v. 1190. Ἐμὲ γὰρ λόγων χάριν οἱ παῖδες ἀν φιλοῖεν. κ. λ

1024. Ἴνα Νέκταρ ποτοῖο] Pro δὲ, lego ἵνα. Hoc Νέκταρ esse νοερὸν, res ipsa et contextus docet, ut pluribus ostendo ad v. 1027. Νέκταρ ποτοῖο, pro Νεκταρές ποτῆ, et hoc pro ὠδῆς, ut *Pindar. Νέκταρ χυτὸν, Μοισῶν δόσιν* vocat. *Olymp. Od. vii.*

1025. Παραμύθιον λαβόντες] Alludit eruditus poeta ad illud *Homeri Odysf. δ. v. 221. Αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον* — Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων.

1026. Φλογερὸν φυγόντες ἄστρον] *Litera* spectat, quod et illud *Alcæi. Τέγγε πνεύμονας οἶνον. Τὸ γὰρ ἄστρον περὶτέλλεται.* Et ita *Horatius* vertit, *Caniculæ vitabis æstus.* Ἄστρον hic primario et emphatice pro ἡλίον. *Figura* vero respicit ad ἄστρον Ἀφροδίτης, stellam *Veneris*, quam *Nonnus* πυρόεσαν vocat. De Amore, *Moschus Idyll. i. v. 7.* — πυρὶ δ' ἑκελός' ἄμματα δ' αὐτὰς διμύλα κ' φλογόεντα, et v. 23. — πολὺ πλεῖον δὲ οἱ αὐτὰς Βαῖα λαμπρὰς εἶσα τ' ἄλιον αὐτὸν ἀναΐθει. Et *Musæus* arma *Cupidinis* ignea vocat, v. 40. — Φλογερὸν φαρέτριον et v. 41. — πυρπνεύοντάς οἱς ἔσας.

1027. Νοερὸν πίωνσιν οἶνον] Hunc versum ex meis addo, ut sensus adimpleatur. Νοερὸν autem οἶνον dico, ut ipse auctor

Phialam præbibe pueris,
 Phialam carminum amabilem,
 Ut ità Nectaris poculenti
 Solamen fumentes,
 Igneum vitantes sydus,
 [Intellectuale bibant vinum.]

1025

65. In Aurum fugitivum.

Fugitivum aurum

Quum

auctor v. 1023. Φιάλην λόγων dixit, et v. 759. σάφρονά λύσαν, et v. 894. Χαρίεντως μαῖνῃναι, et v. 1015. Μαίνῃν μανίεις ἀρίστην, et v. 1278. Νέκταρ μελικόν. Vid. ad v. 1015. Proclus, Hymn. *Veneris Urania* — νοεροῖο γάμου, νοερῶν ὕμνων, et — νοεροῖσιν οἰσιύουσι βελέμνοισι Ψυχῆς. Atque ita jam hæc *Ode* omnium pulcherrima feliciter absolvitur. Quæ enim antea illi appensa fuerant, nullibi minus apte poni posse videbam, quam hoc in loco. Nobis itaque *morbida* primum a *sanis* erant separanda; deinde ubinam maxime pertinerent, attendendum; et sic nostro tandem, aliorumque non paucorum judicio, videntur ad finem *Auri Fugitivi* commode attexi posse.

O D E LXV.

Hæc *Ode* ejusdem generis cum omnium *prima*, at mirum in modum hætenus corrupta et deformata: quam ideo *Grammaticastri*, qui illi impares erant, rejiciebant. At quum in *Vaticano* MS. etiam extet, nobis non est desperandum; nam et sic antiquitas illius apparet, quanquam parum aut nihil in emendatione ab eodem adjuvemur. Conabimur utcunque; et candidi homines modestam et alacrem industriam laudis loco ponent.

1028. Ὁ δραπέτης ὁ χρυσὸς] Olim μ' ὁ χρυσὸς, ego vero τὸ μ' rejicio, quoniam in sequenti versu με occurrit. Prior syllaba ἔ δραπέτης omnino longa, ut *Sophocl.* Ajax. v. 1303. Οὐ δραπέτῳ τ' κλῆρον εἰς μέσσην καθεῖς, et *Palladas* Antholog. l. i. c. 80. fol. 113. Ἄν μὴ γελῶμεν τ' βίον τ' δραπέτῳ.

Ὅταν φύγη μὲ κραιπνοῖς,

Διηνέμοις τε, ταρσοῖς,

1030

Ἄει δ', αἰεὶ με φεύγει·

Οὐ μιν δίοιμι· τίς γὰρ

Μισθὸν δέλει τι θηρᾶν;

Ἐγὼ δ' ἄφαρ λιαθεῖς

Τῷ δραπέταο Χρυσῷ,

1035

Ἐμῶν φρενῶν μὲν αὖραις

Φέρειν ἔδωκα λύπας·

Λύρην δ' ἐλὼν αἰείδω

Ἑρωτικὰς αἰοιδάς.

Πάλιν δ' ὅταν μὲ θυμὸς

1040

ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,

Προσεῖφ' ὁ δραπέτης με,

Φέρων μέθην ἄφροντιν,

Ἐλὼν

1029. Ὅταν φύγη μὲ κραιπνοῖς] *Vatican. MS.* Ὅταν μὲ φεύγῃ κραιπνῶς, nullo metri respectu.

1031. Ἄει δ' αἰεὶ με φεύγῃ] *Vatican. MS.* Ἄει, αἰεὶ, non æque bene. Repetitio autem emphatica, ut v. 481.

1032. Οὐ μιν δίοιμι.] Δίοιμι, ἀντὶ τοῦ διαίκοιμι, παρὰ τὸ δῖω, διαίω. Λέξις Ὀμηρική, *Iliad.* π'. v. 246. Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ ἀπὸ ναῦφι μῶαχην ἐνοπὴν τε δῖται, et χ'. v. 189. Ὡς δ' ὅτε νεῖρόν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δῖται. Et hinc in locum τῷ δίοιμι, vocula διαίω, successit. Vocibus autem *Homerici* libenter usum *Anacreonta* passim probamus.

1033. Μισθὸν δέλει τι θηρᾶν] Olim μισθῶν, quod ferri forte potest, at μισθῶν potius vim sensus assequitur; ut concordet cum τῷ, quare ita lego cum *Fabri* filia, et *Longepierre*. Ut *Antholog.* l. i. c. 74. fol. 107. Μισθῶντα μὲ τάλας Χρυσὸς ὁ πορνοφίλας. Legebam ego olim, δέλει μισθῶντα θηρᾶν, ut sit *Aurum* personatum; non quod nescirem μισθῶντα primam producere; vidi enim *Spondaum* etiam in secundo loco aliquando poni, *Trochaici* certe versus, ut v. 948. Ἔε. Quod tamen rarissime in *Iambis* factum invenio, à magnis auctoribus.

1034. Ἐγὼ

Quùm fugit me pernicious,
 Ventósque-æquantibus, plantis, 1030
 (Semper autem, semper me fugit)
 Non illud utique persequor: Quis enim
 Inimicum vult aliquid venari?

Ast ego statim summotus
 A fugitivo illo auro, 1035
 Meæ mentis sanè ventis
 Portare trado curas,
 Lyrámque sumens cano
 Amatorias cantiones.

E contrario, quandò ità me animus 1040
 Contemnere opes docuerit,
 Compellabat fugitivum illud me,
 Adducens remulentiam curis-vacuam; Ut

1034. Ἐγὼ δ' ἄφαρ λιαθεῖς] Phrasis Homérica, ut *Iliad.* α. v. 349. Δακρύσας ἐτέρων ἄφαρ ἔζητο, νόσφι λιασθεῖς Et λ. v. 80. — ὃ ὃ νόσφι λιαθεῖς τῶν ἄλλων. Et φ. v. 255. — ὑπαίθα ὃ τοῖο λιαθεῖς. *Casum* autem, ut vides, non nisi *Genitivum* habet, quare sequentis versus emendatio magis authentica.

1035. Τὲ δραπέταο χρυσῷ] Ita lego pro corrupto illo, Τὰ δραπέτα τῷ χρυσῷ, in hoc enim genere, necesse omnino, ut *antepenultima* sit brevis; et ostendi modo, *Genitivum* semper ad Participium λιαθεῖς requiri.

1036. Ἐμῶν φρενῶν μὲν αὖραις φέρειν ἔδωκα λύπας] Hunc locum *Horatius* ad verbum expressit, ut ostendo ad v. 609. Quod magnum erit argumentum pro auctoritate hujus *Ode*, utut hæctenus depravatæ.

1037. φέρειν ἔδωκα λύπας] Ordo, Ἐδωκα λύπας ἐμῶν φρενῶν αὖραις, φέρειν αὐτάς, ἀντὶ τῆς, ἵνα φέρωσι, quam ipsam *Syntaxin Horatius* imitatur loco modo laudato.

1042. Προσεῖφ' ὁ δραπέτης με] Ita pro male locato illo, Προσεῖπεν ὁ δραπέτης, metri necessitate postulante.

1043. Φέρων μέδην ἀφροντίων] Olim Μέδαν δ' οἱ φρεντίδων, quod nonnulli mutabant in Μέδαν μοι φρεντίδων. Sed quis

Ἐλὼν μιν ὥς μεθήμων
 Λύρης γένοιμι δηρόν.

1045

Ἄπισ', ἄπιστε χρυσέ,
 Ἐς τ' ἂν δόλοισ μέ θέλγης;
 Πλέον τὰ νῦν χρυσῷ,
 Πόθεις πλέον τ' αἰεῖν.

Σὺ γὰρ δόλῳ φθόνῳ τέ
 Ἔρωτ' ἔθης ἄφρονον,
 Λύρην τέ χρυσόπατον.

1050

Φιλημάτων

unquam dixit μέδαν φροντίδαν; Μέδαν fane φάρμακον φροντίδαν dixeris. Quare μέδω ἀφροντιν lego ego, ut *versus* et *sensus* sibi consent. Ita *Horat.* l. i. Od. 7. *Nunc vino pellite curas.* Vid. *Proverb.* c. xxxi. v. 6, 7. Et *Simonides*, Πῶς, πῶ' ἐπὶ συμφοραῖς, ὦ παῖ.

1044. Ἐλὼν μιν ὥς μεθήμων] *Vatican.* MS. μεθήμων, pro μεθ' ἡμῶν, recte; ut *Fabri* quoque filia, et *Longepierre*. Qui auro abundant, Musarum studio solent remittere: *Paupertas* extudit artes. Non tamen hoc illos defendit, qui erga doctos ingrati sunt. Multo magis deceret, *divites* et *magnates* viros doctorum hominum consortio frui, eosque liberaliter tractare; quam *Gallica* mancipia, et fidicinum turbam, scortorumque et canum longum ordinem nutrire, cum salutis famæque et animarum dispendio.

1045. Λύρης γένοιμι δηρόν] Pro γίνωμαι, lego γένοιμι metri causa; ὥς enim cum *Optativo* etiam *Homero*, *Iliad.* φ. v. 605. Ὡς αἰεὶ ἔλποιο κηχέσας ποσσὶν οἴσω. Pro λαρόν jamdudum docti viri substituerant δαρόν ego, ne *Iones Doricè* loquantur, δηρόν.

1047. Ἐς τ' ἂν δόλοισ μέ θέλγης] Cum interrogatione sumendum, et est phrasis *Homericæ*, *Iliad.* φ. v. 604. δόλω δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων. *Vatican.* MS. Μήτ' ἂν δόλοισ μέ θέλγης haud male. De voce ἔς τε diximus ad *Euripid.* *Andromach.* v. 1266.

1048. Πλέον τὰ νῦν χρυσῷ] Ita corrigo, Πλέον χρυσῷ νῦν, vel, si facile in *Iambis* admittatur *Spondeus* in secundo loco, vid. ad v. 1033. legerem, Πλέον χρυσῷο νῦν. Verum

Ut accepto illo, remissus

Ergà lyram fiam diú.

1045

O infidum aurum,

Quousque me dolis permulceas?

Plus fidiculæ valent auro,

Et plus, amores canere.

Tu etenim dolo, invidiâque

1050

Amorem reddidisti evanidum,

Lyrámque auro-conspersam: Osculorúm-

Verùm nec hoc tutum, et τὰ νῦρα, potius Emphascæus causa, sensumque pariter et versum suis numeris implet.

Simile illud *Apollonidæ*, Antholog. l. i. c. 26. fol. 35.

Οὐ γὰρ δὴ πλεονεξία Μῆσα χειροτέραν. Vid. fol. 108. Οὐ τὸ ζῆν

χαρίσασθαι κ. λ. Proverbium sane *Hispanicum* præfert ingenium opibus, *Mas vale Saver, y Haver*, Plus valet scire,

quam habere. Sciendum, hoc in loco, τὰ νῦρα, ἀντὶ τῆς

ἡ Μυστικῆς, per *Metalepsin*, ut *Virgil. Eclog. i. v. 70. Post*

totidem mea regna videns mirabor aristas.

1049. Πόθος πλέον τ' αἰεΐδω] Ita ex conjecturâ pro monstro illo, Πόθος κέκλυδι αἰεΐς, ratione ad literarum vestigia habitâ; ut sit ordo et sensus, Πλέον ἐστὶ τὰ νῦρα, καὶ ἡ Μυσικὴ, χρυσὸς, καὶ τὸ αἰεΐδω πόθος καὶ ἱραντικαὶς αἰοιδας, ut supra v. 1039. Πλέον καὶ φέρτερον χρυσὸς, πόθος αἰεΐδω.

1050. Σὺ γὰρ δόλω φθίνω τε] Quæ sequuntur ex hinc olim ad *Apollinis* hymnum per errorem non simplicem annexa erant; quum ne ejusdem carminis essent generis, cum illa Oda: Videor nunc suum in locum recte reponere: si quis rem attentius considerarit. Veterem lectionem, Σὺ γὰρ δόλω, σὺ τοι φθίνω, in ordinem reduco. Vid. ad v. 1057.

1051. Ἐρωτ' ἔθης ἄφαντον] Pro ἔθης lego ἔθης, ab ἔθω, Aorist. β ut ἔδω &c. Pro ἀνδράσι lego ἄφαντον, sensu et versu postulante.

1052. Ἀνέλω τε χρυσόπασον] Olim Ἀνέλω δὲ ἀλίπασον εὔ, nullo sensu. Mutavi itaque ὃ in τὲ, et ἀλίπασον in χρυσόπασον, quod à πάσῳ nam et *Naxianx. χρυσόδοτον κινάριον* vocat. De lyra, cithara, chely, testudine, vid. D. *Edwardi Sherburne* Notas ad illud *Senecæ Medææ*, v. 357.

Φιλημάτων ἢ κενῶν,
 Πόθων, κύπελλα κίρνης·
 Ὅταν θέλῃς ἢ, φεύγεις·
 Ξένοισι δ' ἄγχι Μουσῶν
 Δολίοις, ἄπις', ἀρέσκεις·
 Ἐμοὶ δὲ τῷ λυρωδῶ
 Μίσσας ποιεῖς ἀποίχες.
 Λύρης δ' ἐμῆς αἰοιδῇν
 Οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.

1055

1060

[Σὺ, Χρυσέ, γῶν ἀπελθε]
 Ἀχανδέας δ' οἰνοῖς,
 Αἶγλην τὲ λαμπυρίζοις.

Εἰς

Cum *Pieria* resonans cithara *Thracius Orpheus* &c. Et *Orpheus* χρυσολύρης dicitur *Antholog.* fol. 502.

1053. Φιλημάτων δὲ κενῶν] Ut modo ἢ, in τὲ mutavi, ita nunc τὲ in δὲ transfero. *Epitheton* vero κενῶν *modestiam* poetæ notat, quodque Ἀφροδίτῃ πανδήμῳ nil litet.

1054. Πόθων κύπελλα κίρνης] Πόθων ponitur per *Appositionem* ad Φιλημάτων. Κίρνης ἢ κίρνημι. Hic autem iensus, Σὺ μὲ, ὃ ἄπιστε χρυσέ, κύπελλα Φιλημάτων τὲ κενῶν καὶ πόθων, καθαῖα αὐτὰ ὄντα καὶ ἀκρατά, κίρνης κακῶ Φαρμάκῳ Φιλαργυρίας κ. λ. *Heinsii* codex pro πόθων legit ποτῶν, frigide, pro κίρνη, κίρνη, aliquanto sanius, licet in *persona* falsus.

1055. Ὅταν θέλῃς δὲ φεύγεις] Pro. φεύγῃς lego φεύγεις. Ratio obvia.

1056. Ξένοισι δ' ἄγχι Μουσῶν] *Distichon* ex hinc, loco suo motum, post φεύγεις pono; ut sit ordo, Ὅταν δ' ἐθέλῃς, φεύγεις, καὶ ξένοισι δολίοις, ὃ ἄπιστε, ἀρέσκεις. Pro Μουσῶν, *Fabri* filia et *Longepierre* Μουσῶν legunt; *Phrygas* enim poeta innuit *Mysorum* vicinos, ob *Laomedontæ* perjuriam *Trojæ*. Hospites vocat; quod *Ionia* et *Phrygia* sint *Asiæ*.

1057. Δολίοις, ἄπις', ἀρέσκεις] Vox ἄπιστε versus hos ostendit recte jam nunc ordinari, et ad *aurum fugitivum* referri, cui v. 1046. Ἀπισ', ἄπιστε Χρυσέ. Quare et hic pro ἄπιστοισι lego ἄπις', ut ibidem, versus causa; ut et ἀρέσκεις

pro

Osculorúmque sanctorum,
 Amorum *nempè*, pocula polluis et conturbas:
 Et quandò vis, fugis;
 Hospitibúsque juxta Myfos
 Dolosis, ô infidum, places:
 At mihi lyrico illi poetæ
 Musas facis extorres.

1055

Lyræ tamen meæ cantionem
 Neutiquam relinquam tantillum.
 [Tu, aurum igitur hinc faceffas,] [*tuis,*
 Eosque, qui nihil omninò habent, excites *donis*
 Et splendorem tuum fulgurantem ostendas.

66. In

pro ἀνδάνεις, est autem hic *Anapæstus* in *prima* sede pro *Iambo*, ut in *tertia* Oda.

1058. Ἔμοι δὲ τῷ λυραδῶ] Pro λυροκτύπη lego λυραδῶ, quum nulla sit vox istiusmodi; est enim λυροκτύπος, non λυροκτύπη. Et lex versus λυραδῶ postulat.

1059. Μῦσαι ποιεῖς ἀπείκους] Pro φρεσίν, lego ποιεῖς, sensu postulante. *Spondeum* in *prima* sede hujus versus admit-
 ti ostendo ad *primam* Oden.

1060. Λύρης δ' ἐμῆς ἀοιδῆν] Hoc loco, sensum ut aper-
 tum facias, ponas mecum hoc *Distichon*, quod olim post
 v. 1055. sequebatur: et reliqua etiam, quomodo nos or-
 dinamus, accipias.

1061. Σὺ, Χρυσέ, γέν' ἀπέλθε] Hunc versum intra cancel-
 los positum addo, ad sensum loci complendum.

1062. Ἀχανδέας δ' ὀρίνοις] Ἀχανδῆς hoc in loco ab a
Privativo et χανδάνω, cui contrarium πολυχανδῆς, multa
 rum rerum capax, et proinde plenus, dives, vox *Theocrito* et
Nonno usurpata. Ἀχανδῆς itaque pauper; et maxime ege-
 nos *Anacreon* hac voce denotat, quique nihil habent.

1063. Αἶγλῳ τε λαμπυρίζοις] Olim λαμπρυνοις, quod
 versui satis non erat; λαμπυρίζοις vero, ut est lectio, quæ
 prioris lectionis vestigiis proxime accedit, ita versui sensui.

Εἰς τὸ Ἑαρ, ζγ.

Τί κάλλιόν ἐστι βαδίζῃν,

Ὅπως λειμῶνες κομῶσιν,

1065

Ὅπως λεπὴν ἡδυτάτῃ

Ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὖρην;

Κλῆμα τὸ Βάκχειον ἰδεῖν,

Χ' ὑπὸ τὰ πέταλα δύναι,

Ἀπαλὴν παῖδα κατέχειν,

1070

Κύπριν ὅλην πνέεσαν;

[Οὐ τὸδε τοῖ καλὸν ἐστίν;]

ζζ'. Ω

que quam optime quadrat, et est vox omnino authentica, ionatque *corusco, scintillo, fulgeo*, ut *aurum*; qua voce nihil aptius huic loco. Ita certe *Theophrastus* περὶ λίθων fol. 220. Καταδιῆσαι δὲ φασὶ καὶ εὐρεῖν τὴν ἐργασίαν Καλλίαν τινὰ Ἀθηναῖον, καὶ τὴν ἀργυρίαν, ὅς οἱ μὲν ἔχον τὴν ἄμμου χρυσίον, ἀλλὰ τὸ ΛΑΜΠΥΡΙΖΕΙΝ, ἐπραγματεύετο, ἔτι μὲν λέγειν. ἐπεὶ δὲ ᾔσθετο, ὅτι οὐκ ἔχον, τὸ δὲ τῆς ἄμμου κάλλος ἐθαύμαζε, ἀλλὰ τὴν χρόαν, ὅπως ἐπὶ τὴν ἐργασίαν ἦλθε ταύτην.

Q D E LXVI.

Hoc *Odarion* nonnihil est passum; sed non ultra modum; et præcipuus istius defectus videtur, quod non sit iustum poemation, at ἀπόκομμα potius; licet nec in illo *versus* sit sibi satis constans, nec *sensus* per omnia satis expeditus: At hoc aliquomodo politius factum iri speramus. Illud certe *Vossius* in *Vaticano* MS. reperit.

1064. Τί κάλλιόν ἐστι βαδίζῃν] Ita lego, pro Τί καλὸν ἐστι βαδίζῃν, sensu postulante, et ἔ subaudito ante βαδίζῃν, atque ita versus *Anapesticus*, *Dimeter*, *Catalecticus*, constans ex *Iambo*, duobus *Anapestis*, et syllaba. γρ. Ὅτι καλὸν ἐστι βαδίζῃν.

1065. Ὅπως λειμῶνες κομῶσιν] Si λείμματις legas, pro λειμῶνες (quæ vox *Euripidi* plus semel usurpata, ut videre est ad *Phœniss.* v. 1564.) tum versus erit *Trochaicus*, *Dimeter*, *Catalecticus*, cum *Iambo* tamen in prima sede; sed

66. In Ver.

Quid pulchrius est, quàm ambulare,

Ubi prata luxuriant,

1065

Ubi tenuem suavissimam

Respirat Zephyrus auram?

Quàm palmitem Bacchicum tueri,

Et sub foliis latere,

Mollem puellam habere

1070

Venerem totam spirantem?

Nonne hoc pulchrum est?

67. O

sed vide, annon *Spondeus* adhiberi possit in *secunda* sede *Trochæi*, ut notamus ad v. 948.

1066. Ὅπερ λεπτήν ἰδυτάτην] Versus *Choriambicus*, ex *Epitrito* primo et *Choriambo*. γρ. λεπτός. Tum *Iambum* et *Trochæum* excipient *Trochæus* et *Iambus*, ut sit *Antisphaisticus ἀντισφασμικός*.

1067. Ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὐρῶν] Versus constat ex *Anapæsto*, *Tribrachy*, et *Spondeo*, vel ex *Pæone* tertio et *Ionico* ἀπ' ἐλάσσονος. De *Zephyro*, vid. D. *Edwardi Sherburne* Notas in *Senecæ Hippolyt.* v. 12. *Zephyrus Vernas* evocat herbas, ubi hic locus.

1068. Κλήμα τὸ Βάκχειον ἰδεῖν] Versus *Choriambicus Dimeter*, constans ex duobus *Choriambis*.

1069. Χ' ὑπὸ τὰ πέταλα δῦναι] Constat ex *Pæone* primo et *Ionico* ἀπ' ἐλάσσονος.

1070. Ἀπαλὴν παῖδα κατέχειν] Versus constat ex *Ionico* ἀπ' ἐλάσσονος et *Pæone* quarto. Olim κατέχων, verum *Vatican. MS.* κατέχειν legit, et ita legendum apparet, ut sit τί κάλλιον τῷ βαδίζειν, ἰδεῖν, δῦναι, κατέχειν; dixerat prius — κέρων κατέχων v. 620.

1071. Κύπριν ὅλην πνίουσαν] Ita suprâ v. 649. Τὸν ὅλας ποθεῖντα μολπᾶς. Versus autem constat ex *Choriambo* et *Amphibrachy*; vel ex *Dactylo* et duobus *Trochæis*.

1072. Οὐ τόδ' τοι καλὸν εἶναι] Tale quid videtur ad sensum supplendum desiderari; verum ne fraudem facere videar, intra cancellos pono, sicut meus est mos. Est autem *Dactylicus, Dimeter*.

ΞΖ.

ὦ παῖ, παρθένιον βλέπων,
 Δίζημαί σε, σὺ δ' οὐκ αἶεις,
 Οὐκ εἰδώς, ὅτι τ' ἐμῆς
 Ψυχῆς ἠνιοχέεις.

1075

ΞΗ.

Ἐγὼ δ' ἔτ' ἂν Ἀμαλθείης

Βαλοίμην

O D E LXVII.

Jucundissimum hocce fragmentum extat apud *Athenæum* fol. 564. ex quo *Henricus Stephanus* aliique dehinc collegerunt; at nemo hactenus *versus* genus exposuit: Cum constent omnes *versus Metro Glyconio*, excepto ultimo. Qui *Pherecratius* dicitur et *Glyconio* generi amat adhiberi, præsertim in clausula, ut probamus ad *Od. LX*. Videtur hic locus ad *Cleobulum Amasium* pertinere.

1073. ὦ παῖ, παρθένιον βλέπων] Elegentiam hujus dicti *Glycera* meretrix exponet apud *Athenæ.* l. xiii. fol. 605. Τότε γὰρ καὶ οἱ παῖδες εἰσι καλοὶ, ὡς Γλυκίρα ἔφασκεν ἢ ἑταίρει, ὅσον εἰκόασι γυναικὶ χρόνον, κατὰ πρὶν ἰσορεῖ Κλέαρχος. Verum nequis supercilio notandus offendatur, quasi hæc *παιδρασίαν* oleant, dico minime esse necesse, ut hæc in sua persona proferat poeta; potuit mulieri cuidam hæc verba affingere. Virgineus pudor in pueris maxime commendatur, ut *Euripid.* Αἰδώς ἐν ὀφθαλμοῖσι γίγνεται, τέκνον. Αἰδώς καὶ σ' ἐκὼν εἶχεν ἑμματα, *Sappho.* Et *Ovid.* *Metamorph.* l. viii. §. 4. Tales erat cultu facies, quam dicere vere *Virgineam* in puero, puerilem in virgine posses. *Tibull.* l. iv. *Eleg.* 4. — at illi *Virgineus* teneras stat *Pudor* ante genas. Vid. plura apud *Longepierre.*

1074. Δίζημαί σε, σὺ δ' ἐκὼν αἶεις] Ita certe in *Scanfione* legendum, quasi αἶεις, *δισυλλάβως* scribendum; cum sit pro αἶεις, ab αἶω, audio. Priorem αἶεις in hoc versu corripit, ut aliæ similes syllabæ, v. 147, 941. ubi *Ἀθαίς* *Mediam* corripit, et mox v. 1077. ubi *Ἀμαλθείης* *Penultimam.*

67.

O Puer, virgineum quid tuens,
Quæro te; tu verò minimè audis,
Nescius, quòd meæ
Animæ geras-imperium.

1075

68.

Ego verò neque Amalthææ

Velim

O D E LXVIII.

Bellissimum hoc fragmentum extat apud *Strabonem* l. iii. fol. 151. Verum nec *Casaubonus* in locum, nec *Henricus Stephanus*, hos versus ad metrum suum redegerunt; quod nullo tamen negotio fieri potuit; cum sint per omnia ejusdem generis cum præcedenti, nempe *Glyconii*, cum *Pherecratio* in clausa.

1077. Ἐγὼ δ' ὦν ἄν' Ἀμαλθείης] Pro, ἐγὼ τ' ἄν' ἔτ', quod olim obtinuit, lego Ἐγὼ δ' ὦν ἄν', semper enim τὸ ἄν' se quitur ὦν vel ἔτ', nunquam in hoc casu præcedit; quod tamen nemo antehac vidit; ἔτ' vel ὦν pro lubitu legas. Hoc neque prædicti magni viri viderunt, neque domina *Dacier*, neque *Longepierre*. *Glyconius* vero indifferenter *Iambum* vel *Spondæum* in prima sede admittit, ut probò ad v. 941. Notum *Amalthææ* cornu, quod et *Cornucopia* audit, de qua *Scholiastes Callimachi*, ad Hymn. in *Jovem* v. 49. Αἰγὸς Ἀμαλθείης) ἕτως ἰκαλεῖτο ἢ Αἰξ τ' Δία εὐρεψασα. λέγεται δὲ ἀπὸ μὲν τῆς ἐνὸς κέρατος Ἀμφοτέρων εἶναι, ἀπὸ δὲ τῆς ἄλλης Νείλας. Item *Palæphat.* c. 46. *Himerius* apud *Photium Bibliothec.* Ἀμαλθείας κέρας, πᾶν ὅσον εὐδαιμονίας κεφάλαιον. Χρηζὼν πλετοῦ μελέτην ἔχει πικρὸν ἀγρῶς. Ἀγρὸν γάρ τε λέγουσιν Ἀμαλθείης κέρας εἶναι. *Phocylid.* v. 220. Vid. *Ovid.* *Fastor.* l. V. *Ab Jove surgat opus &c.* Mirum autem *Jobi* filiam hoc nomine vocatam, unde videtur aliquid poeticis fabulis longè antiquius sub hoc involucro latere. Ita certe *Job.* c. xlii. v. 14. Illius filiarum nomina, Ἰερμίμη, Κασία, et Κερεναππῆκ. Quæ vox ultima cornu copiæ sonat, ut *Disportus*, Τὴν δὲ τρίτην ἐπέλεσαν εὐπλόκαμον Κερεναππῆκ. Οὐνικά οἱ σίτῳ κέρας ἀγλάδι ἐνοῦν ἔδωκε.

De

Βυλοίμην κέρας, ἔτ' ἔτια
 Πεντήκοντά τε χ' ἥκατὸν,
 [Ἀργανθῶνιος ὡς ἄναξ,]
 Ταρτησὺ βασιλεύσαι.

1080

ξθ.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτο,
 Οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
 Λύσις ἐκ πόνων γένοιτο,
 Οὐδαμὰ, τῶνδε.

1084

ό.

Μεῖς μὲν δὴ Ποσιδηίων

ἔφηκεν

De penultima τῷ Ἀμαλθείᾳ correptâ diximus ad v. 1074.
 Apud Strabon. γρ. Ἀμαλθείης, Ἰωνικώτερον.

1078. Βυλοίμην κέρας, ἔτ' ἔτια] Ἐτια scribere licet et præstat, at in Scanfione ἔτη legendum; est enim conius versus &c.

1079. Πεντήκοντά τε χ' ἥκατὸν] Olim πεντήκοντα καὶ ἥκατὸν, addo τε, et Ionice χ' ἥκατὸν lego ad versum firmandum; qui in citationibus prosaicorum auctorum, ut solet, διελύθη, omnemque Ionicam gratiam amiserat. Alludit poeta ad Arganthonium regem; ut Plinius l. vii. c. 48. Anacreon poeta Arganthonio Tartessiorum regi centum quinquaginta tribuit annos. Herodot. l. i. c. 163. illum Octoginta annis regnasse ait, quod et Cicero testatur, de Senectute c. 19. et ipse mox Plinius confirmat, ait enim, "Sed ut ad confessa transeamus, Arganthonium Gadi'anum octoginta annis regnasse, indubitatum est;" Putant Quadragesimo cœpisse. Lucian in Macrobiis, Ἀργανθῶνιος μὲν ἐν Ταρτησίῳ βασιλεὺς, πεντήκοντα καὶ ἥκατὸν ἔτη βίῃσιν λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ λογοποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων. Vid. Casaubon. ad Strabon. l. iii. ut suprà in procœmio hujus Odæ. Nomen illius regis tot auctoribus memoratum, ex ipso Anacreonte excidit: quare restituendum puto; at non nisi adhibitis cancellis. Nec enim Strabonis tempore nomen

Velim cornu, neque annis
 Quinquagintâque et centum,
 [Arganthonius ut rex ille]
 Tartesso regnare.

1080

69.

Mori mihi contingat;
 Non enim alia
 Liberatio ex ærumnis fuerit,
 Ullo pacto, istis.

1084

70.

Mensis sanè Neptunius Instat;

men in *Anacreonte* visendum erat, quanquam illud *Herodoto* auctore non sit dubitandum.

1080. Ταρτησὺ βασιλεῦσαι] Versus *Pbherecratius*, qui *Glyconiis* gaudet admisceri, et præcipue in fine poni; ut notamus ad *Od.* lx, et lxxvii. De *Tartesso*, vel *Gadibus*, vid. *Strabon.* loco prædicto, et *Longepierre*, ubi, quod nonnulli faciant idem cum *Tarsis* in SS. Scriptura, laud. *Hesych.* Ταρτησὸς πόλις ἐξ ᾧ Ἡρακλείων ἐκλήθη, ὡς Ἀργαυθῶν ἐβασιλεύσεν.

§. LXIX.

1081. Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτο] Ita distinguo, ut carmen sit *Dicolon*, *Tetraastrophon*, cujus *primus* et *tertius* versus sunt *Iambi*, *Dimetri*, *Catalecti*, quales in *tertia Oda*. *Secundus* et *quartus*, *Dactylici*, *Monometri*, nempe constantes ex *Dactylo* et *Spondaeo*, numeri longe omnium suavissimi, teste *Scaligero*. Extat autem hoc fragmentum in *Arsenii* *Collectaneis*, et apud *Hephæstion.* p. 40. ubi tamen duobus versibus comprehenditur, item in *Scaligeri* *Hypercritico*. Est autem *Tmesis*, pro ὀπιθανεῖν γένοιτό μοι. Vid. *Cæsaris* dictum apud *Longepierre*, in hanc rem: *In luctu atque miseriis mortem ærumnarum requiem, &c.*

1084. Οὐδαμῶς] Ita lego pro ὅθ' ἄμα. et ita *Portus* legit. Hinc ὕδαμώθεν et ἀμώθεν *Homer.* *Odyss.* α. v. 9.

§. LXX.

1085. Μῆς μὲν δὲ Ποσειδῶν] Hoc fragmentum extat apud *Eustath.*

Ἔσθ' ἔκ' νεφέλαι δ' ὕδρι
 Βαρύνοντο, καὶ ἄγριοι
 Χειμῶνες παταγῶσι.

οά.

Μῆδ', ὥσ' ἑ κῦμα πόντιον,
 Λάλαζε, τῇ πολυκρότῳ
 Σὺν Γαστροδόρῃ, κακχύδην
 Πίνεσα πλὴν ἐπίστιον.

1090

οβ'.

Φίλη γὰρ εἰ ζένοισ' ἔασον δέ.

Με

Eustath. Edit. *Basil.* fol. 1013. lin. 18. Διὸ καὶ οἱ Ἀττικοὶ
 ἔπερι χειμερινὰς τροπὰς μῆνα, Ποσειδῶνα καλεῖσιν, ὡς Ἀνακρέ-
 ων, Μεις μὲ Ποσειδῶν, κ. λ. Ob metrum lego Ποσειδῶν,
 cum simplici ἰῶτα, nam et Ποσιδῶν legitur, et Ποσιδῶν ip-
 si *Homero* *Odyss.* ζ v. 266. Ποσειδῶν vero mensis *Attico-*
rum *Decembri* finienti, et *Januario* incipienti, respondens.
Horat. *Epod.* xiii. *Horrida tempestas cælum contraxit, et*
imbres, nivesque deducunt Jovem: Nunc mare, nunc Sylvæ
Threicio aquilone sonant, Carmen et hoc *Glyconium*, quo-
 modo nos nunc ordinamus, cum *Pberecratio* in fine, ut ad
Od. lxxvii, et lxxviii.

1076. Νεφέλαι δ' ὕδρι] Pro ὕδατι lego ὕδρι, versûs causâ.
Hesiod. γαῖαν ὕδρι φέρειν.

1087. Βαρύνοντο] Elegans vox; nubes enim tumescere
 et ingravescere imbribus videntur. Pro βαρύνονται ἄγριοι
 δέ, lego, βαρύνοντο, καὶ ἄγριοι.

1088. Παταγῶσι] *Hesych.* Παταγῆ) ψοφῆ, κτυπεῖ, Πά-
 ταγος δέ τε ἀγνυμῶων. *Homer.* *Iliad.* π'. v. 769. Vide
 interpretes in locum. *Anacreon* supra v. 922. Πατάγῳ τε
 κάλκλῃ. *Sophocl.* *Ajac.* v. 169. Παταγῶσιν, ἅτε πλῆγῶν
 αἰγίλαι Μέγαν αἰγυπῖον ὑποδείσαντες.

§. LXXI.

Extat hoc fragmentum apud *Athenæ.* fol. 447. A. *Cas-*
saubonus in illo nihil vidit fol. 742. et omnia deplorata
 putabat.

Instat; nubésque aquâ
Gravantur, horridæque
Hyemes crepitant.

71.

Nec, ut fluctus marinus,
Fremas, clamosâ illâ
Cum Gastrodorâ, affatim
Bibens poculum-Vestæ-sacrum.

1090

72.

Liberalis enim es hospitibus; finas tamen

Me

putabat. Ego primus et hoc ad numeros reduxi, non vi,
sed suâ sponte; sunt enim omnes *Iambi*, *Dimetri*, *Acata-*
lecti. Sensum versio nostra dat apertum.

1088. Μήδ', ὥς κῦμα πόρτιον, Λάλαζε] Hunc locum
videtur respicere *Hesychius*; Λάλαζε) βόα.

1089. Λάλαζε τῇ πολυκρότῳ] Vocem λάλαζε supra inter-
pretatur *Hesychius*. Πολύκροτος, ὁ καὶ ἡ, κραυγαστὴς.

1090. Σὺν Γαστροδόρῃ, κακχύνῳ] *Spondæus* hic in *tertia*
loco, quod facile fit. Pro καταχύνῳ, quod à *Prosa* scrip-
toribus usurpatur, κακχύνῳ lego, *Ionice* et *Poeticè*, carmi-
nisque gratiâ, ut χήκατον, ad v. 1079, quomodo καταβάλλω
pro καταβάλλω, κατφάλαρα, κακχῆαι, &c. *Homero*.

1091. Πίνεσα τὴν ἐπίσιον] Ἐπίσιον, *Ionice* pro ἐφέσιον, ut
ad v. 22. et κύλικα subauditur, necessitate consequentiæ;
adeo κύλιξ ἐπίσιος, quæ *Jovi* ἐφέσιον libari solebat. Ità προ-
πίνω φιλοτησίαν, subaudit κύλικα. Vid. *Casaubon*. ad *Athe-*
nae. fol. 243. Vid. *Spanheim*. ad *Callimach*. p. 522.
ad *Hymn. Del.* v. 325. *Homerus* sane *Odyss.* ζ'. v. 265.
— πᾶσιν γὰρ ἐπίσιον ἐστὶν ἐκάστη, ubi tamen vox significa-
tione longe alia legitur.

§. LXXII.

1092. Φίλη γὰρ εἰ ξίνοις ἴασον δὲ με διψῶντα πίνω] Hoc
fragmentum ex *Anacreonte* laudat *Athenae*. fol. 433. Et
insignis est locus, omnibusque φιλοξένοις notandus; quos
quantumvis liberales non decet amicos nimia ebrietate op-
primere,

Με διψῶντα πίνειν.

ογ'.

Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον, Ἐρξίωμι
Τῷ λευκολόφῳ μετὸν ἐξέπινον.

1095

οδ'.

Καλλίχομοι κῆραι Διὸς
Ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς.

οε'.

Στεφάνης δ' ἀνῆς τρεῖς ἕκαστος εἶχε,
Ῥοδίνης τὲς μὲν, τ' ἧ Ναυκρατίτῳ.

οζ'.

Μεγιστῆς δ' φιλόφρων,

1100

Δέκα

primere, nec largioribus poculis excipere, at finire, ut sitientes bibant quantum sufficiat; non quod perturbet inebrieturque. Et hoc aliud argumentum pro *Anacreontis* temperantia.

1093. Με διψῶντα πίνειν] *Athenæ. ibid. πίνειν.*

§. LXXIII.

1094. Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον Ἐρξίωμι] Et hoc fragmentum apud *Athenæ. fol. 498. et attingitur ab Eustathio fol. 900. lin. 16. Συντελεῖ ἡ εἰς τὴν γραφὴν ὁ ὄψων, καὶ τὸ σκύπφον, ὃ κεῖται παρὰ Ἀνακρεόντι, ὡς φησὶν Ἀθήναιος. Hesiodus etiam vocem agnoscit σκύπφον. et Panyasis, Σκύπφον αἰνύμενον θαμνίας ποτὸν ἡδὺν ἔπινεν, quibus adde illud Pindari, Olympionic. vi. v. 40. ὄκχον, pro ὄχον, currum. Constat autem ex *Diiambo*, et *Tritrochoo*, in versu priori; licet in posteriori, prima sedes Spondaei recipiat pro *Iambo*, secunda etiam *Anapaestum*.*

§. LXXIV.

1096. Καλλίχομοι κῆραι Διὸς Ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς] Hoc ἀπασπυσταῖοι

Me sitientem bibere.

73.

Egóque tenens poculum Herxioni
Candidè-cristato plenum ebibi.

1095

74.

Pulchricomæ filia: Jovis
Saltabant levitér,

75.

Coronas verò vir quisque tres habuit,
Roseas quidem duas, alteram Naucraticem.

76.

Megistésque, candidus ille,

1100

Decem

ἀποπασμάτιον apud *Eustath.* fol. 1942. lin. 4, et *Athenæ.* l. i. fol. 21.

§. LXXV.

1098. Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς κ. λ.] Hoc distichon ex *Athenæo* fol. 671. Hic versus autem constat ex *Anapaesto*, *Spondæo*, *Tritrochæo*, ut sequens etiam; quomodo nos ordinamus. Vid. *Dnæ Dacier* Not. ex *Cicerone*.

1099. Ποδίνους τὸς μὲν, τὸ δὲ Ναυκρατίτιν] Olim τὸς ποδίνους, quod versus minime ferebat; quare ordinem mutavi, ut hic versus præcedenti per omnia responderet. *Ναυκρατίτης* σέφανος ἐ *sampsucho* erat; quoniam id genus erat excellentissimum in urbe *Ægyptia*, cui nomen *Ναύκρατις*, ut *Stephanus* περὶ πόλεων. *Julius Pollux* *Onomastic.* l. vi. c. 19. Ἀνακρίων δὲ καὶ Μύρτοις σέφανος δαί, φησι, ἔ Κορίαντοις καὶ αὐτὰς ἐ *Ναυκρατίτη* σέφανω. Σάμψυχος ἔτος ἦν. Vid. infra ad v. 1319. *Naucratis* verò colonia erat *Ionum* et *Carum*; de qua re *Herodotus*, l. ii. c. 178. et *Petr. Daniel. Huetius* *Demonstrat. Evangelic.* fol. 132.

§. LXXVI.

1100. Μεγιστὴς ὁ φιλόφρων] Et hoc fragmentum ex *Athenæo* fol. 671. et 673. ubi ex *Aristarcho* *Grammatico*,

U

Menodotoque

Δέκα δὴ μῆνες, ἐπειδὴ
 Στεφανῶνται τῇ τε λύγῳ,
 Καὶ τρύγα πίνει μελιθεῖα.

οἷ.

— χαί μ' ἐπίβωτον
 Κατὰ γείτονας ποιήσεις.

1105

οἷ.

— Θάλαμον, ἐν ᾧ
 Κεῖνος μὲν οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγῆματο.

οἷ.

Τί * μὴν πέτεαι, συρίγῳν

* γρ. μή.

Κοιλότερα

Menodotoque Samio, per tres totas paginas in folio explicatur. Laudatur autem ex secundo μελῶν. *Megisten* vero *Anacreontis* amasium *Antipater* memorat *Antholog.* fol. 277. quem locum laudo ad v. 1146. Duo versus priores *Pherecratii*, de quo genere diximus ad Oden XXX. De reliquis suo in loco.

1101. Δέκα ὃ μῆνες, ἐπειδὴ] *Anapaestus* hic etiam pro *Spondæo*, in prima sedē *Pherecratii*, quod notandum.

1102. Στεφανῶνται τῇ τε λύγῳ] Ita λευγισμῶν εἰ τὰς κόμας ἀναδέμῳ * λ. *Suidas* in v. Ἀναδέμῳ. *Nicarchus* apud *Athenæ.* fol. 673. Et *Antholog.* fol. 523. ubi *Nicænetus*, Καὶ λόγος ἀρχαῖον Καρῶν εἴφῳ. Est autem versus ex *Ionico* ἀπ' ἐλάσσονῳ et *Choriambis* compositus; nam τε omnino addendum duxi.

1103. Καὶ τρύγα πίνει μελιθεῖα] Versus *Choriambicus*, *Dimeter*, ex duobus *Choriambis* &c.

§. LXXVII.

1104. Καί μ' ἐπίβωτον] Est pars posterior *Ionici* ἀπ' ἐλάσσονῳ, quem sic adimplere possis, Ἄνω καί μ' ἐπίβωτον. Extat hoc fragmentum apud *Ammonium*, περὶ ὁμοίων καὶ ἀποφωτισμῶν.

Decem jam menses, ex quo
Coronatur, Amerinâ quoque falice,
Et sæcem bibit dulcem.

77.

— et me famosum
Apud vicinos facies.

1105

78.

— Thalamum, in quo
Ille minimè nuptias-fecit, sed passus-est.

79.

Quid utique subsultas, tubulis Magis-

φόρον λίζεων, in v. Διαβόητος. Ἐπιβόητος) ὁ μοχθηρὰν ἔχων
Φημίω. Ἀνακρέων ἐν Δευτέρῳ, Καί μ' ἐπιβόητον, κ. λ. Est
igitur hic ἐπιβόητος λίζεις μίση. At lectio nostra ἐπίβωτον
confirmatur ab *Eustathio* fol. 1856. lin. 11. Καί ἐν τῷ
Ἐπιβόητος, ὁ μοχθηρὰν ἔχων Φημίω, καθ' ἧς δηλαδὴ βοαὶ γίνονται,
ὃν Ἐπίβωτον Ἀνακρέων φησὶν. Ita *Antholog.* fol. 222. Ἐγὼ
Φαλαγίς ἢ πίβωτο ἀνθρώποις. Ita fol. 226. περίβωτο.
Ita mox v. 1259. νενομήτο pro νενομημένο. Ita *Herodot.*
l. iii. c. 39. Καί ἦν βεβωμένα &c. Vid. *Anacreon.* Vita,
p. xiii. Est enim *Ionicum*. Ita νοσάμετο *Theocrito* pro
νοησάμετο. Denique ἐπιβώσομαι *Homer.* *Odyss.* β. v. 178.
In quem locum vide quæ nos.

1105. Κατὰ γυίτυνας ποιήσεις] Versus ad tertiam Oden
refertur. Ποιήσεις antepenultimam corripit, ut ad 147.

§. LXXVIII.

1106. Θάλαμον, ἐν ᾧ Κεῖν μὲν σὺν ἔγημν, ἀλλ' ἐγήμα-
το] *Ammonius*, περὶ Ὁμοίων καὶ Διαφόρων λίζεων, in v. Γή-
μαι. Καί Ἀνακρέων Διδασύραν τινὰ ἐπὶ θηλύτητι, Καὶ θαλά-
μους, ἐν ᾧ Κεῖν σὺν ἔγημν, ἀλλ' ἐγήματο, quem locum
et *Eustathius* fol. 1678. lin. 59. profert, licet omisso
Anacreontis nomine, Καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ, Θάλαμον, ἐν ᾧ κ. λ.
Unde *Ammonem* emendatum habemus.

§. LXXIX.

1108. Τί μὲν πίττει] Μὴν lego pro μὴ, quod prius ob-
tinuerat.

Κοιλότερα γῆθεα
Χριστάμυνος μύρω;

II 10

π'.

Ἡρίσθησα μὲν ἱτρίῃς
Λεπτῷ μικρὸν ἀποκλᾶς,
Οἶνον δ' ἐξέπιον κάδον.
Νῦν δ' ἄβρωῶς ἐρόεσσαν
Ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ
Κωμάζων παιδί γ' ἄβρωῃ.

III 5

πά.

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων
Στεφανίσκους θέρμυνοι νῦν
Θάλειαν ἐορτῇ

Ἀγάγωμεν

tinuerat. Extat locus apud *Athenæ*. fol. 687. Καὶ ὁ σοφὸς Ἀνακρέων λέγει, Τί μὴ πέτεται κ. λ. Τὰ γῆθη παρακλειόμεθα μύρην, ἐν οἷς ἐστὶν ἡ καρδία, ὡς καὶ ταύτης δηλονότι παρηγορουμένης τοῖς εὐώδουσιν. Et *Plutarch*. 2 Tom. fol. 647. Καὶ Ἀλκαῖος κελεύει, Καταχθαί το μύρον αὐτῷ κατὰ τὰς πολλὰ παθοίσας κεφαλᾶς ἐ τῷ πολιῷ γῆθε. Vid. ad v. 454.

§. LXXX.

II 11. Ἡρίσθησα μὲν ἱτρίου] Hoc fragmentum ex *Athenæo* fol. 472, et 646. et *Hephæstione* p. 34, et 61. et *Arsenio* in *Collectaneis*, sub *Heracleide*. *Hephæstion* aliter ordinat; verum ego reduco ad notos numeros, viz. *Glyconios*, qualis *Od.* LX. Et ex his tribus auctoribus totum poemation perficio. *Secundus* et *quartus* sunt *Pherecratii*, quales libenter *Glyconiis* immisceri doceo ad *Oden* prædictam. Ἱτρίον) περμμάτιον λεπτὸν, ἀλ' σπασάμου καὶ μέλιτος γενομένη. Ἡτρον et ἡτρίον, diversa invicem et ab hoc.

II 13. Οἶνον δ' ἐξέπιον κάδον] Hunc præterea versum ex *Anacreonte* laudat *Pollux* l. x. c. 20. ubi κάδον male legitur, ut ex *metro* constat; quanquam alias et κάδδος et κάδδισκος. *Hedylus* apud *Athenæum*, Ἀλλὰ κάδδους Χίου μὲ κατὰ ὄρεχε.

Magis-cava pectora
Inungens unguento?

1110

80.

Pransus sum ex *placenta* Itrio
Tenui portiunculatu distringens;
Vinique ebibi poculum.
Nunc autem mollitèr amabilem
Tango citharam, charissimæ
Proiudens puellæ *isti* mollicellæ.

1115

81.

Superciliis apii
Coronas imponentes, nunc
Lætum festum,

Ducamus

κατάφερε. De hoc *Anacreontis* loco vid. *Bocharti* *Ἱεροζωϊκόν*, 2 Vol. 1. i. c. vii. fol. 43. Vox *Latina* civitate donatur, *Cadus*.

1115. *Ψάλλον πηκτίδα τῇ φίλῃ*] *Ψάλλω* hic *Active*; mox v. 1125. *Absolute et neutraliter*. *Πηκτίδα*) *πηκτίς*, musicum instrumentum, *Μουσικὸν ὄργανον* ὃ καὶ *Μάγαδις*, ut *Aristot.* *Polit.* 1. viii. De quo *Sappho*, *Χρυσὴ χρυσοτέρα*, πολὺ *Πηκτίδος ἀδυμελεστέρα*, quod tamen ab ipsâ inventum refert *Menæchmus Sicyonius*, ut ex *Athenæo* *Lilius Gyraldus*. De *Magade* mox ad v. 1126

§. LXXXI.

1117. *Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων*] Et hoc apud *Athenæum* fol. 674. Laudat quoque *Eustathius Basil.* Edit. fol. 759. l. 6. et *Paschalius* de *Coronis* p. 67. et 69. Item *Theodorus Marfilius* Comment. in *Horat.* &c. Versus autem hic ad *tertiam* *Oden* refertur.

1118. *Στεφανίσκος, δέμεροι νῦν*] Ut versus constaret, νῦν addidi, quod et sensus postulare videtur. Ita vero fit *Ionius ἀπ' ἐλάσσονος*, ut v. 90.

1119. *Θάλειαν ἑορτήν*] *Geminus Amphibrachys*, nam ultima cujusque versus syllaba communis. *Γε. ἑορτήν*.

U 3

1120. *Ἀγάγωμεν*

Ἀγάγωμιν Διονύσω

1120

πβ'.

Πλεκτὰς δ' ὑποθυμιάδας

Περί τήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

πγ'.

Ὠνοχόει δ' Ἀμφίπολος μελιχρὸν οἶνον,

Τρισκύαθον τῷ κελέβῳ ἔχουσα χερσίν.

πδ'.

Ψάλλω δ' εἴκοσι, πάσαις

1125

Χορδαῖσιν Μαγάδην ἔχων.

ὦ Λεύκασπι, σὺ δ' ἡβᾶς.

πέ. Ἀγανῶς

1120. Ἀγάγωμιν Διονύσω] Versus iterum Ionicus ἀπ' ἐλάσσονος, ut v. 1118.

§. LXXXII.

1121. Πλεκτὰς δ' ὑποθυμιάδας] Et hoc apud *Athenæum*, ibidem, eopse folio. Vid. *Casaubon.* ad *Athenæ.* l. xv. c. 5. Vid. *Paschal.* de *Coronis* l. ii. c. 3. fol. 73. *Hesych.* ὑποθυμιάς) εἶφαν περιτράχηλον, Γε. ὑποθυμιάδας.

§. LXXXIII.

1123. Ὠνοχόει δ' Ἀμφίπολος] Hoc elegans distichon apud *Athenæum* fol. 474. Et versus est *Choriambicus*, ex duobus nempe *Choriambis*, duobus *Iambis*, et syllaba. Ita v. 1219. Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλη δαΐζων. Si unico versu legas; distichon enim infra facit.

1124. Τρισκύαθον τῷ κελέβῳ ἔχουσα χερσίν] Cum versus olim imperfectior esset, legebaturque Τρικύαθον κελέβῳ ἔχουσα, nec amplius; imprimis ad versum supplendum, Τρισκύαθον scribebam. Ita *Antholog.* fol. 54. Τριδύσαν per errorem, pro τρισδύσαν. Tum τὴν ante κελέβῳ ponebam, deinde χερσίν post ἔχουσα, ut sit par versui præcedenti, Quid sit κελέβῳ diximus ad v. 916.

§. LXXXIV.

Ducamus Baccho.

1120

82.

Plicatiles Hypothymadas
Circa pectora lotinas posuerunt.

83.

Vinum-ministrabat ancilla, mellitum utique
vinum, [nibus.
Tres-cyathos continentem celeben habens ma-

84.

Canto viginti totis
Chordis, Magadin habens, [1125
O Leucaspi; tu autem juvenum-more-info-
85. Lenitèr,

§. LXXXIV.

1125. *Ψάλλω δ' εἰκοσι πάσαις*] Et hoc fragmentum apud *Athenæum* fol. 634, et 635. Notandumque, quod *Ψάλλω* hoc in loco *neutraliter* ponitur, at v. 1115. *active* usurpatur. Versus *Pherocrati* cum *Glyconio* mixtus, ut aliàs. Vocem *πάσαις* carminis gratia et emphaseως addo.

1126. *Χορδαῖσιν Μαγάδιον ἔχων*] *γρ. μάγαδιν*. Est autem *Μάγαδις* sive *Μαγὰς* et *Μαγάδιον*, sive *Μαγάδη*, instrumentum musicum, de quo nos supra ad v. 1115. item *Athenæus* ibid. *Spanheimius* in *Callimach.* p. 471. §. 2. Item *Pollux* l. iv. c. 8. Titulo, *Περὶ Ὀργάνων εὐρυσθέντων ἔθνεσιν*. Et *Hesych.* *Μαγάδεις*) *Αὐλοὶ κινταριστήριοι*. Ὀργανον ψαλτικόν. Ἴων Ὀμφάλη, Λυδὸς τε Μάγαδις αὐλὸς ἡγεῖσθαι βούη. Vid. *Suid.* in v. *Μάγαδις*. *Gregor. Naxianz.* Τίς ὁ δὲς Τίτλιγι τὴν ἐπὶ σήφους Μαγάδα; *Philostratus*, *Καθάπερ αἱ Μαγάδες τοῖς Ὀργάνοις προσηχεῖ*. *Aristot.* *Μάγαδιν* et *Πηκτίδα* idem facit instrumentum, ut notamus ad v. 1115.

1127. ὦ Λεύκασπι, σὺ δ' ἦεός] *Leucaspis*. Nomen viri *Virgilio*, *Æn.* l. vi. v. 335. *Ibid.* Ἠεός] νεάζεις γαυρίας, ἀκολασταίνεις, καὶ ἐκείνο Ὀμηρικόν, Οἶδ', οἷ μιν νέον ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τιλέθουσιν.

U 4

§. LXXXV.

πέ.

Ἀγανῶς οἶά τε νεβρόν
 Νεοθηλέα, γαλαθηνόν,
 Ὃς ἐν ὕλῃ κεροέσσης
 Ἀπολειφθεὶς ὑπὸ ματρὸς
 Ἐπλήθη. —

1130

πζ'.

Δακρυέασάν τ' ἐφίλησεν αἰχμήν.

πζ'.

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον, Πτερύ-

§. LXXXV.

1128. Ἀγανῶς οἶά τε νεβρόν] Hoc fragmentum a multis laudatur, *Anacreonti* ab omnibus tribuitur; ab *Athenæo* fol. 396. ab *Æliano*, *Histor. Animal.* l. vii. c. 39. ab *Eusebio* fol. 711. lin. 34. Denique à *Pindari Scholiasta*, qui ad *Olympionic.* iii. v. 52. auctius laudat in principio; ubi tamen pro ἄγαν ὥς, lego ἄγανῶς, quod sequens οἶα idem sonaret atque ὥς. Item *Sam. Bochart.* *Animal. Sacr.* i. Vol. i. ii. c. 51. fol. 622. et l. iii. c. 17. fol. 881, &c. Recte autem metrum ordinasse videor, ut sint omnes versus *Ionici ἀπ' ἐλασσον*.

1129. Νεοθηλέα, γαλαθηνόν] Legendum, quasi scriberetur νεοθηλῆ, ob versum; verum *Iones* contractionem reformidabant. Γαλαθηνός vox *Homérica*, *Theocritica*, et *Hippocratica*, et sonat *subrumus*.

1130. Ὃς ἐν ὕλῃ κεροέσσης] γρ. ὃς ἐν ὕλαις ἐροέσσης.] Pro ὃς τ' ἐν, quod olim obtinuerat, lego ὃς ἐν, metri causa. *Κεροέσσης*) *Athenæus* ibidem κερούς, male et contra versum sensumque omnium, qui illum locum laudarunt. Vid. *Ælianum* loco prædicto, ubi ex *Sophocle*, *Euripide*, *Anacreonte*, *Pindaro*, probat, cervas etiam fœminas cornutas dici à poetis, de qua re vide *Nicodem. Frischlin.* *Annotat. in Callimach.* *Hymn.* iii. v. 105. *Pindari Scholiastes* in *Olympionic.* iii. ut supra, Ζευόδοτ' δὲ μετεποίησε, ἀλλὰ τὸ ἰσοπέδι τὰς θηλείας κέρατα μὴ ἔχειν, ἐροέσσης εἰπὼν.

Vid.

85.

Leniter, ut hinnulum
Tenellum, lactantem,
Qui in sylva cornuta
Derelictus à matre
Pavitat : —

1130

86.

Lacrymosamque amavit hastam.

87.

Elevor usque ad cœlum

Alis

Vid. Bochart. *Ἱεροζωϊκὸν*, 1 Vol. fol. 898. lin. 60. Pollux Onomastic. l. v. c. 12. Περὶ ἐλάφων, κ. λ. Ἀκέρως ἢ θήλειαι καὶ Ἀνακρέων σφάλλεται, Κεράεσσαν ἐλάφον προσειπών. Callimachus tamen Hymn. Dian. v. 102. De Cervis fœminis, — κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός. Scholiast. Σημείωσαι, ὅτι τὰς θηλείας ἐλάφους κερατοφόρους εἶπε. Quintus Calaber. l. vi. v. 225. Καὶ τὴν μὲν χρυσοῖς κεράατο κ. λ. Antigonus Carystius c. 24. Τὴν δὲ ἐλάφον τὸ δεινὸν κέρασ κατορύσσειν. Frustra itaque videntur Aristotelis auctoritate abuti, qui illam contra tot poetarum juncta suffragia opponunt. Illi enim indiscriminatim ἢ ἐλάφος utuntur pro masculo, ut Homerus ἢ ἵππος pro mari equo; nam sic et alias ipse Aristoteles l. ix. c. 4. αἱ ἐλάφοι τὰ κέρατα ἀποβάλλουσι. Scholiastes Homeri ad Iliad. γ'. v. 24. Αἱ θήλειαι τ' ἐλάφων κερατορύσσιν

1131. Ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὶς] Ego pro ἀπὸ substituo ὑπὸ, ex Pindari Scholiastæ auctoritate et *Æliani* marginis; quum τὸ ἀπὸ minime sit repetendum post ἀπολειφθεὶς

1132. Ἐπ' ὁδῷ] Prior hujus vocis syllaba communis, ut *Anapaustus* sit in primo loco, ex metri lege.

§. LXXXVI.

1133. Δακρύεσσαν τ' ἐφίλῃσιν αἰχμὴν] Versus Choriambicus, ex duobus Choriambis et Spondeo. Laudaturque ex *Anacreonte* ab *Hephaestione* p. 30.

§. LXXXVII.

1134. Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον] Hoc fragmentum apud

Πτερύγεσσι κ' ὄφαις,
 Διὰ τ' ἔρωτα [Κλειοῦλον]
 Οὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνηθᾶν.

1135

πῆ.

Ἐκ ποταμῷ π' ἀνέρχομαι,
 Πάντα φέρουσα λαμπρά.

πθ'.

Μεγάλῳ δ' εὐτέ μ' ἔρωσ
 ἔχοφεν, ὥστε χαλκεὺς,
 Πελέκει, χειμερὶν δ'
 ἔλυσεν ἐν χαράδρῃ.

1140

γ'

Ἀλλὰ πρόπινε ραδινὸς,
 ὦ φίλε, μηρύς.

1145

γὰ. Ζανθῇ

apud *Aristophanis* Scholiasten fol. 420. Edit. *Frobenian*. Duo priores versiculi laudantur, ut unus, *Hephæstioni* p. 30. ut constans, *Tribrachy*, *Iambo*, duobus *Choriam-
bis*, *Iambo*, et syllaba, Ἀναπῆ τομαι δὴ πρὸς ἔλυμῃ ποπῆ-
ρύγεσι κ' ὄφαις. *Pindar*. *Pythionic*. viii. v. 126. Ὁ δὲ κα-
λὸν τι νέον λαχὼν Ἀβρότατ' ἐπὶ Μεγάλῃς ἐξ ἐλπίδος πίταται
Ἰποπῆροις ἀγοραίς.

1136. Διὰ τ' ἔρωτα Κλειοῦλον] Vocem Κλειοῦλου addidi,
 ad metrum supplendum, verum id ex historia. De *Cleo-
bulo*, *Maxim. Tyrius* §. 8. *Lilius Gyraldus* in *Anacreontis*
Vita, *Cæl. Rhodigin.* l. x. fol. 821.

1137. Συνηθᾶν] Συμπαίζω, συνακμᾶζω. *Hesych.* Συνῆ
 (συνπαίζω, συνακμᾶζει, lege Συνηθᾶ) συμπαίζει κ. λ. ea-
 dem vox infra v. 1188. Vid. supra v. 347. Συνηθᾶν με-
 τὰ τῶν φίλων.

§. LXXXVIII.

Alis levibus

1135

Ob amorem [Cleobuli]

Nec enim mecum vult pueriliter-ludere.

88.

E fluvio iterum ascendo.

Omnia ferens splendida.

89.

Magnâ quando me amor

1140

Sauciavit, veluti faber ferrarius,

Securi; hyemalique

Immerfit in voragine.

90.

Verum fac mihi copiam tenerorum,

O Chare, femorum.

1145

91. At

§. LXXXVIII.

1138. Ἐκ ποταμῶν πανέρχομαι] Hoc fragmentum apud *Hephaestionem* etiam extat p. 30. Prior versus constat ex *Ciboriambo*, et duobus *Iambis*, posterior similis per omnia, excepto quod syllaba mactetur. Sin *πανέρχομαι* legas, erit *Dactylicus Dimeter*, *Brachycataleetus*.

§. LXXXIX.

1140. Μεγάλη δ' εὐτέ μ' ἔρω] Et hoc apud *Hephaestionem* p. 40. quod ego primus ordinavi, ut esset, quod palam est, carmen *Dicolon*, *Tetrastrophon*, cujus primus et tertius versus *Ionicus* ὑπ' ἰλαίσσον, *Monometer*, *Cataleetus*; secundus et quartus, *Iambus*, *Dimeter*, *Cataleetus*, ut prima omnium Ode. Hoc fragmentum ad *sublime* omnino pertinet, quod nec *Anacreonti* ignotum noto ad Argument. Ode lxiv.

§. XC.

1144. Ἀλλὰ πρόπινε ραδίνους, ὦ φίλε, μὲνός.] Hoc *Anacreontis* fragmentum laudat *Pindari Scholiastes* ad *Olympionic*. viii. v. 5. Ubi *πρόπινω* pro *χαρίζομαι*. Ita *Pol-*
lux

9ά.

Ζα θῆ δ' Εὐρυπύλη μέλει.

Ὁ ΔειφώρηⓈ Ἀρτέμων.

Πρὶν μὲν ἔχων βερβέρια,

Καλύμματ' ἐσφηκωμένα,

Καὶ ξυλίνες ἀσραγίλεις

Ἐν ποσὶ, καὶ ψιλὸν

Περὶ πλευρῇσι βοῶς

Νεόπλυτον εἶλημα.

Κακῆς ἀσπίδος.

Ἀρτοπώλῃσι κῆτελοπόροισιν ὀμιλέων

1150

Ὁ παμ-

lux l. vi. c. 30. De Cinædo, Ὁ τὴν τίσητα προπεπαιώς, Demosthenes, τῇ ἐλευθερίᾳ προπεπαιώς dixit. Vid. Longin. περὶ Ὑψους c. 31. Plutarch. in Galba, Πρῆπτεν ὁ ΤρυγῶνⓈ αὐτῇ πέντε καὶ ἑξοσι μυριάδας. Terent. Hunc vobis deridendum propino. Vid. Casaubon. ad Athenæ. fol. 788. Vid. Harpocration, in Προπεπαιώτες, et Suid. in προπίνει. Item Euripid. Rhes. v. 405. et Adrian. Turnebi Adversar. l. xii. c. 10. fol. 388. De voce παδόνες, infra ad v. 1282.

§. XCI.

1146. Ζα θῆ δ' Εὐρυπύλη μέλει] Hoc fragmentum extat apud Athenæum l. xii. fol. 533. aliquanto corruptius, in quod vid. Isaac. Casaubon. fol. 845. Ad Historiam alludit Plutarchus in Pericle, Τῆτο μὲν ἐν Ἡρακλείδῃς ὁ Ποτακὸς ἐλέγχετο τοῖς ἈνακρέοντιⓈ ποιήμασιν, ἐν οἷς ὁ ΔειφώρηⓈ Ἀρτέμων ὀνομάζεται, ποδαῖς ἐμπροσθεν ἡλικίαις τῷ περὶ Σάμῃ πολέμῳ. Et Scholiastes Aristophanis, Edit. Frobenian. fol. 295. Eurypylen, Anacreontis amicam, inter alios, memorat Antipater, in nobili illo de Anacreonte epigrammate, Antholog. fol. 277. Ἦε πρὸς Εὐρυπύλῃ, τετραμυμένⓈ, ἢ Μεγιστήν.

1147. Ὁ ΔειφώρηⓈ Ἀρτέμων] Artemonem hunc Clazomenium dicit Servius in Æn. l. ix. v. 505. et testudinis inventorem, et arietis repertorem. Et ita Scholiastes Aristophanis

91.

At flavæ Eurypylæ cordi est
Circumforaneus Artemon.

Is quidem olim habens Berbinia,
Vestēs colligatas,
Et ligneas carbatinas

1150

In pedibus, et exile

Circa latera bovis

Nuper-ablutum corium, velamen

Cariosi clypei:

[satus,

Cum pistoribus et voluntariis prostibulis ver-

Laboriosus

Aristophanis fol. 295. Συνεχρόνισε δὲ τὰ Δικαίῳ Ἀριστίδῃ ὅτι ὁ Ἀρτέμων ὃς ἦν ἄριστος μηχανητής. Ἀλλὰ δὲ τὸ χαλὸν αὐτὸν εἶναι, ὅπου ἂν κατελιθῇ πόλεμος, καὶ χρεῖα μηχανῆς ἦν ἐπὶ τὸ τεῖχος καταβληθῆναι, ἢ τὸ ταῦτον μετεπέμποντο αὐτὸν φερόμενον. Alii, Περιφόρητον dictum putant, quod propter pulchritudinem ab omnibus raperetur, καὶ ταχῆναι τὴν παροϊμίαν ἐπὶ καλῆ καὶ ἀρπαζομένου πρὸς πάντων παιδός. Verum *Anacreon* probat illum olim *masfigiam* merum, et *Athenæus* dicit, illum postea hoc nomen adeptum, Ἀλλὰ τὸ τρυφερώς βιῶντα ἐπὶ κλίνης φέρεσθαι. Vid. de eo amplius apud *Athenæum* fol. 167. et infra ad v. 1166. Vox περιφόρητος sonat etiam σοφός, ut *Scholias*. *Aristoph.* ibid. Καὶ πάντες οἱ σοφοί, Περιφόρητοι καλεῖνται, unde *Eustathio* fol. 1864. lin. 38. ὁ περιφόρητος Σίσυφος, juxta illud *Theogn.* v. 702. Πλείονα δ' εἰδείης Σισύφου Αἰολίδου. Vid. *Suidam* in v. Ὀζων. Ubi *Aristophanis* locum similem laudat, ad hujus imitationem factum.

1148. Πρὶν μὲν ἔχων βερβέρια] γρ. βερβίνια. Vid. *Hesych.* et *Casaubon*, ad *Athenæ.* fol. 845. Καὶ γὰρ Ἀνακρέων αὐτὸν (Ἀρτέμωνα) ἐν πενίας εἰς τρυφὴν ὁρμήσκει φησιν, *Athenæus*.

1151. Ἐν ποσὶ] γρ. ἐν ὀσσί. Verum ἀσφαγάλους ξυλίνους ἐν ποσίν. ut *Hesych.* Ἀσφαγάλον) τὸν σφόνδυλον, καὶ τὸ ὑποκάτω τῆ σκέλους.

1155. Ἀρτεπώλῃσι] Conditio hominum mediocris et contemptibilis; ut Ἀρτοπόλιδες *Aristophani* de rixosis et scurrilibus

Ὁ παμπόνηρ Ἄρτέμων
 Κίβδηλον εὗρισκεν βίον,
 Πολλὰ μὲν ἐν δρεὶ τιθεῖς
 Αὐχένα, πολλὰ δ' ἐνὶ τροχῶ,
 Πολλὰ δ' ἐν νότῳ σκυτῖνα
 Μάστιγι θωμιχθεῖς, κόμῳ
 Πώγωνά τ' ἐκτετιλμύ.

1156

1160

Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων,
 Χρῦσεια φορέων κατέρματα
 Παις Κύκης,
 Καὶ σκιαδίσκῳ ἐλεφαντίνῳ
 Φορεῖ γυναιξὶν αὐτῶς,

1165

7β'.

Φύγω μὲν ἐκ τρωσώπυ,

Μή

rilibus mulierculis, Βατράχοι, fol. 164. — λοιδορεῖσθαι δ' ἔπρεπε Ἀνδρας ποιητάς, ὥσπερ Ἀρτοπώλιδας. *Ibid.* Κήτελο-
 πόρῳσι) καὶ ἐβελόπορῳσι.

1156. Ὁ παμπόνηρ Ἄρτέμων] Olim ὁ πόνηρ. Verum *Aristophanes* ὁ παμπόνηρ legit fol. 295. Et versus postulat; est enim *Iambus*, *Dimeter*, *Acatalecticus*. Non ἁπλοῦς, *impius*; sed ἁπλοῦς, *laboriosus*; ob ærumnosam vitam, quam olim egerat *Artemo* iste, priusquam ad illud fastigium evectus fuerit.

1157. Κίβδηλον] Μοχθηρὸν, φαῦλον, νόθον, ἀδόκιμον, Παμφυλίοις. *Hesych.*

1161. Θωμιχθεῖς] Vox parum nota; verum ἁ θωμιγξ, funiculus, flagellum, fit θωμιζω, μάστιγι additur, illustrationis causa.

1163. Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων] Σατινέων, *Ionice*, ab ἡ Σατῖνῃ. *Hesych.* Σατῖναι] αἱ ἀμύξαι. Σατῖνα τὰ idem. *Hom.* *Hymn. Veneris* v. 13. Ποῖσαι σατῖνα ἑ ἄρματα ποικίλα χαλκῶ. Vid. *Euripid. Hel.* v. 1326. ubi σατῖνῃ. Constat versus ex duobus *Choriambis*; nam συνίζησις in fine.

1166. Καὶ

Laboriosus ille Artemon, 1156
 Miseram reperit vitam;
 Sæpe quidem in collistrigio ponens
 Collum, sæpeque in rota,
 Sæpe tergo coriaceo 1160
 Loro cæsus, comam,
 Barbamque avulsus.
 Nunc vero ascendit currus,
 Aureas gestans in aures,
 Filius Cycæ; 1165
 Umbellamque eburneam
 Gestat, muliercularum instar.

92.

Fugiamus ab illius aspectu; Nè

1166. Καὶ σκιαδοσκῶν ἐλεφαντίνῳ] Σκιαδίου, *Aristophani*,
 et σκιαδοσκη, *umbella*, Anglice, *A Bongrace*. Hunc etiam
Conopæo usum æneo testatur *Athenæus* fol. 167. Τὸν δ'
 Ἀρτέμονά φασι τρυφερόν μὲν τινα τῶ βίῳ, καὶ πρὸς τὰς φόδους
 μαλακὸν ὄντα καὶ καταπλήγῃ, τὰ πολλὰ μὲν οἶκοι καθεύδουσιν,
 χαλκὴν ἀσπίδα τ' κεφαλῇ αὐτοῦ δύο οἰκτῶν ὑπερεχόντων, ὥστε
 μηδὲν ἐμπεσεῖν τ' ἀνῶθεν εἰ δὲ βιασθεῖν προελθεῖν ἐκ κλινίδιῳ κρε-
 μαστῶ παρὰ τὴν γῆν αὐτὴν περὶφερόμενον κομίζεσθαι, καὶ ἅλ' αὖ τὸ
 κλυθῆναι Περιφόρητον. Idem fere *Plutarchus* in *Pericle*.
 Versum constituunt duo *Choriambi* cum *Iambo*.

1167. Φορεῖ γυναικὶν αὐτῶς] *Iambus*, *Dimeter*, *Catalec-*
tus, ut *prima Ode*. Vid. ad v. 315. ubi ex *Callimacho*,
 Καὶ πάντα κόσμον αὐτῶς.

§. XCII.

1168. Φύγω μὲν ἐν προσώπῳ] Genus carminis idem cum
prima omnium *Oda*. Fragmentum hoc apud *Nicandri*
*Scholias*ten ad *Theriac*. v. 377. Βατῆρα) τὴν Βακτρίαν, καὶ
 Ἀφαίρεσιν ἔκαστα, ὁμοίως καὶ Ἀνακρέων ἐν Ἡμιῶμοις, ἐν τῇ
 ἐπιγραφομένῳ Ὑπνῷ, κ. λ. Tum locus sequitur aliquanto
 tamen corruptus. Pro φύγω μὲν, lego unica voce φύγω μὲν.

1170. Οὐλῆ

Μή σ' ἐμπεσὼν ὁ πρέσβυς,
 Οὐλῇ καὶ εὐθὺ τύψας 1170
 Βατηρεῖα καλύψῃ.

γγ'.

ᾠδ' ἡ νᾶξ, πανδαμάτωρ Ἔρως,
 Ὡς Νύμφαι κυανώπιδες,
 Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη,
 Χρυσῶ δ' εἰκασμένη,
 Συμπαίζουσιν ἐπιτρέφει 1175
 Δ' ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων. Γενῶμαί-

1170. Οὐλῇ καὶ εὐθὺ τύψας] *Nicandri Scholiastes* post εὐθὺ patitur lacunam, quam voce τύψας suppleo. γγ. κατιθῶ et καὶ ἰδύ.

1171. Βατηρεῖα] Versus quidem potuit Βακτηρεῖα admittere; verum credibile est, ita *Anacreontem* scripsisse, ut et *Nicander* Βατῆρα, pro βακτῆρα, et *Hesychius*, Βατηρεῖαν) ῥάβδον, βακτηρεῖαν.

§. XCIII.

1172. ᾠδ' ἡ νᾶξ, πανδαμάτωρ Ἔρως] Hoc fragmentum, licet multimode corruptum, à *Dione Chrysostomo* (Orat. 2. De Regno) conservatum, extat in Edit. *H. Stephan. Rouieri*, et *Longepierre*; at à nemine suo metro constrictum, a nemine haecenus expeditum. Particulam ejus laudare videtur *Ælianus*, *Histor. Animal.* l. iv. c. 2. Ἀνακρέων ἄδει, Ἀφροδίτῃ πορφυρῇ, χρυσῶ δ' εἰκασμένη, unde et quartum huic fragmento versum addidi. Est autem et hic *Hymnus* proprie dictus, quorum non paucos ab *Anacreonte* scriptos passim notamus. Vid. ad v. 144. ad *Od.* lx. et lxiv. Olim erat, pro, πανδαμάτωρ, quod reponendum censeo, ὦ δαμάλης, quæ vox nihili, nisi forte *Δαμάλης* alicubi occurrat, pro epitheto amoris. Ita enim *Hesych.* Δαμάλ- (lege) Δαμάλιον τ' Ἔρωτα, ἦτοι τ' δαμάζοντα, ἀγέρωχον. Omnes versus, ut nos nunc ordinamus, suis numeris constant, et ejusdem sunt generis cum *Oda* lx. Styli autem *Sublimitas* per totam *Oden* suspicienda, ut in *Oda* lxiv.

1173. ᾠδ.

Nè te irruens senex
Gravi rectà pulsans, 1170
Bacillo operiat.

93.

O Rex, cuncta-domans Amor,
Quocum Nymphæ cæruleis-palpebris,
Purpureaque Venus,
Auro utique affimulata, 1175
Colludunt ; obnixæ autem colis
Sublimium cacumina montium : Obtestor

1173. Ὡς Νύμφαι κυανώπιδες] Pro κὲ ὧ cum plurimis doctis viris, præter *Lilium Gyraldum* ; idque sensu postulante.

1174. Πορφύρεω τ' Ἀφροδίτῳ] *Pedo Albinovanus* nonnullis visus est audacius aliquanto dixisse, *Brachia purpurea candidiora nive*. Et alias, — *purpurea sub nive terra latet*. De qua re *Bibliothèque Choisey*, Edit. 1703. 1 Tom. p. 194. Vid. supra ad v. 108. et *Martinii Lexic. Philolog. v. Purpureus*. Vid. *Dion. Chrysostom. Orat. 2.*

1175. Χρυσῷ δὲ εἰκασμένη] *Ælian. Histor. Animal. l. iv. c. 2.* hunc locum tangit, ut modo diximus ad v. 1172. Versus autem causa pro δὲ εἰκασμένη, lego δὲ εἰκασμένη, resolutione facta in priori syllaba et δὲ pro δὲ scribendo, sensu et metro postulante. Vid. supra ad v. 570. Huc refer epigram. *Antholog. fol. 480. Πάντα καλῶς κ. λ.*

1176. Συμπαιζουσιν ἐπιστρέφαι] Ita Ionice ἐπιστρέφαι scribendum, at in scansione, ut ἐπιστρέφῃ, considerandum. Frequens hæc Συνοίησις, at δὲ in sequentem versum rejicio. Olim ἐπιστρέφεται, nullo sensu, legebatur. *Longepierre* ἐπιστρέφαι legebat primus, rectissime. De voce Ἐπιστρέφωι vid. infra ad v. 1226.

1177. Ὑψηλῶν κορυφᾶς ὄρεων] Olim ὑψηλῶν ὄρεων κορυφᾶς, magno versus periculo ; fin, ut nos, transponas, et *Ioncum* ὄρεων, ut commune ὄρεων, ab ἔρως τὸ, *Mons*, per Συνοίησιν metiaris, de qua re sæpe monui et ultima etiam notā,

Γενῆμαί σε· σὺ δ' εὐμυῆς
ἔλθ' ἡμῖν· κεχαρισμένης δ'
Εὐχολῆς ἐπάκουσον.

1180

Κλευβόλῳ δ' ἀγαθὸς γένε
Σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρον
Οἶδ', εὖ νῦν σε δεχέσθαι.

7δ'.

Δοκέει κλύειν γὰρ ἥδε,
Λαλέειν τίς εἰ θελήσοι.

1185

7ε

Ἐρῶ τε δῆτα, κῆκ' ἐρῶ.

Καὶ

recte se per omnia habebit tersissimum et elegantissimum fragmentum.

1179. ἔλθ' ἡμῖν· κεχαρισμένης δ'] In fine versus fit *Apostrophe* τῷ δὲ, quomodo supra ad v. 1176. fieri debuit; verum ibi, ne inusitata illa Συνίζησις imperitioribus esset offendiculo, in sequentem versum removimus; alias hic.

1180. Εὐχολῆς δ' ἐπάκουσον] γρ. ἐπακύν. Versus hic *Pherocratius*, quales ultro *Glyconii* misceri sæpe monui; vid. v. 1183.

1181. Κλευβόλῳ δ' ἀγαθὸς γένου] Ionica contractio pro Κλεοβόλῳ, non, ut aliis visum, Dorica; quomodo Κλεόνικος pro Κλεόνικος, *Theocrit.* Idyll. xiv. v. 13. Θεῶς pro Θεός *Callimach.* Hymn. Cerer. v. 58. et Θεόφιλος, *Nossidi*, Θεογένης pro Θεογένης apud *Athenæ.* Casaubon. fol. 703. Θεόγνιδος pro Θεόγνιδος, *Theogn.* v. 13. Θεοχαρίλας pro Θεοχαρίλας, *Theocrit.* Idyll. ii. v. 70. Δευμορία, &c. Ejusdem generis Θεουκυδίδης pro Θεοκυδίδης, quare *Priscianus* aliquid passus est, quando Θεουκυδίδης, ἀπὸ τῷ Δάκῳ, pro Δρόνου, deducit, l. ii. p. 582. De *Cleobulo*, vid. ad v. 1136, et in auctoris vita.

1182. Σύμβουλ' ἃ ἐμὸν δ' ἔρον] Pro ἔρωτα, quod hactenus obtinuit, vocem *Homericam* ἔρον substituo, ut supra v. 809.

Obtestor te : Tu vero propitius
Venias nobis ; acceptaque
Vota inaudias.

1180

Cleobulo item bonus esto
Consultor : meum etenim amorem,
Scio, bene te nunc approbare.

94.

Videturque audire hæc *Imago*,
Loqui modo quis velit.

1185

95.

Amoque nempe, et non amo ; Et

v. 109. etiamsi ἔρωι fieri posset ob sequentem versum à vocali incipientem.

1183. Οἶδ', εὖ νῦν σε δεχέσθαι] Olim ᾠδ' εὖ νῦν κ. λ. pro quo *Longepierre*, δεῖ νῦν σε et αἰδῆ. νῦν τε alii νυνί, nec melius *Isaac. Casaubon*. Diatrib. c. 3. Ὅτρυνε νῦν εἰ δεχέσθαι. *Bentleius* εὖνον mavult, at εὖ δεχομαι, boni confulo, et εὖνους vix de Deo dici ostendo ad *Soph. Præl.* 49. At optimam lectionem ad oram codicis sui *Dan. Heinsius* notârat, Οἶδ', εὖ νῦν σε δεχέσθαι, quo nihil verius. Est itaq; in clausa *Pherecratius*, è quibus tota *Ode xxx.* constat ; *Glyconii* etiam in eo lubenter desinunt, ut notamus ad v. 1080. non raro cum eo miscentur, ut ad v. 1180.

§. XCIV.

1184. Δοκέει κλύειν γὰρ ἡδὲ] Hoc fragmentum extat apud *Corinthium* de *Dialectis* fol. 20. Genus carminis ad *Oden* 3. spectat. Similis ἔννοια supra ad v. 424. et 449.

§. XCV.

1186. Ἐρῶ τε δῆτα, καὶ ἐρῶ] Extat fragmentum hoc apud *Hephæstion*. p. 15. et *Scaliger*. *Poetic.* l. ii. c. 8. Versus genus *Iambus*, *Dimeter*, *Acatalectus*. Modestum suum amorem hinc innuit et prudentem insaniam, quam v. 1015. μανίην ἀρίστην vocat, et v. 1285. ἐρασμίων μανίην. De *Platonico* amore, et cælesti *Venere*, sive *Urania*, vid. quæ nos ad *Euripid. Diâyn.* v. 2. et *Oedip.* v. 17. quibus addatur ex *Achille Tatîo*, Δύο γ' ἐγὼ νομίζω κατὰ ἀν-

Καὶ μαίνομαι, καὶ μαίνομαι.

75.

Ἐραμαί γέ τοι συνηῶν
Χαρίεν γὰρ ἔχεις ἦθος.

76.

Ἐμὲ γὰρ λόγων ἔκητι

1190

Οἱ παῖδες ἂν φιλοῖεν

Χαρίεντα γὰρ δίδωμι,

Χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

77.

Καλὸν ἔστι τοῖς ἐρώσι

Τὰ

Ἰδρύματα Κάλλιπας ἀνδρῶν, τὸ μὲν Οὐράνιον, τὸ δὲ Πάνδημον, ὥς-
περ τῷ κάλλει αἱ χορηγοὶ θεαί. Ἀλλὰ τὸ μὲν Οὐράνιον ἀχθεῖται
τῷ θνητῷ κάλλει, δεδωμένον καὶ ζητεῖ πρὸς ἄραν ταχὺ φεύγειν.
τὸ δὲ Πάνδημον ἐρίπτει κάτω, καὶ ἐγχρονίζει παρὰ τοῖς σώμασιν.
Vid. *Platonis Sympos.* fol. 318. *Apuleii Apolog. Cael.*
Rhodigin. l. xvi. c. 24, 25. et l. xxiii. c. 2, 3, 4.
Item *Joh. Meurs.* in *Lycophron.* v. 112. Elegans autem
ἐναντιολογία, qualis illa *Theognidis*, v. 947. Πρῆξας δ' ὅσον
ἐπρῆξας, καὶ ὅσον ἐτέλεσσα τετέλεσας, Δρῆσας δ' ὅσον ἔδρῃσας, ἤνυσας
δ' ὅσον ἀνύσας.

§. XCVI.

1188. Ἐραμαί γε τοι συνηῶν] Hoc fragmentum habet
Maximus Tyr. §. 8. excepto, quod ille, ut fit, metri neg-
ligentior τὸ γέ fit passus excidere, et pro ἔχεις legebat ἔχεις,
quod versui non congruit. Qui cum illo auctore versan-
tur, sciunt ita ipsum *Homerum* laudare solitum, et alios
poetas, quod et aliis πεζικοῖς familiare. Τοῖ in hoc loco mi-
nime *expletive* sumendum, verum pro σοί. De voce Συνη-
ῶν vid. ad v. 1137. Carminis genus ad *tertiam* Oden
refertur.

1189. Χαρίεν γ' ἔχεις ἦθος] γρ. ἔχεις, ut *Maxim. Tyr.*
quod modo observabam. Verum ἔχεις versui necessarium,

et

Et infanio, et non infanio.

96.

Volo tibi juveniliter-colludere:
Amabili enim præditus-es indole.

97.

Me etenim sermonum gratia.

1190

Juvenes utique amaverint:

Elegantia etenim et venusta profero;

Elegantia etiam novi dicere.

98.

Pulchrum est amantibus

Quæ

et alias *Anacreonti* notum, ut v. 864. Χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
Νεότητος ἔχεν ὁδμήν.

§. XCVII.

1190. Ἐμὲ γὰρ λόγων ἔκῃτι] Et hoc fragmentum apud *Maxim. Tyr.* ibid. excepto, quod pro illius εἰνέκα, legam ego, versus causa, ἔκῃτι, et mox ante παῖδες præfigam articulum οἱ, et δίδωμι pro δίδω extendam. Genus carminis idem cum præcedenti, nisi quod versus *secundus* ad *primam* Oden, reliqui ad *tertiam* pertineant.

1192. Χαρίεντα γὰρ δίδωμι] Χαρίεντα sunt valde elegantia, recondita, minimeque vulgaria, et τοῖς χυδαίοις opponuntur. Ita Γραμματικῶν χαρίεσται, pro πολυμαθεῖς ται. Ita *Platonē* et *Aristoteli*, Οἱ χαρίεντες opponuntur τοῖς πολλοῖς ἢ τοῖς τυχεῖσι καὶ χυδαίοις, οἱ χάριτος τινος μετέχοντες ἀπὸ παιδύσεως, ut *Eustratius*. Ità supra v. 894. Χαρίεντως τὴ μαῖναι) τυτέω, ἐντέχως καὶ σοφῶς μανίαν, ἢ μωρίαν προσποιεῖσθαι. Unde *Orpheus* etiam poeticum furorem vocat μανίας χαρίεσσας. Vid. *Isaac. Casaubon.* ad *Athenæ.* l. i. c. i. fol. 4. lin. 60.

1193. Χαρίεντα δ' οἶδα λέγει] Λέγειν et εἰπεῖν pro ἀλεῖν poni, diximas ad v. 892. 961.

§. XCVIII.

1194. Καλὸν ἐστὶ] Ἵκρον ἀφροδισίαν καὶ ἀκολασίαν. ἀδικίαν ἐκείλαι γὰρ τὴς δὲ σωφροσύνης, δικάιους. Vid. *Dan. Heinf.*

Τὰ δίκαια [συμπαραχέιν.]

1195

7θ.

Ὡς μὴ πρὸς τ' Ἔρωτα
[Ἄκραντα] πυκταλεύω.

ρ.

Μισέω δ' ἔγωγε πάντας
Οἱ χθονίης ἔχουσι ῥυθμὸς,
Καὶ χαλεπῶς μέμαθ' ἤκαστος,
Ὡς [Ἀφέλεια] μεγίστη
Τῶν ἀδακίζομένων.

1200

ρά. Φέρ'

Not. in Hesiod, c. vi. p. 211. Et hoc fragmentum habet Maxim. Tyr. ibidem; at sensu, non metro, nec ipsis verbis: Ille enim, Καλὸν εἶναι τῷ ἔρωτι τὰ δίκαια. Ἔρωσι, non ab ἔρωι, tum enim ἔρωσι, sed à Participio ἐρῶν. Vocem συμπαραχέιν ex meis addo, ad sensum dilucidandum et metrum implendum: Eodem respicit illud Sophocl. Ajac. v. 523. Χαρις χάριν γὰρ ἐστὶν ἢ τίκτωσ' αἰεί. Gratia gratiam parit.

§. XCIX.

1196. Ὡς μὴ πρὸς τ' Ἔρωτα κ. λ.] Extat hoc fragmentum apud Eustath. in Homer. Basil. Edit. fol. 1444. lin. 10. Ὡς μὴ πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω. Pro qua ultima voce, πυκταλεύω legendum probat Etymolog. M. in v. Ἐντροπαλιζόμενος. Ἄκραντα ego addidi, et τ' ad Ἔρωτα, et sic Pherecratium cum Iambo, Dimetro, Catalecto perfeci. Verum nuper in hoc fragmentum incidi plenius et correctius, quod infra exhibemus ad v. 1382.

§. C.

1198. Μισέω δ' ἔγωγε πάντας] Extat hoc fragmentum apud Etymolog. M. in v. Ἀδακίης. Siqua occurrit differentia, locis id suis notabo. Et primum Etymologi lectionem, ἐγὼ δὲ μισῶ πάντας, ego ordinatius transpono, ut sit Iambus, Dimeter, Catalectus. Μισέω autem scribo pro μισῶ, utpote Ἰωνικώτερον. Ἐγωγε et supra occurrit, v. 714.

1199. Οἱ

Quæ justa sunt invicem-retribuere.

1195

99.

Ut ne adversus Amorem
Temere contendam obstinatus.

100.

Odi vero ego omnes,
Qui sordida sunt indole,
Et vix agnoscunt;
Quod simplicitas sit maxima
Rerum placidarum.

1200

101. Age,

1199. Οἱ χθονίους ἔχουσι ρυθμὸς] *Iambus* et hic *Dimeter Cataleetus*, cum *Choriambos* tamen in prima sede. (Ρυθμὸς) Ὀρμὴ, ἐνθύμησης μῦθον. *Hesych.* Ρυθμὸς Κανὼν, μέτρον, τροπὴ, μέλῳ εὐφωνον, ἀκολουθία, τάξις, σύγκρισις. Hoc in loco *Animi-tenorem*, *indolem* sonat. Χθονίους) Ἐπιγυίους, ἀνελευθέρους, sordidos, terram olentes, illiberales; quomodo *Synesius* perpetuus *Anacreontis* imitator, *Hymn.* 3. Μὴ μοι χθονίους Ὀμῆρους ἀφένου κρίνειας, ἀναξ.

1200. Καὶ χαλεπῶς μεμαθήκασ'] Pro μεμαθήκασω scribo μεμαθήκασ', ob *versum*, est enim *Dactylicus*, *Dimeter*, *Brachycataleetus*, et quod ultima syllaba elidatur ob sequentem vocalem, in fine etiam *versus*, diximus ad v. 109.

1201. Ὡς Ἀφέλεια μεγίστη] Vocem ἀφέλεια, ad *sensum* et *versum* supplendum addo. *Versus* idem cum præcedenti. Quod ad *sensum* attinet, certum est, inter humanos affectus nullum esse magis *pacificum* et *lenem*, quam animi *simplicitatem*, tantopere in sacris nostris literis omnibus vere *Christianis* commendatam, at vix ullibi nunc reperendam, aut certe nullo in honore habitam; imo conculcatam et perpetuis injuriis obnoxiam; de qua re videant, qui se *Christianos* simulant, nec *Christum* tamen omnino attendunt.

1202. Τῶν ἀεακίζοντων] Ἀντὶ τῶν ἰσχυρίων καὶ μὴ θορυβωδῶν. *Etymolog.* M. in v. Ἀεακίς Fit autem ἀεακίζω, ab ἀεακίω, voce *Homericâ*, *Odyss.* δ'. v. 249. Ἀεακίαν. Exponitur ἡγήνησαν. Eodem sensu *Sappho*, apud

ρά.

Φέρ' αἶρέ με πορφυρέη
 Ἐνιβάλλων, χρυσοκόμης
 Ἔρως, ἐν νεφέλῃ,

1205

Ποικίλῃσι λαμβάνων πτερύγεσσι·

[Σὰ γὰρ φίλτρ' ἐμὸν ἦτορ]

Συμπαίζειν προκαλεῖται

Ἢδ', ἔστιν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου

Λέσβος,

Etymolog. M. in v. Ἀθάκη. Ἀθά τις ὅσα ἔμμι παλὶγκο-
 τῶ ὄργαν· ἀλλ' ἀθάκη τὰν φρέν' ἔχω. *Ast ego non sum facilis
 moveri; mens mihi mutæ pecudis sed instar. Quæ nostra
 versio vim vocis omnem exprimit. Vid. Psalm. cxxxii.
 v. 1. Versus itidem Dactylicus, demptâ unâ syllabâ.*

§. CI.

1203. Φέρ' αἶρέ με πορφυρέη] Hoc fragmentum laudat
Athenæus l. xiii. c. 8. fol. 599. Χαμαιλέον δ' ἐν τῷ περὶ
 Σαπφῆς, καὶ λέγειν τινέες, φησιν, εἰς αὐτὴν πεποιθὸς ὑπὸ Ἀνα-
 κρέοντος· τάδε, et tum sequitur hoc fragmentum, mancum
 quidem et adeo corruptum, ut *Isaaco Casaubono* visum sit
 illud udo digito transire. Σφαίρη et Σφίρ' αἶρε, διῶτε με πορ-
 φύρ'. De hoc *Anacreontis* Odario, et *Sapphus* elegantissi-
 mo ad id responso nōs plenius in *Vita*. Sed, ut, diximus,
 magna pars hujus fragmenti valde laborat; de qua re ne
 verbum quidem *Casaubonus*, parum *Stephanus*, nihil alii:
 omnes manus hic dederunt. At nobis nihil desperandum.
 Cum præ inopia librorum nihil amplius potuerim; quod
 conjectando assequi potui, feci. Quod unicum addo, ad
 sensum supplendum, intra cancellos cogo. Cætera, de qui-
 bus non moneo, recte se habent. Ast stylus hic solito sub-
 limior: Credas poetam poetriæ canere. Versus autem hic
 primus est *Pæonicus*, *Dimeter*, constatque ex *Pæone* secun-
 do et *Pæone* primo.

1204. Ἐνιβάλλων χρυσοκόμης] Versus *Ionicus*, constans ex
Ion. ca ἀπ' ἐλάσσων· et *Pæone* primo, vel *Choriambō*; ulti-
 ma enim communis. Χρυσόκομης ἔρως dicitur, ut supra

v. 103.

101.
Age, tolle me purpurea
Involvens, auricome
Amor, in nube,
Diversicoloribus fuscipiens alis.

1205

Tu etenim illecebræ meum pectus
Ad lasciviendum provocant:
Ast illa (est enim ab amœnâ Lesbo)

v. 103. χρυσοχαίτης, ut Homero χρυσοπλόκαμο. Legitur et χρυσόκομο.

1205. Ἐρως ἐν νεφέλῃ] Olim ἔρως νυνὶ, nec amplius. Homerus prius dixerat, Minervam se involvisse πορφύρῃ νεφέλῃ, Iliad. β'. v. 551. Homericæ assumenta Anacreonti non erunt dedecori. Versus constat ex Iambo et Cboriambo.

1206. Ποικίλῃσι λαμβάνων πτερόγεσι] Factum ex corrupto νυνὶ ποικίλῃ λαμβάνων. Versus Trochaicus, ex quatuor Trochæis et Amphibrachy.

1207. Σὰ γ' φίλτρ' ἐμὸν ἦτορ] Hunc versum, ad sensum implendum, ex meis addidi; cancellis tamen circumseptum, ne fraudem sancto poetæ facere videar. Est autem carmen Pherecratium, ut et sequens, ipsius poetæ; ea enim admittunt in prima sede Iambum, vel Spondæum, æque atque Glyconium.

1208. Συμπαίξῃν προκαλεῖται] Hic versus sanus ad nos pervenit, et est quoque Pherecratius. Ita χεῖλῃ descripsit προκαλεσθῆναι φίλην, v. 415. Τὰ δὲ φίλτρα τῷ Ἐρωτι ἐς τὸ συμπαίξῃν προκαλεῖται.

1209. Ἡ δ', ἔστιν γ' ἀπ' εὐκτίτου] Tres exhinc versus Glyconii, et quartus abhinc Pherecratius, ut v. 1207, 1208, Pro εὐκτικῷ autem substituo εὐκτίτου, non simplici ratione: Nam ut detur illud epitheton Lesbo congruere, certe tamen scribendum esset εὐκτικῆς. Verum εὐκτίτου est utriusque generis, et vox Homericæ, ut Iliad. β'. v. 592. — εὐκτίτου Διὸς. Et Homerus etiam Διὸς εὐκτιμένην vocat, Iliad. ι'. v. 129. De Lesbiis mulieribus, quod sint formosæ, Eustath. in Homer. fol. 751. lin. 15. et Br. Schol. ad Iliad. ι'. v. 130. Vid. ad v. 512. Videntur autem, ut Hermesianax Colophonius,

Λέσβη, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
 Λευκὴ γὰρ, καταμέμφεται.
 Πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει.

1210

ρβ.

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως
 Στέφαν' ὅλωλεν.

ργ.

—— ἀσήμερον
 Ὑπὲρ ἐρμάδων φορεῦμαι.

1215

ρδ.

Τραπέζαι τε κατηρεφές
 Παντοίων ἀγαθῶν.

ρε.

Σικελικὸν κότλαβον

Ἀγκύλη

phonijs, et Chamaeleon Heraeleotes Ponticus, ad Sapphonem et de Sapphone hæc dici, ut ostendimus in Auctoris Vita; ubi et Anacreontem ipsa Sapphone paulo seniores ostendimus; licet eidem supervixerit, haud paucis annis; utpote qui ferme nonagenarius occubuit.

1211. Λέσβη γ', καταμέμφεται.] *Sapphone* valde juvenula *Anacreon* canescere incepit; verum ille ad seram usque senectutem duravit, illa mediis fere annis abrepta; quæ alia fuit causa, quod tam antiquam fecerint, qui συγχρονισμὸς minus attendunt.

1212. Πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει.] Pro ἄλλῳ, quod prius obtinuit, ἄλλον lego. Desiderantūm more *inhio*, per verbum χάσκω exprimitur; ut *Arist.* *Histor. Animal.* l. ix. c. 8. Πέτονται τε περὶ τὸν τ' ὀχίας καίρῳ χάσκοντες. Et Χάσκω τινὰ, vel πρὸς τινὰ dicitur. *Aristoph.* fol. 335. Σὺ δὲ χασκάζεις τὸν κωλακρίτην. *Scholias.* χασκάζεις) ἀντὶ τῆς, ἐπιτηρείς (ὡς δεξιόμυρος τῆς καὶ ἀψόμυρος) δωρημάτων.) Dicitur

et

ANACREONTIS. 239

Lesbo) meam quidem comam, 1210
(Cana enim illa) vituperat:
Erga autem alium aliquem oscitat.

102.

Nunc quidem ab urbe
Corona cecidit.

103.

—— latentibus 1215
Super scopulis feror.

104.

Mensæque onustæ
Omnimodis bonis-ferculis.

105.

Siculum Cottabum Inflexo-

et ἀναχάσκειν τινί, ut *Aristoph.* fragm. p. 18. ex *Athenæ.*
l. iii. Et χάσκων τις τὸ σῶμα θεωρεῖ τινα, I *Esdr.* c. iv.
v. 19. et 31.

§. CII.

1213. Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως] Hoc fragmentum apud
Pindari Scholiast. ad *Olympionic.* viii. v. 42. Vid.
Thren. Jeremiæ c. v. v. 16.

§. CIII.

1215. Ἀσήμεον ὑπὲρ ἐρμιάδων φερῶμαι] *Hesych.* v. ἔρμα.
Τὸν πετρώδην καὶ ἐπικυματίζοντα, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπον τῆς
θαλάσσης καὶ Ἀνακρέων — ἀσήμεον ὑπὲρ ἐρμιάδων φερῶμαι.
Ibi quidem ἐρμιάδων legitur, et sub v. ἔρμα, at ἐρμιάδων om-
nino suadet legendum *Harpocraton.* v. ἔρμας. Corrige
etiam *Suidam* v. ἔρμαι (et lege ἔρμας) ὑφαλ πειρῶ.
Carminis genus ad *tertiam* Oden refertur.

§. CIV.

1217. Τράπεζαί τε κατηρεφείς] Laudat hoc fragmentum
ex *Anacreonte Athenæus*, l. i. fol. 12. lin. 2, &c.

§. CV.

1219. Σικελικὸν κότλαρον] *Athenæus* et hoc fragmentum
laudat

Ἀγκύλη δαΐζων.

1220

ρτ'.

Σικελὸς κομφὸς ἀνῆς
Προτὶ τὴν ματέρ' ἔφη.

ρζ'.

Ἀπέχειρας δ' ἀπαλῆς
Κόμης ἄμωμον ἄνθος.

ρη'.

Θρηϊκίῳ σίοντα χαίτῳ.

1225

ρθ'

Οὐκ ἔτι Θρηϊκίης ἐπιστρέφομαι.

ρί. Κνίζη

laudat l. x. fol. 427. Vid. Polluc. Onomastic. l. vi. c. 19. Meurf. De Ludis Vet. Græc. p. 28. v. Κοτταβισμός. Vid. Athenæ. fol. 666. ubi de Cottabo. Critias ibid. Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐς χθονός, ἐμπρεπὲς ἔργον. Ὁν σκοπὸν ἐς λαταγῶν τόξα καθιστάμεθα. Vid. etiam Athenæi fragmentum ab Isaaco Casaubono servati, in Not. ad l. xi. c. iv. fol. 782. lin. 42. Ἀγκύλη. κ. λ. Eustath, fol. 260. lin. 40. Item Hesych. v. Ἀγκύλη. De verius genere, vid. ad v. 1123.

1220. Δαΐζων] Vid. Hesych. in v.

§. CVI.

1221. Σικελὸς κομφὸς ἀνῆς] Hoc fragmentum Hephæstion habet, et ex eo Scaliger Poet. l. ii. c. 21. qui unico versu totum includit, his verbis: *Apud Anacreontem alternantur Ionæus et Anapæstus, non sine fatali viro illi venustate.* Ego in duos versículos resolvo, ut consistent singuli ex Anapæsto et Choriambō; vel Ionico ἀπ' ἐλάσων et Anapæsto. Idem enim est.

§. CVII.

1223. Ἀπέχειρας δ' ἀπαλῆς] Hoc fragmentum extat apud Stobæum fol. 410. §. 64. Prior verius, qualis v. 1221,

1222.

Inflexo-cubitu emittens.

1220

106.

Siculus argutus vir
Ad matrem dixit.

107.

Detondisti mollicellæ
Comæ inculpatum flosculum.

108.

Thressam concutiens comam,

1225

109.

Non ampliùs Thressam respicio, *neque curo.*

110. Urtica

1222. Alter ejusdem generis atque *prima* omnium Ode. De *Smerdiæ Polycratis* amafii attonsa cæsarie, et *Anacreontis* super ea re nobili cantilena, diximus in poetæ *vita*; §. xiv. Ex hoc ἀσµατι unicum hoc ἀποκασµάτιον ad nos pervenit; nisi fortè et sequens versiculus.

§. CVIII.

1225. Θρηκίλω σίοντα χαίτῳ] Et hoc videtur ex illo naufragio emerfisse, extat autem apud *Etymolog.* M. v. Σι-τῶ. Ubi σίοντα, non σείοντα, legendum contendit, quamquam et σείοντα possit *primam* corripere. Θρηκίλω, autem τρισυλλάβως legendum, quasi scriberetur Θρηκίλω, ob ver-
sum; ut ad v. 946.

§. CIX.

1226. Οὐκ ἔτι Θρηκίλης ἐπιστρέφομαι] Extat apud *Longi-
num* περὶ ὕψους, §. 31. ubi codex *Vatican.* N°. 194. Θρη-
κίλης legit. Videntur hæc πῶλον Θρηκίλω respicere, cujus
proterviam tangit Od. lxi. Ἐπιστρέφομαι sonat, *amo, curo,
præ amore respicio.* *Lucian.* Ἐπιστρέφονται ᾧ εἰς τὸ πῶλον.
ὥσπερ οἱ δυσέρωτες. *Sext. Empiricus,* Μὴ ἐπιστρέφῃς ἡµῶν τὸ
δεῖον. Vid. *Homeri* interpretes ad *Iliad.* ζ v. 496. v.
Ἐντροπαλιζομένη. et *Platonis* Epigr. *Apuleii* Apolog. p. 250.
πάντῃ πᾶς τις ἐπιστρέφεται [πρὸς τὸ καλόν.]

§. CX.

ρί.
Κνίζῃ τις ἤδη χαὶ πέπειρα γίνομαι
Σὴν Δῖα μαργουσύνῳ.

ριά.
Μελαμφύλλω δάφνη,
Χλωρᾷ τ' ἐλαία τανταλίζει.

1230

ριβ'.
Μυθῆται δ' ἐνὶ νήσῳ
Μεγίστῃ διέπρυσιν
Ἱερὸν ἄστρ [Σάμοιο.]

ριγ'. Τὴν

§. CX.

1227. Κνίζῃ τις ἤδη, κ. λ.] Extat *Etymolog.* M. v. Κνω-
ζήμιος. Item *Eustath.* fol. 1746. lin. 14. ubi γίνομαι
recte pro *Etymologi* γενομένη *Iambus, Trimeter.* Est au-
tem alias ὁ κῆ ἢ πέπειρα, ut παρὲν πέπειρα *Plutarcho* in
Numā; *Ionice* πέπειρα, ut hic, de qua re diximus ad v. 527.
Idem πέπων, ἀ πέπω.

1228. Σὴν Δῖα μαργουσύνῳ] Imitatio et *Parodia* Home-
rica: ut *Iliad.* α'. v. 72. Ἦν Δῖα μαντοσύνῳ.

§. CXI.

1229. Μελαμφύλλω δάφνη] Laudat hunc locum *Sophoclis*
Scholiastes, ad *Antigon.* v. 138. Ὅτι τανταλωθεὶς σημαίνει
τὸ Διόσειοδεις, μαρτυρεῖ κ' Ἀνακρέων, Μελαμφύλλω δάφνη χλω-
ρᾷ τ' ἐλαία τανταλίζει.

1230. Τανταλίζει] Idem quod τανταλώ, ut vult modo
memoratus *Sophoclis* Scholiastes. De τανταλώ, v. 1229.
De τανταλίζωμαι, infra ad v. 1236. Suspicietur aliquis
hoc in loco τανταλοῖ legendum.

§. CXII.

1231. Μυθῆται δ' ἐνὶ νήσῳ] Hoc fragmentum extat apud
Eustath. fol. 1901. lin. 44. Item *Brev. Schol.* in Ho-
meri

110.

Urtica quædam jam et matura fio
Propter tuam insaniam.

111.

Nigris-foliis-pullulante lauro
Viridique olivâ decutit.

1230

112.

Seditiosique in insulâ.
Maximâ administrant
Sacram civitatem Sami.

113. Samum,

meri Odyss. φ'. v. 71. Etiam *Etymologicum* M. laudat ex secundo Μελῶν *Anacreontis*, v. Μῦθε, ubi pro μυθίας legendum μυθητάς. Versus *Pherecratius*, de quo ad Od. xxx. De *Samiorum* autem quorundam contra *Polycratem* reluctancia, quâque ille technâ ex insula eos ablegarit, vid. apud *Herodot.* l. iii. c. 44. Μυθηταὶ) Στασιασταί.

1232. Μεγίστη] Μεγίστην νῆσαν καλεῖ τὴν Σάμον, ποιητικῶς, ὡς μεγάλην ἔσαν ἢ ἄλλ' τὸ ὕψος. οἱ δὲ παλαιοὶ Ἕλληνες Σάμον ἐκάλεον τὴν ὑψηλὸν τόπον. De *Majoribus* insulis, vid. *Eustath.* in *Dionys.* *Perieg.* v. 568. Et *Seldeni* notas in *Draytonis Polyolbion*, fol. 167. Est et hic *Pherecratius*.

1233. Ἱερὸν ἄστυ Σάμοιο] Σάμοιο ad versum perniciendum, sensu dirigente, addo: *Samum* enim hic intelligi omnes consentiunt, cum de *Samiis* piscatoribus poetam loqui fateantur. *Sacram* autem urbem *emphatice* vocat, ob *Junonem*, de qua *Virgil.* *Æn.* l. i. v. 19. *Quam Juno fertur terris magis omnibus unam, posthabita coluisse Samo.* *Dionysius* *Perieg.* v. 534. Καὶ Σάμος ἱερὸς Ἰουνοῦ, Πηλεαργίδος ἱδρυόν 'Ηρης. Hinc *Ovidio*, *Junonia* audit, *Metamorph.* l. viii. Et de *Junonis* templo in *Samo*, nos in auctoris vita. Ἱερὸς περὶ τόπου καὶ χρημάτων, ὅς ἱερᾷται τῷ θεῷ Ἁγίος, περὶ προσώπου, ἑ καθαρότητα καὶ εὐσεβείαν δηλοῖ. Ὅσιον, περὶ καθήκοντος, καὶ νομίμου, ἑ δικαίου.

§. CXIII.

ριγ'.

Τὴν Σάμον, ἄστυ Νυμφέων.

ριδ'.

Ἐξαιρε, παῖ, θώρακα, καί μοι τ' Χοᾶ. 1235

ριέ.

Τὰ Ταντάλῃς τάλαντα τανταλίζεται.

ρις'.

Ξένοισιν ἐστὲ μειλίχοις εἰκότες.

ριζ'.

Σὺν γέλῳτι, σὺν δ' ἔρωτι γῆρας ὄλβον ἄξον
Ἀντέχων. — 1239

ριή.

Παρά δ' ἦν τε πυθόμην σέ,

Κατέδυν

§. CXIII.

1234. Τὴν Σάμον, ἄστυ Νυμφέων] *Hesych.* v. Ἄστυ νυμφέων, τὴν Σάμον Ἀνακρέων, ἐπεὶ ὕστερον εὐδὸρος ἐγένετο. *Hom. Hymn. Apoll.* v. 41. Καὶ Σάμος ὕδρηλη, Μυκάλης τ' αἰπὴν ἡ κάρνα.

§. CXIV.

1235. Ἐξαιρε, παῖ, θώρακα, καί μοι τ' Χοᾶ] *Iambus, Trimeter.* Extat apud *Aristoph.* Scholiast. *Acharn.* fol. 305. Confer *Suidam* v. Θωρήσας. Θωρηχθεὶς οἶνον, *Theogn.* ἀκροθώραξ, *Lucian.* ἐπαφρίζοντι ποτὰ φρένα θωρηχθεὶς, *Nicander.* De qua re vid. *Αὐλικόκατοπλον*, sive *Esiberam* nostram ad v. 64. Τὸν Χοᾶ) Ab *Attico* Χοῦς pro Χῆς. Vid. *Eustath.* fol. 1401. lin. 1.

CXV.

1236. Τὰ Ταντάλῃς τάλαντα τανταλίζεται] *Versus* iidem *Iambus, Trimeter*, idque purus. De *Tantali* vocatis talentis, *Plutarch.* in Ἐρωτικῇ, fol. 759. Ταῦτό τῆτο τ' Ταντάλῃς λεγομένων ταλάντων ἀντάξιον ἐπαίησε, de *Amore* loquens.

113.

Samum, Nympharum urbem.

114.

Attolle, puer, merum, et mihi Choam infunde.

115.

Tantali Talanta ponderantur,

1236

116.

Hospitibus estis candidis similes.

117.

Cum risu, cūmq; amore senium fortunandum
Obtendens.

1239

118.

Quando autem audieram te,

Submissi

quens. Ἀθανασία δ' ἐπὶ ἔσθ', ὅδ' ἂν συναγάγῃς τὰ Ταντάλη
τάλαντ' ἐκείνη λαγύρῃ. Ἀλλ' ἀπαυγῇ, καὶ ταῦτα καταλείψῃς
τινί. Menand. Vid. Suid. in v. Τὰ Ταντάλη. Apostolii
Proverb. xviii. §. 14. Prælectiones nostras Pindaricas
p. 120. De voce Τανταλίζομαι, ad v. 1230. Litera T
Ennius simili lusu abusus est: O Tite, tute, Tati, tibi
tanta, Tyranne, tulisti. Ita Euripides πολύνυμος, Mede.
v. 476. Ἐσώσά σ', ὡς ἴσασιν Ἕλληνας ὅσοι. Vid nos in lo-
cum.

§. CXVI.

1237. Ζήνοισι ἐπὶ μυλήχοις ἰοικόντες] Extat apud Hepha-
stion. p. 15. ubi tamen, Ἐπὶ ζήνοισι, κ. λ. minus pure aut
numerose. Versus et hic Iambus, Trimeter et purus.

§. CXVII.

1238. Σὺν γέλωτι, σὺν δ' ἔρωτι] Versus Trochaicus, Te-
trameter, Brachycatalecticus. Laudat Hephaestion. p. 131.
Pro ejus vero ἄζω, corrigo ἄζον, ut sit τὸ γῆρας ἄζον τὸν
ἄλβον.

§. CXVIII.

1240. Παρὶς δ' ἤντε πύθμενος σί] Et hoc fragmentum
Y apud

Κατέδυν ἔρωτα φεύγων.

ριθ'.

Κλυθί μιν γέροντ' Θ , εὐέθειρα, χρυσόπεπλεκῆρη.

ρκ'.

Ὅρσολόπ' Θ γὰρ Ἄρης φιλέει μιν αἰχμῆν.

ρκά.

[άσως.

Οὐδέτι τοι πρὸς θυμόν, ὁμῶς γέ μιν ὡς ἀδοι-

ρκε'.

Ἦδυμελές, χαρίεσσα χελιδόνι.

1245

ρκγ'.

Ἀρθεῖς δ' ἦντ' ὑπὸ Λευκάδ' Θ πέτρης Ἐς

apud *Hephaestion*. p. 40. qui unum facit ex illo *Pæonicum*, ex tribus nempe *Pæonibus*, tertiis et duobus *Trochæis*. Ego in duos versiculos divido, ut sit prior *Pæonicus*, *Monometer*, constans ex duobus *Pæonibus* tertiis, alter ad tertiam *Oden* referatur. Lego autem $\epsilon\iota$, pro η , post $\kappa\upsilon\theta\acute{o}\mu\omega$, ne bis η dicatur, $\kappa\upsilon\theta\acute{\alpha}\nu\omicron\mu\alpha\iota$ vero et *Accusativo* gaudet.

§. CXIX.

1242. Κλυθί μιν γέροντ' Θ] Extat apud *Hephaestion*. p. 19. et *Scaliger Poetic*. l. ii. c. 10. qui nempe omnia *Anacreontica* exinde haurit. Versus autem *Ditrochæus*, *Tetrameter*, *Acatalectic*us.

§. CXX.

1243. Ὅρσολόπος ᾧ Ἄρης.] Et hoc apud *Hephaestion*. p. 51. ubi tamen male scribitur ὅρ' ὀλίπος, corrigo ὅρσολόπος. Quæ vox, licet ignota *Lexicis*, nepotes et familiam habet: Ὅρσολοπιῦται, enim *Hesychio* notatur ex *Æschyli Persis* v. 10. et ὀρσολοπιεύω, *Homer. Hymn. Mercur.* v. 308. in quem locum vid. quæ nos. Ita infra v. 1256. Ἦπι-
ροπός, unde ἡπεροπιεύω. Versus *Dactylicus*, constans ex tri-
bus *Dactylis* et duobus *Trochæis*.

§. CXXI.

Submisi me amorem vitans.

199. [tibus puella.
Audi me senem, ô capillis decora, aureis-ves-

120.

Prædator enim Mavors amat quidem bellum.

121.

[tantér.
Nec omnino ad animum, veruntamen indubi-

122.

Suavifona amabilis hirundo.

1245

123.

Quandò sublevatus à Lucade petrâ

In

§. CXXI.

1244. Οὐδὲ τί τοι πρὸς θυμὸν] γρ. κατὰ θυμὸν. Extat apud *Hephæstion*. p. 4. Καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἐν Ἑλεγγίαις, x. λ. ubi ei in ἀδιδάτω, pluribus instantiis, probatur esse *brevis*.

§. CXXII.

1245. Ἡδυμελὲς, χαρίεσσα χελιδὼ] Hoc ex *Anacreonte* laudat *Hephæstion*. p. 22. et *Plotius* de metris p. 1638. Vid. ad Od. xxx. est autem χελιδὼν, ὄρνις, et χελιδὼ, ὄρνις, ἡ.

§. CXXIII.

1246. Ἀρβύς δ' ἢ νύλ' ἀπὸ Λευκάδος] *Hephæstion*. p. 70. cui dicitur *Anacreontis* προῶδος. Aliud *Homeri* λευκάς πίτρη, *Odysf.* ω. v. 11. de qua Nos in locum. Aliud *Λευκάς ἦσος*, ut nos in *Euripidem*. De hac autem *Leucade* rupe, quæ et *Leucadia* dicta, *Strabo* l. x. fol. 452. *Mela*, *Ovidius* in Epistola, *Sapphæ Phaoni*, *Joseph. Scaliger* in lectionibus *Ausonians*, *Stanley* in *Mosch.* p. 153. Sr. *Francis Bacon*, *Nat. Histor. Gent.* IX. §. 886. et quicunque *Sapphus* et *Phaonis* historiam tangunt.

Ἐς πολὺν κύμα κολυμβῶ, μεθύων ἔρωτι·
 ρκδ'.

Τῇ χρυσοπέπλῳ, Μῦσα,
 Χρῦσεον ὕμνον ᾄειδε κύρῃ.

ρκε.

ἄλλ' ἰαίνει
 Τ' ἄμ' Ἔρως ὁ γαρ γαλίζων
 Σπλάγχνα, δ' ἄδ' ἔχων γαλήνιυ.

1250

ρκε'.

Διονύσῃ σαυλαὶ Βασιλείδες.

ρκε'.

Ἐν βότρυσιν Κυθήρη.

ρκή. Οὐδ'

1247. Ἐς πολὺν κύμα κολυμβῶ] De saltu ex *Leucade* petra in mare, quo amoris ignis creditus extingui, prædicti auctores. *Ibidem*, Μεθύων ἔρωτι) Ad hunc locum alludit *Philostratus*, *Icon*. l. i. in *Ariadne*, Ἀλουργίδι ὃ στείλας ἑαυτῶν καὶ τὴν κεφαλὴν ῥόδῳ ἀνδρίσας ἔρχε] παρὰ τὴν Ἀριάδην ὁ Διόνυσος, μεθύων τῷ ἔρωτι, φησὶ, περὶ τῷ ἀκρατῶς ἐρώτων Τίτῳ. Locum *Oppianus* imitatus, *Haliout*. l. v. v. 603. — βορῆς μεθύσσει ἔρωτι. Vid. *Conrad. Ritterhus.* in locum, et ad *Haliout*. l. iv. v. 671. et ad *Cynegetic*. l. ii. v. 576. Versus *Choriambicus*, ex tribus *Choriambris* constans, cum *Amphibrachy*.

§. CXXIV.

1248. Τῇ χρυσοπέπλῳ] Ordo, ὦ Μῦσα, χρυσεῖον ὕμνον ᾄειδε τῇ χρυσοπέπλῳ κύρῃ, Vid. *Scaliger Poetic*. l. ii. c. 8.

§. CXXV.

1250. Ἀλλ' ἰαίνει Τ' ἄμ' Ἔρως ὁ γαρ γαλίζων] Olim erat Ἔρως ἰαίνει γαρ γαλίζων. *Levi* nos negotio *Trochaicos*, *Dimetros*,

In canum fluctum urinor, ebrius amore.

124.

Auro-vestitæ, ô Musa,
Aureum hymnum canas puellæ.

125.

———— at fovet

Mea Cupido ille titillans
Viscera, lampadem habens serenam.

1250

126.

Bacchi molles Bassarides.

127.

In racemis Venus.

128. Non-

metros, facimus; at cum serius id factum, extra numerum poni necesse est. Idem *Scaliger* laudat *ibid.* *Alcman*, apud *Athenæ.* fol. 600. Ἐρωί μιν δὲ αὐτὴ Κύπριδος ἱκατὶ Γλυκὺς πατεῖσθαι καρδίαν ἱαίνει. De voce Γαργαλιζω vide supra ad v. 938. Item *Erotian.* v. Γαργαλισμός.

1251. Δαδ' ἔχον γαλήνῳ] Γρ. Γάλακον. Potest et γαλήνῳ stare per Appositionem

§. CXXVI.

1252. Διονύσου σκυλαὶ Βασσαρίδης] *Herbæstion* laudat p. 40. et exinde *Scaliger.* De voce σκυλὸς et σκυλῆραι diximus ad *Euripid.* *Cyclop.* v. 39. et mox 1284. ad Σκυλαὶ βαίνειν. *Ibid.* Βασσαρίδης) *Bacchi* famulæ, quæ et Βασσαράι, ut supra v. 920. ubi tamen legendum 732 et 702 ὄμφαξ.

§. CXXVII.

1253. Ἐν βότρυσι Κυθήρη] *In Vino Venus.* *Scaliger* laudat ex *Anacreonte*, *Poetic.* l. ii. c. 8. Vid. quæ Nos ad *Euripid.* *Bacch.* v. 772. Οἶνου δὲ μνηστὴρ ὄντι· σὺν ἔσσι Κύπρις. Versus genus refertur ad primam Oden.

Y 3

§. CXXVIII.

Οὐδ' ἀργυρὴν κότ' ἔλαμψε Πειθώ.
 ρκη.

Πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύνυσον.
 ρκθ',

1255

Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον, ἔτε καλόν.
 ρλ'.

Βύλεια ἡπεροπὸς ἡμιν εἶναι;
 ρλά.

Τίλλει τῆς κυάμης ἀσπιδιώτης.
 ρλβ'.

Ὅ δ' ὑψηλὰ νεωρεύει.
 ρλγ'.

ργδ'. Σιν

§. CXXVIII.

1254. Οὐδ' ἀργυρὴν κότ' ἔλαμψε Πειθώ] Laudat ex *Anacreonte* Scholiaſtes *Pindari*, ad *Iſthmionic.* ii. v. 9. Et ut hic *Anacreon* dicit ἀργυρὴν Πειθώ, ita ibi *Pindarus*, Μῆσα Φαλακροῦς et ἀργυρεῖσθαι πρόσωπα αἰοδαί. Uterque, ut fertur, ſtrinxit *Simonidem*, qui primus μίσην ἐπὶ ρητῶ ſcripfit encomia. Vid. quæ Nos in *Prælectionibus Pindaricis* ſol. xi. Hunc locum *Tzetzes* tangit, *Chiliad.* viii. v. 830. *Ibid.* Κότ') *Ionice* pro κότ', ut ἄκως pro ὅπως. Γε. Οὐδ' ἀργυρεν' ἢ κότ', pro ἐν κότ' ἔλαμψε, pro ἐξέλαμψε.

§. CXXIX.

1255. Πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύνυσον] *Etymolog.* M. v. Δεύνυσος, hoc ex *Anacreonte* laudat. An contractim pro Δεύνυσος, quomodo ad v. 1181. an quod Ἰνδῶν Δελέκτω, Δεύνει, βασιλεὺς, λέγεται; Ita *Tzetzes*, Κατὰ Ἰνδῶν Δεύνυσος, Δεύνει.

128.

Nondum argento-corrupta effulsit Suada.

129.

Multa fremebundum Bacchum.

1255

130.

Nec enim id nostrum est, neque honestum.

131.

Visne impostor nobis esse?

132.

Vellit fabas miles.

133.

Hic alta sapiens.

134. Eonu-

Διώνος καὶ ἑναξ Νύσης. Vid. quæ Nos ad Euripid. Bacch. v. 1.

§. CXXX.

1256. Οὐτε γὰρ ἡμετέρων. Hoc Anacreontis laudat Etymolog. M. v. ἡμετέρων, ὁ τῶν ἡμετέρων κωμὴ τῶν κωμικῶν. Eustath. fol. 177. lin. 3. ἑνὸς καὶ κτηνικῶν, ἑνὸς, ὁ ἡμετέρων, id. fol. 48. lin. 32. Oraculum Augusto datum, Ἀδριανὸν καὶ σὺν αὐτῷ βασιλεὺς ἡμετέρων. Pro ἡμετέρων. v.

§. CXXXI.

1257. Βάλεαι ἡπεροπὸς ἡμῶν εἶναι. Etymolog. M. v. (ἡπεροπύτης.

§. CXXXII.

1258. Τίναί τινος κωμικῶν καὶ κωμικῶν. Etymolog. M. v. ἡμετέρων et v. ἡμετέρων. Tίναί τινος κωμικῶν καὶ κωμικῶν.

§. CXXXIII.

1259. Ὁ δὲ ὑψηλὰ γινώσκων. Etymolog. M. v. Νῆα. Vid. supra ad v. 1104. et infra, ad v. 1434.

§. CXXXIV.

ργδ'.

Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωροί.

1260

ρλέ.

Ἦλιε καλλιλαμπέτη.

ρλς'.

Ὅρᾱν αἰεὶ μὴν, πολλοῖς γὰρ μέλεις.

ρλζ'.

Διὰ δεῦτε Καρικοεργέῳ ὀχάνοιο
Χεῖρα τιθέμεναι.

ρλή.

Ἐκδῦσα [τὸν ποδῆρη]
Χιτῶνα Δωριάζῃ.

1265

ρλθ'.

Ἀλιπόρφυρον ῥέγῳ.

ρμ'. Τέω

§. CXXXIV.

1260. Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωροί] *Etymolog.* v. Σινάμωροι γρ. Σινάμωροι. Ita *Herodot.* l. i. c. 152. Ἑλλάδες μηδμίαν πόλιν καταμαρτίου, i. e. *Damno-afficere.* Idem. l. v. c. 92. Τῶν ἑαυτοῦ σινάμωρος, *Regum suarum perditior.* *Versus Ionicus.* ex tribus *Ionicis* ἀπ' ἐλάσσων. *Ibid.* θυρωροί) *Hamero*, πυλαωροί.

§. CXXXV.

1261. Ἦλιε καλλιλαμπέτη] Ex *Anacreonte* laudat *Priscianus* l. vii. p. 731. Nec mirum, inquit, cum *Græcorum* quoque poetæ similiter inveniantur protulisse *Vocativos* in supradictâ terminatione. *Anacreon* — posuit Ἦλιε καλλιλαμπέτη, pro καλλιλαμπέτα.

§. CXXXVI.

1262. Ὅρᾱν αἰεὶ μὴν, πολλοῖς γὰρ μέλεις] Inquit *Anacreon*, teste *Heliodoro*, apud *Priscianum*, p. 1328.

§. CXXXVII.

134.

Eunuchi pugnant janitores.

1260

135.

Sol pulchrilucide.

136.

Semper te aspicere; multis enim curæ-es.

137.

Eja agite per ansam clypei à Caribus labora-
Manum ponentes. [tam

138.

Exuens ad talos demissam
Tunicam nudatur *Doricarum* more.

1265

139.

Purpureum stragulum.

140. Teum

§. CXXXVII.

1263. Διὰ δὴ τῆς Καρικιοργίης ὀχάνοιο] γρ. Καρικὸν εὐερ-
γίος et Καρικιοργίος. Fragmentum hoc apud Strabon. l. xiv.
fol. 661. Item Etymolog. M. v. Κάριον. Eustath. fol. 367.
lin. 24. et fol. 707. lin. 60. Etiam Brevia Scholia ad
Homer. Iliad. 9. v. 193. Et Alcæus, Δόφον τὶ σείων Κα-
ρικὸν, Ibid. Stobæ. Vid. Herodot. l. i. c. 171. De tribus
Carum inventis.

§. CXXXVIII.

1265. Ἐνδύσῃ τῇ ποδῇ] Jacob. Nicolaus Loensis, Epi-
phyllid. l. ix. c. 4. ex Euripid. Hecub. Schol. ad v. 933.
Vid. Hesych. et Etymol. M. v. Δωριάζην. Voces τῇ ποδῇ-
ῃ ego carminis implendi causâ addo, licet cancellis inclu-
sas. Ποδῆς χιτὸν Xenophonti, quod τιμωρός χιτὸν Home-
ro, ab ἄρῳ, ἀρτο.

1266. Χιτὸν Δωριάζην] Carminis genus, quale in prima
Oda. Δωριάζην Γυμνῆται. Vid. supra ad v. 175.

§. CXXXIX.

1267. Ἀλιπόρφυρον ῥέγῃ] Etymolog. M. v. ῥήγῃ hoc
Anacreontis

ρμ'.

Τέω Ἀθαμαντίδα.

ρμά.

Πλίζαντες μνηροῖσι παρὰ μνηρές.

ρμβ.

Χεῖρά τ' ἐν ἡγάνῳ βαλεῖν.

1270

ρμγ.

Ἰαχυροί ποτ' ἦσαν οἱ Μιλήσιοι.

ρμδ.

Καδδὲ λοπὸς ἐχρίσθη.

ρμέ. Αἰθιά-

Anacreontis exhibet. De voce ρηγ and ρέγ, atque hoc proinde loco, vid. *Bochart. Animal. Sacr.* ii. Vol. 1. v. c. xi. fol. 741. *Alcman*, Ἀλιπρρυφ and εἰαρ ὄρνις. *Homer. Iliad.* i. v. 200. Εἰσιν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπητες πορφύρεοι. *Plato comicus apud Athenae.* l. ii. fol. 48. Κατ' ἐν κλίναις ἐλεφαντόποσιν κ' ἐράμασι πορφυροδάπτοις, Καὶ φοινίκων Σαρδιανικαῖς κοσμητῶν κατὰκλυται. Ρηγ autem fit *Ionice* ρέγ, ut *ἔφη* mutatur in *ἔφην* *Homero*, *Odys.* i. v. 402. Ita λῶπος, *Ionice* λοπός, v. 1272.

§. CXL.

1268. Τέω Ἀθαμαντίδα] *Strabo* fol. 633. et *Stephanus* περὶ πόλεων, v. Τέως. Ἦν πρῶτον ἑκτίσεν Ἀθάμας, ὅθεν Ἀθαμαντίδα καλεῖ αὐτὴν Ἀνακρέων. *Pausan. Achaic.* c. 3. Τίαν δὲ ἄκουσ' Ὀρχομενοὶ Μινυαὶ σὺν Ἀθάμαντι εἰς αὐτὴν ἐλθόντες. Λέγεται δὲ ὁ Ἀθάμας εἶναι ἀπὸ γένους Ἀθάμαντος εἶναι δὲ Αἰόλου.

§. CXLI.

1269. Πλίζαντες μνηροῖσι παρὰ μνηρές] *Hesych.* v. Γυναῖκες. Ubi tamen πλίζαντες male. Vid. *Doctorum* notas in locum, et *Homeri* interpretes, de voce πλίσσω, ad *Odys.* ζ. v. 318.

§. CXLII.

140.

Teum Athamantida.

141.

Applicantes femoribus ad femora.

142.

Manum in sartaginem injicere.

1270

143.

Fortes olim erant Milesii.

144.

Et tunica erat diffissa.

145. Nigri-

§. CXLII.

1270. Χεῖρά τ' ἐν ἡγάνῳ] *Eustath.* fol. 1862. l. 16. *Athenæ.* l. vi. fol. 229. *Pollux*, Ἴωνες χωρὶς τῆς τ' εὐχάου ἡγάνου λέγουσιν, ἀντὶ δὲ τῆγανον, quod probat, allato hoc ex *Anacreonte* fragmento. Male itaque *Eustathius* hoc *Doribus* tribuit; cum *Anacreon* et moribus et scriptione sit *Ionicus*, non *Doricus*. Τῆγανον itaque *santago*, ut *Eubulus* Πηδῶσιν ἰχθὺς ἐν μέθοισι τηγάνοις. *Antholog.* fol. 135. Τῆγανον ὀστράκων.

§. CXLIII.

1271. Ἰσχυραὶ ποτ' ἦσαν οἱ Μιλήσιοι] *Aristophan.* Scholiast. fol. 47. ad illud Πάλαι ποτ' ἦσαν ἀλκιμοὶ Μιλήσιοι, qui rationem rei profert. *Synes.* Epist. 81. Vid. *Zenodoti* Prov. *Milesiorum* contra *Alyattem* *Craesi* Patrem strenuitatem *Herodotus* docet l. i. c. 17, 18, 19, &c. *Anacreontis* tamen ævo, iidem *Milesii* soli *Ionum*, *Harpago* *Cyri* regis duci, submiserunt, ut nos in *Anacreontis* Vita §. VI.

§. CXLIV.

1272. Καδδὲ λοπὸς ἐχμῶδῃ] Pro κατιχμῶδῃ δὲ λοπὸς. Extat apud *Eustath.* fol. 1001. lin. 39. Ex λοπὸς, factum per ἔκτασιν τὸ λῶπος, unde λῶπη *Homero*, *Odyss.* v. v. 224. Unde λοποδύτης, vestimenta furor, et λοποδύτης, vestium compiler, grassator, vid. supra ad v. 1267.

§. CXLV.

ρμέ.

Λιθιόπαιδα τ' Διόνυσον.

ρμτ'.

Ἀγχιῦ δαὶ τεύθ' Ὠσέῃ ἐστὶ λύρη

ρμζ'.

Φέξ' ὕδωρ, Φέξ' οἶνον, ᾧ παῖ.

1275

ρμή.

Πανδοσίαν, λεωφόρον, πολυῦμον,
Μανόκηπον ἑταίριον.

ρμθ'.

Χέε μοι Νέκταρ ἄνυδρον,
Μελικόν. —

ρν'. Ὁχλῷ.

§. CXLV.

1273. Αἰθιόπαιδα τὸν Διόνυσον] *Hesych.* v. Αἰθιόπαιδα.
Propter αἰθερα οἶνον, ut puto.

§. CXLVI.

1274. Ἀγχιῦ δαὶ τεύθ' Ὠσέῃ] *Hyginus Astronom.* v. *Engonasin*: "Hac etiam de causa nonnulli *lyram*, quæ proxime ei signo, *Thesæi* esse dixerunt, quod, ut eruditus omni genere artium, *lyram* quoque didicisse videbatur." Idque et *Anacreon* dicit, Ἀγχιῦ δαὶ τεύθ' Ὠσέῃ ἐστὶ λύρη. Δαὶ est vox *Attica*, de qua nos ad *Euripid.* et ad *Odys.* α. v. 225. *Ammonius* enim, περὶ ὁμοίων καὶ ἀγχοφώραν λέγων, legendum monet, τίς δαῖς; τίς δαὶ ὁμιλῷ; ut in illo quoque *Iliad.* κ. v. 408. Πῶς δαὶ τ' ἄλλων Τρώων.

§. CXLVII.

1275. Φέξ' ὕδωρ, Φέξ' οἶνον, ᾧ παῖ] *Demetr. Phaler.* περὶ Ἑρμηνείας, §. 5. Οὐδὲ τοῖς Ἀνακρέοντι, τὰ, Φέξ' ὕδωρ, Φέξ' οἶνον, ᾧ παῖ. Μιθύνοντ' ὅ οὐ ρυθμὸς ἀτεχνῶς γέροντ', ἢ μαχομένου ἥρωος. Seipsum imitatur *Anacreon*; idem enim fere dixerat

145.

Nigricantem Bacchum.

146.

Propè utique illius Thesei est lyra.

147.

Fer aquam, fer vinum, ô puer.

1275

148.

[mosam,

Omnes-excipientem, populum-ferentem, fa-
Furenti-naturâ meretricem.

149.

Funde mihi Nectar merum,
Numerosum —

150. Mo.

dixerat supra ad v. 572. Hoc fragmentum plenius lau-
datum invenies infra, ad v. 1382.

§. CXLVIII.

1276. Πανδοσίαν, λειφόρον, πολὺῦνον] Suidas v. Μυσάχ-
νη. Eustath. fol. 1329. lin. 34. et fol. 1088. lin. 38.
An πανδοσίαν Ionice pro πανδοσίαν, pro πανδόχον, et sic pro
πανδόχον; Πάντας ᾧ δέχεσθαι ἰταίρα, ὡς βαλανίον. Πόρνη καὶ
βαλανίον ταύτην ἔχουσιν ἐμπιδίως ἰδοῦν, Ἐν ταύτῃ πνέει τοῦ
τ' ἀγαθόν, τόν τε κακόν λόγος. Alcaeus. Ibid. Λειφόρον) Μετα-
φορικῶς, παρὰ τὴν δημοτικὴν ὁδὸν ἀντὶ τῆς, πᾶσι κοινῇ. Ibid.
Πολύῦνον) Νῦν ἐπὶ κακῷ τὴν δυσφημίαν ἐπὶ ἀσιλγείᾳ ὕμνου
μνῆναι. Καὶ ὕμνον ἐπὶ κακῷ, ut ad v. 1299. notamus.

1277. Μανιόκητον ἰταίρῳ] Furentis naturæ meretricem.
Κῆπος enim εὐφήμως, natura muliebris, ut ostendimus ad
v. 973. Eustathius ad hunc locum alludit ad Iliad. ε. v. 185.
Ἐκ τοιαύτης ἡ μανίας πίπαικται καὶ ἡ μανιόκητος γυνή, ἥγουσιν ἡ
περὶ μίξις μεμπυῖαν κῆπον ᾧ νῦν, τὸ ἐπίσιον. f. 406. lin. 34.

§. CXLIX.

1278. Χεῖ μοι νέκταρ ἀνδρῶν] Scaliger Poetic. l. ii.
c. 15. De Nectareo carmine loquitur, de quo ad v. 1024.
et v. 1027.

1279. Μελικόν] Numerosum expono, à μέλος, carmen,
non

ρν'.

Ὁχλῶ ἀκρον κακὸν ὄζει,

1280

ρνά.

Μουσγενὴς, Μουσπάτωρ Ὀμηρῶ,

ρνβ'.

Ῥαδινὲς πῶλεις.

ρνγ'.

Τακερὸς δ' Ἔρως.

ρνδ'. Σαυλὰ

non melleum, à μέλι, id enim μελιχρὸν vocaret, quod et locis modo-laudatis probavi. Ita sane *Antipater*, in epigrammate de *Anacreonte*, dixit Νέκταρ ἐναρμόνιον, *Antholog.* fol. 277. et infra v. 1564.

§. CL.

1280. Ὁχλῶ ἀκρον κακὸν ὄζει] *Scaliger Poetic.* l. ii. c. 15. Huc refer illud *Horat.* l. iii. Od. i. Odi profanum vulgus et arceo.

§. CLI.

1281. Μουσγενὴς, Μουσπάτωρ Ὀμηρῶ] *Scaliger Poetic.* l. ii. c. 18. Eleganter à Musa genitus, ut *Orpheus* et omnes magni poetæ; ipse *Marphas* Νυμφαιγενὴς *Telesta* dicitur, apud *Athenæ.* l. xiv. fol. 616. *Homerus* vero etiam *Musarum* pater dignus vocari, ut qui fons omnium humanarum animi donum, quas veteres *Musis* et *Gratiis* tribuebant. Quare patrem illum poetæ vocant, ut *Noëmus* *Dionys.* l. xxv. fol. 431. Ἀλλὰ, Θεά, με κόμιζε τοδύτιρον ἐς μέισον Ἰνδῶν, Ἐμπροσὶν ἔγχε' ἔχοντα, καὶ ἀσπίδα πατρός Ὀμήρου. Vid. *Duporti* *Elogia de Homero*, ad finem *Gnomologiae Homericæ.*

1282. Ῥαδινὲς πῶλεις] *Scholias.* *Apollonii*, ad *Argonaut.* l. iii. v. 106. Ῥαδινῆς] τροφερῆς. Ἀνακρίων ἢ ἐπὶ τάχους ἔταξε τὸ ραδινόν, ραδινὲς πῶλεις εἰπὼν. Ἰεὺκῶ δέ, ἐπὶ τὸν ἄκρατον βασιλεύοντων κρότων, ραδινὲς, ἀντὶ τῷ, τὸς εὐμεγέδεις, λέγει.

150.

Mobile maxime olet male.

1280

151.

Musa-genitus, Musarum-pater Homerus.

152.

Teneros pullos.

153.

Languens Amor.

154. Deli-

λέγῃ. Στησίχορος δὲ, ἐπὶ τῷ εὐτόνῳ, ῥαδὺν δὲ ἐπίπεμπεν
ἄκοντας.

1283. Τακρός δὲ Ἔρως] Scholiast. *Apollonii*, l. iii. v. 100. Μαργῶ (ἔρως) κατὰ Μετωνυμίαν, ὁ μαργαίνειν ποιῶν, ὡς καὶ Μαίνομεν Διονύσου καὶ Ἀνακρίων, Τακρός δὲ ἔρως. An, ut poeta apud *Athenæ*. l. iii. — Ὡς τακρός, ὡς Ζεῦ, καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμα ἔχει. Et *Aristophanes*, Λήμων κυάμους τρέφουσα τακρός καὶ καλός. Ut sit idem, quod ὕγρὸς supra v. 411. An *Ætione*, τακρός ἔρως, amor emacians homines, et consumens, ut modo Scholiastes *Apollonii*? Τήκομαι, figurate, amo, et συντήκομαι redamo, ut *Euripid.* Incerta, v. 320. Ἦτις ἀνδρὶ συντίτηκεν. *Hesychius*, Συντίτηκα) προσανάκειμαι, quasi amore agglutinor. Hinc inter amoris genera *σorra* et *σύντηξις* recensentur *Ciceroni* ad *Attic.* l. x. §. 8. sic *Euripid.* Incerta, v. 383. Κακὸς κακῷ καὶ συντίτηκεν ἡδονῇ. Ita *Orest.* v. 803. Ὡς ἀνὴρ, ὃς τις τρώποισι συντακῇ, pro amico. Et *M. Antonino* συγκατατήκεα καὶ προστήκεναι frequenter occurrunt, ad summum animi studium exprimendum. *Synesius* περὶ Φαλάκρας eodem modo utitur. *D. Paulus*, *Ephes.* c. v. v. 31. προσκολλῶσα καὶ habet, vocabulum significationis fere ejusdem. *Virgil.* *Eclog.* x. v. 43. Hic ipso tecum consumerer ævo. Vid. *Jacob.* *Perizonii* Not. ad *Ælian.* Var. *Histor.* l. iii. c. 31. §. 2.

1284. Σαυλῆ

ρνδ'.

Σαυλὰ βαίνειν.

ρνέ.

Τίς ἐρασμὴ σ', ὦ Θέραψ,

1285

Μανίη θυμὸν εἰσέβη,

Τερένων ἡμιόπων

Ἵπ' αὐλῶν ὀρχεῖσθαι;

ρνγ'.

Εἴθε λύρῃ καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνῃ, 1289

Καί με καλοὶ παῖδες φέροισιν Διονύσιον ἐς χορόν.

Εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,

Καί

1284. Σαυλὰ βαίνειν] *Clemens Alexandr. Pædagog. l. iii. p. 184.* Τὸ γὰρ ἀεροδιάστον τῆς περὶ τὴν κινήσεως, καὶ τὸ σαυλὰ βαίνειν, ὡς φησὶν Ἀνακρέων, κομικῇ ἰταίρικῃ. Vid. supra ad v. 1252. Ἀερα βαίνειν idem, quod exponit *Hesychius* per ἀερόβειον. *Homer. Hymn. Mercur. v. 28.* Σαυλὰ ποσὶν βαίνουσα, de testudine. *Simonides de equo, Καὶ σαυλὰ βαίνων, ἵππῳ ὡς Κορανίτης.* Ita nos *Escher v. 751.* Οὕτω λαμπροτάτοις φάει σίλβουσα προσάπου Ταρβαλίαν φειτῆσιν ἐπ' ἀκροτάτοις πόδιοσι. Σαυλὰ μᾶλα προδίδασα. Ἀερόβειος, *Æschyl. Pers. v. antepenult.*

1285. Τίς ἐρασμὴ σ', ὦ Θέραψ, μανίη] De *Oxygoro, ἐρασμὴ μανίη*, diximus ad v. 1186. De hoc fragmento, videtis *Casaubon. ad Athenæ. Not. fol. 312.* qui tamen ad omnia non suffecit. Ego τὸ σ' interfiero, ad hiatum vitandum, et μανίη ex conjectura substituo. Θέραψ] Θερράπων, ὑποχωριστικῶς εἴρηται. Vid. *Hesych. v. Θερράπης.* Et v. Θέραψ. Vid. infra, v. 1438.

1287. Τερένων ἡμιόπων] Vid. *Athenæ. ibid. et fol. 177. et 182.*

1289. Εἴθ' λύρῃ καλὴ γενοίμην] Et hoc fragmentum à nonnullis

154.

Delicature ingredi.

155.

Quænam amabilis te, ô servule,
Infamia mentem invasit,
Minores ad Hemiospos
Tibias saltare?

1285

156.

Utinam lyra pulchra sim eburnea;
Et me pulchri pueri gestent ad Bacchi chorum.
Utinam ignis-expers pulchrum sim ingens vas-
aureum;

1289

Et

nonnullis *Anacreonti* tribuitur, ut diximus ad v. 307. Nam et illum *Scolia* scripsisse probat ex *Aristophanis* quodam carmine *Athenæus* l. xv. fol. 693. Αἶσιν δὲ μοι σκαδιόν τι λαβὼν Ἀλκυίῳ Κῶνακρίῳ. Carminum genus *Choriambicum*, *Trimetrum*, *Dicolon*, *Tetrapstrophon*, quorum primum et tertium *Brachycatalecta*, constantque ex *Choriambo*, *Diiambo*, *Choriambo*, et altero *Iambo*: Secundum et quartum, *Acatalecta*, constantque ex *Choriambo*, *Diiambo*, *Anapæsto*, atque *Iambo*.

1290. Διονύσιον ἐς χορὸν] *Athenis* olim bis quotannis celebrabantur *Dionysiacæ* certamina, in *Musica* et *Poetica*, de qua re nos plura in *Traçtatu de Tragædia*, *Euripidi* præmisso §. vi. Eadem certamina in *Pythiis* etiam et tandem in *Panathenæis* sunt habita; quando et summa arte, animique contentione, et instrumentorum, habitusque elegantia certabant, ut dicimus ad v. 855. et 992. Vid. *Plutarch.* in *Pericle*, *Jacob. Perizon.* in *Æliani Var. Histor.* l. ii. c. 13. §. 16. &c. 30. §. 2. Item *Hesych.* v. Διονύσιον.

1291. Χρυσίον] Substantivè sumitur ad *Adjectivum* αἰσχροῦ, καλὸν, μέγα. Alii legunt χρύσειον, etiam *Adjective*, ut χρυσεῖον subaudiatur.

Z

1292. Καθαρίον

Καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν θεμένη νόον.

ρνζ.

Τὸν λυροποιὸν ἡρόμην τὴν Στράτιν εἰ κομίσας.

ρνή.

Χρὴ γὰρ Θαργηλίοις ἐμμελῶς δοσκεῖν.

ρνθ.

Οἶνοπότης δὲ πεποίημαί.

1295

ρξ.

Λυδοπαθής.

ρξά.

Τί μακρὰ δὴ φρονεῖς, τάλαν;

ρξβ. Τρισ-

1292. Καθαρὸν θεμένη νόον] Ita Theophrastus, ex MS. apud Andræum Schoettum p. 68. Ἡ με φίλει καθαρὸν θέμεν νόον ἢ μὲν ἀποικῶν ἔχθιστο, ἀμφαδίλω ναιεῖ ἀπὸ μέρους. Et hunc sana poetam, Hesiodumque pluribus oppido versibus auctiores habeo, fragmentis innumeris hinc inde collectis, etiam præter ea, quæ Daniel Heinsius, in Hesiodum, ediderit; quod moneo, siquis forte minorum poetarum accuratorem editionem velit à me demereri. Non enim opera mea bibliopolis prostituere soleo; ultro accedentes facillè admitto.

1293. Τὸν λυροποιὸν] Hoc fragmentum Scaliger habet Poetic. l. ii. c. 23. Malè vero ἡρόμην, Στράτιν, κομίζοι, quem nos emendamus ex Herbastione, p. 56. Strattis, nomen meretriculæ; et musicorum instrumentorum fabri leptonum officio haud difficulter fungebantur.

1294. Χρὴ γὰρ Θαργηλίοις ἐμμελῶς δοσκεῖν] Apollonius Alexandrinus, de Syntaxi, l. iii. p. 237. Ἐξ ὧν ἐπεὶ ἀποκρίθη ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ, οὐκ οἶσθε τὰ παρὰ Ἀνακρεῶντι, tum locus sequitur. Pro χρὴ γὰρ. σί, et ταργηλίοις pro θαργηλίοις. Et. de Thargeliorum Feste, vid. Meursium in Græc. Fer. p. 144. Item Hesych.

Et me pulchra foemina portet purum adhibens
animum.

157.

[duceret.

Cithararum-fabrum illum rogabam an Strattin

158.

[re.

Oportet enim in Thargeliis studiose disco Iude-

159.

Vinique-potator sum factus.

1295

160.

Lydorum-more mollis.

161.

Quid longas spes foves, Miser? 162. Ter-

Sych. v. Θαρρήλια. Dictum à Θαρρηλιών, Mensis Aprilis,
qui et Καρρείος, ut notamus ad *Euripid.* Alcest. v. 448.

1295. Οἰνοπότης δὲ πεποιήμαι] *Athenæ.* fol. 46. *Suidas*
in *Anacreontis* epitaphio, Σπειῶν μοι παριόν εἰμὶ καὶ οἰνοπό-
της. Quod et extat *Antholog.* fol. 277. et infra ad v. 1560.
Ita mox v. 1324. Οἰνοπότης γυνὴ Οἰνοποτάζων v. 1346.

1296. Λυδοπαθῆς] *Athenæ.* fol. 690. ἐντὶ τῇ, ἡδυπαθῆς.
Διαβόητοι καὶ ἐπὶ ἡδυπαθείᾳ οἱ Λυδοί. Σαρδιανὸν κόσμον εἰσὶν
τὸ μῦρον, καὶ ἐπὶ Διόβητοι ἐπὶ ἡδυπαθείᾳ οἱ Λυδοί. *Æschyli*
Scholias. ad *Pers.* v. 41. Ἀσροδιαίτων] Τοῖστοι καὶ ἔντες οἱ
Λυδοί· ἔτι τὰς Σαρδίας οἰκόντας Κύρου ὁ ἑὶ Περσῶν βασιλεὺς, ὃ
τῇ Καρυῶσι πατρὶς, πολεμῆσας, κατετροπώσατο, καὶ ὑποχειρίως
ἐαυτῷ πεποιήκειν Ἀσροδιαῖτοι δὲ ἔσσι, ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι,
Λυδοπαθῆς τῶς, ἐντὶ τῇ ἡδυπαθείᾳ, *Eustath.* fol. 1195.
lin. 42. Nota ex *Herodoto* historia, l. i. c. 155. quo-
modo, subactis cum *Cræso* *Lydis*, illos tandem ad molli-
tiem *Cyrus* invitarit, ut pristinae virtutis obliti facilius com-
pescerentur, nec iterum rebellarent. Vid. *Justinum* et
Polyænum *Stratagem.* l. vii.

1297. Τί μακρὰ δὴ φρονεῖς, τάλας] *Plotius* de *Metr.*
Eadem ἐννοία *Isaia* c. xxii. v. 16. ubi *Shebna* ob longas

ρξβ'.

Τρισκεκορημένον.

ρξγ'.

Ἕμνον.

ρξδ'.

Αὐτάγῃτοι.

1300

ρξε'.

Ἐξυνῆκε.

ρξς'.

Γονύκροτοι.

ρξζ'.

Ἀμιθα.

ρξη'.

Παμφαλῶν.

ρξθ'. Κα-

et magnas expectationes exprobrat. Et *Jeremia* c. xlv. v. 5. ubi *Baruchum* hortatur, ne magna sibi proponat. *Horat.* l. iv. §. 7. *Immortalia ne speres, monet annus; et vitæ summa brevis spem nos vetat inchoare longam*, τὸ μακρὰ φρονεῖν opponitur τὸ μικρὰ φρονεῖν. Elegans illud *Apostoli*, *Roman.* c. xii. v. 2. *Μὴ υπερφρονεῖν, παρ' ὃ θεὸς φρονεῖν ἀλλὰ φρονεῖν, εἰς τὸ σωφρονεῖν*.

1298. Τρισκεκορημένον] Τὸν πολλαῖς ἐκσιταρωμένον, *Eustath.* fol. 725. lin. 35. ex *Anacreonte* laudans ita explicat. Duæ autem hic voces coalescunt, fit enim pro τρεῖς κεκορημένον. Ita *Antholog.* τρισδύσαν. Vid. ad v. 1124. Et numero tertio *Græci*, ut et *Galli*, exaggerare solent; viz. τρισμάκαρ, τρισόλβι, τρισευδαίμων, *Galli* etiam *Tres illustre, Tres chere, &c.* *Græci*, ob majorem emphasin, quartum numerum superaddunt, ut *Homer.* *Odyss.* s. v. 306.

162.

Ter-scopis purgatum.

163.

Canticum-illætabile.

164.

Insolentes.

1300

165.

Intellexit.

166.

Imbelles.

167.

Edulium.

168.

Circumspectans.

169. De-

v. 306. τρεῖς μάλιστα Δαναοὶ καὶ τετράκις. Unde *Virgil. Æn.*
l. i. v. 98. *O Terque quaterque beati.*

1299. Ὑμνον] ἀντὶ τῷ θρῆνον, Vid. *Eustath.* fol. 928.
lin. 64. *Suid.* v. Ὑμνῶν. *Euripid.* *Medé.* v. 423. ubi
Scholias. Καὶ ἐπὶ κακῷ τὸ ὑμνεῖσθαι. Vid. supra ad v. 1276.

1300. Αὐτάγχοι] ἀντὶ αὐθάδεις, *Hesych.* Vid. *Etymolog.*
M. et *Phavorin.* γρ. αὐτάγχοι.

1301. Ἐξωῆς] Pro ξυνῆς, quod quidem *Homerus* ha-
bet. *Alcaeus*, ut *Anacreon*, ἰσυνῆς. Vid. *Etymolog.* *M.*
v. *Συνῆς*. Dicitur Πλεονασμὸς, Μετάθεσις, ἢ Ἀτίκη κλί-
σις, ὡς παρονῶ, πεπαρόνηκα.

1302. Γονύκροτοι] *Eustathius Bass.* fol. 902. l. xxxix.
Γονύκροτοι) οἱ βλαῖστοι Ἀνακρίαν δὲ κέχρηται καὶ ἐπὶ διελῶν.

1303. Ἀμίδα] *Hesych.* v. Ἀμίδα) ἴδισμα ποιεῖν, καὶ ἄρ-
τυμα, ὡς Ἀνακρίαν.

1304. Παμφαλῶν] *Etymolog.* *M.* v. Παμφαλῶν. *Apol-*
lon. *Argonaut.* l. ii. v. 127. Πόλλ' ἐπιπαμφαλόαντες ὀμφῷ)

ρξθ'.

Καταπύτης.

1305

ρό.

Διτόκον.

ροά.

Θεσμὸν,

ροβ'.

Φορτίον ἔρωτος.

ρογ'.

Ἔρως μὲν εἰσιδὼν μεν
 Ὑποπόλιον γένειον,
 Χρυσοφαενῶν πτερύγων
 Ῥιπῇ, αἰετοῖς ὅμοιον,

1310

Παρπέ-

Scholiaſtes, Πολλὰ ἐπιβλέποντες καὶ μετὰ ἐνθουſιασμῷ. Παμ-
 φαλῶν ἢ, μετὰ πταισίῳ καὶ ἐνθουſιασμῷ ἐπιβλέπιν. Κίχρηται
 δὲ τῇ λέξει καὶ Ἰππῶναξ ἔ' Ἀνακρέων· Καὶ Εὐρίκιον, Παντοῖος
 παμφαλέωντες ἐδινήσαντο πόδεσσιν.

1305. Καταπύτης] *Pollux* Onomastic. l. ii. §. 4. Περὶ
 πυέλου.

1306. Διτόκον] Ἀντὶ τῷ, δις τεκῆσαν. *Pollux* l. iii.
 §. 4. Περὶ κυήσεως.

1407. Θεσμὸν] Καὶ τὸν θησαυρὸν Ἀνακρέων Θεσμὸν καλεῖ,
Etymolog. M. v. Θέαλ.

1308. Φορτίον ἔρωτος] *Servius* ad *Virgil.* *Æn.* l. xi.
 v. 550. *Charoque Oneri timet. Anacreon, Φορτίον ἔρωτος*,
 i. e. *Onus Amoris. Et, pariter comitique anerique timen-*
tem. Nostrum Anacreontem Nonnus imitatur, Dionys. l. iv.
 fol. 74. — ὅτι σαφὲς εἶναι ἀλλ' ὅρτον ἔρωτος αἰλὸς θυγάτηρ
 Ἀφροδίτη. Ita *Julius de Agave, Cadmum patrem portan-*
te, καλῶ δ' ἰσαρῶντο Φόρτω, apud Stobæ. §. 77. Ita *An-*
tholog.

169.

Despector.

1305

170.

Bis-puerperam.

171.

Thesaurum.

172.

Onus Amoris.

173.

Amor quidem conspicatus meum
 Subcanum mentum,
 Auro-nitentium alarum
 Strepitu, aquilis similis,

1310

Præter-

ibolog. fol. 119. ἀνάκτωρ μύσων ἤρασεν ἔρωι Αἰνείας. ἄσιν
 παιδὶ βάρῃ, πατέρα.

1309. Ἔρως μὲν εἰσὶδὼν μεν] Hoc fragmentum *Lucianus*
 laudat in *Hercule Gallico*, fol. 856. Edit. *Bourdelot*. his
 verbis, Χαίρετω ὁ Ἔρως ὁ σὸς, ὃ Τῆς ποιητῆ, εἰσὶδὼν μεν ἰσο-
 πόλιον γένειον, χρυσοφαινεῖον, εἰ βύλεται, πτερόγων, ἢ ἀστοῖς πα-
 ραπετιδῶ. Quem locum, quum aperte defectum habeat,
 ego aliquanto ordinatius in textu lego. Hic versus ad *pri-*
ma *Qden* refertur.

1310. Ἰσοπόλιον γένειον] Idem carminis genus, excepto,
 quod *Tribrachys* hic occupet *primam* sedem.

1311. Χρυσοφαινεῖον πτερόγων] Constat ex duobus *Chori-*
ambis. Χρυσοφαινεῖος, vox a *Lexicographis* neglecta, ut χρυ-
 σοφαις, a φαινεῖος et φαινεῖος.

1312. Τῆς αἰετός οἱ μεν] Ita suppleo, pro defectuoso
 illo, ἢ αἰετός. Pro αἰετός, versus causa et αἰετός scribitur,
 ut notum. γρ. ριπαῖς. Et Αἰετός αἰετός πτερόγων ριπαῖς
 ἰσοπολιῖ, *Æschyl.* *Prometh.* p. 12. et πτερόγων ἰσο-
 πόλις αἰετός.

Z 4

1313. Παρτί.

Παρπέταται. —

ροδ'.

Σὺν τῇδε τῇ ἔτραπῃ.

ροέ.

Κόκκυξ.

1315

ροζ'.

Εὐτέ μοι λευκαὶ μελαίναίς
Ἀναμεμίζονται τρίχες.

ροζ'.

Κάλυκας.

ροή.

Μύρτοις στεφανύμενοι, ἢ Κοριανοῖς.

ροθ'.

Μυροποῖός.

1320

ροπ'.

Χηλινὸν δ' ἄγλ' ἔχον

Πυθμύας

1313. Παρπέταται] *Choriambus*. Poetæ autem metrum et syntaxin, ut fieri solet, *Lucianus* paulo aliter flexit.

1314. Σὺν τῇδε τῇ ἔτραπῃ] *Etymolog.* M. v. Κωάκης, ὁ ἀκωνάκης παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ μὲν γὰρ Ἀνακρέοντιος, Σὺν τῇδε τῇ ἔτραπῃ. Lego ἔτραπῃ pro ἀτραπῇ, ut Κωάκης, pro ἀκωνάκης. De qua voce M. *Zuerius Boxhornius* ad *Tacitum* Epist. 1. Et *Burtonus* in *Persicæ* linguæ Reliquiis.

1315. Κόκκυξ] *Etymolog.* Κόκκυξ, ὅστις ἱερὸν, παραπλήσιον ἱέρακι ἢ διλοτάτοι, ὡς φησὶν Ἀνακρέων.

1316. Εὐτέ μοι λευκαὶ μελαίναίς] *Lucian.* Μισοπάγων.

Versus

Prætervolat. ———

174.

Cum hâc fulguratione.

175.

Cuculus.

1315

176.

Quando mihi canæ nigris
Intermiscébuntur comæ.

177.

Baccas.

178.

Myrtis redimitus, vel Corianis.

179.

Unguenti-confector.

1320

180.

Vas ansatum habens

Fundum

Versus hic *Trochaicus*, *Dimeter*, cum *Spondeo* tamen in secundo loco. Vid. ad *Vitam Anacreont.* §. xxxviii.

1317. Ἀναμειμίζονται τρίχες] *Pæon* quartus et *Ionicus* ἀπὸ μίξις hunc versum constituunt.

1318. Κάλυκας] *Pollux* §. γυναικείων κόσμων ὀνόματα. Vid. *Homer. Iliad.* σ', v. 402. Πόρτας τὲ, γαμψάτας δ' ἑλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρους, de quibus *Scholiasst.* in locum. Idem versus *Hymn. Vener.* v. 87. et 164.

1319. Μύρτοις στεφανέμεθα, ἢ Κοριάντοις] *Pollux* §. περὶ μύρου. Vid. ad v. 1099.

1320. Μυροποιός] *Pollux* §. περὶ μυροψῶν καὶ μυροπωλῶν.

1321. Χηλὸν δὲ ἄγχι ἔχον] *Pollux* l. vii. c. 33.

1323. Στίφανος

Πυθιδύας ἀγριοσελίνων.

ρπά,

Στέφανον ῥοδιαῖον.

ρπβ.

Οἰνοπότις γυνή.

ρπγ.

Οἰνηρὸς θεράπων.

1325

ρπδ.

Ἦδε.

ρπέ.

* * * *

Ἀνακρέοντ

1323. Στέφανον ῥοδιαῖον] *Pollux*. fol. 297. lin. 3. et 7.

1324. Οἰνοπότις γυνή] *Pollux* l. vi. c. 3. §. Τὰ ἀπὸ οἴνου.
Vid. supra ad v. 1295.

1325. Οἰνηρὸς θεράπων] *Pollux*, ibid. Dubitat *Stephanus*, An calidi, gelidique minister, an temulentus, sed vinosus famulus, hic poetæ menti obversabatur. At de *Thematē simplici* nil asserendum, nec ideo erat prudenti dubitandum.

1326. Ἦδε] *Pollux* l. iii. c. 18. περὶ χαρᾶς, ab ἦδω ἦσω et ἀδῶ, unde ἦδομαι, ἀδεῶ et ἀνδάνω, Aor. β. ἀδον, Præt. Med. ἦδα et ἦαδα, unde ἱαδῶς *Hómēro*, media longa. Ἀδῆ-
να, pro ἦδηκα, *Hippocrax*.

1327. * * * *

Fundum ex apio sylvestri.

181.

Coronam rosaceam.

182.

Ebriosa mulier.

183.

Vinarius famulus.

1325

184.

Lætatus est.

185.

* * * *

Anacreontis

1327. * * * *] *Anacreontis* locus insignis deperditus; in quem ita *Fulgentius*, Mytholog. i. §. 25. *Jupiter* enim, ut *Anacreon*, antiquissimus auctor, scripsit, dum adversus *Titanas*, id est, *Titanis* filios (qui frater *Saturni* erat) bellum assumeret, et sacrificium *Cælo* fecisset, in victoriæ auspiciū, aquilæ sibi adesse prosperum vidit volatum. De hoc auspicio, *Servius* ad *Virgil. Æn.* l. ix. v. 564. *Pedibus Jovis armiger uncis*, quia dicitur in bello gigantum, aquila *Jovi* arma ministrasse &c. Vid. amplius Scholiastas *Horatii* ad Od. l. iv. §. vi. et *Lactantium* l. x. ex *Eratoſthenis* Catasterismis c. 30. Ex notis diligentissimi philologi, amici, *Josephi Vassæi* Reginen. Addatur *Pierii* Hieroglyph. l. xix. c. 2.

1328. *Kαγρὶς*

Ἀνακρέοντος Ἐπιγράμματα

Εἰς Τιμόκριτον.

Καρτερός ἐν πολέμοις Τιμόκριτος· ἔτ' ὁδὲ σῆμα·
 Ἄρης ἔκ ἀγαθῶν φεῖδεται, ἀλλὰ κακῶν.

Εἰς Ἀγάθωνα.

Ἀβδήρων προθανόντα τ' αἰνοεῖν Ἀγάθωνα 1330
 Πᾶς ἐπὶ πυρκαϊῆς ἡδ' ἐβόησε πόλις·
 Οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματ' Ἄρης
 Ἠνάρισε συγερῆς ἐν τροφάλιγ' ἰμάχης.

Εἰς Κληνοεῖδω.

Καὶ σέ, Κληνοεῖδη, πόθ' ὤλεσε πατείδος αἵης,
 Θαρσήσαντα Νότῃ λαίλαπι χειμερῇ. 1335
 Ὡρῇ γὰρ σ' ἐπέδησεν ἀνέγ' ὕγρὰ δὲ τὴν σὴν
 Κύμα' ἐφ' ἱμερτῶν ἐκλυσεν ἡλικίῳ. Εἰς

1328. Καρτερός ἐν πολέμοις Τιμόκριτ'] Epigrammata sequuntur viginti omnia *Anacreontis*; septem abhinc priora, ex *Anthologia* desumpta; de reliquis suo ordine. Versio *Latina* fere omnis *Henrici Stephani*, usque ad v. 1349. excepta illa *Ausonii*, cætera nos vertimus. *Timocritus*, in *Anacreontis Vita*, quis fuerit, dicimus.

1329. Ἄρης ἔκ ἀγαθῶν φεῖδεται] *Homer. Iliad. ε. v. 260.* Τὸς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης, de optimis *Priami* filiis loquens. In quem locum consulatur *Duporti Gnomologia Homerica*, qui et hunc ipsum *Anacreontis* locum inibi laudat. Vid. 2. *Samuel c. xi. v. 25.* et *Sophocl. Philoct. v. 436.* πόλις μὲν ἔδην ἄνδρ' ἔκων Αἰρεῖ πονηρὸν, ἀλλὰ τὸς χρηστὸς αἰεῖ.

1330. Ἀβδήρων προθανόντα] *Abderarum* urbs jam *Teiorum* fuit

*Anacreontis Epigrammata.*1. In *Timocritum*.

Conditur hoc tumulo præstans *Timocritus*
armis:

Haud parcit Mavors fortibus, at timidis.

2. In *Agathonem*.

Pro patriâ egregium bellis *Agathona* peremp-
tum 1330

Abdera exclamans planxit in igne rogi:

Namque parem nullum juvenum Mars san-
guine gaudens

In duræ occidit turbine militiæ.

3. In *Cleenoris*-filium.

Teque, *Cleenoride*, patriæ pia cura peremit,

Dum spernis rapidi dura flagella Noti: 1335

Teque hora implicuit, nullo sponsore cavenda;

Fluctibus at florens merfa juvena tua est.

4. In

fuit patria, ut ostendimus in auctoris *Vita*, quare *Agathon*
hic *Teius* erat natalitiis, et *Anacreonti* compatriota.

1334. Καὶ σὶ, Κλενορίδῃ] Videtur hic *Cleenorides*, *Ab-*
deris hyeme relictis, priorem patriam *Teon* invisurus,
naufragio oppetiisse.

1336. Ὡς γὰρ σ' ἐπέδησεν ἀνέγχεσθαι] Videmur nos vim
Græci epitheti, quod D. *Dacier* merito miratur, in versio-
ne nostra satis assecuti, *Teque hora implicuit, nulla sponsore*
cavenda. Nec minus tamen *Ovidii* illud annotandum,
quod tam delicatulae scæminæ placuit, *Fastor.* l. ii. *Orta*
dies

Εἰς τρεῖς Βάχχας.

Ἡ τὸν Δύρσον ἔχουσ', Ἐλικωνιάς· ἡ δὲ παρ' αὐτῇ,
Ξανθίππη· Γλαύκη δ', ἡ σχεδὸν ἐρχομένη.

Ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσω δὲ φέρουσι 1340
Κιστὸν καὶ σαφυλὴν, πίονα καὶ χίμαρον.

Εἰς τὴν Μύρων. βγν.

Βεκόλε, τὴν ἀγέλιον πόρρω νέμε· μὴ τὸ Μύρωνος
Βοίδιον, ὡς ἔμπνην, ββοῖ συνεξελάσης.

Εἰς τὸ αὐτό.

Βοίδιον, ὃ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γήρως
Χαλκωθὲν σφετέρῃ φεύσατο χεὶρ Μύρων.

Εἰς

dies fuerit: Tu desine credere ventis: Perdidit illius temporis Aura fidem.

1338. Ἡ τὸν Δύρσον ἔχουσ' Ἐλικωνιάς.] Explicatio poetica tabulae, in qua tres erant *Bacchae* depictae. Et nos olim in tabulam quatuor puellorum ita lusimus, *Hic sitit, hic fundit, bibit alter, mingit et alter; Infantum Cborus: Infantes sic dicimur omnes.*

1340. Διωνύσω δὲ φέρουσι κ. λ.] Hic locus optime explicatur ab alio *Plutarchi*, Ἀμφοτέρους οἶνε, ἔκ κληματὶς εἴτα τράγον τις εἴλκειν· ἀλλ' ἰχθύων ἀρρίχον ἡκολούθει κομίζαν. Hujus Epigrammatis hoc tantum Distichon extat in *MSto Hudsoniano*; de quo mox.

1342. Βεκόλε, τὴν ἀγέλιον πόρρω νέμε.] Si *Myron* hic revera *Ageladis* erat discipulus, et cum *Polyclito* floruit *Olympiade LXXXVII.* ut *Plinius* l. xxxiv. c. 8. fol. 811. statuit, tum hoc et sequens Epigramma *Anacreontis* esse nullo modo possunt: non enim ultra *Olympiaden LXXVI.* duravit, utut longævus fuerit. *Anthologia* tamen l. iv. §. 7. §. fol. 302. *Anacreonti* diserte tribuit; ut et sequens: de qua re plura

in

4. In tres *Bacchas* depictas.

Quæ Thyrsum gerit, est *Heliconias*; ad latus
 olli [tur.

Xanthippe; *Glauca* est, proxima quæ sequi-
 Monte pedem referunt, *Baccho* et sua munera
 portant; 1340

Pinguem hœdum, atque uvam, crispico-
 mamque hederam.

5. In *Myronis* Buculam. *Ausonii* Versio.

Pasce, bubulce, greges procul hinc; ne forte
Myronis

Æs, veluti spirans, cum bobus exagites.

6. In idem.

Bucula non fusa est, sed in æs induruit annis;
 Quem sibi, sed falso, vendicat ille *Myron*.

7. In

in *Vita*. *Myronis* autem hæc *bucula* fuit ænea, in arce
Atheniensi ob insigne artificium servata, cui aliæ boves ad-
 mugire solebant, *tauri* assurgere, vituli sugendi studio ad-
 blandiri; in quod opus plura veterum Epigrammata extant
Anthologiæ loco dudum laudato, quibus hoc ex meis addo.
 "Ἡ θεὸς εἰς Δάμωλιν τις ἐπερραντίσασα χαλκόν. Ἡ θεὸς ἐκ
 χαλκῆς γένετο πῶς γένετο" ante omnia illud *Ausonii*, *Bucula*
sum cælo genitoris facta Myronis Ærea; nec factam me pu-
 to, sed genitam: Sic me taurus init; sic proxima *bucula*
mugit, Sic vitulus sitiens ubera nostra petit. Miraris, quod
 fallo gregem? Gregis ipse magister Inter pascentes me nume-
 rare solet. Neseio, qua auctoritate, *Propertius* quatuor
 fuisse boves ab eodem factas, *Eleg. xxxi*. Atque aram
 circum steterant armenta *Myronis*, Quatuor artificis vivida
 signa boves.

Εἰς συμπότας.

Οὐ φίλῳ, ὅς κρητῆρι ᾧδ' πλέω οἶνοποτάζων,
 Νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγῃ. [της
 Ἀλλ' ὅστις Μισέων τε, καὶ ἀγλαὰ δῶρ Ἀφροδί-
 Συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκε' εὐφροσύνης.

Ἀνάθημα τῷ Διὶ, ᾧδ' Φειδόλα, Ἀνακρέοντες.
 Οὗτ' Φειδόλα ἵππος, ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου,
 Ἀγχείλαι Κρονίδῃ μῆμα ποδῶν ἀρείης. 1351

Τῷ Ἀπόλλωνι, παρὰ Ναυκράτες, Τῷ αὐτῷ.
 Περσέφρων, ἀργυρότοξε, δίδου χάριν Αἰχύλῃ υἱῷ,
 Ναυκράτει, εὐχολὰς τάσδ' ὑποδεξάμεν.

Τῷ αὐτῷ.

Πρῆξαγόρης τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε, Λυκαίῃ
 Ὑῖος ἐποίησεν δ' ἔρπον Ἀναξαγόρης. 1355
 Τῷ

1346. Οὐ φίλῳ, ὅς κρητῆρι] Οὐχ ἔδωκε ἑμὶ πρὸς τὸ συμπό-
 σιον, ὅς ἐν τῷ πινῶν, παρὰ πλείω κρητῆρι τῷ ἱλαροποιῶντι αὐτοῦ,
 λαλεῖ ἱριστικῶς, καὶ φιλονεικεῖ ἀλλ' ὅς περὶ τῆς σοφίας, καὶ διδασ-
 καλίας, καὶ εὐφροσύνης, ἐῖρωτ' ἀνέγῃ, τὰ καὶ τῷ κατὰ πρός
 ἀλλότῳ καὶ τῷ συμποσίου τὸ ἐρίζειν. Ibid. Οἶνοποτάζων)
 Vox Homérica ab οἶνοπότης. Vid. ad v. 596. et v. 1295.

1350. Οὗτ' Φειδόλα ἵππος] Hoc et sequentia Epigram-
 mata, Anacreontis nomine insignita, nec prorsus eodem in-
 digna, ex Anthologia inedita Parisiis exscripsit, mihiq̃ue
 communicavit, de Græcis literis optime meritis D. Ludol-
 phus Kuster, alias Neocorus: Apographum dicit esse Emeri-
 ci Bigotii, viri celeberrimi. De hujus Phidolæ Corinthii equa,
 Aura dicta, quæ per se victoriam adepta est, excusso
 sessore vid. Pau'an. Eliacōn l. ii. c. 13. Anacreontis
 certe ætate hæc contingere, quum Phidolæ filiorum victo-
 ria

7. In Compotores.

Non placet ille mihi, plena inter pocula quis-
quis 1346

Diffidia et Martis bella cruenta refert;
Sed qui Musarum Venerisque illustria dona
Commiscet, lepidis seque dat usque jocis.

8. Jovi facta dedicatio, nomine *Phidolæ*,
Anacreontis. [ibus,

Hæc equa *Phidolæ*, peperit quem lata *Corin-*
Sancta Jovi, rapidum stat monumenta pe-
dum. 1351

9. *Apollini*, *Naucratis* nomine, Ejusdem.
Sis bonus *Æschylidæ*, argenteo rex splendidus
arcu,
Naucrati, et illius hæc pia vota cape.

10. Ejusdem.

Praxagoras hæc dona Deo dedit, ipse *Lycæo*.
Ortus, opus vero fecit *Anaxagoras* 1355

11. Ejusdem.

ria contigerit *Olympiad*. LXVIII. teste *Pausania*, *ibid*.
Græce autem *Φιδόλας* et *Φιδάλας* scribitur, quare in *Lati-*
na versione, *media* syllaba recte producitur. Hoc epi-
gramma in *Hudsoniano* etiam *MSto*.

1351. *Ἀγκυται*] Pro *ἀνάγκηται*, γρ. *ἔγκηται*, non æque
bene.

1352. *Πρόφρων*, *Ἀργυρότοξ*] Hoc Epigramma etiam in
MSto Hudsoniano, mox laudando, extat, et sub *Anacreon-*
tis nomine. *Ἀργυρότοξ* *Apollinis* Epitheton *Homericum*,
adeo notum, ut proprii nominis loco sufficiat.

1354. *Πραξαγόρης τὰδ' ἔδωκε*] Et hoc Epigramma inter
Hudsoniana. Ego *Ionismum* suum *Anacreonti* restituo.

1355. *Ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρης*] *Anaxagoras*, *Ægi-*

Τῷ αὐτῷ.

Ῥυσαμένη Πύθωνα δούληχέος ἐκ πολέμοιο
Ἀσπίς, Ἀθλιναίης ἐν τεμένει κρέματαί.

Ἀνάθημα παῖσιν Λεωκράτους
Στοιβεῖ παῖ, τόδ' ἀγαλμα, Λεωκράτης, εὖτ'
ἀνέθηκας.

Ἑρμῇ, καλλικόμῳ οὐκ ἔλαβες Χάριτας,
Οὐδ' Ἀκαδημαίῳ πολυγηθέα τῆς ἐν ἀγοστῇ.
Σὴν εὐεργεσίῃ τῇ προσιότι λέγω. 1356

Εἰς παῖδα Ἀριστοκλέους.

Ἀλκίμων σ', ὤριτοκλείδῃ, πρῶτον οἰκτεῖρώ φίλων
Ὀλεσας δ' ἦβλυ, ἀμύνων πατρίδος δαλνίην.

Τῷ

neta statuaris, floruit ante et post *Xerxis* expeditionem, de quo *Pausanias* *Eliacōn* l. i. c. 23. Vid. *Diog. Laerti* l. ii. p. 98. et *Vitruv.* *Præfat.* ad l. vii.

1356. Ῥυσαμένη Πύθωνα] *Pythōn*, nomen viri; *Acutum* habet in prima syllaba; nomen loci in ultima *Gravem*. Extat hoc et apud *Suidam* v. *Δούληχέος*.

1358. Στοιβεῖ παῖ] Ita *Hudsonianum* MS. *Neocori* MS. *Στοιβεῖ* κ', non æque bene. *Leocrates* quis fuerit, non constat, nec tamen necesse est, ut *statuarius* et is habeatur; sit forte statuæ dedicator, *Mercurioque* simul et *Gratiis* in *Academia* posuerit, nec de *Stæbo* patre magis liquet. Certe hæc statua non durabat ad *Pausaniæ* tempora.

1360. Οὐδ' Ἀκαδημαίῳ πολυγηθέα] *Academia* *Albenis* haud ita procul *Arctorago* stabat, in nemoroso loco extra urbem; ut non sine ratione prius dicta sit *Ἐκαδημία*. Vid. *Meursium*, de *Fer. Græc.* p. 188. de *Ludis Græc.* p. 22. Item *Harpocratiōn.* v. Hinc pro *Ἀκαδημαίῳ*, *Libri Vetti*.

11. Ejusdem.

Qui *Pythona* tulit saluum ex discrimine belli,
Palladis in lucco figitur hic clypeus.

12. Ejusdem, Dedicatio *Leocratis* nomine.

Hanc, *Stæbi*, statuum tu quando, *Leocrates*,
 ornas

Mercurio, pulchræ teque vident *Charites*,
 Atque Academia læta: Hujusque cavamine
 dextræ

Larga adventanti jam tua facta loquor.

13. In *Aristoclis* filium.

[fleo;
 Fortium te, *Aristoclide*, primū amicorum
 Patriam quod liberando perditus sis ipse tu.

14. *Prax-*

Vett. Ἀκαδημαῖκος, et Ἀκαδημῶ, quomodo videtur *Theognis* usus esse, v. 987. Εἰδ' εἴη σ', Ἀκαδημῶ, ἰφίμερον ὕμνον αἰεδῶν, κ. λ. γρ. Ἀκαδημαῖαν. *Academiam* Hipparchus muro cinxit, *Meursius* in *Pisistrato*, c. xii. Ibid. Τῆς αὖ ἀγοσῆ) γρ. τῆς αὖ ἀγοσῆ.

1362. Ἀλλήλων σ', ὡς ἰσοκλείδῃ] Omnia dehinc epigrammata, numero octo, ex *Hudsoniano* illo MSto solo deprompta, ideo mihi eo nomine ornato, quod ex *Heidelbergensi* quodam codice olim descripta, mihi nuper ab amicissimo viro D. *Johanne Hudson*, S. T. P. Bibliothecæ *Bodleianæ*, *Oxonii*, custode, socioque collegii *Universitatis* dicti, meritissimo, sint transmissa. Est hoc metrum Τετραμέτρον, Τροχαϊκόν. Et Ἀνακρεὼν dicitur in MSto. Scribitur vere, ὡς ἰσοκλείδῃ, pro ὡς Ἀριστοκλείδῃ, ut Τῶ γὰρ μένοντι pro τῶ Ἀγαμέμνονι, Τῇ φρεσὶν, pro τῇ Ἀφροδίτῃ, et ὡς ἰατῶ, v. 1172. De hoc *Aristoclide* vid. in auctoris vita.

Τῷ Ἀνακρέοντι.

Πρηξιδίκη μ' ἔρεξεν, ἐβόλευσεν ἧ Δύσηρις
Εἶμα τόδε· ξυνὴ δ' ἀμφοτέρων φιλή. 1365

Τῷ αὐτῷ.

Περὶ μὲν Καλλιτέλης μ' ἰδρύσατο· τόνδε δ' ἐκείνη
Ἐκγονοὶ ἐτήσανθ'· οἷς χάριν ἀντιδίδε.

Τῷ αὐτῷ.

Παῖδι φιλοσεφάνῃ Σεμέλης ἀνέθηκε Μέλανθ^ς,
Μῆμα χορῷ νίκης, υἱὸς Ἀρηίφιλ^ς. 1369

Τῷ αὐτῷ.

Σὴν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγλαὸν ἄσκει κόσμον,
Θεσσαλίας μ' ἀνέθηκε· ἀρχὸς Ἐχεκρατίδης.

Τῷ αὐτῷ.

Εὐχεο, Τιμόνακτι Θεῶν κήρυκα γενέσθ^ς
Ἠπιον· ὅς μ' ἐρατοῖς ἀγλαίῃν προθύροις,
Ἑρμῇ τε κρείοντι καθέασατο· ἧ δ' ἐθέλοντα
Ἀσῶν καὶ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι. 1375

Τῷ αὐτῷ.

Βώμης τέσδε Θεοῖς Σοφοκλῆς ἰδρύσατο πρῶτος,
Ὅς

1364. Πρηξιδίκη μ' ἔρεξεν] *Ionismus* hic et in MSto manebat.

1366. Περὶ μ' Καλλιτέλης] *Pausanias* meminuit pugilis cujusdam *Laconis* hujus nominis, *Pekyritidis* patris, *Eliacān* l. ii. c. 16.

1368. Παῖδι φιλοσεφάνου Σεμέλης] Διονύσῳ, δηλονότι. γε. φιλοσεφάνῳ.

14.

[ris

Praxidice hanc vestem fecit, sed mentem *Dyse-*
Finxit opus: Namque est unus amor gemi-
nis.

1365

15. Ejusdem.

Calliteles me constituit; quem deinde nepotes
Ipsius; quibus est gratia agenda tibi.

16. Ejusdem.

Hoc *Semelæ* nato gratus dedit ipse *Melanthus*,
Successus causa, natus *Areipbili*.

1369

17. Ejusdem.

[rum,

Bacche, tui causa, atque urbis decus inde futu-
Me dat *Thessaliæ* rector *Echecratides*.

18. Ejusdem.

Præco Deum ut fautor sit *Timonæti*, præcare,
Qui me perpulchris porticibusque decus,
Mercurioque simul posuit; quem deinde luben-
tem

Civili excipio vulgivagaque schola.

1375

19. Ejusdem.

Has aras *Divis*, *Sophocles* prior ipse dicavit,
Plurima

1372. Εὐχίο Τιμόνακτι.] Εὐχίου, διὰ κήρυκα, τὸν Ἑρμῆν
δηλονότι, ἡπιοῦν γενίον τῷ Τιμόνακτι, ὃς ἰμοί, εἰκόνα δηλονότι
καθέσκατο ἄγαλμα ἐν τοῖς καλοῖς προθύροις, καὶ Ἑρμῆν ἄνακτι.
Τιμόναξ, παρὰ τὸ Τιμοάναξ, ὄνομα κύριον, ὡς Δημόναξ, κ. λ.

1376. Βαμνὲς τῶνδε θεοῖς Σοφοκλῆς.] Hæc de nullo alio
Sophocle dici potuerunt, quam de tragico poeta, qui non
nisi quindecim annos natus erat, sub tempore *Xerxiæ*

Ὁς πλείστον Μῦθης οἶδε κλέος τραγικῆς.

Ἀνακρέοντῳ.

Τελὴν ἡμερόεντα βίον πτόρε, Μαιάδος υἱέ,
 Ἄντ' ἐρωτῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμεν.
 Δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ
 Ναιήν, αἰῶνι μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθῆς.

1380

Τῷ αὐτῷ.

Φέξ' ὕδωρ, φέξ' οἶνον, ὦ παῖ.
 Φέρε δ' ἀνθεμύντας ἡμῖν
 Στεφάνης ἐνεικον, ὥς μὴ
 Πρὸς Ἐρωτα πυκταλίζω.

1385

ΑΝΑΚΡΕ-

expeditionis; illius tamen prima tempora *Anacreontis* extrema attigerunt; ut in hujus auctoris *Vita* ostendimus.

§ 378. ΤΑΛΗ] Ita lego pro Τελαῖται, in MSS.

1380. Εὐωνυμίαν] Οἱ Εὐωνυμίαι, Ἀθηναίων δήμῳ, Φυλῆς Ἐρσχυίδος. Vid. *Stephan.* περὶ πόλεων.

1382. Φέξ' ὕδωρ, φέξ' οἶνον, ὦ παῖ] Hunc versiculum singularem supra laudavimus ex *Demetrio Phalereo*, ad v. 1275. et ab hoc quartum, ex *Eustathio* posuimus ad v. 1196. At totum nunc fragmentum plenius simul et correctius lectori exhibemus, scilicet quidem visum in *Athenaei* ipsius fragmento nobili; quod propinat nobis *Isaac Casaubonus* in *Notis ad Athenaei* l. xi. c. 4. fol. 782. Est autem elegantissimum et tersissimum ἀποσπασματιον, omnibus

Ἀνακρέοντῳ. Τέλῳ.

ANACREONTIS. 283

Plurima cui Musæ gloria stat tragicæ.

20. Anacreontis.

Ilææ, Præco Deum, vitam donato serenam,
Gratus ob hæc, data quæ munera grata
tibi ; [justo
Daque ipsum in populo per longum degere
Hoc *Euonymeo*, et sorte favente frui. 1381

Ejusdem.

Fer aquam, fer vinum, ô puer:
Fer et florentes nobis
Coronas ; fer, *inquam* ; ut ne *amplius*
Adversus Amorem Athletæ-more-conten-
dam. 1385

ANACRE-

omnibus suis numeris constans, et ad Oden *tertiam*, quod ad metrum pertinet. Repetitio autem *ὁ φίλος*, *Emphatica*, ut supra ad v. 1031. sic *Euripid. Hercul. v. 687. "Ανὴρ, ἄπειρα, καὶνὰ, καὶνὰ, δῖμοιμαί.*

1383. *Ἀνθιμῶντας*] Pro *ἀνθιμῶντας, ἀνθιμῶντας, Ionica ἀνθιμῶντας*, ut *Homero, Iliad. μ' v. 283. Καὶ πύθια λωτῶντα*, pro *λωτῶντα, ἂ λωτόντας, Theophr. λωτός.*

1384. *Ἑνικον*] Ab *ἑνικα, Aoristo ἑ.* pro *ἑνικα*, ut *Hæmer. Odyss. 9' v. 393. Καὶ χρυσοῖο γαλακτὸν ἐνίκῃσι τιμῶντι.* *Theocrit. Idyll. xxiii. v. 16. Δαΐδω ἀπὸ ἑνικῆς τὰ σῶμα φέρει τῆς Κωδικίας.*

1385. *Πρὸς ἑρῶτα πικταλίζῃ*] *γρ. πικταλίζῃ.* Vid. ad v. 1196.

A 24

1386. *Ἀδῶν*

Anacreontis Finis.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ.

Θεοκρίτε, Εἰς νεκρὸν Ἀδωνιν.

Ἀ Δωνιν ἢ Κυθήρη
 Ὡς εἶδε νεκρὸν ἦδη,
 Στυγνὴν ἔχοντα χαίτῳ,
 Ὡχράν τε τὴν παρείην,
 Ἀγειν τ' ὕν πρὸς αὐτῷ
 Ἔταξε, τῆς Ἑρώτας.

1390

Οἱ δ' εὐθέως ποτηνοὶ
 Πᾶσαν δραμόντες ὕλῳ,
 Στυγνὸν τ' ὕν ἀνεῦρον,
 Δῆσάν τε, καὶ πέδησαν.

1395

Χῶ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
 Ἔσυρεν αἰχμάλωτος.
 Ὁ δ', ἐξόπιαθ' ἐλαύνων,
 Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.

Ὁ Θῆς δ' ἔβαινε δειλῶς.

1400

Φοβεῖτο γὰρ Κυθήριον.

Τῷ

1386. Ἀδωνιν ἢ Κυθήρη] Hoc *Anacreontium* plurimi *Theocrita* tribuunt, nec desunt, qui *Anacreontis* putent; certe inter illius opera sæpe numeratum, nec nobis itaque prorsus omittendum. Ad hoc argumentum spectat *Bionis Smyrniaci* ἐπιτάφιος Ἀδωνίδος, et ipsius *Theocriti* Συρακυσταί, ἢ Ἀδωνιάζουσαι. Vid. *Joh. Meursii* *Notas in Lycophron.* 833. et *Petri Daniel. Huetii* *Demonstrat. Evangel.* fol. 58, &c. et nos in *Euripid. Hippolyt.* v 1420. Carminis genus ad *Primam* Oden refertur.

1389. Ὡχράν

ANACREONTICA.

Theocriti, In Mortuum Adonin.

ADonin Venus
 Ut vidit mortuum jam,
 Horridam habentem comam,
 Pallidamque genam,
 Ducere aprum ad se
 1390
 Jussit Amores.

Illi vero statim, *ut volucres,*
 Per omnem currentes sylvam,
 Invisum aprum invenerunt,
 Ligarunt et insuper ligarunt.
 1395
 Et hic quidem, fune innectens,
 Trahebat captivum:

Ille à tergo agens
 Percutiebat arcu:
 At Fera incedebat trepide;
 1400
 Metuebat enim Venerem. Illi

1389. Ὡχραίν τε τὴν παρειὰν] *Synecdoche numeri pro ὠχραῖς τε τὰς παρειάς, ut mox τοῖσι τόξοις pro τῷ τόξῳ.*

1390. Ἄγειν ἤ ὦν πρὸς αὐτὴν] *Homero ὅς Κάπριον γρ. αὐτὴν, non æque bene. Oxoniens. Edit. αὐτὴν, ut et H. Stephan.*

1395. Δῆσαν τε καὶ πέδησαν] *Ut firmitus ligarent, ὥστε γότιμον αὐτὸς διὸν ποιῇ.*

1396. Χρὺ μὲν βρόχον καθάψας] *Pro χρὺ ὅ, ut v. 484.*

1399. Τοῖσι τόξοις] *Pro τῷ τόξῳ. Vid. ad v. 1389.*

1400. Ὁ Θῆρ δὲ ἔβαινε διηλῶς] *Διηλῶς ἐμφαίνων, ὡς πάν- τε ζῶν, τὰ βρόχοις συνόρμητα.*

1403. Πάντων

Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτη,
 Πάντων κάκιςτε θηρῶν,
 Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
 Σὺ μεῦ τ' ἄνδρ' ἐτύψας;

1405

Ὁ Θῆς δ' ἔλεξεν ὦδε,
 Ὅμνυμί σοι, Κυθήρη,
 Αὐτήν σε καὶ τ' ἄνδρα,
 Καὶ ταῦτα μευ τὰ δεσμά,
 Καὶ τίσδε τῆς Κυνηγῆς,
 Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σευ
 Οὐκ ἤθελον πατάξαι.

1410

Ἀλλ' ὥς ἀγαλμ' ἐσεῖδον,
 Καί, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
 Γυμνὸν, τ' εἶχε, μηρὸν
 Ἐμμαινόμενῳ φιλησαι.
 Καὶ μευ κατεκσίναζε.

1415

Τέτρες

1403. Πάντων κάκιςτε θηρῶν] Omnium animalium invissimos suos semper habuit Venus; maxime nempe ob sordes ἀναφροδίτους ὄντας, ut Lucretius l. vi. v. 973. Denique Amaracinum fugiat sus et timet omne Unguentum; nam setigeris subus acre venenum est, Quod nos interdum tanquam recreare videtur. At contra nobis cœnum, teterri-
 ma quum sit, Spurcities, eadem subus hæc res munda vide-
 tur; Insatiabiliter toti ut volvantur ibidem. Ad quod al-
 ludit Fabula quædam Æsopica. Pierius Hieroglyphic.
 l. ix. multa de Porcino genere et præcipue fol. 68. B.
 Quod in Latina versione, pessime Brutorum scripserim,
 ne scioli ob id triumphent: dum genus ad personam, non
 ad nomen referatur; quomodo Horatius ——— Quid agis
 dulcissime rerum?

1404. Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω:] Femore percussus Adonis
 occubuit. Ita Bion, v. 7. Κάται καλὸς Ἀδωνίς ἐπ' ὤρεσι,
 μηρὸν ὀδόντι Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπὴς, κ. λ. Ibid. ἴψω)
 Aor.

Illi vero dixit Venus,
O omnium pessime brutorum,
Tune istud femur læsisti?

Tune meum virum percussisti? 1405

At Fera dixit hoc modo,
Juro tibi, ô Venus,
Per teipsam et virum tuum,
Et hæc mea vincula,
Et hosce venatores, 1410
Virum tuum formosum

Minime volebam ferire;
Verum velut simulacrum intuebar,
Et nullatenus ferens amoris incendium,
Nudum, quod habuit, femur 1415

Perdite-cupiebam osculari:
Idque mihi nocumento-fuit. Hos

Aor. á. Med. ab ἰψάμην, Them. ἰπτομαι. Et Homer
Iliad. á. v. 454. — μίγα δ' ἴψας λαὸν Ἀχαιῶν, et β'.
v. 193. — τάχα δ' ἴψιται νῆας Ἀχαιῶν.

1405. Σὺ μιν] Ita Ionice pro μιν lego, ut etiam olim,
v. 1411. σὺ legebatur, et v. 1417. μιν nisi suam ipsam
Venere magis Ionicam velis.

1407. Ὀμνυμί σοι, Κυθήρη] Media syllaba τῷ ὀμνυμι,
communis; hoc enim loco producitur: cum plerumque sit
brevius; quod dicendum de omnibus verbis in μι, quarta
Conjugationis. Ita Oppian. Cyneget. l. iii. v. 496. Κο-
νήμι κύνες πολέμερον. Ita Antholog. fol. 539. Ἐρμῆας
ὄδ' Ἀλεξάνδρῳ δίκνυσι Δαίτην.

1416. Ἐρμῆας Φιλῶσαι] γε. ἱρμῆας.

1417. Καὶ μιν κατεσίνῃ] Isaac. Casaubon. in margi-
ne sui codicis, qui nunc Episcopi Norwicensis est, notarat,
Locus corruptus, oblitus τὸ σ' esse literam ἀναδιπλώσεως ca-
pacem, atque proinde posse τὸ ε' producere: at tutius erit,
cum Josepho Scaligero legere κατεσίνῃ, verbum ut sit
decompositum, ex κατὰ, ἐν, et σινῃ, idem cum σινῃσαι.
Nec necesse est, ut σινῃ priorē producat, quod σινῃσαι
id

Τύτῃς λαβῶσα, Κύπρι,
 Τύτῃς κόλαζε, τέμνε,
 (Τί γὰρ φέρω φειγῆς;) 1420

Ἐρωτικῆς ὀδόντας.
 Εἰ δ' ἔχῃ σοι τὰδ' ἀρκεῖ.
 Καὶ ταύτ' ἐμεῦ τὰ χεῖλεα.
 Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
 Εἶπεν τε τοῖς Ἐρωσι, 1425

Τὰ δεσμὰ οἱ ἐπιλύσαι.
 Ἐκ τῆδ' ἐπηκολύθῃ,
 Ὑλῶ δ' ἔτ' οὐκ ἔβαινε
 Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
 Ἐκαίε τῆς ἔρωτας. 1430

Ἰησοῦ τῇ Βαρνεσίῃ, Εἰς Ἀνακρέοντα τῇ σαφυ-
 λῆς ῥαγὶ ἀποπνιγέντα.

ΑΝακρέοντα ῥιπῇ
 Ἀποπνιγέντα ῥαγὸς, Ὡς

id faciat; et cum *Thema* σὺν Θ το, scribatur etiam σὺν Θ, ut *Nicander*, *Ῥεῖα κί τοι μορφάς τε, σὶν τ' ὀλοφάια θηρῶν*.

1425. Εἶπεν] ἐκέλευεν, ut v. 253.

1426. Ἐπιλύσαι] pro ἐπιλύσαι, ut *Ἰαβόναι*, v. 914.

1428. Ὑλῶ δ' ἔτ' οὐκ ἔβαινε] Olim, Καὶ ὕλῶν σὺν ἔβαινε, quod error erat insignis: nam ὕλῶν ultimam producit, et pro ὕλῶν ponitur. Ordinem itaque muto, legoque Ὑλῶ δ' ἔτ' οὐκ ἔβαινε, vel ἰδ' οὐκ ἔβαινε ἐς ὕλῶν. Ionica enim dialecto semper hic utor; cum et Vett. Exemplaria id facerent sæpe, *vix.* v. 1, 5, 13, 16, 22, 23, 26.

1429. Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν] *Hen. Stephan.* editio, Καὶ τὸ πυρὶ, errore præli aperto. *Isaac. Casaubon.* in ora codicis

Hos igitur accipiens *dentes*, ô *Venus*,
 Hos, *inquam*, puni, excide,
 (Quid enim gero supervacaneos?) 1420
 Amatorios *dentes*.

Sin minus tibi hæc suffecerint,
 Etiam et hæc mea labra.

Hujus vero miserta est *Venus*,
 Jussitque Amoribus, 1425
 Ut vincula illi resolverent.

Ex eo tempore *Venerem* assequebatur,
 Sylvamque amplius haud rediit,
 Et ad ignem accedens
 Exussit amores, i. e. amatorios suos *dentes*.

Josue Barnes, IN ANACREONTEM
 uvæ acino suffocatum.

A Nacreontem interjectu
 Suffocatum acini, Ut

dicis fui, *Videntur hæc duo carmina quibusdam super acua.*
Quæ quorsum intenderit, non video.

1431. *Ἀνακρέοντα πίπῃ*] Materiam huic *Ode* primam et præcipuam ministravit poeta non ignobilis, *Abrahamus Couleius*. *Anglico* quidem ille sermone, sed quæ *Græcis* literis dignissima donari videatur; nec tamen pauca in illo *Odario*, quæ, utut *Couleio* placuerint, *Anacreonti* certe aliena scirem; quare ex illo ansam arripui, nonnihil proprio judicio usus; ut propius ad *Anacreontem* accederem, a *Couleio* discedendum duxi. Hæc sint tanti poetæ pace dicta, paceque omnium *Φιλοκουλείων*, quos inter caput infulatum veneror; quicquid ille de me meisque sentiat.

1432. *Ἀποπνύγοντα πῶγος*] *Anacreontem* acino uvæ extinctum *Plinius* aliique narrant, ut nos in ejusdem *Vita*. *Aristoph.* Pace, v. 10. *ἀποπνύγοντα*.

Ὡς εἶδε νεκρὸν ἦδη,
Ἔρωσ ἔβωσε δεινῶς,
Τὰ δ' αὐτ' ἔλεξε κλαίων, 1435

Σὲ πῶς, μελωδὲ τερπνέ.
Σὲ πῶς ἐγὼ δακρύσω,
Θέραψ τέ καὶ φίλῳ μού,
Ἔρωσ τ' ἔρωτῳ αὐτῷ;
Σὺ γάρ, μελωδὲ τερπνέ 1440

Μελιστ' ἀγείς ἐρώτας
Κέρων τέ καὶ γυναικῶν,
Κώμης τέ καὶ χορείας
Ἐσωφρόνησας ἄδων.

Σὺ γάρ με μᾶλλον ἠδύν,
Ἐρασιμὸν τ' ἔθηκας,
Ἦπερ τεκῆσα Μήτηρ,
Τεαῖς καλαῖς αἰοδαῖς. 1445

Γεαὶ καλαὶ δ' αἰοδαὶ
Καὶ μαλθακώτεραί μοι, 1450
Ἐρασιμώτεραί τε
Ἐμῶν πλεῶν ἐραννῶν
Αὐτῇ τέ, καὶ βελέμνων, 1455

Μητρὸς

1433. Ὡς εἶδε νεκρὸν ἦδη] Eundem versum habes in *Theocriti Anacreontio*, ad v. 1387. Et prooemium hoc *Coulei* in titulo exhibuit, ego *Theocritici* illius poematis exemplo, in ipsam Oden interferendum duxi.

1434. Ἔρωσ ἔβωσε δεινῶς] Ἔρωσ, ὁ θεὸς τῶν ἐρώτων. Ἐβω-
σεν) ἰωνικῶς, ἀντὶ τῆς ἐβώσε. Vid. supra ad v. 1259.

1438. Θέραψ] Θέραπον. Λέξικ. Ἀνακρεοντικῇ. Vid. ad
v. 1285. et 1470. Λέγουσι δὲ καὶ οἱ προφῆται ὅτι θεράπης τῶν
θεῶν. *Ælian.* fol. 975. Qui hæc prima *Amoris* verba
cum

Ut vidit mortuum jam,
Amor exclamavit miserabiliter,
Et hæc post dixit flens:

1435

Te quomodo, ô Lyrice jucunde,

Te quomodo ego lachrymabo,

Ministerque et amicus meus,

Et Amor Amoris ipsius?

Tu enim, ô Lyrice jucunde,

1440

Mellifluos amores

Juvenumque et mulierum,

Lususque et choreas.

Sobrius et castus canebas.

Tu enim me magis suavem,

1445

Et amabilem fecisti,

Quam quæ peperit mater,

Tuis pulchris cantilenis.

Tuæque pulchræ cantilenæ

Et molliores mihi,

1450

Et amabiliores

Meis pennis charis

Meique, et calamorum meorum, Matris-

cam iisdem *Coulei* conferre velit, in nostris plus *Anacreonticæ* simplicitatis et modestiæ, illisquæ, quod *poetæ* deique personæ convenientius videatur, fatebitur.

1444. *Εὐφρόνητος αἶδον*] Hanc *ἔννοιαν* frustra quæras in *Couleto*. Veram tamen esse et propriam, atque proinde huic loco convenientem, passim probavi in notis, ut v. 1186. et præcipue in auctoris *vita*.

1445. *Σὺ γὰρ μοι μᾶλλον ἦδον*] Et hæc *ἔννοια* nobis propria. *Amor* dicit, se ab *Anacreonte* magis amabilem factum, quam à *matre* genitum.

1449. *Τὴν καλὰν δὲ αἰὶδα*] Hanc *ἔννοιαν* nobis præbuit *Couleius*.

1455. *Kai*

Μητρός τε τῇ πελειῶν,
 Καὶ τρυβίων φιλεύνων. 1455
 Φιλημάτων ἢ κεδνῶν,
 Φωνῆς τε τῇ φιλέντων,
 Γαμοςόλῃ τε κιστῇ,
 Μαγώτεραι πέφανται.

Ὁ σὸς δ' ὅλος βίος μοι 1460
 Ἐραῖσιμος καλὸς τε,
 Ἴσον τεαῖς ἀοιδαῖς.
 Ποδὴνέμοι γὰρ ὦραι
 Μέτρῳ Δέεσκον ἠδεῖ,
 Βαίαι τε γλυκεῖαι, 1465
 Φαιδραὶ τε καὶ γαληνοί,
 Ἴσον τεαῖς ἀοιδαῖς.

Οἱ μὲν τὸ μέτρον ἤβης
 Ἐμοὶ διδῶσι μένον,
 Ἀτὰρ γέροντες, εὐθύς 1470
 Ἀποσταῖσι

1455. Καὶ τρυβίων φιλεύνων] *Veneri passeris facris*; quoniam istæ aviculæ in amorem procliviores, unde versus ille in *Catalectis*, Vernis passeribus falaciores. Φιλῶν vox *Anacreontica*, v. 980. ὀχνητικός. *Veneris* itaque currui junctos passeris fingit *Sappho*, — πατρός ἢ δόμον λιποῖσα Χρῦσειον, ἡλθες, Ἄρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δὲ σ' ἄγον Ὀκείης τρυβοί, πτέρυγας μελαίνας Πικρὰ διευόντες.

1456. Φιλημάτων ἢ κεδνῶν] Eundem versum habes apud ipsum *Anacreontem*, v. 1053. Quem quidem nos libenter in h's imitamur. Πρεπόντως ἢ ὁ θεὸς τῇ ἑαυτῇ ποιητὴν τοῖς ἑαυτῇ σίχσις κυδαίνει.

1457. Φωνῆς τε τῇ φιλέντων] Δηλονότι, ἐρατικῶν ψιθυρισμῶν. γρ. ἐρώτων.

1458. Γαμοςόλου τε κιστῇ] Primus hoc *Veneris* cingulum *Homerus*

Matrisque columbarum,
Et passerum lascivorum:

1455

Osculisque sanctis,
Et voce amantium,
Nuptialique cesto,
Magis-dulces apparent.

Quin tota tua vita mihi

1460

Amabilis et pulchra,
Perinde atque tua carmina:

Celeres etenim horæ

Mensura currebant suavi,

Pusillæque et dulces,

1465

Hilaresque et serenæ,

Perinde atque tua carmina.

Alii quidem portionem juventutis

Mihi tribuunt solummodo;

At senes facti, statim

1470

Deficiunt

*Homerus creavit, Iliad. ζ'. v. 214. Ἡ κ]λὸν γήϊον ἐλύσατο
κεῖσ' ἰμῶντα, Ποικίλον· ἐνθάδε οἱ θελκτήρια πᾶσι ἐτέτυκτο.
'Ενθ' ἐνι μὲ φιλότης, ἐν δ' ἴμερ', ἐν δ' ὀαριεύς, Πάρφασι,
ἢ, τ' ἔκλεψε νόον πύκα πρὸς φρονιόντων. Hunc locum Nonnus
imitatur l. xxxi. et xxxii. et γαμοσέλον etiam vocat κεῖσ',
quod ad conciliandos amores faciat.*

1459. Μαγώτεραι πίφονται] Μαγώτερ', ἀντὶ τῆ μαγικώ-
τερ', παρὰ τῆ μαγ', ἀντὶ τῆ μαγικός. Et *Antholog.* Καὶ
κεῖσ' ὀφθαλμοὺς μαγώτεραι. Vid. ad v. 1570. *Ibid.* Πίφον-
ται) Tertius *Pluralis* pro πεφασμένοι εἰσίν. Omissum hoc
à *Clenardo*, qui tamen notat eandem vocem, à φαίνω, occi-
do; quum hæc nostra sit à φαίνω, ostendo. Agnoscit ta-
men ἐπίφωτο, quod à πίφασμαι originem ducere nequit,
licet et illa vox detur.

1460. Ὁ σὸς δ' ἔλ' βί' μοι] Et hæc ἴσται *Coulei.*

1470. Σὺ δ' αὖ θέραιψ] De voce θέραιψ, vid. supra ad
v. 1438.

Ἀποσταῖσι σκήπτρε·
 Σὺ δ' αὖ θέρα φέριστος,
 Πιστός τε καὶ βέβαιος,
 Ὅλον βίον θελήμων
 Ἐμοὶ κρατεῖν ἔδωκας.

1475

Ὁ σὸς δ' ἔρως, βίος τὲ,
 Ὡς καῦμα, πῦρ θ', ἔνωθεν,
 Καὶ ταῦτ' ὅλονδ' ἦσθην.

Ἐρως γὰρ ἡδ' Ἀπόλλων
 Ἀεὶ μόνοι σ' ἑτερπον,

1480

Ἀμ' εὐλύροισι Μύσαις·
 Τὰ δ' ἄλλα σεμνὰ πάντα,
 Τὸν χρυσόν, ἄργυρόν τε,
 Τυραννικὰς τε θώκας,
 Ποσὶν τεοῖς πάτησας,
 Τιμὴν τ' ἄτιμον εἶχες·
 Μόνον δ' Ἐρωτ' ἐτίμας,
 Ἀνδρῶν τε καὶ μελωδῶν
 Σοφώτατον προπάντων
 Σὲ δ', ὧ τὸ τραῦμ' Ἐρωτῷ,

1485

1490

Σὲ

1475. Ἐμοὶ κρατεῖν ἔδωκας] Eadem Syntaxis supra, apud ipsum Anacreontem, v. 1036. Ἐμῶν φρεσὶν μὲ αὖραις Φέρων ἔδωκε λύπας.

1476. Ὁ σὸς δ' ἔρως, βίος τὲ] Et hæc ἔννοια Couleii.

1477. Ὡς καῦμα, πῦρ θ' ἔνωθεν,] Ἰωνικῶς ἔνωθεν, ἅνευ χρονικῆς αὐθιγίας, ἀντὶ τοῦ ἔνωθεν, καὶ τοῦτο, ἀντὶ τοῦ ἠνώθησαν, καὶ αὐτὴν Αἰολῶν ἀγέλην, ὡς Ὀμηρῷ. Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἵκαστο. Καὶ Θεόκριτῷ. Ὀρίχαν ἰφίλαθεν. Σχολιαστὴς ἰφίλασθαι, ἢ φιλεῖν. ἔστι δὲ Αἰολικόν, ὡς καὶ τὰ ἐκασμῆθεν. Καλλιμάχος δὲ τοῦτο παροξύνη. Ita ἄρθρον, pro ἠέρθησαν

Deficiunt à meo sceptro:

Verùm tu minister optimus,

Fidusque et firmus,

Totam tuam vitam lubens

Mihi regendum dedisti.

1475

Tuus autem amor et vita ipsa,

Ut calor, et ignis, uniebantur,

Et res eadem res duæ erant.

Amor etenim et Apollo

Semper soli te delectabant,

1480

Una cum lyricis Musis:

At alia grandia omnia,

Aurumque et argentum,

Regiosque thronos,

Pedibus tuis proculcasti,

1485

Et honorem inhonoratum ducebas;

Solumque Amorem honorabas,

Hominumque et poetarum

Sapientissimus omnino-omnium.

Te tamen ô vulnus illud amoris!

1490

Te

σαν, et αἰδοῦναι pro ἡδισθῆσαν, de qua re *Clenardus* p. 189. §. 45.

1478. Καὶ ταῦτ' οὐδ' ἦσαν] Δύο συνήνταται εἰς τὸ αὐτό. Δύο, ἦσαν. Σύνδυο δ' ὁμοιοῦς εἰς ἦσαν, καὶ ὡς εἰπὴν, τὸ αὐτό.

1485. Πόσιν τιοῖς πάτησας] Ἐπάτησας, κατεπάτησας. *Simplicibus* gaudet *Anacreon*, ut v. 376. Πῦρ δ' ἅπαντα θυμῷ, et v. 740. Σοφίη, τρόπος πατήται.

1489. Σοφώτατος προπάντων] Πρόπας εὐλόγῳ, *Sophocles*. Ἀνίμω, τὴν προπάντας, *Orpheus*. Νῆας τὴν προπῶσας, *Homerus*. Quin συνάπας, σύμπας, πᾶμπαν, παράπαν, ἀπαξίπας, *Aristophani*, et *mox* v. 1503. ἀπαξίπῶντες, item εὐόλοι, συμπᾶσιόντες

Σὲ δ' ἠνάριξε Βάκχῳ,
 Οἶνοφλυγῶν ἑαυτῷ,
 Ἀμνημονῶν τ' ἐμείο,
 Χαρισμάτων τὲ τῶν σῶν,
 Καὶ τῷ καλῶν αἰοιδέων.

1495

Ἡ ῥ' ἄμπελον γιγάντων
 Στυγὴν αἶμ' ἔθρεψε.
 Καὶ Βάκχῳ ἐν κεραυνοῖς,
 Πυρσοῖσί τ' ἐξετέχθη.
 Τῷ δ' ἄρμα τίγριές τε
 Καὶ παρδάλεις φορῶσιν,
 Ἀνημερωτάτοιο
 Θεῶν ἀπαξαπάντων.

1500

Εἵκει ᾧ πάντ' Ἀνάγκη.
 Ὡς ἔδ' Ἔρως μὲν αὐτὸς,

1505
Οὐδ'

συμπλείοντες &c. per *Emphasin* quidem veteribus dicta videntur.

1491. Σὲ δ' ἠνάριξε Βάκχῳ, Οἶνοφλυγῶν ἑαυτῷ] *Naturalis innoia*, nec *Couleio* tamen venit in mentem. Ita *non omnia possumus omnes*.

1496. Ἡρ' ἄμπελον γιγάντων] Hæc historia *Couleio* tacta. *Pierius Hieroglyphic.* l. liii. §. *Vitis*, fol. 390. D. *Perfuasum* habebant *Ægyptii*, vitem ex fuso in terram gigantum sanguine pullulasse; unde et amentia et furor inesse vino. Vid. *Petri Andrea Canonberii* de Virtut. Vini p. 107. ubi, vinum ex gigantum sanguine.

1498. Καὶ Βάκχος ἐν κεραυνοῖς] De *Baccho* inter flammas et fulmina, quibus mater *Semele* combusta, nato, vid. *Noupi Dionysiacōn* l. viii. fol. 159. *Euripid.* *Bacch.* v. 2. *Διώνυσος, ὃν τίχτη πέθ' ἡ Κάδμου κόρη Σεμέλη, λοχειυθεῖσ' ἀτραπηφόρῳ πυρί.* Et *Ovid.* *Metamorph.* l. ii. §. 3. l. iv. §. 1. *Ignigena* inde dictus, et *πυρίσπορος* *Oppiano*, *πυρίερος* *Nonno* &c.

1500. Τῷ δ'

Te tamen interfecit *Bacchus*

Inebriatus seipso ;

Immemorque mei,

Et virtutum tuarum,

Et tuorum carminum.

1495

Revera vitem illam gigantum,

Horribilis sanguis nutritivit :

Et *Bacchus* inter fulmina

Flammisque parturiebatur :

Hujusque currum tigresque

1500

Et pardales trahunt,

Maxime-inhumani

Deorum omnino-omnium.

Cedunt vero omnia *Necessitati* :

Adeo ne quidem amor ipse,

1505

Nec

1500. Τὴ δ' ἄρμα τίγρεις τε, καὶ παρδάλεις φορῶσιν] Vid. *Pierii Hieroglyphic.* l. xi. fol. 84. A. et F. ubi ipsa pictura *Bacchi* curru vecti. Vid. Interpretes in illud *Virgil.* Eclog. v. ver. 29. *Daphnis* et *Armenias* curru subjungere *tigres*, *Ovid.* Metamorph. l. iii. §. 10. Quem circa *tigres*, simulacraque inania *Lyncum*, Pictarumque jacent fera corpora *pantherarum*. Et l. iv. §. 1. Tu bijugum pictis insignia frænis Colla premis *lyncum*. ° *Philoftratus* pantheras *Baccho* sacras esse scribit. *Angelus Politianus* in *Ambra*, *Lyncas* agit *Bromius*, Pavos *Saturnia* pictos, Tardos *Luna* boves.

1502. Ἀνημερωτάτοιο] Βάχχῳ ἄτις νυμφίῳ πανανήμερος ἡμερίς αὐτῇ, Μὴ θηλυνομῶνῃ, ὕδασι, πυρὸς ἴσον ἀναίθει.

1503. Θεῶν ἀπαξυπάντων] De voce ἀπαξάπαντες, diximus ad v. 1489.

1504. Εἰκεῖ ὃ πάντ' Ἀνάγκῃ] Ὑπὸ τῇ Ἀνάγκῃ πάντα δεῖ λῆται ταχύ *Necessitati omnia parent.* Προσωποποιῖται μὲν ἡ Ἀνάγκη, ut *Horatio* l. i. Od. 35. Te semper anteit sæva *Necessitas*, *Clavos trabales* et *cuneos manu Gestans abena* ; nec *severus Uncus* abest, liquidumque *plumbum*.

B b 3

1508. Ὅτ'

Οὐδ' αὐτὸς ἐν Ἀπόλλωνι

ὑπεξέλωσι Μοίρης.

Ὅτ' Ἀτροπος γὰρ ἔλθῃ,

Τὰ πάντα μόρσιμ' ἐστὶ.

Κώνειον, οἶνος αὐτὸς.

1510

Αὐταί τε ῥᾶγές εἰσι

Τομώτεραι σιδήρεα.

Ἐπιγράμματα παλαιῶν.

Ἀντιπάτρει Σιδωνίῃ, εἰς Ἀνακρέοντα.

Θ Ἄλλοι τέτρακορύμβος, Ἀνάκρεον, ἀμφὶ σε
κιστὸς

Ἄβρά τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα.

Πηγαὶ δ' ἀργινέεντ' ἀποθλίβοιτο γάλακτ',

Εὐωδές τ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ. 1516

Ὅφρα κέ τοι σποδὴν τε καὶ ὄσέα τέρψιν ἄρῃται.

Εἰ δὴ τις φθιμύοις χεῖμπλείαι εὐφροσύνη.

Ὅ τὸ

1508. Ὅτ' Ἀτροπος γὰρ ἔλθῃ] Vid. Hesiodi interpretes in illud Theogon. v. 218. Κλωθὴ τε, Λάχεσιν τε, καὶ Ἀτροπον.

1509. Τὰ πάντα μόρσιμ' ἐστὶ] Οὐ μόνον τὰ κακὰ καὶ κατὰ φύσιν ὀλέθρια ὄντα, ἀλλὰ καὶ τὰ μὴ ἄλλως κατὰ φύσιν εὐχρηστὰ καὶ βιωφελῆ, θανάσιμα εὐθὺς γίνονται, καὶ θανατοηφόρα, ἐν θάλῃ θείας.

1511. Αὐταί τε ῥᾶγές εἰσι] Ῥᾶγες, αἱ καὶ γίγαντες, ἃ σαφολῆς εἰσι λιθίδες. Sophocles etiam unæ acinō fertur interisse, ut Sotades, Σοφοκλῆς ῥᾶγα φαγὼν σαφολῆς πνιγὴς τίθηκεν.

1512. Τομώτεραι, σιδήρεα] Τομώτεραι. ἀ τομὸς, ut Phocylides

Nec ipse utique Apollo,
Subextrahant *aliquem* Fato.

Quando enim Atropos venerit,
Omnia sunt fatalia;
Cicutum fit vinum ipsum,
Ipſique acini sunt
Acutiores ferro.

1510

Epigrammata Veterum.

ANTIPATRI Sidonii in *Anacreontem*.

Circum hederæ molles tibi, *Anacreon*, usq;
virescant,

Puniceis niteant gemmea prata roſis:
Fonte cadant niveo divini flumina lactis, 1515

Fundat odoriferum prodiga terra merum:
Offa, cinisque tuus jucunda ut gaudia ducant;
In cinerem lapsos gaudia ſiqua manent:

O cui

cylides v. 117. Ὅπλον τοῖ λόγῳ ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρεα.
Et *Sophocl.* *Ajax* v. 831.

1513. Θάλλει τετρακόρυμβος] Hoc Epigramma *Antipatri* *Sidonii* in *Anacreontem* ſumitur ex *Anthologia* l. iii. c. 25. fol. 177. ubi male mulctatur diſticho in fine, quod ſeparatim erat prius editum, nunc à me ſuis focis reſtituitur. Et cætera, præter illud diſtichon, à *Thoma Farnabio* metro *Latino* ſunt donata; *Brodæi* enim verſio non æque placet. *Antipater* hic *Sidonius*, philoſophus et poeta nobilis erat præceptor *Catonis Uticenſis*, de quo *Cicero*, *Quintilianus*, et *Voffius*, de poetis *Græcis* p. 68.

1518. Χρίμπτται] Προσπελάζει, ἐγγιζει.

B b 4

1519. ὦ

ὦ τὸ φίλον ἑρξας, φίλε, βάρβιλον ὦ σὺν αἰοιδῇ
 Πάντα ἀφπλώσας, καὶ σὺν ἔρωτι, βίον.

Σιμωνίδε, εἰς τὸ Αὐτόν.

Ἡμεῖς πανθέλκτερα, μεθύτροφε μήτηρ ὀπώρας
 Οὔλης, ἥ σκολιὸν πλέγμα φύσεις ἔλικε,
 Τῆς ἡδύσειας Ἀνακρείοντος ἐπ' ἄκρη

Στήλῃ, καὶ λεπτῷ χῶματι τῷδε τάφῳ. 1524

Ὡς ὁ φιλάκρητός τε, καὶ οἰνοδαρῆς, φιλόκωμος,

Πανύχι κρῖοι τῷ φιλόπαιδα χέλυν

Κῆν χθονὶ πεπληγὸς κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροιτο

Ἀγλαὸν ὠραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων

Καί μιν αἰεὶ τέγχοι νοτερὴ δρόσος, ἥ ὁ γεραί

Λαρότερον μαλακῶν ἐπνεεν ἐκ στομάτων. 1530

Σιμωνίδε, ὡσαύτως.

Οὗτος Ἀνακρείοντα, τὸ ἀφθίον εἵνεκα Μισέων

Ἵμνόπολον, πατρὸς τύμβου ἔδεκτο Τέω.

Ὡς

1519. ὦ τὸ φίλον ἑρξας, φίλε βάρβιλον] Hoc distichon, in prioribus editionibus, per se epigramma faciebat, non bene; cum longe aptius ad finem prioris poneretur, ut emphaticum et ultimum Vale.

1520. Πάντα ἀφπλώσας.] ἀφπλώσας βίον, Metaphorice à ἀφπλώω, idem quod ἀφπλῶω, ἀπλώω. Est et ἀφπλώσας, à ἀφ et ἀπλώω, expando.

1521. Ἡμεῖς πανθέλκτερα] Ἡμεῖς, vox Homérica ἀμπελε, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας. Simonides Epigr. ut Titulus habet, extatque Antholog. loco laudato, fol. 276. et Ceus Simonides Anacreonti supervixit aliquot annis; quare potuerunt huiusmodi ab illo scribi in nostrum poetam. Fuit tamen illi nepos ex sorore, cognominis et poeta. Simonides Amorginus

O cui grata chelys fuit, ô qui carmine vitam
Triyisti totam, quin et amore, tuam!

Simonidæ, in eundem.

Vitis amœna, parens lætantis-pectora vini,
Cui crispus dulci vertice frondet honos,
Teii *Anacreiontis* ames adolescere summo 1524
In cippo, et tenui hoc pulvere sub tumuli:
Ut famulus *Bacchi*, mollisque minister *Amoris*,
Pulset amoricrepam sera sub astra lyram:
Inque solo positus capiti superinduat ille
Maturum uvarum lætificumque decus:
Semper et hunc tingat *Bacchi* ros ille, senex quo
Suavius ex molli fuderat ora melos. 1530

Simonidæ similiter.

Hic *Anacreiontem*, per Musas morte carentem,
Vatem, habet in patria terra benigna Teo:
Qui

Amorginus Anacreonte senior erat aliquammulto. Nostra
dehinc versio *Latina*.

1529. Καί μιν αἰεὶ τέγχει νοτιερὴ δρόσῳ] Δηλονότι, ἐκσίνη,
ἢς ἡδύτερον οὐτῷ ἐμέλισεν, τῷ τῷ αἰνῶ· δικτικῶς γὰρ ἔφη. Et
Pindaro: Ἀμπέλς δρόσῳ οἶνῳ.

1530. Λαρότερον] Ἠδύτερον, Χλιαρόν. προσπῆς, ἡδύ. *Suid.*
ubi hæc. Est et λαρότερον, ut *Homer.* β'. v. 250. *Ibid.*
Μαλακῶν] τρυφερῶν. *Ibid.* Στομαίων) Συνεκδοχικῶς, ut ip-
se *Anacreon* v. 100. Στομαίων ἡδύ πνεύτων.

1531. Οὐτῷ Ἀνακρίοντα] Et hoc *Simonidæ* ejusdem;
extatque *Antholog.* fol. 276.

1532. Πάτρης τόμῳ ἰδίῳ Τέῳ] Quanquam Teii, re-
lieta sua patria urbe, coloniam *Abderis* posuerint; multi
tamen illorum, *Cyro* fatis concedente, in patriam paucis
post annis redierunt; et max declarabitur *Anacreontis* tumu-
lum revera Teo extractum esse; quod et hic locus affirmat.

1536. Ἀθήης

Ὡς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' Ἐρώτων,
Τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἡμερον ἡρμόσατο.

Μῦν δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται· ὅχ' ὅτι λείπων
Ἥελιον, Λήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμῳ. 1536

Ἄλλ' ὅτι τ' χαρίεντα μετ' ἡϊθέοισι Μεγίστεια,
Καὶ τὸν Σμερδίῳ Θρήκα λέλοιπε πόθον.
Μολπῆς δ' ὅ λήθη μελιτερπέος· ἀλλ' ἔτι κείνο
Βάρβιλον ὅδε θανὼν εὐνασιν εἰν αἰδῇ. 1540

Ἀντιπάτρει Σιδωνίᾳ, εἰς αὐτόν.

Ξεῖνε, τάφον παρὰ λιτὸν Ἀνακρεΐοντ' ἀμείβων
Εἴτι τοὶ ἐκ βίβλων ἤλθεν ἐμῶν ὄφελ',
Σπείσον ἐμῇ σποδιῇ, σπείσον γάνος· ὅφρα κέν οἶνῳ
Ὅτ' ἔα γηθήσῃ τὰ μὰ νοτιζόμενα.

Ὡς ὁ Διωνύσε μεμελημένος ἔασι κῶμος, 1545
Ὡς

1536. Λήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμῳ] Τύμβῳ, Λήθης δόμῳ,
cui affine illud *Psalms*. lxxxviii. v. 12.

1537. Χαρίεντα μετ' ἡϊθέοισι Μεγίστεια] *De Megiste, Smerdi, Bathyllo, et Cleobulo, Eurypyleque*, diximus in *Auctoris Vita*.

1538. Καὶ τ' Σμερδίῳ Θρήκα λέλοιπε πόθον] *De Smerdi*, vid. *Notam præcedentem*. Dicitur autem communiter, Σμέρδης, Σμέρδι', τῷ Σμέρδεως, et Σμερδίῳ, τὸν Σμέρδιν, et Σμέρδια, item Σμερδίας et Σμερδῆς ὁ, pro quo Σμερδείης, ut v. 1606. τῷ Σμερδείῳ et Σμερδείῳ, *Ionice*, et est nomen *Perficum*; nam *Cyri filius junior, Cambyse frater, Smerdis* erat nominatus, ut et *Magus ille*, qui, illius personam gerens, etiam *Pseudosmerdis* vocabatur. Θρήκα πόθον, ut mox v. 1554. Κίονα πλόκαμον, pro πλόκαμον Κίον', ἢ Θρηκός, ὅτι οἱ Κίονες ἔθ' Ὀρακικὸν περὶ τ' Ἑρῶν. Qui de præpotero amore hoc dictum volunt, nullo hinc argumento adjuvantur. Alio spectant, quæ de *Orpheo* et amore *Thracio* feruntur.

1539. Μολπῆς

Qui *Veneres*-spirans, qui spirans carmen *Amores*
Aptavit pueris suaviter illecebrans.

Inque *Acheronte* dolet solus; non sole relicto,
Quod *Lethæ* hanc tristem nunc colat ille
domum; 1536

Sed quod cogatur pulchrique *Megisteos* oris,
*Smerdiæ*que comas linquere *Threïcii*.

At dulci haud cessat cantu; nam barbiton illud
Edit adhuc blandos post fera fata sonos. 1540

Antipatri Sidonii, in eundem.

Hospes, *Anacreontis* ut hoc tueare sepulcrum,
Siqua tibi ex nostris utilitas modulis,

Redde meo cineri libamina; munere *Bacchi*
Ossa ut lætentur commadefacta mea. 1544

Auribus usque adeo arridet mea Musa *Lyæi*,
Usque

1539. Μολπῆς δ' ἔ λήθῃ] *Simonidis* certe ætate extabat integer *Anacreon*; quare *Brodæus* dormitabat, quando ait, "Ejus Musa adhuc durat, quod ego falsum esse existimo; " nam *Episcopi* et *Patriarchæ Constantinopolitani* dicuntur "jampridem ejus libros combussisse &c. fol. 400. Vid. in *Vita* §. xxxii.

1541. Ζῆνι, τῶρον παρὰ Λιτόν] Hoc *Antipatri* epigramma extat *Antholog.* fol. 276. De *Antipatro* vid ad v. 1513.

1543. Σπείρον γένε] Βάκχῳ γένε *Euripidi*, *Bacch.* v. 261. et v. 381. Ἀμύκλῳ γένε *Anthologia.* At hic γένε, absolute, per *Metonymiam* dictum, ὅτι οἶν γέννησ' ποιεῖ. Unde *Virgil.* *Æn.* lib. i. v. 738. Adfuit lætitiæ *Bacchus* dator! et *ibid.* v. 640. Munera lætitiæque Dei. De libatione ad mortuorum tumulos, vid. infra ad v. 1559. et 1560.

1545. Ὡς ὁ Διωνύσιος προμεταρμήσεται καὶ μῶ] Nisi *Kōμῶ* hic sumatur pro persona, difficulter hic locus capietur; vult itaque poeta, ut *Anacreon* sit alter genialis deus, cui nomen *Kōμῶ*, ut ad v. 107.

1547. Τῆτον

Ὡς ὁ φιλακρῆτε σύντροφος ἁρμονίης, [σω
Μηδὲ καταφθίμῳ, Βάκχῃ δίχα, τῷτον ὑποί-
Τὸν γενεῇ μερόπων χῶρον ὀφειλόμην.

Τῷ αὐτῷ, εἰς τὸν αὐτόν.

Εἴης ἐν μακάρεσσιν, Ἀνάκρεον, εὐχῷ Ἰώνων,
Μήτ' ἐραλῶν κώμων ἀνδίχα, μήτε λύρης. 1550
Υγρὰ δὲ δερκομύοισιν ἐν ὄμμασιν ἔλκον αἰείδοις
Αἰθύασον λιπαρῆς ἀνθῷ ὑπέρθε κόμης.
Ἡὲ πρὸς Εὐρυπύλλῳ τέτραμμύῳ, ἡὲ Μεγιστῇν,
Ἡ Κίχονα Θρηκὸς Σμερδίῳ πλόκαμον, 1554
Ἡδὺ μέθυ βλύζων, ἀμφίβροχος εἴματα Βάκχῳ,
Ἀκρήλον θλίβων νέκταρ ἀπὸ θαλίκων.
Τριασὺς γὰρ, Μύσαισι, Διονύσῳ, καὶ Ἐρωτι,
Πρέσβυ

1547. Τῷτον ὑποίσω χῶρον] *Sustinebo* hunc locum, ab ὑπεφέρω, utpote qui *positus* erat; fin ὑποίω scribas ab ὑπειμι *subeo*, dicitur de eo, qui *ponendus* erit.

1548. Χῶρον ὀφειλόμην] Sepulcrum ita vocat, quod *Mors* sit omnibus communis; unde dicitur etiam ὑπὸν ὀφειλόμην, *Antholog.* fol. 225. et 280. Vid. ad v. 1610.

1549. Εἴης ἐν μακάρεσσιν] Extat hoc *Antipatri Sidonii* epigramma *Antholog.* fol. 277. Οἱ μάκαρες, pro θεοί, et alias pro πλάστοι, οἱ μακαρίζον βίον ἀγάγουσιν. Isthoc autem modo *defunctis*, quos charos olim habuerant, veteres apprecari solebant; unde ὁ μακαρίτης, de *defuncto*, cui talis debita precatio. Hinc εὐφημίζοντες etiam execrabantur, Εἰς Μακαρίαν dicentes, hoc est, *pereas*, et *defunctus* abeas in illum statum, quem istiusmodi μακαρισμοῖς prosequimur. Vid. *Aristophan.* Scholiast. fol. 250. in illud, Ἀπαγ' εἰς Μακαρίαν ἐκποδῶν. Γράφεται δ' Ἐρρ' εἰς Μακαρίαν, καὶ εὐφημισμὸν, ἀντὶ τῷ εἰς ἑλεθρον ἐπεὶ καὶ οἱ τεθνεῶτες Μακαρίται λέγονται. Vid. quæ nos ex *Eustathio* fol. 1405. lin. 66. ad *Euripid.* *Heraclid.* v. 475. *Ibid.* Ἀνάκρεον, εὐχῷ Ἰώνων) *Anacreon* enim

Usque adeo bibulæ sum comes Harmoniæ;
Nec functus licet, hæc, Baccho sine, tecta te-
nebo,

Omnibus heu! tandem debita tecta viris.

Ejusdem in eundem.

Sis felix, ô semper, *Anacreon*, ô patriæ ingens
Splendor, nec careas carmine, neve lyra:
At pœtis languens oculis flagrantia semper
Cantes floridulæ lumina blanda comæ,
Ad dulcem *Eurypylen* conversus, sive *Megisten*.
Smerdios aut crines *Threïcii* pueri, 1554
Suave merum redolens, vestes perfusus *Iaccho*,
Palmitè de tenero flumina grata premens.
His etenim tribus, et *Phæbo*, *Bacchoque*, et
Amori, Tota,

enim è *Teo*, quæ erat Mediæ *Ionie*, oriundus; ut in Auc-
toris *Vita*, §. 1. Vid. *Suid.* v. Ἴωνες et Ἀνδρία.

1551. Ὑγρά δὲ δερκομήουσιν ἐν ὀμμάσιν] Ita alias infra,
v. 1579. — λίχνοισιν ἐν ὀμμάσιν ὕγρα διδοράς. Vid. ad
v. 411. *Ibid.* Οὐλον αἰδοῖς] supra dixerat ipse *Anacreon*,
v. 1224. Κόμης ἄμωμοι ἀνθῶ, ad quod *Antipater* eviden-
ter alludit. Ordo, Ἀειδαῖς ἔλον ἀνθῶ λιπαρῆς κόμης, ὑπερβῆ
αἰθύσων. Αἰθύσων) Ἀνασεῖω, οἶον σπινθήρας ἢ φλίγα ριπίζω.
Vid. in Not. ad v. 332. Ubi *Sappho* hac voce utitur.

1553. Ἡὲ πρὸς Εὐρυπύλλω] De *Eurypyla*, *Megiste*, *Smer-*
di, *Bathyllo*, et *Cleobulo*, vid. ad v. 1537.

1555. Ἡδὺ μέθυ βλύζων] Allusum ad illud *Homeri*,
Πιάδ. i. v. 486. Πολλὰ μοι κατέδυσας ἐνὶ γήεσσι χιτῶν,
οἷν δ' ἀποβλύζων.

1556. Ἀκρητον θλίβων νέκταρ ἀπὸ σαλίκων] Ἀκρητον οἶνον
θλίβων ἀπὸ κλημάτων βοτρυῶν δρεπομένων. In quodam codice
notatum reperi, ad νέκταρ) μύρον νεκτάρων, quomodo *Al-*
cæus, Νέκταρι δ' εἰνάλιναι Νηρηίδες ἐχρίσαντο, ad σαλίκων)
ληκύθου et *Brodæus* κυλίκων mavult, quæ parum æstimo.

1557. Τρισσοῖς γῶ, Μῆσχοι, Διωνύσῳ, καὶ Ἐρωτι] Μῆσχοι
συλλεπτικῶς

Πρέσβυ, κατεσπείδῃ πᾶς ὁ τεὸς βίотъ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

ὦ ξένε, τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων
Σπείσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ αἰνοπότης. 1560

Ἀντιπάτρῃ Σιδωνίῃ, εἰς τὸν αὐτόν.

Εὐδεις ἐν φθιμένοισιν, Ἀνακρέον, ἐσθλὰ πονήσας·

Εὐδὲι δ' ἡ γλυκερὴ νυκτιλάλος κιθάρῃ·

Εὐδὲι καὶ Σμέρδῃς, τὸ πόθων ἔαρ· ὧ σύ μελίζων

Βάρβιτ' ἀνεκρὲς νέκταρ ἐναρμόνιον. 1564

Ἡθέων γὰρ Ἑρωτος ἔφυς σκοπός· εἰς σὲ δὲ μῦθον

Τόξα τέ καὶ σκολιάς εἶχεν ἐκβολίας.

Τῷ αὐτῷ, εἰς τὸν αὐτόν.

Τύμβῳ Ἀνακρείοντῳ· ὁ Τήϊος ἐνθάδε κύκνῳ

Εὐδὲι,

συλλεπτικῶς λαμβάνεται, οἷον· Μουσῶν χορός. Quum vero novem sint Musæ, præter Bacchum et Amorem, ut tres fiant, non undecim, nos accuratius in versione nostra, His etenim tribus, et Phæbo, Bacchoque, et Amori; quomodo et nos Græce, ad v. 1479. Ἑρως γὰρ ἡδ' Ἀπόλλων, κ. λ.

1558. Κατεσπείδῃ πᾶς ὁ τεὸς βίотъ.] Ita nos supra, v. 1460. Ὁ σὸς δ' ὅλῳ βίῳ μοι ἐράσμιῳ. Βίῳ δ' ἦν αὐτῷ πρὸς ἑρωτας παίδων καὶ γυναικῶν, Suidas in Anacreon.

1559. ὦ ξένε, τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντῳ ἀμείβων.] Præter versionem nostram, quam in adversa habes pagina, Joachimus Camerarius ita hunc locum vertit, disticho Scaxonte, Anacreontis busta forte qui transis, Affunde vini paululum; nam amo vinum. Hoc distichon Suidas exhibet, v. Οἰνοπότης, et Antholog. fol. 277. Vid. Canonherii, de Vino p. 670.

1560. Σπείσόν μοι, παριών.] Ita supra. v. 1543. Σπείσον ἐμῇ σποδῇ, σπείσον γάνῳ.

1561. Εὐδεις

Tota, Senex, quondam vita sacrata tua est.

In eundem.

Hospes, *Anacreiontis* ut hoc tueare sepul-
crum, 1559

Funde merum: cujus vivus amator eram.

Antipatri Sidonii, in eundem.

In tumulo dormis post optima, *Anacreon*, acta;

Dormit, et illa decens, nocte-canens cithara:

Et *Smerdis* dormit, Charitum flos; barbita
cui tu

Pulsando, harmonicum fuderis ore melos.

In juvenes etenim fueras speculator *Amoris*;

Tuq; illi pharetram telaq; folus habes. 1566

Ejusdem, in eundem.

Tymba *Anacreiontis*, Cygnus nam *Teius* hic
jam Dormit,

1561. Εὐδαίς ἐν φθιμένουσιν, Ἀνακρέων] Εὐδαί, ἀντὶ τῆ ἰθα-
νοῦ, et alias sæpe, et *ter* in hoc epigrammate, et *semel* in
proxime sequenti ad v. 1568. etiam in S. Literis, *Dor-
mire in Domino*, 1 *Thessal.* c. iv. v. 14. *Antholog.* fol. 225.
— κοιμήθη δ' ὑπὸν ὀφειλόμενον. Vid. in Notis ad
v. 1610. Hinc Κοιμητήριον, *Cæmeterium*, quasi *dormito-
rium*; qua Metaphora *Christiani* maxime gaudent.

1563. Εὐδαί καὶ Σμέρδης, τὸ πόθων ἔαρ] De *Smerdi* v. 1538.
Ibid. τὸ πόθων ἔαρ) Vid. *Martial.* de Puero *Earino* voca-
to. Ita *Antholog.* fol. 230. Χαρίτων ἑξαπάλαυν ἔαρ.

1564. Νέκταρ ἐναρμόνιον] Vid. quæ nos ad v. 1278.

1567. Τύμβη Ἀνακρέοντος] Et hoc *Antipatri Sidonii*,
extatque *Antholog.* fol. 277. Τύμβη in versione nostra
redditur *tymba*, voce satis *Latina*. Ita alia *Græca* mascu-
la, fiunt *Latina* fœminea, ut ὁ κόγχη, hæc concha, ὁ κε-
ρός, hæc cera; ὁ κρατήρ, hæc cratera, ὁ μαργαρίτης, hæc
margarita. Quin *Græca* neutra, *Latina* fœminea, ut τὸ

Εὐδαι, χῆ παίδων ζωροτάτη μαίνῃ.
 Ἀκμὴν ἱμερόεντι μελίζεται ἀμφὶ Βαθύλλῳ
 Ἴμερα· καὶ κισσοῦ λευκὸς ὄδωδε λίθος. 1570
 Οὐδ' Ἀΐδης σοὶ ἔρωτας ἀπέσβεσεν· ἐν δ' Ἀχέρονιός
 ὦν ὅλ' ὠδίνεις Κύπριδι θερμότερη.

Ἰβλιανῆς ὑπὸ ὑπάρχων Αἰγυπλίῃς, εἰς τὸν αὐτόν.
 Πολλάκι μὲν τόδ' αἶεσα, καὶ ἐκ τύμβοιο βοήσω,
 Πίνετε, πρὶν ταύτῃ ἀμφιβάλλῃσθε κόνιν.
 Διάλογος.

ἡμῶς, hæc schema, *Plautus Amphitryon*. τὸ σκάφος, *scapha*, &c. Ibid. Ὁ Τῆς κόνις) *Teius cygnus*. Ita passim vocatur *Anacreon*, ut v. 1595. Ita *Virgilius* Mantuanus olor audit. Ita *Pindarus* Horatio, *Dircaeus cygnus*, l. iv. §. 2. Idem suam in *cygnum* *Metamorphosin* celebrat, l. ii. §. 20. Et *cygnos* Apollinis aves probo ad *Euripid.* Helen. v. 1115. *Ion.* v. 165. Et poetarum hieroglyphici sunt cygni, ut *Pierius* Hieroglyphici l. xxiii. fol. 164. Et apud *Italum* poetam *Ariostum*: Quando tempus innumera mortalium nomina schedulis descripta in *Lethæ* flumen projicit, non desunt cygni, qui singulos illius jactus observantes, multa nomina nostris arripiunt, et in *Famæ* templum referunt. Quin audiendus *Angelus Politianus* Epist. l. vii. §. 25. *Cygnus poeta* similis: Uterque candidus uterque canorus; uterque fluvios amans; uterque *Phæbo* gratus. Sed negatur canere *cygnus*, nisi cum *Zephyrus* spirat. Quid igitur mirum; si taceo tamdiu, tuus poeta; cum tu tamdiu non spires, meus *Zephyrus*?

1568. Εὐδῆ] Quod *somnus*, pro *mors*, vid. ad v. 1561. Et *Homero*, — ὑπὸ κασίγνητος θανάτοιο, unde *Virgilius*, et consanguineus *Lethi* sopor. Huc referatur illud, *Surge; quid est somnus, gelidæ nisi mortis imago? Longa quiescendi tempora fata dabunt.*

1569. Ἀκμὴν ἱμερόεντι μελίζεται] Ἀκμὴν significat, etiam hæc

Dormit, et is puerum vix-fatigatus Amor.
Carmina cantat adhuc de pulchro blanda *Ba-*
thyllo,

Atque olet iste lapis canus adhuc hederæ.
Nec tibi cessat Amor functo; ast *Acheronte* sub
• alto 1571

Quum sis, spirat adhuc *Cypris*, *Amorq;* tibi.

Juliani ex *Præsidibus*, *Ægyptii*, in eundem.

Sæpius hoc cecini, jamq; exclamabo sepulcro,
Ante bos, si sapiat, *quisque bibat*, cineres.

Dialogus.

hoc ipso momento, vel adhuc. Ibid. Ἰμερόντι) γρ. οἱ λυρόντι, an λειρόντι;

1570. Ἰμερα] *Metaplasmus*, pro ἱμέρας, ut infra v. 1613. Μύρτα, pro Μύρτοι, δάκτυλα &c. An potius, *Attico* more, *Adjective* fumitur, et proinde *Adverbialiter*, ut sit ἱμερα, pro ἱμερόντα, et hoc pro ἱμερόντως. Ita certe ἱμερώτατον κάλλος, *Anthologia*. Ita αἰοδότης, pro αἰοδικώτης, ad v. 1606. et μαγώτης pro μαγικώτης, v. 1459. *Hesych.* Ἰμερα } Τα πρὸς τὰς καθαρὰς φερόμενα ἄνθη καὶ σεφανώματα. Est et Ἰμείρα, πόλις Σικελίας, ὅθεν ὁ Στρεσίχορος, καὶ πηγή, καὶ ποταμός, de quibus *Theocriti* Scholiast. ad *Idyll.* v. ver. 124. et *Idyll.* vii. v. 75.

1571. Οὐδ' Αἴδης σοὶ ἔρωτας ἀπέσπειν] *Antipatri* certe ætate totus extabat *Anacreon*, ut notamus ad v. 1539. etiam ad nostram ætatem non pauca durasse demonstrat hæc nostra editio. Quare *Brodae*i notatio in locum minus opportuna.

1572. Ὡν ὅλ' ὠδίνεις] *Bisariam* distingui potest, ὧν ὅλος, ὠδίνεις, vel ὧν ὠδίνεις.

1573. Πολλὰ καὶ μὴ τὸ δ' αἶσα] *Juliani* *Ægyptii* hoc epigramma extat, *Antholog.* fol. 177. eidem ascribitur *Od.* LIX. Tangit autem *Od.* 4, 15, 23, 24, 25, 26, 36, 41, &c. quibus omnibus *Anacreon* hoc argumentum profectus est, vid. *Brodae*i *Antholog.* 1402.

Διάλογος.

α. Πολλὰ πίων τέβνηκας, Ἀνάκρεον, ἡδὲ τρυφή-
σας.

1575

β. Καὶ σὺ δέ, μὴ πίνων, ἵξεαι εἰς αἶδην.

Λεωνίδε Ταραντίνε, εἰς Ἀνακρέοντα.

Πρέσβυν Ἀνακρέιοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἶνον
Θάεο, δινώτῃ σρεπλὸν ὑπερθε λίθη.

Ὡς ὁ γέρον λίχνοισιν ἐν ἄμμασιν ὕγρε· δεδορκώς,

Ἀχρι καὶ ἀστραγάλων ἔλκεται ἀμπεχόναν.

Διασῶν δ' ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυ-
πλήξ,

1581

Ὡλεσεν· ἐν δ' ἑτέρα ρικνὸν ἄραρε πόδα.

Μέλπη δ' ἢ Βάθυλλον ἐφίμερον, ἢ Μεγίστην,

Αἰωρῶν

1575. Πολλὰ πίων] Huic disticho, cum sit ἀδισπότον, ti-
tulum Διάλογος pono, ut dignoscatur, viatorem functum
Anacreonta compellere, cui ille respondet, quod, veterum
more, affixis α. et β. literis indicandum duxi. Ἠδὲ) γε.
ἑκά. Extat et hoc *Antholog.* fol. 178.

1577. Φρέσβυν Ἀνακρέιοντα] Hoc et sequens epigramma
Leonidæ Tarentini, ejusdem ambo materiæ, diversi carmi-
num generis. Extant *Antholog.* fol. 367. Dorice scribit
auctor ex Tarento, Italiæ urbe, oriundus: Græce enim in
Italia urbes, Dorice loquuntur. *Ibid.* χύδαν, pro χύδην, af-
fatim. *Ibid.* Σεσαλαγμένον οἶνον) eadem phrasis alias, *An-
tholog.* fol. 417. Thema σαλάω, vel σαλάωσω, factum à
σάτω, ut σαλαγμα sit idem, quod σάγμα, nec tamen ea
vox in *Lexicis* nostris comparet, nec ipse videtur Hesychius
recte explicare vocem Σεσαλαγμένον. Hoc autem alludit
ad Anacreontis effigiem, de qua Pausanias: Καὶ οἱ τὸ χῆμα
εἶναι, οἷον ἀδονίον· ἂν ἐν μύθῳ γένοιτο ἀνθρώπου. Ita *Antholog.*
l. ii. c. 47. Γαστέρα μὲν σιλάλακτο γέρον εὐώδῃ Βάκχῳ.

1578. Θάεο] Dorice pro Θήεο, quod Ionicum pro Θῆεο,
contracto

Dialogus.

- a. Multa bibens, luxūque volutus, *Anacreon*,
hic es: 1575
b. Tuque, bibens nihilum, sub tumultum ve-
nies.

Leonidæ Tarentini, in Anacreontem.

En senem *Anacreionta*, fatis quem implevit *Iac-
chus*,

Tornato dum stat flexilis in lapide ;
Molle tuens, senior pœtis ut fractus ocellis,
Ad talos vestes colligat usq; trahens : 1580
De geminis soleis, vino velut ebrius, unam
Perdedit, atq; aliam pes quasi claudus agit :
Sive *Bathylli* autem canit ignes, sive *Megistæ*,
Attollens

contracto ἔ θήϊου, à θήϊομαι, idem quod θιάομαι, *specto*.
Vid. infra, ad v. 1616, ubi Θᾶσαι.

1579. Ὡς ὁ γέγων λήχουσιν ἐν ὄμμασιν ἡγὰρ διδορπῶς] Ita
supra, v. 1551. Ἠγὰρ δ' ἐκμομνοῖσιν ἐν ὄμμασιν. Λίχνας
ὄμματα) Οἷον πινυαλῶς ἐπιθυμῶντα, ὡς λιμῶντες, ἢ κρε-
αδίων.

1580. Ἀμπεχόαν] Ἀμπεχόνη et ἀμπέχονον, ab Ionico
ἀμπέχω, pro quo et ἀμπίχω, pro ἀμφέχω, vel ἀμφέχω,
τούτῃσι ἀεὶ δαίδομαι.

1581. Διοσᾶν δ' ἀρβυλίδαν] Ἀρβυλῖς, *calceus*, etiam *Theo-
crit.* Idyll. vii. v. 26. Πᾶσα λίθῳ πλᾶϊουσα πότ' ἀρβυλίδου-
σιν αἰδῶ. Ἀρβύλη idem, *Euripid.* *Orest.* v. 140. *Hippo-
lyt.* v. 1189. Βλαύτη βλαυτίον, idem. *Ibid.* Μεθυπλήξ) Ὡς
οἶνοπλήξ, δηλονότι, ὃ τετάρων) ὁ νῦς, ὁ καθ' Ὁμηρον, φρένας
ἐκπέπταται μέν.

1582. Ρικὸν ἀραρε πόδα] Qui uno calceo privantur, ne-
cessario claudicant. *Homer.* *Hymn.* *Apoll.* v. 317. Παῖς
ἑμὸς Ἡφαιστος, ρικνὸς πόδας. Unde suum *Leonidas* hausit.
Brodæi expositio ἱρρυτιδωμένον, non est hujus loci. Ἀραρε)
Pro ἀραρε *Dorico*.

Ἀιωρῶν παλάμα τὰν δυσέρωτα χέλυν
 Ἀλλὰ, πάτερ, Διόνυσε, φύλασέ μιν· ὃ γὰρ
 εἴκειν 1585
 Ἐκ Βάκχε πίπλειν Βακχιακὸν θέραπα.

Λεωνίδε αὐτῷ, εἰς τὸ αὐτό.

Ἰδ', ὡς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθης Ἀνακρέων
 Ὑπεσκέλισαι, καὶ τὸ λῶπος ἔλκειαι
 Ἐσάχρι γυίων· ἧ βλαυτίων τὸ μὲν
 Ὅμως φυλάσῃ, θάτερον δ' ἀπώλεσεν 1590
 Μελίσδεταί ἡ τὴν χέλυν ἀνακρέων
 Ἦτοι Βάθυλλον, ἢ καλὸν Μεγιστέα·
 Φύλασσε, Βάκχε, τὸ γέροντα, μὴ πέσῃ.

Εὐγένεος.

Ἐν τοῖς μελιχροῖς ἱμέροισι σύντροφον
 Λύαιος Ἀνακρέοντα, Τήϊον κύκνον, 1595
 Ἐσφηλας ὑγρῇ νέκταρ⊙ μεληδόνῃ· Λοξόν

1586. Βακχιακὸν θέραπα] Βακχικὸν θεράποντα. Poetae autem Baccho sacri propter Dionysiacā, vid. ad v. 1632. Θέραψ) ἀντὶ τοῦ θεράποντος, supra v. 1470.

1587. Ἰδ' ὡς ὁ πρέσβυς] De hoc epigrammate et illius Auctore, dictum ad v. 1577.

1588. Ὑπεσκέλισαι] Eubulo comico ὑποσκελίζω, ἀντὶ τῆς σφάλλω, καὶ καταπαλαίω τινά, Metaphora à lucinatoribus ducta; σκέλος enim cruris, unde τετρασκελὴς, et ὀνοσκελὴς Hecatae epitheton, et ὑποσκελὴς nomen ordinis nobilissimi Garteriaci dicti, ab Edwardo III. fundati. Ibid. τὸ λῶπος) Vid. ad v. 1272. et infra, v. 1598.

1589. Βλαυτίων] Vid. ad v. 1581.

1590. Θάτερον] Pro τὸ ἕτερον, θάτερῃ, pro τῇ ἑτέρῃ, et θάτερα pro τὰ ἑτερα. In Nominativo ἡτέρα, pro ἡ ἑτέρα et Dorice

Attollens molli plectra tenella manu.
 At, pater, hunc serva, *Liber*; nam nec decet,
 ille 1585
Bacchicus à *Baccho* corruat ut famulus.

Leonidæ ejusdem, in eundem.

Vide, ut senex *Anacreon* nunc ebrius
 Subsultet et vestem relaxatam trahat
 Lumbos ad usque; calceorúmque; unum adhuc
 Reservet; alterum diu jam perdidit. 1590
 Cantillat autem provocans lyram simul,
 Certe *Bathyllum*, aut candidum *Megestea*:
 Serva senem tu, *Liber*, ut ne jam cadat.

Eugenis.

Dudum educatum melleos inter jocos
Anacreonta, *Teium*, *Liber*, cygnum, 1595
 Ah! prodidisti nectaris potu meri: Nam

Dorice ἀτέρα. Cave ne *Genitivo* aut *Accusativo* ita dici
 putes, τῆς enim et τὴν non ita coalescere solent.

1594. Ἐν τοῖς μελιχροῖς ἡμέροισι σύντροφον] *Eugenis* cu-
 jusdam hoc epigramma, de quo nihil habeo dicendum;
 extat autem *Antholog.* fol. 368. singulare opus poetæ haud
 illepidi, quisquis fuerit. ἡμεροί, ut ἔρωτες, in *Plurali* nu-
 mero, cum solus sit ἔρως; et unicus ἡμερῶ, si *Veneri* ipsi
 fides, quæ apud *Lucianum* in *Dearum* judicio, ita loquitur,
 Παῖδε γὰρ μοι ἔσδ' ὄν καλὸν, ἡμερῶ καὶ ἔρως. De quibus
 videsis ad v. 809. At pace tantæ Deæ, quomodo hi il-
 lius filii, qui *nascenti Veneri* alludebant, testibus *Hesiodo* et
Anacreonte, loco prædicto? Non exponendum igitur *Filii*,
 sed *Famuli*. Παῖς utrumque sonat.

1595. Τήιον κύκνον] Vid. supra ad v. 1567.

1596. Ἑσφελίας] Ἑπικέλιστας, de qua voce ad v. 1588.
Ibid. Νέκταρ μελιδόνη, Olim μελιδόνη, quæ vox perpe-
 tuo *curam* sonat, nec ideo potest esse hujus loci. Suspi-
 cor, novo verbo novum poetam audacter usum, viz. με-
 λιδόνη,

Λοξὸν γὰρ αὐτῷ βλέμμα, καὶ παρὰ σφυροῖς
 ῥαφθεῖσα λώπευς πέζα, καὶ μονοζυγές
 Μέθην ἐλέγχῃ σάνδαλον· Χέλυσ δ' ὁμῶς
 Τὸν εἰς ἔρωτας ὕμνον ἀθροΐζειαι.
 Ἀπτῶτα τήρῃ τὸν γεραίον, Ἐυΐε.

1600

Ἀδέσποτον.

Τήιον ἀμφοτέρων μὲ βλέψας ἀκόρετον ἔρωτων
 Πρέσβυν, ἴσον κήροις, ἴσον ἄδοντα κόραις.
 Ὅμμα δέ μευ Βρομίῳ βέβαρημδρόν οἶδ' ἀπὸ κώ-
 μων
 Τερπνὰ φιλαγρύπνων σήματα παννυχίδων.

1604

Διοσκυ-

λαδόνη, à μέλι et ἡδονή, composito; quali, si modo detur, nihil elegantius, aut sonantius.

1597. Λοξὸν γὰρ αὐτῷ βλέμμα] Ita supra, v. 947. Λοξὸν ὁμῶς βλεπούσα, licet illud alio sensu; hoc eodem, quo supra, v. 1551. et v. 1579.

1598. Λώπευς] *Æolicum*, pro λώπευ, λώπους, ut *Hom.* *Odys.* α. v. 393. θάμβευς pro θάμβους. Vid. quæ nos ad *Odys.* α. v. 397. — Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύπελ' ἐπὶ καρπῷ, ubi pro Ὀδυσσεὺς positum probat. Ita v. 1656. ποίησας.

1600. Τὸν εἰς ἔρωτας ὕμνον ἀθροΐζεται] Allusum ad illud *Anacreontis* dictum, quod ad *Od.* ix. laudo, Ὅτι οἱ παῖδες, ἡμῶν θεοὶ εἰσιν, ἐς ὕμνον μῆρ. Ἀθροΐζεται) Ἀθρόως καθ' ἑαυτὸν ἀδελ. *Plato* ἀθροΐζεται εἰς ἑαυτὸν, pro *Recolligi in seipsum*, dixit, quod fit *meditando*. Γε. ἀγγαίξει), non æque bene.

1601. Ἀπτῶτα τήρει] Ἀπῶς, et ἀπτῶτ' ὁ κ' ἡ. Quæ ultima vox apud *Grammaticos* aliud sonat. *Ibid.* Εὐΐε) *Bacchi* nomen Εὐί, de quo diximus ad v. 287. unde Εὐίας ἡ, *Baccha*, ut *Horat.* l. iii. *Od.* 25. Qui et *Eua*, vocem *Bacchantium* ingeminat, l. ii. *Od.* 19.

1602. Τήιον,

Nam pætus huic ocellus, et circa pedes
 Retracta vestis fimbria, unaque ebrium
 Solea arguit relicta: sed chelys tamen
 Meditatur aliquod carmen in *Cupidinem*:
 Servato, *Liber*, tu senem; ne fors cadat. 1601

Incerti.

Qui pueris æque placuit, placuitque puellis,
 Utrovis cernis notum in amore senem;
 Ast oculus vino gravis est mihi: Tu quoque
 nôsti

Talia nocturni signa sodalitii.

1605

Diosco-

1602. Τήϊον, ἀμφοτέρων μὲ βλέπεις] Hoc epigramma de *Anacreonte* extat *Antholog.* fol. 368. Ἀδίσποτον. Videturque à malo quodam homine, in sui dedecoris patrocinium, hæc calumnia confecta: Verum testis non habendus est idoneus, qui nomen celat. Vid. in *Vitâ* §. xxi.

1603. Ἀδόντα] Ab ἡδῶ, de qua voce ad v. 1326. Ita mox τοῖς νέοις αὐτοῦ v. 1620.

1604. Οἶδ' ἀπὸ κάμων] Olim pro οἶδ', legebatur, ἡδ', sensu omnino nullo. "Αν δὲ μὴ τὸ βεβαρημένον εἶγμα ποιῆς, καὶ γράφῃς, Οἶδ' ἀντὶ τῆς ἡδ', πάντα τοὶ εὐθὺς καταδάλα.

1605. Παννυχίδων] Παννυχίς, ἑορτὴ νυκτερινή, συν ὅλῳ τῷ ἔθνει, *Hesych.* Festum nocturnum, in alicujus Dei, vel Deæ, honorem observatum, quale illud *Catulliano* Trochaico celebratum, *Veneris* Pervigilium. Et *Mulieres* præcipue hujusmodi *Festa* curabant, juxta illud mox, v. 1629. παννυχίδας, θ' ἱερὰς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπασιν. At viri tandem admissi sunt: quum igitur, in hujusmodi vigiliis, ad omne genus luxuriæ et nequitiae demum prolapsi sunt, indifferenter poetæ hac voce sunt usi, de congressibus nocturnis, comessationibus, et compotationibus. Vid. infra ad v. 1607.

Διοσκυρίδῃ, εἰς Ἀνακρέοντα.

Σμερδείῃ ἐπὶ Ὀρηκὶ ταχεῖς χαὶ ἐς ἑξατον ὄστυν,
 Κῶμῃ καὶ πάσης Κοίρανε παννυχίδος,
 Τερπινότατος Μύσησιν, Ἀνάκρεον ὦ πὶ Βαθύλλῳ
 Χλωρὸν ὑπὲρ κυλίκων πολλάκι δάκρυ χέων.

Μελεάγρῃ, εἰς Ἀνακρέοντα.

Αὐτόμαλοι σοι κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον, 1610
 Κῆκ μακάρων προχοαὶ Νέκταρ ἄμβροσίῃς
 Αὐτόμαλοι δὲ φέροιν ἴον, τὸ φιλέσπερον ἀνθῶ,
 Κῆποι καὶ μαλακῇ, Μύρτα τρέφοιτο δρόσῳ.
 Ὀφρα καὶ ἐν Δήῃς οἶνω μὲν ἄβρα χορεύσης,
 Βεβληκῶς

1606. Σμερδείῃ] De hoc nomine, videsis ad v. 1538. *Ibid.* Ὀστυν] *Æolice* pr ὄστυν, ab ὄστυον, θεῦς, pro θεός *Calimacho*. Vid. ad v. 1181. *Diagoridæ* nomen præfert hoc epigramma, poetæ quidem, ut videtur, haud contemnendi; de quo tamen nihil certi habeo, quod proferam: Extat vero hoc poemation inter *Danielis Heinsii* poemata è *Græcis* versa, p. 623. sumptum nempe ex *Anthologia* inedita. Plura illius epigrammata extant in edita *Anthologia*, è quibus hoc tantum distichon lubet proferre huic quoque ætati conveniens, Εἰς πῦρ ἡρώων ἴτε πρίξαις ἐν τῷ ἀμύσσοις ἢ Κόρυδον Κύνου φθίγγατ' αἰοδότερον.

1607. Παννυχίδῃ] Quid sit παννυχίς, diximus modo ad v. 1605.

1608. ὦ πὶ] Pro ὦ ἐπὶ, quomodo *Anacreon* v. 530. Ἡ Νεῖλον, ἢ πὶ Μίμῳ. Vid. plura ejusmodi ad v. 253. et 325.

1610. Αὐτόματοι] Hoc epigramma, ex *Anthologia* quoque inedita, extatque etiam apud *Danielem Heinsium*, loco supra laudato. De hoc vero *Meleagro*, extant aliquot epigrammata, præter illa ipsius plusquam viginti, quorum unum hic exhibere non pigebit, quod omnem fere hujus poetæ historiam præbeat. *Antholog.* fol. 280. Εἰς Μελεά-

Dioscoridæ, in Anacreontem.

Smerdis quem *Thrax* pulcher ad ossa usque intima torret,

Vini et nocturnæ rex vage lætitiæ,
Teie, Musarum dulce os, quam sæpe *Bathyllo*.
Mœrentes lacrymas fuderis ad calices!

Meleagri, in Anacreontem.

Sponte sua fontes vinum tibi dulce propinent,
1610

Et fundant nectar Dii super ambrosium.
Sponte ferant horti violam tibi, vespere sero,
Et myrtus crescat, veris alumna, tibi;
In luco ut Cereris madidus terram pede pulses,
Amplexus

γρον. Ἀτρέμας, ὃ ξέει, βαῖνε· παρ' εὐσεβέσιν γ' ὁ πρέσβυς Εὐ-
δει, κοιμηθεὶς ὑπὸν ὀφειλόμην, Εὐκράτειω Μελίαγρῳ, ὃ τ' γλυ-
κύδακρον ἔρωτα καὶ Μῆσας ἰλαραῖς συσολίσας Χάρσιν· Ὅν θεά-
παις ἠνδρῶσε Τύρῳ, Γαδάρων θ' ἱερὴ χθάν· Κῶς δ' ἱερὰτῃ Μέ-
ροπῳ πρέσβυν ἐγχοτρόφει. Ἀλλ' εἰ μὲν Σύρῳ ἱοσί, σαλαμί-
ει δ' ἐν σύγε Φοῖνι, Ναίδῳ· εἰ δ' Ἐλλῶ, Χαῖρε· σὺ δ' αὐτὸ
φράσον. Ubi lego Μέροπῳ, ex Historia; Κῶς ἦν θυγάτηρ
Μέροπῳ, ut ad *Euripid.* *Helen.* v. 380. Floruit autem
Menippi Stoici tempore, ut *Lucian.* de *Menippo*. Τὰ ἃ βι-
βλία αὐτῷ πολλὰ καταγέλωτῳ γέμει καὶ ἴσον τοῖς Μελεάγρῳ,
τῷ καὶ αὐτὸν γενομένου. Vid. plura ex alio Epigr. l. ii.
c. 6. Ibid. Ἀκρητον) subaudi μέθυ, vel οἶνον. Prior sylla-
ba communis etiam *Theocrito.* *Idyll.* xviii. v. 18. Ἦδη ἃ
προϊόντῳ ἰδοῦ ἐπιχρῶδ' ἄκρατον.

1611. Κήκ] Pro καὶ ἐκ, quomodo καὶ pro ἐκ, ut Not.
v. 550. Ita *Theocrito*, Epigr. xx. v. 8. κήκιοις et E-
pigr. xix. v. 5. κήκιδέοις.

1613. Μύρτα] Pro Μύρτοι, per *Metaplasum*, ut v. 1570.
Ἰμερα, pro ἱμέρους. Vel baccas myrtorum alloquitur, id
enim Μύρτα. Vid. *Iliad.* υ'. v. 68.

1614. Ὀφρα καὶ ἐν Δηῷ] Δηῶν, Δημήτερ. Alludit ad *Eleu-
sinia*

Βέβληκώς χρυσεῖω χεῖρας ἐπ' Εὐρυπύλλω.

Θεοκρίτῃ, εἰς Ἀνακρέοντῃ ἀνδριάντα.

Θᾶσαι τ' ἀνδριάντα τῦτον, ὦ ξένε, 1616

Σπυδαῖ· καὶ λέγ' ἐπ' ἅν' ἐς οἶκον ἔνθης,

Ἀνακρέοντῃ εἰκόν' εἶδον ἐν Τέω,

Τῶν πρόσθ', εἴ τι ὤξιστον ὠδοποιῶν.

Προσθεῖς δέ, χῶτι τοῖς νέοισιν ἄδετο, 1620

Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

Κριτίας Ἀθηναῖος, εἰς Ἀνακρέοντα.

Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντά πότ' ὠδὰς,

Ἦδ' Ἀνακρέοντα, Τέως εἰς Ἑλλάδ' ἀνήγεν,

Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἡπερόπνευμα,

Αὐλῶν

finia Cereris sacra, et οἰνωμένῃ addita, quod et eadem Baccho etiam celebrarentur. Diodorus Siculus, Ὁρφεὺς εἰς Αἴγυπτον ἀφικόμεν· τὰ τ' Ἰσιδος καὶ τ' Ὀσίριδος εἰς τὰ τ' Δηῆς καὶ Διονύσου μετατίθεικεν ὅργια. Vid. Meursium de Eleusin.

1615. Βέβληκώς χρυσεῖω χεῖρας ἐς Εὐρυπύλλω] *De Euryphyla, supra ad v. 1537. χρυσῇν vero illam vocat, quomodo et Ἀφροδίτῃ, v. 570.*

1616. Θᾶσαι τ' ἀνδριάντα] *Hoc Theocriti epigramma, §. xvi. quod idem etiamnum reperitur, veteri marmore uncialibus literis inscriptum, in Area Palatii Nobilis Viri, Βριζο, ut nobis tradit αὐτόπτης * Anglus in Peregrinationibus suis. Constat autem ex Iambo, Trimetro, et Phaleucio, sive Hendecasyllabo, mutuo recurrentibus. Versio nostra. Θᾶσαι) Dorice pro θῆσαι, et hoc pro θήσαι, Aorist. α. Med. ut supra v. 1578. Θάει) Pro θήει, et id pro θήει, pro θήει, à θήομαι, pro θιάομαι.*

* E. Veryard. M. D. his Travels, at Venice. fol. 133.

Amplexus teneris *Eurypylen* manibus.

Theocriti, in *Anacreontis* statuam.

Hanc, hospes, ecce, contuere imaginem
 Strictim; et veneris ut domum, renarra,
Anacreontis vidi imaginem in *Teo*,

Vatum, siquid amabile priorum: 1619
 Addensque, quod placebat adolescentulis,
 Dices totum hominem, nec inficete.

Critias Atheniensis, in *Anacreontem*.

Fœmineos dulci mulcentem carmine cantus
 Misit *Anacreonta Teos* sub *Erechtheas* arces,
 Deliciasque epulis, suavem erroremque puel-
 lis; Tibia

1617. Σπουδᾷ] *Dorice* pro σπουδῇ ἐπ' αὐτῇ, pro ἐπὶ, ἐν ἑαυτῇ, pro ἑλθῆς.

1619. Τῶν πρόδ' εἴτι παλαιῶν ᾠδοποιῶν] Οἱ πρόδ' εἴτι ᾠδοποιοί, pro veteres poetæ, ut eidem *Theocrito*, Epigr. xx. v. 3. οἱ ἐπ' αὐτῇ μουσοποιοί Ibid. ἢ πρόδ' εἴτι παλαιῶν] Ita *Callimachus*, *Pallad.* Lavacr. v. 121. — μᾶντιν ἀοιδίμω — ἢ μέγα ἢ ἄλλων εἴτι παλαιότερον. Vid. *Isaac Hoxtoni* Lect. *Theocrit.* c. 6.

1620. Τοῖς νέοισιν ἄδειτο] Ita ipse *Anacreon*, v. 1190. Ἔμμε ἢ λόγων ἔκκετι Οἱ παῖδες αὖ φιλοῖεν. Itā supra v. 1603. Πρέσβυν, ἴσον κέροισι, ἴσον ἀδόντα κόραις

1622. Τὸν δὲ γυναικείων] Hoc illustre *Anacreontis* elogium auctorem habet *Critiam*, *Cailæschri* filium, *Atheniensem*, *Socrati* cœvum, atque proinde *Anacreontis* ætati proximum, ut apparet ex *Platonis Charmida*. Extat autem apud *Athenæum* l. xiii. c. 8. fol. 600. Vid. in *Vita* §. xxxii. MS.

1623. Ἀνακρίοντα Τέως εἰς Ἑλλάδ' ἀνῆγεν] Ἀνῆγεν, educavit, produxit. Ἑλλάς hic *Ioniam* opponitur et *Anacreontis* adventum ad *Athenas* et *Hipparchum* innuit. γῆ. ἀνῆκεν.

1624. Συμποσίων ἐπίστυμα] Hic versus supra laudatur ad v. 332.

320 ἈΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

Αὐλῶν ἀντίπαλον φιλοδάρβιτον, αἰὲν ἄλυπον
 Ὅυποτέ σευ φιλότης γηράσεται, ὕδ' ἑ θανεί-
 ται, 1626

Ἐς τ' ἂν ὕδωρ οἴνω συμμιγνύμενον κυλίκεσσιν
 Παῖς ἀφρομπεύσῃ προπόσεις ἐπιδέξια νωμῶν,
 Παννυχίδας θ' ἱεράς θήλεις Χοροὶ ἀμφιέπωσι,
 Πλάστγξ θ' ἡ Χαλκῦ θυγάτης, ἐπ' ἀκροισι κα-
 θίζῃ 1630

Κοτλιάδ' ὑψηλαῖς κορυφαῖς Βρομί' ἑκαδέσσιιν.

Ἰησὺς ὁ Βαρνεσίης.

Ἀλλὰ σέ, θεῖε γέρον, τυγερὴ ράξ ἦκεν ἐς αἶδην,
 Κυκνείης

v. 332. Ἐρεθισμα) Ἐρεθιστής, ὃς ἐς τὸ συμποσιάζειν προκα-
 λεῖται.

1625. Ἀιὲν ἄλυπον] Ita scribo pro ἡδὺν ἄλυπον, quod ἡδὺν
 præmittatur, v. 1623.

1626. Οὐποτέ σευ φιλότης γηράσεται] Γηράσεται olim;
 verum σ' geminandum ob versum, ut v. 44.

1627. Ἐς τ' ἂν ὕδωρ] Lepida allusio ad illud *Homeri*
 xxxvi. v. 2. Ἐς τ' ἂν ὕδωρ τε ρέῃ καὶ δειδρεῖα μακρὰ τεθλήῃ.

1628. Ἐπιδέξια νωμῶν] γρ. ἐπὶ δεξιὸν ὤμων. At *Casau-*
bon. recte emendavit ex *Homero*, cujus et hæc imitatio.

1629. Παννυχίδας θ' ἱεράς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπωσιν] Vid.
 ad v. 1605. Χορὸς Nomen multitudinis Verbum habet
 Plurale.

1630. Πλάστγξ θ', ἡ χαλκῦ θυγάτης] De hac ænea
 Tabula, qua sunt usi veteres in *Cottabismis*, ita *Hesychius*,
 Πλάστγξ) μάστιξ· ἡ τῷ ζυγῷ τὸ ἀντίρροπον. καὶ τὸ νῦν λεγόμενον
 λίτρα καὶ τὸ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΟΤΤΑΒΟΥΣ. ΠΙΝΑΚΙ-
 ΟΝ· καὶ μέρῳ τὴν αὐλῶν, ἢ σύριγγα τὸ ζύγωμα.

1631. Κοτλιάδου] De *Cottabo* diximus ad v. 1219. in
Latina *Versione* *Cottaba* dico pro *Cottabos* per *Metaplas-*
mum, ut v. 1570. et 1613.

1632. Ἀλλὰ

Tibia cui ingrata, placuit lyra, semper amandum. 1625

Nunquam vester amor morietur, sive senescet.
Donec aquam vino mixtam circumferat amplis
Potandum cyathis famulus feliciter orsus,
Fæmineique chori pernoctia festa celebrent,
Ære et nata tabella cacuminibus super altis
Cottaba suffundat, geniali rore cadente. 1631

Cælii Calcagnini.

At te, sancte senex, Acinus sub Tartara misit ;
Cygnæ

1632. Ἀλλὰ σὲ, θεῖε γέρον] Cum *Cælii Calcagnini* Epigramma *Latinum*, propter singularem elegantiam, inter *Anacreontis* elogia, locum mereri videretur, ne solitaria essent in *Græco* codice *Latina* Carmina, visum est mihi, *Græca* Metaphrasi, doctum hominem *Italum* comitari. Θεῖον γέροντα Nos vocamus, ut ille *Sanctum senem* ; quandoquidem poetæ omnes *Baccho* sacri sunt habiti, *Apollinique* et *Musis*, Diisque omnibus curæ, cordique. Quare *Ennius* sanctos vocavit poetas, teste *Cicerone* pro *Archia* poeta. *Archilochi* poetæ interfectorem *Calondam* (*Archiam* vocat *Eusebius*, Præparat. Evangel. l. v. c. 13.) cui cognomen *Corax*, ipse *Apollo* arguit *Delphis*, Μουσῶν θεράποντα κατέκτανε· ἔξωδον ἦν. *Suidas*. Vid. *Ælian*. V. H. l. iii. c. 43. Οὐ σὲ θεμισεύσω, Μουσῶν θεράποντα λατέκτας, de *Citharædo Sybonita cæso* in *Junonis* templo. *Ibycus* poeta, quando incidisset in latrones, mortique esset proximus, grues forte supervolantes, testes et indices suæ necis prædixit, quod revera contigit, ut *Plutarchus*, *Suidas*, *Plinius*, et *Lilius Gyraldus* narrant, illudque *Ausonii* probat, *Ibycas ut periit, vindex fuit altevolaans grus*. *Simonides* ex naufragii præsentis periculo liberatus, misso de mortuis, quem ipse naufragum modo sepeliverat, in ejusdem beneficii memoriam eidem mortuo hoc epitaphium inscripsit, Οὐτὶς ὁ Κηρίου Σιμωνίδειώ ἐστὶ σωτὴρ, Ὃς καὶ τῶνδεως ζῶντι παρέχευε χάριν. Servatus

Κυκνείης κλείεσ' ὕγρα κέλευθα βοῆς.

Ἱερὸν ἄμφι τάφον δάφνη, καὶ κισσὸς ὄρχοι, 1634

Καὶ φίλον εὐπετάλοις ταῖς καλύκεσσι ῥόδον.
Τηλόθι δ' ἄμπελ' ἔστω· ἀπέστω τηλόθι βότρυς,

Ὑμνοπόλῳ κομίσας ὀμφακοῖνγα μόνον.

Ἀμπελον ἔκ' ἐτι κάρτα φιλεῖν Διόνυσον, οἶω,
Οὐνεκ' αἰδοπόλων ἔκτανε λῶτον ἑῶν.

Τῷ αὐτῷ.

Ὅς βαλάνων ἔραται μέλα τιῷ Δημήτερος ἀκτίνι

Ὅς τ' οἴνοιο πίων ἀψ' ἐθέλησιν ὕδαρ, 1641

Ἡμετέρῃ ἐκὰς ἔστω ἀφ' ἡμερόεντ' αἰοῖδ'.

Οὐ κρέκει εἰν ἀλόγοις πασιν ἡδὲ λύρῃ.

Ἀλλὰ σὺ, ὅς νοερῶν ἐδάης μυστήρια Μυσείων,

Νέκταρ

Servatus * idem ex ædium, in quibus discubuerat, ruina, magnum erat exemplum divinæ, in Θεοφιλέους homines benevolentiae; de qua re nos plenius in *Pindari Vita*, ut et de *Pindaro* ipso, de quo *Pythia* clamare solita, Πίνδαρον ἐπὶ τῷ δειπνῶν τῷ Θεῷ. De *Sophocle* hæc illius *Vitæ Auctor*. Γέγονε δὲ καὶ Θεοφίλης ὁ Σοφοκλῆς, ὡς σὺν ἄλλοις, κατὰ Ἱερωνίμου φησιν ἐν τῷ περὶ τῆς χρυσοῦς σιφάνης. Ταύτης γὰρ ἐξ Ἀκροπόλεως κλαπείσης, καὶ ὄναρ Ἡρακλῆς ἐδύλωσε Σοφοκλεῖ, λείγων τὴν ἑσάν οἰκίαν ἐν δεικῇ εἰσιόντι ἐρευνῆσαι, ἵνα ἐκροτῆται. Ἐμνηρευσεν δὲ αὐτὴν τῷ Δήμῳ καὶ τάλαντον ἐδίδετο· τῷτα γὰρ ἦν προκηρυχθέν. *Sophoclem* eundem, cothurni tragici principem (*Plinius* l. vii. c. 29.) defunctum sepeliri *Liber* pater iussit, obsidentibus mœnia *Lacedæmonii*s, *Lysandro* eorum rege in quiete sæpius admonito, ut pateretur humari delicias suas. Requisivit rex, qui supremum diem *Athenis* obiisset, nec difficulter ex iis, quem *Deus* significasset, intellexit,

* Vid. *Job*. Tzetx. *Chiliad*. i. et *Pindaric*. *Lect*. nostras.

Cygnææ clausit qui tibi vocis iter.
 Vos, hederæ, tumulum, tumulum vos cingite,
 Lauri, 1634

Hoc rosa perpetuo vernet odora loco,
 At vitis procul hinc, procul hinc, odiosa fa-
 cessat,

Quæ causam diræ protulit, uva, necis.
 Creditur ipse minus vitem jam *Bacchus* amare,
 In vatem tantum quæ fusa ausa nefas.

Henrici Stephani.

Inventis glandem qui non fastidit aristis, 1640
 Post uvam latices non, *Acheloe*, tuos,
 A nostro absistat procul, ô procul ille, poeta:
 Non facit ad fatuum barbitos hæc stoma-
 chum.

At tu, quicumque es, natus meliore palato,
 Nectare

intellexit, pacemque funeri dedit. De *Homero*, *Virgilio*, et *Horatio* multa restant dicenda. De *Hesiodo* plura *Lilius Gyraldus*, ut et aliis poetis. At quid ego pluribus exem-
 plis utor? Cum necesse sit, Deo O. M. sua ipsius dona
 omnino chara haberi; ingenii autem excellentiam inter
 Dei dona non minimum habendam. Quare qui illo or-
 nantur, illos ut Dei amicos par est suspicere. Videant
 itaque magnates hujus mundi, qui subdolos et indoctos
 adulescentes sinu excipiunt, divino ingenio præditos rejici-
 unt, quam se Deo gerant dissimillimos. Vid. infra ad
 v. 1699. et 1767.

1637. Ὀμφακοῦρα μῶρον] *Antholog.* l. i. c. 2. fol. 2.
 Ἡ τῆς ὀμφακοῦρας ἐγγύς, τῆς ἀπειράτου βότρυος. Fit
 autem vox ab ὀμφᾶ, uva acerba, et ρᾶξ, acinus, quo
 epoto *Anacreon* dicitur exspirasse, ut notamus ad v. 1432.

1640. Ὁς βαλάνων ἔραται] Et hoc epigramma nos *Græ-
 ce* lusimus ex *Henrici Stephani* Latino. Huc refer illud
Ciceronis,

Νέκταρ[⊗] ἐμμεμαῶς Ἀμβροσίης τὲ φαγεῖν,
 Ὃς τ' Ἀφροδίτῃ πάσαν ἀθέσφατον ἐγκατα-
 μιγνύς 1646

Ταῖς Χάρισιν πάσαις, Ἑλλάδα δίψαν ἔχεις,
 Σειρήνων, πειθῆς τε ποθῶν τ' μυελὸν αὐτὸν,
 Τόνδε δέχῃ χερσὶν Τήιον ἄνδρα τεαῖς. 1649
 Ἐντεῦθεν γὰρ, ὅλβη σὲ μελισσήεντ[⊗] Ὑμητῖς
 Εἰ κορέσαι δύνασαι, καὶ κορέσαι δύνασαι.

Τῇ αὐτῇ.

Ἡ τῆτ' ὡ γλυκεράς οἶμας ὑπέθηκεν Ἀπόλλων,
 Πιεῖς ἢ Κλαδίη Τηϊὰς ἥσε λύρη.
 Ἐν δοίῃ, σάφα δ' οἶδα, Ἀνακρείοντ[⊗] αἰοιδῇ
 Πολλάκις ἀμφιαχεῖν δῶμα Φερητιάδεω.
 Ὃς γῶν τῆδε μέλεος κελήμασιν οὐκ ἐμαλάχ-
 θη, 1656
 Οὐδὲν ὄρα, ἢ πλεῦν ἡλίοιο ὄρα.

Τῇ αὐτῇ.

Τεῖς μάκαρ ἕτος ἀνῆς, ᾧ κεν τοιοῖσδε μέλεσσι
 ῥεύσεν, ἀπ' Ἀονίης δειράδος, ὅλβι' ἔπη.
 Οὐκ Ἔρος, ἔδὲ Γέλως, ἔ καλλίον Ἴμερ[⊗] εἴ-
 ποι, 1660
 Οὐ

*Cicero*nis, *Orat. ad Brut.* Est in quibusdam tanta per-
 versitas, ut inventis frugibus, glande vescantur.

1646. Ἀφροδίτῃ ἐγκαταμιγνύς ταῖς Χάρισι] *Euripid.*
Hexc. Fur. v. 673. Οὐ παύσομαι τὰς χάριτας Μῦσαις συγ-
 καταμιγνύς, Ἠδίσαν συζυγίαν.

1647. Ταῖς Χάρισι πάσαις] *De Charitum numero vid.*
 ad

Nectare et Ambrosia qui satur esse cupis;
 Qui Veneres omnes, omnes gustare Lepo-
 res, 1646

Graii delicias et cupis eloquii,
 Qui vis *Sirenas*, *Suadæque* audire medullam,
 Huc ades, huc aures verte animumq; tuum :
 Namque his, *Cecropio* toto si, lector, *Hymetto*
 Te satiare potes, te satiare potes. 1651

Ejusdem.

Aut hos versiculos dictavit *Apollo* poetæ ;
Phæbææ aut contra *Teia* Musa lyræ :
 Illud in ambiguo est : Hoc constat, cantibus
 istis

Sæpe *Pheretiadæ* personuisse domum. 1655
 Qui non ergo hujus capitur dulcedine versus,
 Nil sapit, aut ipso plus sapit ille Deo.

Tanaquilli Fabri.

Felix, ah ! nimium felix, cui carmine tali
 Fluxit ab Aoniis vena beata jugis. 1659
 Quid melius dictaret Amor, Risusq; Jocusq;
 Et

ad v. 418. et quæ *Brodaus* ad Antholog. l. i. c. 27.

§. 1. Τρισσὶ μὲν Χέριτες.

1652. Ἡ τῶν γλυκίαν] Et hoc epigramma nos *Græcum* fecimus ex *Henrici Stephani* Latino.

1655. Δῶμα Φερτιάδῃ] *Apollinis* ita dicti, ab *Admeto*, *Pheretis* filio, quem amavit, cuique servivit.

1656. Ὅς γὰρ τῶν μέλις] Pro μέλις, vid. ad v. 1598.

1658. Τρὶς μῶναρ] Hoc Epigramma ex Latino *Tanaquilli Fabri* *Græcum* feci, iisdem rationibus.

1660. Οὐδ' Ἐρῶ, ὅδ' ἔλως, ὅδ' Ἰμῶρ] Quod Ἐρῶ et Ἰμῶρ sint Divi et ex *Veneris* satellitio, dicimus ad v. 809. Quod ἔλως etiam *Risus*, et *Jocus* sint ejusdem

D d

gradus,

Οὐ Χάρις ἀμφοτέραις σὺν κασίεσσιν εἶσι.

Ἑρρίκῃ Στεφάνῃ.

Φύσις ᾧ ἔνεστι καλὴ,
Φύσις ᾧ ἔνεστι κομψή,
Λαβέτω ποίημα καλόν,
Λαβέτω ποίημα κομψόν,
Μελιτός τε παντός ὄζον,
Χαρίτων πνέον τὲ πασῶν.

1665

Ἄχαρις δέ τις πεφυκώς,
Καὶ ἀναφρόδιτ' ἀνὴρ,
Μεθέτω ποίημα κομψόν,
Μεθέτω ποίημα τερπνόν.
Ἰερὸν γὰρ ἐστὶ Μουσῶν,
Ἰερὸν δέ κ' ἐστὶ Φοίβης,
Χαρίτων τὲ, Καφροδίτης.

1670

Ἐὰν ὦν ἐμοίγ' ἀπειθῶν
Προσάγῃ χέρας βεβήλεις,
Διδότω δίκην Θεοῖσιν
Ἄμα πᾶσιν, ἡδὲ πάσαις,
Ἐμίνεν ὦν τὰ γ' ἱερὰ.

1675

1679

Ἀνακρέων Χριστιανός.

Θέλω λέγειν τὰ Σαρκός.

Θέλω

gradus, ex *Horatio* et *Apuleio* liquet, quorum prior laudatur ad v. 812. unde etiam in *Latino* exemplari lego *Focus*, non ut olim *Foci*: De Deo *Rifu* et illius solennibus cum digna hilaritate celebratis, idem *Apuleius* *Metamorphos.* l. iii.

1662. Φύσις ᾧ ἔνεστι καλὴ] Hoc *Odarion* è contrario, ex *Græco* *Henrici Stephani Latinum* nos fecimus. Et *Henrico*.

Et cum germanis Gratia juncta suis?

Josua Barnesii.

Genio valet quis alto?

Genio bono valet quis?

Capiat Poema pulchrum,

Capiat poema bellum,

1665

Quod *Hymetta* mella spirat,

Charitasque spirat omnes.

Genii sed omnis expers,

Venerisque destitutus,

Fugiat poema pulchrum,

1670

Fugiat poema bellum:

Sacer ille namque *Musis*

Liber est, sacerque *Phæbo*,

Venerique, Gratiisque.

Mihi sin inobsequens quis

1675

Manibus terat profanis,

Luat illico piaculum

Pariter Deabus et Diis,

Sacra queis profana fecit.

1679

Anacreon Christianus.

Carnem libens celebrem,

Mundam

rico Stephano, inter innumera ejusmodi, primam *Anacreontis* editionem debemus, et elegantem metricam versionem *Latinam*, præter totam Oden xi. quare non erat illi invidendum, nec *virtuti* illius, *doctrinaeque* et *famae* detrahendum. Qui dat merenti laudem, quod justum est, facit et Deo gratum; qui nec merentes fovet, iniquus et hostis hic virtutis, quisquis ille fuerit et quocumque nomine, aut loco ornatus; quos oppido plures literatus orbis ubique dolens reperit, ut mox notamus ad v. 1767.

1680. *Θέλω λέγειν τὰ Σαρκός*] *Jesuita* quidam *Græculus*
D d 2 librum

Θέλω δὲ Κόσμον ἄδειν·
Ἡ βάρβιτος δὲ Χριστὸν
Χορδαῖσι μένον ἤχει.

Ἦνεσσα νεῦρα λίην.
Καὶ τίω Λύριω, ἀπάντων
Τὰν Χριστὸν ἢ προήρει.

1685

Κάπειθ' ἐκὼν μὲν ἦδον
Χριστὸν τε, τοῖό τ' ἄλλης·
Τὴν Σάρκα, τὸν τε Κόσμον,
Καὶ Δαίμονα στρατεῖω,
Νικωμένης ὑπ' αὐτῷ.

1690

Ἄκων δὲ νῦν ὄρημι
Τὴν Σάρκα, τὸν τε Κόσμον,
Χριστῷ κρέοντ' ἐχθρῶς.

Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
Ἡ Γῆ τε καὶ τὰ Κόσμου·
Λύρη γὰρ ἐνθεάζει,
Χριστὸν τε μένον ἄδει.

1695

Ἀνακρέων Χριστιανός.

Τύχη τὰ τερπνὰ Πόρνοις,
Χρυσὸν δ' ἔδωκε Φωρσί,

Τὸ

librum olim edidit, cui titulus Ἀνακρέων Χριστιανός, quem cum ostenderet mihi Cl. Dominus *Johannes Cotton* Baronettus, ὁ μακάριτος, illius *Animus* esse meliorem, quam *Successum*, ostendi: nec enim *metri* ratione, nec *Græcæ* linguæ cognitione satis erat exercitatus; quare ego eodem tempore, duas *Athacreontis* Odas, hanc nempe et sequentem, αὐτοχειρῶς πεπαράδωκα, experimenti gratiâ, coram ipso prædicto *Baronetto*, cum primum me ad hanc editionem hortaretur;

Mundum libensque cantem;
Christum lyræ sed unum
 Nervi mihi sonabunt.

Nervi mihi placebant,
*Chelys*que; quod *Deorum*
 Regem sonare vellent.

1685

Volensque deinde canto
Christum, illiusque gesta,
 De *Carne*, deque *Mundo*,
 De *Dæmonis*que turma,
 Suspensa ab hoc tropæa.
 Dudumque cerno nolens
Carnem, malumque *Mundum*,
Christi Ducis Rebelles.

1690

Mihi valete posthinc,
 Tu, *Terra*, tuque *Munde*;
 Namque acta plectra Cœlo
 Soli Deo vacabunt.

1695

Anacreon Christianus.

Fortuna læta scortis,
Furunculis dat *aurum*,

*Ope*sque

hortaretur; quas hic ad juventutis φιλέλλον exemplum exhibeo.

1699. Τόχῃ τῆς τριαντῆς πόρῃς] Et hanc Oden ad *Anacreontis* imitationem eodem tempore feci, ut ostenderem prædicto viro nobili, filioque Dno. *Roberto*, illiusque filio D. *Johanni*, tum vix duodecenni, at in his literis prompto et exercitato; quomodo Religioni nostræ feliciter ex *Anacreonte* velificemur: Quibus utrisque Odariis, cum vehementer dominum *Johannem Cotton* avum et nepotem, filiumque, recreatos videret uxor ejusdem, lectissima matrona, ad illius desiderium *Anglico* metro statim utraque donavi; nunc tandem *Latino*.

Τὸ πλῦσιον Τοκίσαις, 1701

Καὶ σκύπφα μετὰ Βάκχῳ

Τοῖς τῆς μέθης ἐραταῖς·

Καὶ δεῖπνα πλεῖα λίχνοις,

Τιμάς τε κωτίλοισι, 1705

Τοῖς κοσμηκοῖς φρόνησιν

Τοῖς καρτεροῖσι νίκην,

Ποδωκίην θοοῖσι·

Τοῖς δ' εὐσεβέουσιν οὐδέν.

Τί γ' ἔν Θεὸς δίδωσι; 1710

Τὸ πίστεως βραβεῖον·

Ἄντ' ἐξοχῶν ἀπασέων,

Ἄνθ' ἡδέων ἀπάντων,

Τέχνης τὲ, κάρτεός τε,

Χρυσῶ τε, καὶ ἄργυροιο. 1715

Νικᾷ δὲ κόσμον αὐτὸν

Θεῶ πρόπεσσα Πίσις.

Ἀληθινὸν ἀνθρώπων Κέρδῳ.

ᾧ κερδαλῇ βροτεῖης

Κοινὴ φύσις γενέθλης,

ᾧ ἄνθρωπε πηλόπλαστε, ἕως

1701. Τὸ πλῦσιον τοκίσαις] *Plato*, Οὐ παράγεται ὁ θεὸς ὑπὸ δόξαν, ὡς τοκίσης, ἀλλ' ὑποβλεπὴ πρὸς τὴν ψυχὴν, εἴαν τις ἔστι καὶ δίκαιος ἐν τυγχάνῃ. *Quæ divina prope sententia similis illi, i Samuel. c. xvi. v. 7.*

1702. Καὶ σκύπφα μετὰ] *De voce σκύπφῳ, pro σκύφῳ, vid. ad v. 1094.*

1703. Τοῖς τ' μέθης ἐραταῖς] *Ultro hoc Anacreontis vericulo utor: is enim v. 387. Ὁ τ' μέθης ἐρατῆς.*

1718. ᾧ κερδαλῇ βροτεῖης] *Occasionem huic poemati præbuit*

Opesque sanguisugis,
Et plena pōcla Bacchī,

1701

Affundit ebriosis:
Plenas *dapes* gulosis:
Blandisque fert *honores*,

1705

Prudentiam dolosis,
Victoriam cruentis,
Currentibus dat *alas*:
Deum colentibus *nil*.

His ergo quid Deus dat.

1710

Fidelitatis augmen:

Quod *dignitatis* instar,

Jucunditatis, *Artis*,

Et *Roboris* timendi,

Argentulique et *Auri*:

1715

Mundumque vincit ipsum

Fides creata Cœlo.

Verum humani generis *Lucrum*.

Mortalis ô dolosa

Natura stulta gentis,

Homo, create cœno,

Quousque

præbuit amici cujusdam per literas rogatio, ut vellem *Græco* carmine illum in exteras regiones abiturum comitari; deditque subjectum, *Lucrum hominis præcipuum, titulum* nempe libri cujusdam Dni. *Lutins*, quem ille nuper ex *Anglico* in *Latinum* vertit, et nunc prælo committere meditatur: cujus laudandæ petitioni morem illico gerendum duxi, et proximo post literas acceptas die, hoc illi poemation, *Græce* tantum tunc exaratum, et ἱερὸν καὶ ἀνθρώπινον, remissi, mox auctius factum, et *Latino* metro doratum.

1720. ☉ ἱερὸν καὶ ἀνθρώπινον] *Callimacho* dictus homo. πηλὸς ἐ Προμήθευ ☉. Vid. *Hug. Grot. de Veritate Relig. Christian.* in Not. ad l. i. p. 221.

Ἔως πότε εἰ βέβηλα,

1721

Καὶ καρδίας βαρείης;

Ἔως μάταια δίξεις,

Καὶ Ψευδόκερδος εὐρεῖν,

Τοπρῶτον ἐξεβλήθης

1725

Κήπων ἄφ' Ἡδονείων

Λαιμαργίας ἔκητι·

Τοδεύτερον στερήθης,

Ἀμαρτίῃσιν ἄλλαις,

Κόσμος τὲ καὶ βίοιο,

1730

Ἐξομβρίας ἀνάγκη.

Υμῶν τινὰς κεραυνοῖς

Καὶ πῦρ ἀπ' ἔρανοιο,

Ἐν Σωδόμοις ὄλεσαν,

Ὁλέσαν ἐν Γομόρροις.

1735

Υμῶν τινὰς χανῶσα

Ἀπερρόφησε

1722. Καὶ καρδίας βαρείης] *Psalm. iv. v. 2.* Ὑπὲρ ἀνθρώπων, ἕως πότε βαρυκαρδιοὶ ἵνατί ἀγαπᾶτε ματαιότητα, καὶ ζητεῖτε ψεῦδος;

1726. Κήπων ἄφ' Ἡδονείων] Vocem origine *Hebraeam* esse scio, at unde *Græca* vox ἡδονῇ pro certo manavit. Quare scribens *Græce Græcam* quoque illi analogiam tribuendam puto. Hortum autem *Edenis* recte dixeris *Græce κήπον ἡδονῆς*.

1727. Λαιμαργίας ἔκητι] Rectissime dictum, *plures gula pereunt, quam gladio*, cum et *primi omnium peccati*, et adhuc omnium fere peccatorum, *gula* sit origo, præter quod et omnium propemodum morborum occasio sit, quorum momenta circa cibum et potum versantur. Post malum *ætherea arbore subductum*, *macies et nova febrium terris incubuit cohors*; semotique prius tarda necessitas lethi corripuit gradum. *Theogn. v. 605.* πολλῶν τοι πλεονας λίμης κεῖται ὄλεσεν ἄνδρας. Πόθεν αἱ μοιχιαί, αἱ πορνικαί, αἱ πλεονικαί,

Quousque eris profanus? 1721

Gravi quousque corde?

Quousque vana quæris,
Lucroque falso inhæres?

Ejectus olim eras tu 1725

Hortis ab *Hedonæis*

Gulositate victus :

Privatus inde mundo,

Ipsa simulque vita,

Peccator interisti, 1730

Per Diluvî furores.

Te fulmen igne torrens,

Et acta flamma cœlo,

In *Sodomis* peremit,

Peremit in *Gomorrhæis*.

Te gurgitabat olim 1735 Tellus

νεχῆσαι, αἱ ἀρπαγαὶ, αἱ φόνοι, αἱ ληστεῖαι, καὶ πᾶσα τῆς ψυχῆς ἡ ἀγχοφθορά; Οὐ δὲ τὸ τῷ πλείοντι ἐφίστα; D. *Chrysostom.* αἰς Γένεσιν §. 37. fol. 304. Edit. *Savilian. Theogn.* v. 693. Πολλὰς τοὺς κόρος ἀνδρας ἀπώλειεν. *Cæl. Rhodigin.* l. vii. c. 9. l. xxi. c. 9, 10.

1729. Ἀμαρτίῃσιν ἄλλαις] Non exclusive ad *gulam*, verum ut *gula* intelligatur cum multis aliis, à sancto patre modo memoratis. Confer *Genes.* c. vi. v. 5. cum loco *Strabonis* et *Catulli* ab *Hugone Grotio* laudato, *Veritat. Christian.* Relig. p. 224, et 228.

1730. Ἐξομβρίας ἀνάγκη] Diluvium *Noachicum* intelligitur, de quo *Genes.* c. vii. *Hug. Grot.* ibid. p. 29. et Not. in locum. *Stillingfleet* Orig. Sacr. Edit. 1702. fol. 370. *Ovid.* *Metamorph.* l. i. §. 7. *Lucan.* *Pharsal.* l. iv. *Senec.* *Natural. Quæst.* 30. *Cæl. Rhodigin.* l. xxii. c. 24.

1734. Ἐν Σαυδάρμοις ὄλισσεν] De hoc incendio, præter *Genes.* c. xix. *Diodor. Sicul.* l. xix. *Strabo* l. xvi. et l. xxxv. c. 15. *Solinus*, Edit. *Salmasian.* c. 36. quos omnes locos exhibet *Hugo Grotius* in Not. ad l. i. p. 245. *Tacitus* Hist. l. iv. Vid. *Joh. Gregorii Assyri.* Mon. p. 238.

1739. Ω;

334 ἈΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

Ἀπερρόφησε γαῖα,
Καὶ χάσμα τῆς θαλάσσης.
Ὡς Βῆριν εἰν Ἀχῆδι,
Ἀτλαντικόν τε χῶρον
Ἵμῶν τινὰς παρ' ἐχθρῶν
Πόρθησεν ἔλθ' Ἀρης,
Καὶ λοιμὸς ἀνδρολοιγὸς,
Καὶ λιμὸς αἰνογάτωρ.

1740

Σὲ δ' αὐτὸς ἦλθε Χρῖστος.
Ἀπ' ἐκ κακῆ σαῶσαι,
Παθημάτων τὲ πάντων,
Ἀμαρτιῶν θ' ἀπασέων,
Ἀπὸ χθονὸς τέ σ' αὐτίς
Ἔς ὕρανὸν βιβάζειν.

1745

Σὺ δ' ἐκπλαγεῖς τέθηπας,
Ἴδ' εἰσέτ' ἀμφὶ γαῖαν
Χάσκεις τέ, κάδδ' ἐφεινᾷς,
Ἐγὼν τὸ μ' ἐν κοπρῶνι.
Ἄλλ' ὕρανόν, Θεοῖο

1750

1755
Δῶρον,

1739. Ὡς Βῆριν εἰν Ἀχῆδι] Ἀχῆδι pro Ἀχαιῖδι contracti-
one Ionica, ut Νηρῆδες pro Νηρηίδες et Νῆδες pro Νηίδες. De
hac re ita Ovid. Metamorph. l. xv. §. 13. Si quaeris He-
licen et Burin, Achaiidas urbes, Invenies sub aquis: et ad-
huc ostendere nautæ Inclinata solent cum mœnibus oppida
mersis.

1740. Ἀτλαντικόν τε χῶρον] Terra Atlantica innuitur,
quæ, tota Europa major, absorpta fuit olim ab Oceano, ut
ex Platone tradunt.

1742. Πόρθησεν] Verba πέρβω et πορβίω, de urbibus et lo-
cis primitus dicta, τροπικῶς etiam de Personis dicuntur. Ita
Sophocl. Ajax. v. 912. Οἷχων' ὀλοῖα. Ἀπὲρ πόρθησαι, φίλοι.

1743. Ἀνδρολοιγὸς

Tellus hiantē rictu,
Et hauriebat æquor;
Ut *Burin* illam *Achivam*,
Atlanticas et urbes.

1740

Sub hostibus cruentis
Te *Mars* subegit atrox,
Lethalis atque pestis,
Famesque dura ventri.

Te *Christus* ipse venit,

1745

Ut servet à maligno,
A pestibusque cunctis,
Reatibusque cunctis;
Te de soloque rursus
Ad astra sic reducat.

1750

At tu, stupore captus,
Tellure fixus hæres,
Hiansque ruspitanque
Os inferis cloacis:
Sed astra, dona *Christi*,

1755

Contemnis,

1743. Ἀνδρολινγός] Quomodo *Homero* βροτολινγός.

1744. Αἰνογάσῳ] Ut κοιλογάσῳ, ἐριγάσῳ, ὀλβιογάσῳ.
Fames ventrem præcipue vellicat.

1751. Σὺ δ' ἐκπλαγείς τέθνηπας] Huc refer quæ dicimus
ad *Sophocl.* *Ajac.* v. 163. Ἀλλ' ἔδυνατόν τ' ἐς αἰώνους, κ. λ.)
Per se impossibile est, ut homines rebus mundanis et secu-
laribus toti addicti, affixi, defixi, et attoniti, Divinum ali-
quod dogma curent, sapiant, aut respiciant. Passionum
nebulæ animæ visum prorsus intercipiunt, hujus vitæ ille-
cebræ masculam vim frangunt, et hominis sapientiam e-
molliunt, ambitio et lucrum excæcant, ut res ipsas, quales
naturaliter sint, non vere decernamus. Vid. i *Corinth.*
c. ii. v. 14.

1756. Κατηλόγησας

Δῶρον κατηλόγησας.

ὦ Χριστὲ, θεῖε σῶτες,
Τὸ σὸν δίκαιον ἦτος,
Τὸ κρήγυν σὸν ἦθος,
Μιμήσεται μὲν ὑδείς·

1760

Οὐδ' οἱ θεοδῆες σοί,
Ἀνάκτορες τ' ἀγαυοί,
Παιμάντορες τε λαῶν,
Ἐπίσκοποί τε σεμνοί
Ἀριστεῖς τὲ λαμπροί,
Ἠγήτορες, κριταί τε.

1765

Ἄλλ' ἀκριτοὶ τε πάντες,
Ἰδ' ἄφρονες, θεῶ τε,
Φρονήσεώς τ' ἀπειροί,
Καλὸς κακῷσιν ἄνδρας,
Σοφὸς παλῷσιν ἄνδρας,
Καὶ κωτίλῃς φιλῷσι,
Φιλῷσι παμπονήρῃς,
Τὺς σφιν γένευσ λαχόντας,
Ἄλλ' οὐ φρενῶν σταλαγμῷ.

1770

Καὶ πλοσίων ἐρώντες
Ἀμνημονῷσι Χρητῶν·
Τάξει δὲ τῶν μελιωτῶν
Κηφῆνας ἐκτρέφῃσι,

1775

Καὶ

1756. Κατηλόγησας] *Sophocl. Ajac. v. 278. Κατηλόγη-
σα. Ab ἀλογίῳ, voce Homerica, ἀπλογίῳ dixit Apolloni-
us Argonaut. l. ii. Κατηλογίῳ Nicander.*

1759. Τὸ κρήγυν] *Vox Homerica, de qua Eusebius et
Lexicographi.*

1761. Οὐδ' οἱ θεοδῆες σοί] *Vid. quae Isaias c. i. v. 23.
et*

Contemnis, abjicisque.

Te, *Christe*, te, Redemptor,
Tuumque pectus æquum,
Sanctos tuosque mores,
Quis discet, exprimetque?

1760

Tui nec ipsa imago,
Regesve pertimendi,
Pastorculive plebis,
Episcopive sancti,
Vel nobiles superbi,
Ducesve, judicesve.

1765

Verum insciiique cuncti,
Stultique, Numinisque,
Prudentiæque nudi,
Bonos viros malignant,
Doctos viros reculant,
Coluntque voce blandos,
Et improbos adaugent,
Sibique carne junctos,
Virtutis at carentes:
Et divitum patroni
Bonos nec ore nôrunt,
Apumque sedularum
Fucos loco focillant,

1770

1775

Et

et *Jeremias* c. vi. v. 13. c. viii. v. 10. c. xxiii. v. 11.
Hoseas c. ix. v. 7. *Michael Draytonis Polyolbion* §. xiii.
fol. 217.

1767. Ἀλλ' ἀκριτοὶ τι πάντες] Huc refer illud *Antholog.*
fol. 472. Πάντα σίδιν φιλέω μῦθον δὲ σὸν ἀκριτον ἴμενα
Ἐχθαίρω, συγίροῖς ἀνδράσι τιμώμενον. Nam is non bene vult
tibi, qui falso criminat apud te, Ennius.

1775. Ἀλλ' ὃ φρενῶν σαλαγμῶ] Talibus illud votum
placet, Θείω τύχῃ σαλαγμὸν, ἢ φρενῶν πῖθον.

1786. Τὰ

Καὶ γλαῦκας ἀντὶ κύκλων·

1780

Καὶ κοσμικοῦ κέρδους

Ἐρῶντες, εἰ βλέπῃσι

Τὸ κέρδος οὐκ ὄνοστον,

Ἀληθινόν, τὸ μέλλον

Ἐν οὐρανοῖς λαβέει.

1785

Τὸ σιγῶντον ἔπω,

Γενήσεται, ἢ ἄλωτόν

Κλέπῃσιν οὐδὲ κύρμα·

Τὰς δ' ἐλπίδας βροτείας

Οὐ πώπο' ἠπάτησεν.

1790

Δός, Χριστέ, δός τὸ κέρδος

Συνειδότη καλοῖο·

Δός Πνεύματι τὰ δῶρα,

Τῇ Πίστιν ἀκλόνητον,

Τὴν Ἐλπίδα κρατῆσαν,

1795

Στοργὴν τε φιλάδελφον,

Τό θ' ἡσυχόν γε θυμῷ,

Τὸ σὸν, Θεός, πρῶτωπον,

Ἀεὶ δ', αἰεὶ παλιών·

Τότ' οὐ φθονήσομ' ἄλλοις,

1800

Οἷσπερ Τύχῃ γελάσῃ,

Οὕσπερ Τύχῃ φιλήσῃ,

Πλῆτος τε ψευδοκερδῆς,

Τιμὴν τε κοσμοφειγῆς,

Ἐρως τὲ παντορέκτης,

Ἐν

1786. Τὸ σιγῶντον] *D. Matth. c. vi. v. 19, 20.*

1797. Στοργὴν τε φιλάδελφον] *Charitatem Christianam*
notat. Nec objiciatur, quod prior syllaba Ἐ φιλάδελφον,
præter

Et noctuas olorum.

1780

Lucroque seculari
Cæci, nec intuentur
Lucrum illud haud-iniquum,
Verum; quod et futuro
In seculo capeffent;
Quod vermibus nec unquam
Obnoxiumve fiet,
Raptoribusve præda;
Mortaliumque certam
Spem non fefellit.unquam.

1785

1790

Hoc *Christe*, da lucellum,
Conscire nil malignum;
Et dona Spiritus da,
Fidemque non movendam.
Et *Spem* per omne certam,
Veramque *Charitatem*,
Pacemque mentis almam,
Tui jubarque vultus
Semper mihi renidens;
Tum nemini invidebo,
Fortuna queis benigna,
Quos osculatur illa,
Opumque copia ingens,
Honorque luculentus,
Amorque cuncta quærens;

1795

1800

Quos

præter morem, hic producat; cum λ'. fit per se *κατατι-
κόν*, et ipse *Homerus* producat eam syllabam, *Iliad.* i.
v. 155, et 359. Φίλε κατήγητ', ἐκκόμισαί τέ με, ὅς δ'
μοι ἵππες.

1799. Τὸ σὸν, θεὸς, πρόσωπον] Vid. *Psal.* iv. v. 6.

1800. Ἀεὶ δ' αἰεὶ γαλήνην] Ita supra v. 1031. Ἀεὶ δ',
αἰεὶ με φεύγῃ.

1806. Ἐφως

340 ἈΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἐν ἀγκάλαις φέρουσι, 1806
 Τύχης ποιητὰ τέκνα,
 Ὅντις τὲ καὶ καβάλλας.
 Ἐμοὶ γάρ ἐστιν ἄλλῃ
 Παμπλῦσιός τε πλῆτῃ, 1810
 Τιμήσερός τε τιμὴ,
 Πανήρατός τ' Ἔρως μοι,
 Κερδίστερόν τε Κέρδος,
 Ὁ Χρὺς ἐγχρονίζων.

Τῶν Ἀνακρεοντείων

Τ Ε Λ Ο Σ.

1806. Ἔρως τὲ παντοκράτης] Vid. ad v. 180.

1809. Ὅντις τὲ καὶ καβάλλας] Ita Plutarch. De non
 Fœner. Ὅντι τῶν τῶν τυχόντι καὶ καβάλλῃ χρῶμεν. Καβάλλας)
 ἐργάτης ἵππῃ, Hesych. Unde Latinum Caballus.
 Fons Caballinus Persio, de Hippocrena.

1812. Τιμήσερ] Pro τιμήσερ, ut Homerus, τιμῶν-
 τα pro τιμήντα, Hesiodus, ἱππηταῖον pro ἱππηταῖον, Pindarus,
 φωνήντα pro φωνήντα. Vid. quæ Nos ad Homer. Odyss. ζ.
 v. 303.

1814. Κερδίστερον] A Κέρδος, Comparatio fit κερδίων, κέρ-
 δις. Dein ab ipso Superlativo κερδισ fit alia Compara-
 tio κερδίστερ, κερδίστατ, ut ab ὀλίγισ, ὀλιγίστερ, ἂ φέ-
 ρισ, φερίσερ. Atque ita Anacreontis ipsius, atque Ana-
 creontiorum

Quos brachijs focillat
Fortuna, prolis instar,
Equos, merosque asellos.

1806

Namque alteræ parantur
Opes mihi perennes,
Honorque honore plenus,
Amorque amore dignus,
Lucrosiusque lucrum,
Mecum Deus perennans.

1810

ANACREONTICORUM CARMINUM

F I N I S.

creontiorum finem feci. Henricus Stephanus ad Lyram Davidis modulos *Anacreontis* aptavit, successu, ut mihi videtur, non tam felici, quam conatu pio: quare nec hujus loci puto. *Guilielmi* quidem *Canteri* Epitome *Lycophronis*, versibus *Anacreontis*, *Græcis*, et *Latinis* donata, ob elegantiam carminis et metri *anacreontici*, jure optimo locum hic mereri videatur: At quum visum sit bibliopolæ tantillo volumine auctorem nostrum edere, et idem poema sit bene longum, nec *Cantero* locus dari potest, neque geminis nostris Indicibus; quorum prior vocum erat omnium *Anacreontiarum* alphabeticus, alter *Criticus Index* ad notas spectans, uterque jam diu paratus, at nunc in aliud magis opportunum tempus supprimendus.

T E A O E.

E c

INDEX

I N D E X

POEMATUM et FRAGMENTORUM

ANACREONTIS.

A Βότρυον προθανόντα	<i>Epigram.</i> 2
Ἄγανῶς, οἷά τε νέερόν	§. 85
Ἄγε δὴ, Φέρ' ἡμῶν	<i>Od.</i> 57
Ἄγε, ζωγράφον ἄριστον	<i>Od.</i> 28. et 49
Ἄγχι δαί τι θῶ ἑστίον	§. 146
Ἀδίσποτον, εἰς Ἀνακρέοντα	p. 314
Ἀδανῶν ἢ Κυθήρων	p. 284
Αἰθίοπαιδα τ' Διόνυσον	§. 145
Αἰ Μῆσαι τ' Ἑρώτα	<i>Od.</i> 30
Ἀεττοφύγοι μέγ' ὄντες	§. 139
Ἀλκιμῶνι εἴ, ὦ, ῥητορικῶν	<i>Epigr.</i> 13
Ἀλλ' ἰάνει τὰς ἑρπύλλας	§. 125
Ἀλλὰ πρόπυ	§. 90
Ἀλλὰ σε, τίς γέρον	p. 320
Ἀμύμον	§. 167
Ἀνὰ βαρυτάτῃ ἀντήν	<i>Od.</i> 64
Ἀνακρέοντα ἰδὼν με	<i>Od.</i> 63
Ἀνακρέοντα ῥίπῃ	p. 288
Ἀνακρέοντα δὴ	§. 87
Ἀντιπατρὸς Σιδωνίῳ	p. 298, 302, &c.
Ἀπικεινὰς δὲ ἀπαλῆς	§. 107
Ἀπό μοι θανεῖν γενοῖτο	§. 69
Ἄρα τίς τόρευσεν πόντον	<i>Od.</i> 51
Ἀρβείς δὲ ἡνὶ δ' Ἀντακῶν	§. 123
Ἀσήμενον ὑπὲρ ἑρμάδων	§. 103
Αὐτάγνητοι	§. 164
Αὐτόματοί σοι κῆρυαι.	p. 316
Ἄφες με, τὺς θεὸς σοι	<i>Od.</i> 31

B.

Βαρυσίῃ Ἀνακρέοντιον

μεταφράσεις

p. 288, et 329, &c.

p. 320. ad p. 330

Βοιδίαν

INDEX.

Βούλω, ὃ χαάνοις
Βυκόλε, τὴν ἀγέλλω
Βύλααι ἡπεροπός
Βυμάς, τέσδε Διοῖς

Epigr. 6
Epigr. 5
§. 131
Epigr. 19

Γ.

Γονύκροτοι
Γυνῆραί σ', Ἐλαφφόολε,
Γράφει μοι Βάθυλλον ἔτω

§. 186
Od. 60
Od. 29

Δ.

Δακρυόεσάν τ' ἐφίλησεν
Δια δῦτε Καρικοιργίος
Διαλογ[©]
Διὰ νυκτὸς ἐγκαυέδων
Διονόσῃ σαυλαὶ Βασαρίδες
Διοσκυρίδῃ, εἰς Ἀνακρέοντα
Διτόκον
Δοκέει κλύειν ᾧ ἦδε
Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες
Δότε μοι λύρην Ὀμήρῃ

§. 86
§. 137
p. 319
Od. 8
§. 126
p. 316
§. 170
§. 94
Od. 21
Od. 48

Ε.

Ἐγὼ γέρον μὲν εἰμι
Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον
Ἐγὼ δ' ἔτ' ἂν Ἀμαλθείης
Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν
Εἶδε λύρη καλὴ γενοίμην
Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
Εἴης σὺ μακάρεσσιν
Ἐκδύσα — Δωριάδῃ
Ἐκ ποταμῷ πανέρχομαι
Ἐμὲ ᾧ λίγων ἔκητι
Ἐν βέτρυσιν Κυθήρη
Ἐν ἰχθίσι μὲν ἵπποι
Ἐν τοῖς μελιχροῖς
Ἐξαιρε, παῖ, Δάρακτι
Ἐξυῆκε
Ἐπειὶ βροτὴς γ' ἐτέχθην
Ἐπὶ δ' ἄφρυσιν σελίνων
Ἐπὶ μυρσίναις τερνίαις
Ἐραμῇ γι τοι συνῆκ' ἂν
Ἐρως μὲν εἰσιδὼν μεν
Ἐρως πῶτ' σὺ ρόδοισι

Od. 38
§. 73
§. 68
Od. 44
§. 156
Od. 32
p. 304
§. 138
§. 88
§. 97
§. 127
Od. 55
p. 312
§. 114
§. 163
Od. 24
§. 81
Od. 4
§. 96
§. 173
Od. 40
Ἐρωτα

INDEX.

Ἔρωτα γδ &c. Vid. Τὸν Ἔρωτα γδ

Ἔρωτα κηρών τις

Ἐρῶ τι δῆτα, κἄν ἔρῶ

Εὐγύνες, εἰς Ἀνακρίοντα

Εὐτέ μοι λευκαὶ μελαίνας

Εὐχιο, Τιμῶνακτι

Od. 10

§. 95

p. 312

§. 176

Epigr. 18

H.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνῃ

Ἡδὲ

Ἡδὲ μελὶς, χαρίεσσα

Ἡλὶ καλλιλαμπήτη

Ἡμῖρι πανθίλκτειρα

Ἡρίστηα μὲν ἱτρίου

Ἡ Ταττάλου πότ' ἔση

Ἡ τέττα γλυκερὰς οἶμας

Ἡ τὸν Δύρσον ἔχουσ'

Od. 19

§. 184

§. 122

§. 135

p. 300

§. 80

Od. 20

p. 324

Epigr. 4

Θ.

Θάλαμον, ἐν ᾧ κειν

Θάλλοι τετρακόρυμβ

Θᾶσαι τ' ἀνδριάντα

Θιάων ἀνασσα Κύπρι

Θέλω, θέλω φιλήσαι

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας

Θέλω λέγειν τὰ Σαρκος

Θεοκρίτου, εἰς Ἀδανιν

— εἰς Ἀνακρίοντα ἀνδριάντα

Θεομῶν

Θρηκίη σίοντα χαίτην

§. 78

p. 298

p. 318

Od. 62

Od. 14

Od. 1

p. 326

p. 284

p. 318

§. 171

§. 108

I.

Ἰδὲ πῶς ἔαρ φανέντ

Ἰδ', ὡς ὁ πρέσβυς

Ἰλαροὶ πίνωμεν οἶνον

Ἰχυροὶ πόλ' ἦσαν οἱ Μιλήσιοι

Ἰουλιανῶ, εἰς Ἀνακρίοντα

Od. 37

p. 312

Od. 41

§. 143

§. 59. et p. 308

K.

Καδδὲ λοπὸς ἐχρόσῃ

Καί μ' ἐπίβωτον

Καί σε, Κλεινωρίδῃ

Καλδικομοὶ κῦραι Διὸς

Καλδίτεχνά, μοι τόρευσον

Καλὸν ἔστι τοῖς ἔρῳσι §. 98

§. 144

§. 77

Epigr. 3

§. 74

Od. 18

Κάλυκας §. 177

Καρτίρος

INDEX.

Καρτερές ἐν πολέμοις Epigr. 1	Καταπίεσις	§. 169
Κλυθὶ μιν γέροντες		§. 119
Κύζη τις ἦδη καὶ πέπυρα §. 110	Κέκασ	§. 175
Κριτίας, εἰς Ἀνακρέοντα		p. 318
Λ.		
Λεγουσιν αἱ γυναῖκες	Οδ.	11
Λιονίδου, εἰς Ἀνακρέοντα	Λυδαικῆς	§. 160
M.		
Μακαρίζομέν σε, τέτλιξ	Οδ.	43
Μεγάλα δ' εὐτέ μ' Ἔρας	§.	89
Μεγιστῆς δ' Φιλόφραν	§.	76
Μεῖς μὲν δὴ Ποσειδῶν	§.	70
Μελαμφύλλω δάφνη	§.	111
Μελισσῶρου, εἰς Ἀνακρέοντα	p.	316
Μεσονυκτίοις πόθ' ἄραις	Οδ.	3
Μῆδ', ὥς κῆμα πόντιον	§.	71
Μῆ με φύγῃς, ὀρώσα	Οδ.	34
Μίσαν δ' ἔγαγε πάληας	§.	100
Μουσουργίης, Μουσοπιάτωρ	§.	151
Μυθήται δ' ἐνὶ νῆσῳ §. 112	Μυρατῶν	§. 179
Μύρτοις στεφανέμεν		§. 178
N.		
Νῦν δ' ἀπὸ μὲ πόλειος		§. 102
Ξ.		
Ξανθῇ δ' Εὐρυκύλῃ μέλει	Οδ.	91
Ξένων ἐς §. 116.	Ξῖνι, πάφον παρὰ λιτὸν	p. 302
O.		
Ὁ ἀνὴρ ὁ τ' Κυθήρης	Οδ.	45
Ὁ δραπέτης ὁ χρυσὸς	Οδ.	65
Ὁ δ' ὑψηλὰ νειωμένο	§.	133
Οἱ μὲν καλὴν Κυθήνῃ	Οδ.	13
Οἶνός τ' ἐστὶν ἄριστον	§.	183
Οἶνοπότης δὲ πεποιήμηναι	§.	159
Οἶνοπέτις γυνή	§.	182
Ὁ πλῆτ' εἶγε χρυσῆ	Οδ.	23
Ὁρᾶν αἰεὶ μὴν	§.	136
Ὁρσολόπος γ' Ἀρῆς	§.	120
Ὁς βαλάναν ἔραται	p.	322
Ὅταν πῖον τ' οἶνον	Οδ.	25
Ὁ ταῦρος οὗτ', ὡς πικρὸν	Οδ.	35
Οὗτ' Ἀνακρέοντα	p.	300

INDEX.

Ὅϊ' ἐγὼ πῖον ὁμίλον	Od. 54
Ὅϊ' ἐγὼ πῖον τ' αἶον	Od. 39
Ὅϊ' εἰς με Βάκχῳ ἔλθῃ	Od. 26
Ὅ τ' ὦ πόνοις ἀτιμῇ	Od. 50
Οὐδ' ἀργυρή κότε ἔλαμψε	§. 128
Οὐδέτι τοι πρὸς θυμὸν	§. 121
Οὐκ ἔτε Θρηϊκῆς	§. 109
Οὐ μοι μέλει Γύγαι	Od. 15
Οὔτε γὰρ ἡμιτέρειον	§. 130
Οὔτ' Φειδῶλα ἱππῶ	Epigr. 8
Οὐ φίλῳ, ὅς κρητῆρι	Epigr. 7
Ὅχλῳ ἄκρον κακὸν	§. 150

Π.

Παιδὶ φιλοσιφάνου Σεμέλης	Epigr. 16
Παμφαλῶν	§. 168
Πανδοσίαν, λιαφέρον,	§. 148
Παρα δ' εὔτε πυθόμην σέ	§. 118
Παρεὶ την σκην, Βαθυλλε	Od. 22
Πλεκτὰς δ' ἰσποθυμιαῖδας	§. 82
Πλῆξαντες μηροῖσι	§. 141
Ποθεῖν μὲ Διόνυσου	Od. 42
Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἦδη	Od. 56
Πολλὰ δ' ἐρείρομεν Διόνυσον	§. 129
Πολλάκι μὲν τόδ' αἶψα	P. 308
Πολλὰ πῖον τέθνηκας	P. 310
Πρῶτον Ἀνακρίοντα	P. 310
Πρῆξαγόρης ταδὲ δῶρα	Epigr. 10
Πρῆξιδικη μὲν ἐρεξεν	Epigr. 14
Πρὶν μὲν Καλλιτέλης	Epigr. 15
Πρόφρων, ἀργυρότοξε	Epigr. 9
Πῶλε Θρηκίη, τί δὲ με	Od. 61

Ρ.

Ῥαδινὸς πῶλους	§. 152
Ῥοσασμένη Πύθωνα	Epigr. H

Σ.

Σαυλὰ βαίνει	§. 154
Σὺν τε χάριν, Διόνυσε	Epigr. 17
Σικελικὸν κότταρον	§. 105
Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ	§. 106
Σικανίδου, εἰς Ἀνακρίοντα	P. 300
Σπάμαροι,	§. 134
	Σμυρναῖη

INDEX.

Σμερδίην ἐπὶ Θρηκή	p. 316
Στεφανήφορον μετ' ἥρος	Od. 53
Στέφανον ροδιαῖον	§. 181
Στεφάνους δ' αἰὲρ τρεῖς	§. 75
Στεφάνους μὲν κροτάφοισιν	Od. 6
Στέφ. πλίκων πόδ' εὖρον	Od. 59
Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης	Od. 16
Σὺ μὲν, φίλῃ χελιδὼν,	Od. 33
Σὺν γέλωτι, σὺν δ' ἔρωτι	§. 117
Σὺν τῇ τῇ γράφῃ	§. 174

T.

Τακίρης δ' Ἔρωις	§. 153
Τὰ Ταντάλου τάλαντα	§. 115
Τῶν Ἀθαμαντιδῶν	§. 140
Τῆιον ἀμφοτέρων μὲ βλίπεις	p. 314
Τὴν Σάμον ἄστυ	§. 113
Τῇ χρυσοπέπλῳ	§. 124
Τί καλλίον ἐστὶ βαδίζων	§. 66
Τίλλῃ τὲς κυάμους	§. 132
Τὶ μακρὰ δὲ φρονεῖς	§. 161
Τί με τὲς νόμους διδάσκεις	Od. 36
Τί μὴν πίτται	§. 79
Τί σοι θέλεις ποιήσω	Od. 12
Τίς ἐρασμὴ §. 155.	
Τόιδε γυναικείαν μελίαν	Epigr. 20
Τὸν ἄργυρον ταρύσας	p. 318
Τὸν Ἔρωτα γδ' ἔ' ἄερὸν	Od. 17
Τὸν λυροποιὸν ἠρόμην	§. 58
Τὸν μελανόχρωτα βότρυν	§. 157
Τὸ ρόδον τὸ ἔ' ἐρώτων	Od. 52
Τῷ Διὶ οὐ παῖς ὁ Βαίχχ.	Od. 5
Τράπεζαί τε κατηρεφείς	Od. 27
Τρισκεκορημένον	§. 104
Τρεῖς μακρὰ ἔτ' αἰὲρ	§. 162
Τύμ. Ἀνακρείωντ.	p. 324
Τύχη τὰ τέρπνα Πόμοις	p. 306

Υ.

Ἰακινθίην με ράβδῳ	Od. 7
Ἰμνον	§. 163

Φ.

Φέρ' αἰρέ με πορφυρέῃ	§. 101
	Φίρ

INDEX.

Θῆ' αἶμα, ρῆ' αἶμα, ὁ πῆ
 Θῆ' αἶμα
 Θῆ' αἶμα τῆ' αἶμα
 Θῆ' αἶμα
 Θῆ' αἶμα
 Θῆ' αἶμα
 Θῆ' αἶμα

v. 1275. et 1382
 §. 72
 Od. 47
 §. 172
 §. 92
 Od. 2
 p. 326

X.

Χαλκὸν τὸ πᾶν φιλοῦται
 Χῆ' αἶμα Νέκταρ ἀνθρώπων
 Χῆ' αἶμα τὸ πᾶν
 Χῆ' αἶμα τὸ πᾶν
 Χῆ' αἶμα τὸ πᾶν

Od. 46
 §. 149
 §. 142
 §. 180
 §. 158

Y.

Υἱὸν δ' αἶμα, πᾶν

§. 84

Ω.

Ωρεῖ δ' αἶμα τὸ πᾶν
 Ωρεῖ δ' αἶμα τὸ πᾶν
 Ωρεῖ δ' αἶμα τὸ πᾶν
 Ωρεῖ δ' αἶμα τὸ πᾶν
 Ωρεῖ δ' αἶμα τὸ πᾶν
 Ωρεῖ δ' αἶμα τὸ πᾶν

§. 83
 v. 1718
 Od. 93
 §. 67
 §. 99
 p. 306

ΤΕΛΟΣ.

